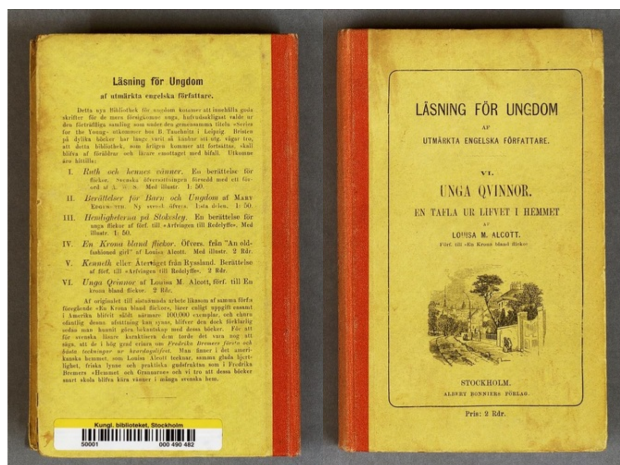

UNGA QVINNOR

ELLER

MARGRET, HANNA, BETTY OCH AMY.

EN TAFLA UR LIFVET I HEMMET AF **LOUISA M. ALCOTT,** FÖRF. TILL »EN KRONA BLAND FLICKOR».

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN. STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1871.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta är den första svenska (anonyma) översättningen av *Little women* (originalupplaga 1868) som utkom som nr. 6 i serien *Läsning för ungdom af utmärkta engelska författare* på Bonniers förlag.

Verket tillhör Kungl. Biblioteket och har scannats där. Det anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i februari 2016 av Bert H.

Läs engelska originaltexten från 1868 på **Internet Archive**!

Förord.

Gå ut, min lilla bok, och visa dem Som skänka dig en plats i sina hem Hvad godt du i ditt enkla sköte bär; Och må du blifva dem en vän så kär, En ledare, att de må bli en dag Långt bättre pilgrimer än du och jag. Förtälj dem om Fördragsamhet, som går Ut på sin pilgrimsfärd i unga år; Ja, må Hon lära eder, flickor små, Att här i tiden städse vandra så Som Gud befalt, att edra blyga fjät Må lyktas i en evig salighet!

Första kapitlet.

Små pilgrimer.

“Jul är inte jul utan julklappar,“ utbrast Hanna i knotande ton der hon låg på mattan framför kaminen.

“Det är så svårt att vara fattig!“ sade Margret suckande och såg ned på sin gamla klädning.

“Jag tycker inte att det är rätt att somliga flickor fått på sin lott en mängd vackra saker, och andra ingenting alls,“ tillade lilla Amy med en missbelåten knyck på hufvudet.

“Vi ha dock fått far och mor och hvarandra till på köpet,“ sade förnöjsamt Betty, som satt i en smyg vid kaminen.

De fyra unga ansigtena, som upplystes af skenet från eldbrasan, ljusnade vid dessa ord men mörknade åter, då Hanna i nedslagen ton yttrade:

“Vi ha inte pappa hos oss och få inte se honom på länge.“

Hon sade icke: “kanske aldrig“, men de andra flickorna tänkte det för sig sjelfva, der de sutto med tankarne hos sin far, som hade rest långt bort ut i kriget.

Samtalet afstannade för ett ögonblick; derefter sade Margret i förändrad ton:

“Som ni veta, var det derför att det för litet hvar blir en svår vinter som mamma ville att vi inte skulle ha några julklappar i år; och hon tycker att vi inte böra kasta bort pengar för att roa oss,då de slita så ondt i kriget Bokens handling försiggår under kriget mot sydstaterna i Nordamerika 1861 och 1862.. Mycket kunna vi inte göra, men något är det oss likväl möjligt att uppoffra, och det böra vi göra med glädje. Men jag är rädd att jag inte gör det,“ tillade Margret och skakade på hufvudet, då hon med saknad tänkte på alla de vackra saker hon behöfde.

“Men inte uträtta vi något med det lilla vi kunna bidraga med. Hvar och en af oss har en dollar, och för armén skulle det inte förslå långt. Jag vill inte ha någon julklapp hvarken af mamma eller er, men jag vill köpa mig sagan om “Feen Undine"; jag har önskat mig den boken så länge," sade Hanna, som var en riktig liten bokmal.

“Jag har tänkt köpa mig några nya noter för mina pengar," sade Betty med en lätt suck, som hördes af ingen annan än kaminskyffeln och eldgaffeln.

“Jag skall köpa mig en ask Fabers ritpennor; jag behöfver dem minsann,“ sade Amy i bestämd ton.

“Mamma sade ingenting om hur vi böra använda våra pengar, och hon vill visst inte att vi skola försaka allting. Låtom oss hvar och en köpa hvad vi behöfva och sedan roa oss litet. Jag tycker vi få streta rätt dugtigt för att förtjena det! “ utbrast Hanna och undersökte klackarne på sina kängor med en min som om hon varit en elegant sprätt.

“Det vet jag bäst som måste läsa med de stygga småbarnen nästan hela dagen, fast jag längtar att få rå om mig sjelf hemma!" började Margret åter i klagande ton.

“Du har ej hälften så svåra dagar som jag.“ sade Hanna. “Hvad skulle du tycka om att under flera timmar sitta inspärrad tillsammans med en nervsvag och gnatig gammal fru, som aldrig låter en få sitta stilla, aldrig är belåten utan jemt plågar en, så att man är färdig att hoppa ut genom fönstret eller ge henne en örfil?""Visst är det otäckt att få sig några skråmor; men jag tror att det värsta af allt i hela verlden man kan råka ut för är att diska och blaska jemnt och samt. Jag blir alldeles förtviflad, och mina händer äro så styfva, att jag mister all lust att öfva barmhertighet.

Härvid sag Betty pa sina röda händer och lät höra en suck, som den gången hördes af alla.

“Jag tror att ingen af er har det så svårt som jag, utbrast Amy, “ty ni behöfva inte gå i skolan tillsammans med

näsvisa flickor, som plåga er, om ni inte kunna edra lexor, göra spektakel af er klädsel och chekanera er far, derfor att han inte är rik, och förolämpa er, om ni inte är fin om näsan.“

“Om du menar ch*i*kanera och inte talar om ch*e*kanera, sa håller jag med dig,“ rättade henne Hanna skrattande.

“Jag vet hvad jag menar, och du behöfver inte vara *st*atirisk för det. Man bör välja sina ord och det kan ej skada att förbättra din voka*bilär*,“ genmälde Amy med värdighet.

“Låten nu bli att retas, barn. Skulle du inte vilja att vi hade qvar de pengar pappa förlorade, när vi voro små, Hanna? Ack, du! Så lyckliga och snälla vi skulle vara, om vi inte hade det så ledsamt som nu,“ sade Margret, hvilken kunde minnas flydda bättre dagar.

“Det var inte längese’n du tyckte att vi voro mycket lyckligare än flickorna King, ty de fäkta och streta beständigt, fastän de ha pengar i öfverflöd.

“Ja, det gjorde jag, Betty. Jag tycker också vi äro det, ty fastän vi måste arbeta, ha vi i alla fall roligt för oss sjelfva och är ett ganska kostligt följe, som Hanna skulle säga.“

“Det skall just vara Hanna som kan tillåta sig sådana der pöbeluttryck," anmärkte Amy, i det hon gaf den långa, på kakelugnsmattan utsträckta flickan en sträng blick.Hanna reste sig genast, satte händerna i sina förklädsfiekor och började hvissla.

“Låt bli det der, Hanna! Det är så pojkaktigt.“ “Det är också derför jag gör det.“ “Jag afskyr ohyfsade och oqvinliga flickor. “ “Jag hatar tillgjorda och sjåpiga snärtor.**

“Hur ljuft det är när bröder sämjas,“ sjöng Betty, fredsstifterskan, med en så glad uppsyn, att de båda hvassa rösterna sänkte tonen till ett skratt; och så slutades kifvet för den gången.

“Ni äro verkligen tadelvärda båda två, flickor,“ sade Margret, i det hon såsom äldre syster började hålla en liten föreläsning. “Du, Hanna, är tillräckligt gammal att ha vuxit från pojkstreck och uppföra dig på ett mera passande sätt. Det gjorde inte så mycket, om du vore en liten flicka, men nu är du ju stor och lägger upp ditt hår, så du bör komma ihåg att du är på väg att bli en ung dam.“

“Det är jag inte! Och är jag det bara derför att jag lägger upp mitt hår, så skall jag ha det i två flätor tills jag blir tjugu år!“ utbrast Hanna, i det hon ryckte af sig sitt nät och skakade ut det kastanjebruna håret. Jag kan inte förlika mig med att jag växt upp för att bli en fröken March och bära lång klädning och se lika tillgjord ut som en kinesisk aster. Det är förargligt nog att vara flicka, då man tycker om att arbeta, lefva och roa sig som en gosse. Jag kan inte hjelpa att det retar mig att inte vara en gosse, och det känns värre nu än någonsin, ty jag dör af längtan att få gå ut i kriget och slåss vid pappas sida, och nu måste jag stanna hemma ocli sitta och virka som en krokig gammal gumma. “

Under det Hanna sade detta, skakade hon den blå stickstrumpan, så att alla stickorna skramlade såsom kastagnetter och hennes nystan studsade tvärt öfver rummet.

“Stackars Hanna, det är för tråkigt! Men då det nu inte kan hjelpas, måste du söka nöja digmed att bete dig som en pojke och att agera bror åt oss flickor,“ sade Betty, i det hon med en hand, som all verldens diskande och dammande ej kunde göra omild, drog Hannas lurfviga hufvud ner i sitt knä.

“Hvad beträffar dig, Amy,“ fortfor Margret, “så är du aldeles för besynnerlig och tillgjord. Det kan väl se kostligt ut nu, men du växer till och blir en gång en liten tillgjord gås, om du inte ta’r dig till vara. Jag tycker om ditt städade skick och ditt vårdade sätt att uttrycka dig, men dina galna ord äro lika litet på sin plats som Hannas fula uttryck.“

“Om Hanna är en pojkflicka och Amy en gås, hvad är då jag, om jag får fråga?“ inföll Betty, färdig att taga sin beskärda del af Margrets moralpredikan.

“Du är ett älskligt barn och ingenting annat,“ svarade Margret innerligt; och ingen motsade henne, ty “Råttan“

var hela familjens gunstling.

Då unga läsare tycka om att veta “hur folk ser ut“, begagna vi oss af detta ögonblick för att gifva dem en liten kort beskrifning på de fyra systrar som sutto der tillsammans i skymningen under det Decembersnön föll sakta och lugnt utanför och eldbrasan sprakade hemtrefligt inomhus. Rummet der de befunno sig var gammalt men trefligt, ehuru golfvet var litet murket och möblerna mycket simpla. Två vackra taftor prydde väggarne, en boksamling syntes på en hylla i ett hörn, prestkragar och törnrosor blommade i fönstren, och allt derinne andades den innerligaste hemtrefnad.

Margret, den äldsta af de fyra, var en sextonårig, ganska täck flicka med godt hull och ljus hy, stora ögon, rikt och silkeslent svart hår, vacker mun och hvita händer, hvaröfver hon var smått fåfäng.

Den femtonåriga Hanna var mycket lång, mager och mörk samt kom hvar och en som såg henne att tänka på en fölunge, ty hon tycktes aldrig veta hvar hon skulle göra af sina långa ben, hvilka jemtsyntes vara henne i vägen. Munnen var skarpt markerad, näsan hade en komisk anstrykning och ögonen voro grå och skarpa samt tycktes se allting; uttrycket i dem var än stolt, än lekfullt och än tänkande. Det enda vackra hos henne var ett långt och tjockt hår, hvilket hon dock fängslat inom ett hårnät, så att det ej skulle besvära henne. Hanna hade dessutom fylliga axlar, stora händer och fötter, brydde sig litet om hur hennes kläder sutto, och det syntes genast att man hade framför sig den föga tilltalande företeelsen af en flicka som raskt växer till för att bli qvinna och ej tycker om det.

Betty, en rödlett trettonårig flicka med mjukt hår, ljusa ögon, blygt sätt, talade blott sakta, och öfver henne hvilade ett uttryck af lugn och frid som sällan stördes. Hennes far brukade kalla henne “Lilla lugnet“, ett namn som passade henne förträffligt, ty hon tycktes lefva i en sin egen lilla lyckliga verld, den hon endast då tordes lemna när, hon ville sälla sig till de få som hon älskade och litade sig till.

Ehuru yngst af de fyra systrarne, var Amy likväl den som hade mest att säga, åtminstone i hennes egen tanke. Hon såg precist ut som hon varit af snö, med blå ögon och ett gult hår, som i lockar böljade ned utför skuldrorna; dertill var hon blek och smärt samt förde sig alltid som en ung dam, den der aldrig glömmer den goda tonens fordringar.

Hurudan de fyra systrarnes karakter var må läsaren sjelf sluta till genom fortsättningen af vår berättelse.

Klockan slog sex, och efter att ha rört om i kakelugnen, satte Betty ett par kängor framför densamma för att värmas. Hur det nu kom sig, så hade emellertid åsynen af de gamla kängorna en god verkan på flickorna, ty de visste nu att det ej kunde dröja länge innan deras moder kom hem, och vid tanken på att man snart skulle få helsa henne välkommen ljusnade systrarnes ansigten. Margretslog igen boken och tände lampan, Amy lemnade sin beqväma stol, utan att man behöfde påminna henne derom, och Hanna glömde alldeles sin trötthet och steg upp för att hålla kängorna öfver glöden.

“De äro alldeles utslitna; mamma får lof att ha ett par nya.“

“Jag tror jag köper ett par åt henne för min dollar, “ sade Betty.

“Hej, det skall jag göra!“ utbrast Amy.

“Jag är äldst,“ inföll Margret, men Hanna afbröt henne med ett bestämdt:

“Medan pappa är borta, är jag familjefar, och jag skall köpa ett par nya kängor, ty pappa lade mig på hjertat att se väl om mamma, medan han är borta.“

“Jag skall säga er hvad vi skola göra,“ sade Betty; “låtom oss allesammans ge henne en julklapp och inte köpa något åt oss sjelfva.“

“Du är dig lik, snälla Betty. Hvad skola vi köpa då?“ utropade Hanna.

Man funderade med vigtig uppsyn ett ögonblick ; derefter sade Margret, liksom hade hon vid åsynen af sina vackra händer fått en idé:

“Jag ger henne ett par vackra handskar. “

“Ett par galoscher, af de bästa man kan få!“ utropade Hanna.

“Eller några näsdukar som äro fållade!“ sade Betty.

“Jag skall köpa en liten flaska eau de Cologne; det tycker hon om och kostar inte mycket, och så får jag litet pengar öfver att köpa något at mig sjelf,“ tillade Amy.

“Hur skola vi ge henne julklapparne?“ frågade Margret.

“Vi lägga dem på bordet, föra in henne och låta henne öppna paketen. Komma ni inte ihåg hur vi brukade göra på våra födelsedagar ?“ svarade Hanna.

“Jag blef alltid så rädd, när det var min tur att sitta i den stora stolen med kronan på och se er alla komma fram i rad och ge mig presenter ochkyssar. Presenterna och. kyssarne tyckte jag nog om, men det var så förargligt, då ni sutto med ögonen fastade på mig medan jag öppnade paketen,“ sade Betty, som på samma gång hon rostade tebrödet också stekte sina kindben, så att de blefvo blossande röda.

“Låt mamma tro att vi köpa julklappar åt oss sjelfva, så blir hon desto mer öfverraskad. Vi gå ut i bodarne i morgon eftermiddag, Margret; vi ha fullt upp att göra till spektaklet på julafton,“ sade Hanna, i det hon gick upp och ned i rummet med händerna på ryggen och näsan i vädret.

“Jag bryr mig inte om det der; jag är numera för gammal att befatta mig med sådana saker,“ inföll Margret, som ännu var ett barn lika mycket som förut, när det var fråga om att ha roligt.

“Det vet jag visst; du spelar nog med så länge du kan svassa omkring i din hvita klädning, med utslaget hår och guldpappersarmband. Du är den bästa aktrisen af oss alla, och spelar du inte med, så är det slut med hela herrligheten,“ sade Hanna. “Vi måste repetera i qväll. Kom hit, Amy, och repetera svimningsscenen, ty du gör den så stelt som om du vore en eldgaffel. “

“Jag kan inte hjelpa det, ty jag har aldrig sett någon dåna. Jag tycker inte om att göra mig svart och blå i hela ansigtet och kasta omkull mig rak lång som du gör. Kan jag falla till golfvet utan besvär, så vill jag dåna; men är detta inte möjligt, så kastar jag mig i en stol med mycken gratie. Jag bryr mig inte om, om Hugo kommer till mig med en pistol,“ fortfor Amy, som af naturen icke biifvit begåfvad med några anlag för scenen men som fått sig denna roll anförtrodd, emedan hon var tillräckligt liten för att under uppgifvande af höga rop kunna bäras ut af hjelten i pjesen.

“Gör så här; knäpp ihop händerna på det här viset och stappla fram öfver golfvet ursinnigt ropande: Rodrigo, rädda mig! Rädda mig!“Under dessa ord störtade Hanna fram, uppgifvande ett melodramatiskt anskri, som i sanning gick genom märg och ben.

Amy följde efter henne men höll händerna styft utsträckta framför sig och framskred som om hon haft ett maskineri i sig, och då hon utstött sitt: Ack! lät det snarare som om hon stuckit sig på en knappnål än gifvit luft åt sin fruktan och ängslan. Hanna uppgaf ett förtvifladt stönande, så att Margret gapskrattade, medan Betty brände tebröden, under det hon hade hela sin uppmärksamhet fästad på den kostliga scenen.

“Nu behöfs det inte repeteras mer! Gör nu bara ditt bästa när det gäller, och tycker publiken inte om'et, så skyll inte på mig.“

Pjesen gick dråpligt, och don Pedro utmanade hela verlden i en harang på två sidor utan att stappla på ett enda ord; Hagar, trollgudinnan, sjöng en förfärlig besvärjelse öfver sina i kitteln kokande paddor; Rodrigo slet manligt itu sina bojor och Hugo dog af samvetsqval och arsenik med ett vildt: “Ha, ha! “

“Det är det bästa vi någonsin spelt,“ sade Margret, när den döde bofven satte sig upp och gned sina armbågar.

“Jag förstår inte hur du kan skrifva och spela någonting så utomordentligt, Hanna. Du är en riktig Shakespeare!“ utropade Betty, som var fullt och fast öfvertygad om att hennes systrar voro verkliga snillen i allt möjligt.

“Inte så alldeles heller,“ svarade Hanna blygsamt. “Jag tror att opera-tragedien “Trollqvinnans förbannelse" är bättre, men jag skulle vilja försöka mig på Macbeth, bara vi hade en fallucka at Banquo. Jag vill helst spela mördare. “Är väl detta en dolk som jag ser framför mig?“ — — deklamerade Hanna i dof ton, rullande ögonen och gripande ut med händerna i luften såsom hon sett en berömd tragiker göra.“Nej, det är rostgaffeln med mammas sko på i stället for brödet. Betty har varit for mycket intresserad at pjesen!“ utropade Margret, hvarvid hela repetitionen slutade med att alla brusto ut i skratt.

“Det var roligt att se er så glada, flickor!“ sade i detsamma en kärleksfull röst i dörren, och nu skyndade bade aktörer och publik att välkomna en ståtlig qvinna, hvilken såg sig omkring med en blick som tycktes fråga: kan jag vara er till någon hjelp? och som ovilkorligen vann hjertan. Man kunde ej kalla henne vacker, men en moder ser alltid bra ut i sina barns ögon, hvarför också flickorna tyckte att den grå kappan och den omoderna hatten sutto på jordens skönaste qvinna.

“Tack, mina barn, hur har det varit med er i dag? Jag har haft så mycket att göra med att få askarne i ordning att skickas af i morgon, att jag inte kunnat komma hem till middagen. Har någon sökt mig, Betty? Hur är det med din snufva, Margret? Hvad du ser rysligt trött ut, Hanna. Kom och gif mig en kyss, mitt barn.“

Under det fru March gjorde dessa af moderskärleken förestafvade frågor, hade hon lagt af sig sina våta ytterplagg, tagit på sig de varma kängorna och satt sig i den beqväma länstolen, hvarefter hon drog Amy upp i sitt knä och beredde sig att njuta af sin lyckligaste timme efter dagens mödor. Flickorna sprungo omkring henne och sökte hvar och en på sitt sätt göra allt så trefligt som möjligt. Margret gjorde i ordning tebordet; Hanna bar in ved och satte fram stolarne, tappande, omkullslående eller slamrande med allt hvad hon tog i händerna; Betty trippade tyst ocli beställsamt fram och tillbaka mellan salen och köket, under det Amy kommenderade dem alla der hon satt med händerna i kors i moderns knä.

Då man samlades omkring bordet, sade fru March med glädjestrålande ansigte:

“Jag skall tala om något roligt för er, när vi druckit te.“Der spridde sig liksom en solskensglans öfver flickornas ansigten. Betty klappade händerna utan att bry sig om skorpan hon höll i ena handen, och Hanna kastade från sig serveten utropande:

»Ett bref! Ett bref! Tre »hurra!» för pappa.» »Ja, ett vackert, långt bref. Han mår bra och tror sig kunna fördraga vintern bättre än vi befarade. Han önskar oss alla en god och lycklig jul och skickar särskildt något till er, flickor.» sade fru March, i det hon slog på klädningsfickan, liksom hade hon en skatt der.

“Tag genast upp det, mamma, och gif mig det. Håll dina fingrar i styr, Amy, och sitt stilla der du sitter!» skrek Hanna, i det hon störtade i sig sitt te och i sin ifver att komma åt skatten tappade brödet, med den påbredda sidan nedåt, i golfvet.

Betty upphörde att äta och smög sig bort till sitt skumma hörn för att, medan de andra hunno lugna sig, tänka på den glädje hon snart skulle erfara.

“Jag tycker det var så vackert gjordt af pappa att gå ut som prest för regementet, då han var för gammal att ställas i ledet och inte var så stark som en soldat måste vara,» sade Margret med värma.

“Om jag bara kunde gå ut som trumslagare, market — hur heter det nu igen? - eller sjuksköterska, så att jag fick vara i hans närhet och vårda honom,» utropade Hanna i knotande ton.

»Det måtte vara bra otrefligt att sofva i tält, äta allt möjligt som smakar illa och dricka ur tennmugg,» sade Amy suckande.

“När kommer han hem, mamma?» frågade Betty med lindrigt darrande stämma.

»Inte på flera månader, mitt barn, såvida han inte blir sjuk. Han ämnar stanna och troget fullgöra sin pligt så länge han står ut, och vi bora inte bedja honom återvända hem ett ögonblick förr än han kan det. Kommen nu och hören hvad han skrifver.»Alla slogo sig nu ned kring eldbrasan; modern satt i den stora länstolen, Betty tog plats

vid hennes fötter, Margret och Amy lutade sig på hvar sin karm och Hanna stödde sig mot stolsryggen, så att ingen kunde se minspelet i hennes ansigte, om hon blef rörd af brefvets innehåll.

Det var endast mycket få af de bref som skrefvos i dessa sorgliga tider hvilka ej voro rörande, i synnerhet bland dem som fäder skickade hem. I detta talades endast föga om de utståndna mödorna, om de hotande farorna eller den undertryckta hemlängtan; det var ett ömt, af hopp genomandadt bref, innehållande lifliga skildringar af fältlifvet, marscher och militära nyheter, och endast mot slutet flödade brefskrifvarens hjerta öfver af faderskärlek och längtan att återse sina små flickor derhemma.

“Gif dem all min varma kärlek och en kyss. Säg att jag tänker på dem om dagen, beder för dem om natten och städse finner min största tröst i deras oföränderliga kärlek. Ett år tyckes mig vara en lång väntan innan jag återser dem, men påminn dem att vi böra arbeta medan vi vänta, så att dessa svåra dagar ej bli tillspillogifna. Jag vet att de skola minnas allt hvad jag nu säger, att de skola älska sin moder och troget göra sin pligt, tappert bekämpa fienden inom sitt eget bröst och segra, så att jag vid min återkomst mer än någonsin må älska och känna mig stolt öfver mina *små qvinnor*.“

Alla snyftade vid detta ställe; Hanna blygdes ej öfver den stora tår som tillrade ned utefter hennes näsa och Amy glömde alldeles att hennes lockar kommo i oordning, då hon gömde sitt ansigte vid moderns bröst och snyftande sade:

“Jag är en sjelfvisk varelse, men jag vill försöka bli bättre, så att han för hvar dag får allt större glädje af mig. “

“Det vilja vi alla!“ utbrast Margret. “Jag tänker för mycket på hur jag ser ut och vill inte arbeta, men jag skall försöka att bli annorlunda,"“Jag skall bemöda mig att bli “en liten qvinna", som han kallar mig, och inte mera vara vild och ohyfsad utan göra min pligt här hemma i stället för att vilja vara annorstädes, sade Hanna, som tyckte det vara mycket värre att beherrska sitt lynne än att i Södern möta en eller två rebeller. “

Betty sade ingenting utan torkade af sina tårar med den blå strumpan och började ifrigt sticka utan att förlora ett ögonblick till fullgörandet af den pligt som låg henne närmast, hvarunder hon inom sig i all tysthet beslöt att bli sådan som fadern hoppades få återse henne vid sin hemkomst.

Fru March bröt den tystnad som följde på Hannas ord och sade kärleksfullt:

“Komma ni ihåg hur ni lekte *Pilgrimens vandring,* De efterföljande kursiverade uttrycken äro hemtade ur den i England och Amerika så allmänt kända och i allegorisk stil skrifna uppbyggelseboken *The Pilgrims progress* af John Bunyan (Kristen och kristinnans resa). Apollyon är en öfvernaturlig jätte som uppträder i nämnda bok. då ni voro små? Ni visste ingenting roligare än när ni hade mig att binda mina saker på er rygg såsom bördor och jag gaf er hattar och käppar och pappersrullar samt lät er genomvandra hela huset ända från källaren, som var staden *Förderf,* ända upp på taket, der ni hade alla de vackra saker ni kunde få ihop för att der göra ett *Zions Berg.*“

“Ack ja, så roligt det var, i synnerhet när vi gingo förbi lejonen, kämpade med Apollyon och vandrade genom *Dödsens skuggas dal* der spökena funnos,“

“Jag tyckte mest om det ställe der bördorna föllo från våra axlar och rullade ned,“ sade Margret.

“ Jag hade roligast, när vi kommo ut på det släta taket, der våra blommor och bersåer och andra vackra saker voro samt allt stod och sjöng af glädje i solskenet," sade Betty leende, såsom om de lyckliga ögonblicken vändt åter till henne.

“Jag minns inte mycket deraf utom att jag var rädd för källaren och dess mörka ingång och alltidtyckte om tårtorna och mjölken vi fingo deruppe.

Hade jag inte växt från sådant der, skulle jag gerna vilja leka det om igen,“ sade Amy, som redan, i den mogna åldern af tolf år, började tala om att ej längre befatta sig med barnsligheter.

“För dylikt bli vi aldrig för gamla, mitt barn, ty det är en lek vi på det ena eller andra sättet leka hela lifvet igenom. Vi ha vår börda här nere, vår väg ligger framför oss, och längtan efter lycka och sällhet är den ledsagare

som förer oss genom många vedervärdigheter och misstag till den frid som är ett verkligt *Zions berg*. Antagen nu, mina små pilgrimer, att I börjen ånyo, ej på lek utan för allvar, och sen till hur långt I hinnen innan pappa kommer hem.“

“Ja, mamma! Men hvar äro våra knyten?“ frågade Amy.

“Just nyss sade ni alla utom Betty hurudan er börda var. Jag tror nästan att hon inte har någon,“ sade modern.

“Jo, det har jag visst, och den är att diska och damma, att afundas alla flickor som ha ett vackert piano och att vara rädd för menniskor.“

Bettys börda föreföll alla så löjlig, att de ville skratta, men ingen gjorde det, ty hon skulle ha känt sig djupt sårad deraf.

“Låtom oss göra så,“ sade Margret tankfullt.

“Det är blott en annan benämning på sträfvandet att bli goda, och vi skola taga Bunyans berättelse till hjelp, ty fastän vi vilja bli goda, är det ett tungt arbete och vi glömma snart de goda föresatserna samt göra inte vårt bästa. “

“En natt voro vi i *Misströstans dy*, men då kom mamma och drog oss upp, såsom *Hjelp* gjorde i boken.

Vi böra såsom *Kristen* ha vår vägvisare. Hvad skola vi då göra?“ frågade Hanna, förtjust öfver denna idé, som utbredde en smula romantik öfver det så prosaiska åliggandet att göra sin pligt.“Se åt under er hufvudkudde julmorgonen, så finna ni er vägvisarebok, “ svarade fru March.

Flickorna samtalade med hvarandra om det fattade beslutet, medan den gamla Elsa dukade af bordet, hvarefter man gick efter sina sykorgar, och nu arbetade nålarne flitigt, då systrarne sydde lakan åt faster March. Det var just icke något arbete som roade dem, men så här på qvällen föll det ingen in att knota. Man antog Hannas förslag att indela de långa våderna i fyra delar och kalla dem Europa, Asien, Afrika och Amerika, och nu gick det raskt undan, i synnerhet när de talade om de olika länder hvarigenom de sydde sig fram.

Klockan 9 slutade systrarne arbetet och sjöngo, såsom de alltid brukade, en sång innan de gingo till hvila. Ingen annan än Betty kunde framlocka så pass mycket musik ur det gamla pianot, och det var ett nöje att se hur lätt hon rörde de gulnade tangenterna och med hvilken smak hon ackompagnerade de enkla sångerna. Margrets röst var mjuk såsom flöjtens toner, och hon och modern ledde den lilla kören. Amy gnälde som en syrsa, och Hanna sjöng på sin egen behagliga melodi, hvarvid hon än var före, än efter med någon figur eller kadans, som skämde den eljest vackra och högtidliga sången. De hade brukat sjunga om qvällarne ända från den stund de kunde framstamma:

“Blinka, blinka, 'illa s'jerna,“

och detta qvällsnöje hade blifvit en vana i huset, ty deras moder var så godt som född sångerska. Det första man hörde om morgonen var hennes röst, der hon gick omkring i rummen och sjöng som en lärka, och det sista ljud om qvällen var samma glada toner, ty flickorna blefvo aldrig för gamla att lyssna till denna husliga vaggvisa.

*

Andra kapitlet.

En glad jul.

Hanna var den som vaknade först i julmorgonens grå gryning. Inga strumpor hängde vid kakelugnen" och för ett ögonblick kände hon sig lika missnöjd som när förr hennes lilla strumpa föll ned, emedan den var så fullproppad

med namnam. Nu erinrade hon sig moderns löfte, och stickande handen under hufvudkudden, drog hon fram en liten bok i karmsinrödt band. Hon kände mycket väl till den, ty det var den vackra gamla berättelsen om det bästa lif någon lefvat, och Hanna insåg att denna bok var den bästa vägvisare en pilgrim som anträder en lång resa kunde få. hon väckte Margret med ett: “Glad jul!“ och bad systern se åt hvad som låg under hennes hufvudkudde, Margret drog också fram en bok, men i grönt band och med en likadan plansch inuti och några af modern skrifna ord, som gjorde deras enda julgåfva af henne ännu dyrbarare för dem. Nu vaknade äfven Betty och Amy och började också leta efter och finna sina små böcker - den ena bunden i isabellfäfgadt band, den andra i blått — och der sutto så alla och talade om dem, då himmelen i öster strålade i ett rosenskimmer vid dagens ankomst.

Fastän Margret var litet fåfäng, hade hon likväl ett mildt och fromt sinnelag, hvarmed hon inverkade på sina systrar, utan att hon sjelf visste det, i synnerhet på Hanna, som älskade henne innerligt och rättade sig efter livad hon sade, emedan Margrets råd gåfvos på ett så fogligt och vänligt sätt.

“Flickor,“ sade Margret allvarsamt, i det hon vände ögonen från det lurfviga hufvudet bredvid henne till de två i nattmössor i andra rummet,mamma önskar att vi skola läsa, älska och inte glömma bort dessa böcker, och vi skola derfor börja dermed nu genast. Förr gjorde vi henne alltid till viljes, men sedan pappa for bort och det rysliga kriget kom oss att glömma våra vanor, ha vi varit försumliga i många fall. Ni kunna göra som ni vilja, men *jag* skall lägga min bok på det här bordet och läsa litet derur hvarje morgon då jag vaknar, ty jag vet att det skall göra mig godt och hjelpa mig fram genom dagen.

Derpå slog hon upp sin nya bok och började läsa. Hanna lade sin ena arm omkring hennes lif, och med sitt ena kindben lutadt mot systerns läste nu också hon, under det öfver hennes rörliga anletsdrag hvilade ett lugn som sällan syntes der.

“Så snäll Margret är! Kom, Amy, och låt oss göra på samma sätt. Jag skall hjelpa dig med de krångliga orden, och vi skola be Margret och Hanna förklara för oss hvad vi inte förstå, hviskade Betty, som de vackra böckerna och systrarnes exempel gjort mycket ifrig.“

“Jag tycker om att jag fick en blå,“ sade Amy; och nu var det alldeles stilla i de två rummen, der tystnaden stördes endast när flickorna vände om bladen, och vintersolskenet smög sig in dit för att öfverstråla de ljusa hufvudena och allvarsamma ansigtena med sin julhelsning.“

“Hvar är mamma?" frågade Margret, då hon och Hanna en halftimme senare skyndade ned för att tacka modern för julklapparne.“

“Det vete Gud! En stackars tiggargosse kom in, och frun gick genast ut för att se efter hvad han kunde få. Maken till qvinna har då aldrig funnits att ge bort mat och dryck, kläder och annat,“ svarade Elsa, som tjenat i huset sedan Margrets födelse och derfor af familjen betraktades mera såsom en vän än en tjenare. “

“Jag gissar hon är straxt tillbaka; grädda derfor dina bullar och ha allt i ordning," sade Margret, i det hon kastade en blick på julklapparne, som lågoi en korg, hvilken satts under soffan för att tagas fram, när tiden var inne. — Men hvar är Amys eau de Cologne-flaska? tillade hon, då hon ej såg till den lilla flaskan.

“Hon tog bort den för en stund se’n ooh gick att sätta ett band eller något annat märke om den,“ inföll Hanna, dansande omkring i rummet för att taga bort den första styfheten ur sina nya kängor.

“Äro inte näsdukarne mamma får af mig vackra, eller hur? Elsa tvättade och strök dem åt mig, och jag har sjelf märkt dem alla,“ sade Betty, i det hon med belåten uppsyn betraktade de något ojemna bokstäfverna, hvilka kostat henne så mycket besvär.

“Gud tröste mig för barnet, hon har gått och satt “Mamma“ på dem i stället för “M. March!“ Så tokigt! “ utropade Hanna, i det hon tog en näsduk i handen.

“Är det inte rätt? Jag tyckte att det var bättre att sätta så, emedan Margrets initialer äro M. M. och jag ej vill att någon annan än mamma skall begagna dem,“ sade Betty med nedslagen uppsyn.

“Det är fullkomligt riktigt, söta du, och en mycket vacker idé, och fullkomligt tydligt är det också, ty nu kan ingen taga miste. Hon skall tycka mycket om det, det vet jag,“ sade Margret med en missbelåten blick på Hanna och ett småleende åt Betty.

“Der kommer mamma! Göm korgen fort!“ utropade Hanna, då hon hörde en dörr slås igen och steg knarra i matsalen.

Dörren slogs upp och Amy kom inspringande samt stannade något förlägen, då hon fick se alla sina systrar stå och vänta på henne.

“Hvar har du varit och hvad är det du gömmer bakom ryggen?" frågade Margret, förvånad öfver att af systerns hufva och kappa se att den makliga systern varit ute så tidigt.

“Skratta inte åt mig Hanna, jag ville inte att någon skulle veta af det före qvällen. Jag tänkte endast byta ut den lilla flaskan mot en stor, och jag hargifvit ut alla mina pengar för att få en sådan, ty jag försöker nu på fullt allvar att inte längre vara sjelfvisk.“

Medan Amy sade detta, tog hon fram den vackra flaska hon köpt i stället för den andra billiga och såg så allvarsam och ödmjuk ut efter sitt första lilla försök af sjelfuppoffring, att Margret genast omfamnade henne och Betty skyndade bort till fönstret och bröt af sin vackraste törnros för att pryda flaskan dermed.

“Ni se att jag blygs öfver min julklapp, sedan vi läste i morse och lofvade att bli snälla, och derför sprang jag om hörnet och bytte om flaska; och nu är jag så glad, ty min julklapp är den vackraste.“

En annan släng i porten åt gatan kom flickorna att i en handvändning skjutsa korgen under soffan och sjelfva rusa till bordet, ifriga att få äta frukost.

“Glad jul, mamma lilla, och många glada jular till! Tack för böckerna! Vi ha läst litet i dem och skola göra det alla dagar,“ utropade de på en gång.

“Glad jul, små flickor! Det var roligt att ni började genast, och jag hoppas att ni hålla ut dermed. Men jag har något att säga er innan vi sätta oss till bords. Ett litet stycke härifrån ligger sjuk en stackars fattig qvinna, som helt nyss födt ett litet barn. Sex små ligga hopkrupna i en säng för att inte frysa, ty de ha ingen ved. Inte heller finns der något att äta, och den äldsta gossen kom hit för att säga mig att de svälta och frysa. Mina barn, viljen I gifva dem er frukost till julklapp.“

Elickorna voro mycket hungriga, ty de hade väntat närmare en timme, och i första ögonblicket svarade ingen något; men det var också endast för ett ögonblick, och Hanna utropade häftigt:

“Hvad jag är glad att mamma kom innan vi började äta! “

“Får jag gå med och bära sakerna till de fattiga små barnen?" frågade Betty ifrigt.“Jag skall ta’ grädden och hvetebullen,“ inföll Amy, heroiskt afstående från hvad hon tyckte mest om.

Margret hade redan börjat täcka öfver bullen och stapla upp skorporna på en stor bricka.

“Jag kunde väl tro att ni skulle göra det,“ sade fru March med ett tillfredsställdt leende. “Ni skola följa med och hjelpa mig, och när vi komma hem igen, ha vi mjölk och bröd till frukosten, hvilken vi inte äta förrän vid middagstiden. “

Man var snart färdig, och processionen begaf sig af. Lyckligtvis var det ganska tidigt på morgonen och de togo vägen genom bakgatorna, så att endast få menniskor sågo dem, och ingen skrattade åt det ovanliga i denna anblick.

Snart voro de framme. Rummet var dåligt och mycket illa möbleradt, dess fönsterrutor voro sönder, ingen eldbrasa fanns, sängkläderna trasiga, den sjuka modern låg i sängen med ett qvidande lindebarn, och der syntes en grupp bleka hungriga barn, hopkrupna under ett gammalt täcke för att söka hålla sig varma. Hvad de stora ögonen stirrade och de blå läpparne logo, då fru March och hennes flickor syntes i dörren!

“*Ach, mein Gott!* Det är englar som komma till oss!“ utbrast den fattiga qvinnan, uppgifvande ett anskri af glädje.

“Snygga englar som gå i hufva och vantar!“ sade Hanna skrattande.

Under några minuter såg det verkligen ut som om goda andar varit i verksamhet der. Elsa, som burit veden, gjorde upp eld och stoppade igen hålen i rutorna med gamla hattar och sin egen sjal. Fru March gaf modern te och hafresoppa samt tröstade henne med löfte om hjelp, medan hon lindade barnet med samma varsamhet som om det varit hennes eget. Under tiden dukade flickorna bordet, satte barnen omkring brasan och matade dem, såsom de varit hungriga fåglar, samt sökte under skratt förstå deras kostliga rådbråkade engelska.“*Das is gut! Die Engelkinder!* skreko de stackars små, medan de åto och värmde sina röda händer mot den trefligt sprakande brasan. De fyra flickorna hade aldrig förut blifvit kallade englabarn och tyckte att det var mycket roligt, i synnerhet Hanna, hvilken alltse’n sin födelse betraktats såsom en Sancho. Det var en mycket glad frukost för systrarne, ehuru de ej fingo någonting med af den; och när de gingo sin väg, lemnande de stackars varelserna tröstade och mätta, tror jag att i hela staden ej funnos fyra så lyckliga menniskor som de hungriga små flickorna, hvilka gifvit bort sin frukost och på julmorgonen nöjde sig med mjölk och bröd.

“Detta är att älska vår nästa mer än oss sjelfva, och jag tycker om det,“ sade Margret, då de ordnade julklapparne på bordet åt modern, hvilken i öfre våningen var sysselsatt med att leta fram litet kläder åt den fattiga madam Hummel och hennes stackars barn.

Det var inga granna saker som lågo i de få små paketen, men de vitnade om mycken kärlek; och den stora vasen med röda törnrosor, hvita prestkragar och en hängande vinranka, som stöd midt på bordet, prydde detta förträffligt.

“Hon kommer! Spela upp, Betty, och öppna dörren, Amy! Tre “lefve“ för mamma!" utropade Hanna skyndande, fram, under det Margret gick att föra modern till hedersplatsen.

Betty spelade upp sin muntraste marsch, Amy kastade upp dörren och Margret agerade eskorten med mycken värdighet. Fru March blef både öfverraskad och rörd samt log genom tårar, då hon betraktade sina julklappar och läste hvad som stod skrifvet på de små lapparne. Kängorna tog hon genast på sig, stack i fickan en ny näsduk, väl parfymerad med Amys eau de Cologne, törnrosen fäste hon vid sitt bröst och de vackra handskarne voro öfver allt beröm. Der skrattades, kysstes och gåfvos förklaringar på det okonstlade och älskliga sätt som gör dessafamiljehögtider så angenäma medan de pågå och så ljufva att minnas långt efteråt.

Morgonens barmhertighetsverk och högtidligheter upptogo så mycken tid, att återstoden af dagen egnades åt att göra allt i ordning till aftonens nöje. Emedan systrarne ännu vore för unga att ofta gå på teatern och icke hade råd att kosta på sig några större utgifter för de teatraliska föreställningar hvarmed de roade sig hemma, måste de sjelfva förse sig med hvad som erfordrades, och då nöden är uppfinningarnes moder, anskaffade de snart hvad de behöfde. Åtskilligt af hvad de åstadkommit var ganska behändigt: pappgitarrer, antika lampor, gjorda af gammalmodiga såsspilkummar, som de klädt öfver med silfverpapper, granna klädningar af gammalt bomullstyg, hvilka glittrade af tennpaljetter från begagnade pickles-burkar, och en vapenrustning, öfversållad med likadana, som diamanter klippta bitar af samma ändamålsenliga material, erhållet i bladform, när tennhulvorna på preservdosorna afskuros. Möblerna kastades huller om buller, och den stora kammaren var scenen för många oskyldiga upptåg.

Inga herrar fingo vara med. Hanna spelade karlrollerna till sin egen stora belåtenhet och var olantligt förtjust i ett par rysslÃ¤derstöflar, som hon fått af en väninna, hvilken kände ett fruntimmer som kände en aktör. Dessa stöflar, en gammal florett och en trasig tröja, som en gång begagnats af en målare för någon tafla, voro Hannas förnämta skatter och användes vid alla tillfällen. Truppens fåtalighet gjorde det nödvändigt för de två förnämsta sujetterna att spela flera roller i samma stycke, och de förtjenade verkligen beröm för sina ansträngningar att lära sig tre eller fyra roller, krypa ur den ena kostymen i den andra utan att derför försumma sin entré. Det var en ypperlig öfning att stärka minnet samt ett oskyldigt nöje, och dermed fördrefvos många timmar, som i annat fall skulle ha blifvit tillspillogifna eller tillbragta i mindre godt sällskap.På julaftonen sutto ett dussin unga flickor i den mest

spända väntan hopträngda på en säng, som utgjorde parketten, framför de blå och gula bomullsförhängen hvilka tjenstgjorde såsom ridå. Det stojades och hviskades mycket bakom förhänget, en smula lamp-os kändes, och ett tillfälligt flissande hördes från Amy, som hade anlag för att bli hysterisk i ögonblickets höjda stämning. Nu ringde en klocka, förhängena drogos åt hvar sin sida och den tragiska operan började.

En mörk skog — enligt affischen — framstäldes genom några buskväxter i krukor, ett grönt stycke knollrigt ratintyg på golfvet och en håla i bakgrunden. Denna senare var gjord af en klädhängare till tak och ett par byråar till väggar, och derinne syntes en liten eldstad med eld i; en svart gryta stod på elden och en gammal hexa lutade sig ned öfver den. Scenen var mörk och eldskenet från grottan gjorde ypperlig effekt, i synnerhet som verklig ånga steg upp ur grytan, när hexan lyfte af locket. En liten stund skänktes publiken att hemta sig från det första öfverväldigande intrycket. Derefter smög sig Hugo, styckets bof, in med ett slamrande svärd vid sidan, slokig hatt på hufvudet, svart skägg, mystisk kappa och stora stöflar. Efter att i en mycket upprörd sinnesstämning ha mätt scenen med väldiga steg, slog han sig för pannan, en vild tonström forsade ur hans bröst, tolkande hans hat till Rodrigo och hans kärlek till Zara samt hans orubbliga beslut att mörda den ene och vinna den andra. De grofva tonerna i Hugos stämma samt ett vildt anskri, då hans känslor öfverväldigade honom, voro af ryslig effekt, och publiken applåderade hvarje ögonblick då han höll upp litet för att hemta andan. Efter att ha bugat sig såsom en konstnär den der är van vid offentligt erkännande, smög han sig till hålan och tillsade Hagar att komma ut med ett befallande: “Hör hit, sötnos! Jag behöfver dig.“

Och ut kom nu Margret med grått tagel hängande omkring sitt ansigte, svart och röd kjol, enstaf i handen och kabbalistiska figurer på sin kappa. Hugo bad att hon skulle gifva honom en dryck som gjorde honom tillbedd af Zara och en annan att förgöra Rodrigo med. I en vacker dramatisk aria lofvade Hagar att gilva honom hvad han begärde och gjorde sig i ordning att frambesvärja den ande som skulle anskaffa kärleksdrycken:

Från din ljusa boning: stig hulda genius, ned till mig! Rosens barn, af daggen närd, trollmakt blef dig ju beskärd. Red mig då, som elfvan snar, kärleksdrycken, underbar : gör den ljuf och stark och skön: hulda genius, bör min bön!

Nu hördes en ljuflig musik, och derefter syntes i hålans bakgrund en liten hvitklädd gestalt med skimrande vingar, gyllene hår och en rosenkrans på hufvudet. Svängande ett trollspö, sjöng han :

Ur silfverskyn vid månans bryn jag bringar den trollska saft; jag bryggde den lätt, men nyttja den rätt, ty hastigt förflyr dess kraft.

hvarefter han lät en liten förgyld flaska falla vid hexans fotter och försvann. En annan sång af Hagar frammanade en ny uppenbarelse, men denna var ej älsklig, ty på samma gång ett brakande förnams syntes en vederstygglig svart tomte, som, sedan han framqväkt ett svar, kastade en mörk flaska till Hugo och försvann, uppgifvande ett hånskratt. Efter att ha i toner tolkat sin tacksamhet och stoppat flaskorna i sina stöflar, aflägsnade sig Hugo, och Hagar underrättade nu publiken att hon förbannat honom, emedan han i fordna tider mördat några af hennes vänner, samt att hon ämnade korsa hans planer ochhämnas på den nedrige. Nu drogos förhängena tillsammans, hvarefter publiken hvilade sig, åt konfekt och diskuterade operans förtjenster.

Publiken gaf sedan med stampningar o. s. v. sin missbelåtenhet tillkänna öfver att det dröjde för länge innan förhängena skildes åt igen, men när man fick se hvilket mästerverk maskinisten åstadkommit, förspordes intet knot öfver det långa uppehållet. Det var i sanning någonting storartadt! Ett torn höjde sig mot taket; midtpå detsamma såg man ett fönster, hvari brann en lampa, och bakom den hvita gardinen satt Zara i en blå och med silfver prydd klädning, väntande pa Rodrigo. Och nu kom han in i en grann drägt, med befjädrad mössa, röd kappa, kastanjebruna älskare-lockar, en gitarr och ryssläder-stöflarne naturligtvis. Knäfallande vid tornets fot, sjöng han en serenad i smältande toner. Zara svarade, och efter en rörande musikdialog samtyckte hon att fly med honom. Nu kom styckets sjelfva glanspunkt. Rodrigo frambar en repstege med fem pinnar i, kastade upp dess ena ända och besvor Zara att klättra ned på den. Ängsligt smög hon sig ut genom gallerfönstret, lade sin ena hand på Rodrigos axel och var just i begrepp att behagfullt klättra ned, då hon vid älskarens: “O, o, Zara!“ glömde bort sitt släp — det fastnade i fönstret, tornet vacklade, föll med ett förfärligt brak och begrof de

olyckliga älskande under sina ruiner!

Ett allmänt anskri hördes, då rysslӓderstöflarne i ursinnig fart rördes fram och tillbaka öfver ruinerna och ett guldlockigt hufvud dök upp samt utropade: “Sade jag er inte det! Sade jag er inte det!“ Med underbar själsnärvaro inrusade don Pedro, den grymme konungen, drog fram sin dotter och yttrade hastigt afsides till henne:

Skratta inte! Låtsa som om det hörde till pjesen,“ och sedan han framkallat Rodrigo, förvisade han honom ur sitt riko under uttryck af vrede och förakt.Fastän det tydligen syntes att Rodrigo blifvit förskräckt genom tornets fall, trotsade han dock den gamle herrn och vägrade att gå ur fläcken. Detta djerfva föredöme uppeldade Zara, så att äfven hon satte sig upp mot sin fader, hvilket hade till följd, att han befalde att man skulle kasta dem båda i en af slottets djupaste fängelsehålor. En liten grof fångknekt kom in med kedjor och ledde ut de älskande, dervid han såg sig omkring med mycket ängsliga blickar och synbarligen glömde hvad han skulle säga.

I tredje akten såg man slottssalen, och här syntes Hagar, som kom för att befria de älskande och förgöra Hugo. Hon hör honom komma och gömmer sig, ser honom slå de ofvannämnda flaskornas innehåll i två vinbägare och befalla den darrande lille tjenaren: “Bär det här till fångarne i deras celler och säg dem att jag kommer efter straxt.“ Tjenaren tager Hugo afsides och säger någonting åt honom, hvarunder Hagar utbyter de två bägarne mot två andra, hvilkas innehåll är oskadligt. Ferdinando, tjenaren, bär bort dem, och Hagar sätter i stället tillbaka den bägare som innehåller det åt Rodrigo ämnade giftet. Hugo, som blir törstig efter en stor hämdaria, dricker ur bägaren, förlorar sansen och faller, efter ett förfärligt stampande och faktande med armarne, baklänges och dör, hvarunder Hagar i en melodisk sång af utsökt dramatisk effekt underrättar honom om hvad hon gjort.

Detta var en verkligen skakande scen, fastän mången skulle kunnat tro att det plötsliga affallandet af nästan allt bofvens långa löshår snarare skämde effekten af hans död. Han framropades och inkom, med utsökt behag ledande Hagar, hvars sång ansågs vara underbarare än allt det andra tillsammans i pjesen.

Fjerde akten framstälde huru Rodrigo, i sin förtviflan öfver att, efter hvad han hört, Zara öfvergifvit honom, står i begrepp att genomborra sig sjelf. Just i detsamma dolken är nära hans hjerta, sjunges under hans fönster cn smekande sång, hvarigenomhan far veta att Zara är honom trogen men i fara, hvarur han kan rädda henne, om han vill. Till honom inkastas nu en nyckel hvarmed han kan öppna dörren, och i ett utbrott af förtjusning sliter han sina bojor och störtar ut för att finna och rädda sin älskarinna.

Femte akten började med en stormig scen mellan Zara och don Pedro. Denne vill att dottern skall gå in i ett kloster, men hon lyssnar ej dertill och är efter en rörande bön nära att svimna, då Rodrigo instörtar och anhåller om hennes hand. Don Pedro afslår anbudet, emedan friaren ej är rik. De skrika och gestikulera förfärligt men kunna ändå icke komma sams, och Rodrigo står just i begrepp att bära ut den tröstlösa Zara, då den uppskrämde tjenaren inkommer med ett bref och en säck från Hagar, hvilken försvunnit pa ett mystiskt sätt. Brefvet underrättar sällskapet att hon testamenterar en oräknelig förmögenhet åt det unga paret samt att ett fasaväckande öde skall drabba don Pedro, om han ej gör det älskande paret lyckligt. Säcken öppnas och åtskilliga stycken tennmynt regna ned på scenen tills den alldeles strålar deraf. Detta blidkar fullkomligt den stränge herrskaren, han ger sitt samtycke utan knot, alla förena sig i en jublande kör, och när förhängena dragas ihop, ser man de älskande mottaga don Pedros välsignelse, sedan de knäfallit i den mest romantiskt gratiösa ställning. Stormande applåder följde nu men afbrötos helt oväntadt, ty lösbottnen i sängen som utgjorde parketten lossnade, hvarvid det entusiatiska auditoriet begrafdes bland kuddarne. Rodrigo och don Pedro skyndade ut för att rädda, och alla åskådarne drogos fram oskadade, ehuru många bland dem voro mållösa af skratt. Den allmänna uppståndelsen lade sig genast, när Elsa inträdde för att framföra en helsning från fru March och bedja damerna stiga ned och supera.

Detta var en öfverraskning, till och med för de spelande, och då de varseblefvo bordet, sågo de på hvarandra med af förvåning och glädje strålande blickar. Det var visserligen likt deras moder attibland öfverraska sina flickor med ett litet kalas, men någonting så rart hade de aldrig varit med om sedan de flydda dagar då de voro rika. Der fanns glace-maränger, crém, två hela karotter af tårtor och frukt samt franska konfektyrer, och midt på bordet

stodo fyra stora buketter med orangeriblommor!

De mistade fullkomligt andan och stirrade först på bordet och sedan på modern, hvilken tycktes sjelf vara oändligt belåten.

“Är det feer som trollat fram det här?“ frågade Amy.

“Eller något helgon?“ sade Betty.

“Mamma har gjort det!“ utbrast Margret med sitt ljufvaste småleende trots sitt grå skägg och sina hvita ögonbryn.

“Faster March har fått en god idé och skickat hit supén!“ utropade Hanna, liksom tycktes hon plötsligt ha fått allt klart för sig.

“Ni misstaga er allesammans; det är gamle herr Laurence som skickat det här,“ svarade fru March.

“Farfadern till Laurences gosse! Hur i all verlden kunde han falla på den tanken? Vi känna ju honom inte! “ utropade Margret.

“Elsa har talt om för en af hans betjenter att ni gåfvo bort er frukost åt gumman Hummel och hennes små barn; han är en besynnerlig gammal herre och tyckte om hvad ni gjort. Han kände min far förr i verlden, och på eftermiddagen skickade han mig en biljett, hvari han i få ord uttalade sin förhoppning att jag skulle tillåta honom att såsom ett bevis på hans vänliga känslor för mina barn skicka dem några småsaker dagen till ära. Jag kunde inte neka honom detta, och på det sättet ha ni fått ett litet kalas på qvällen såsom ersättning för er mjölk-och-bröd-frukost. “

“Det är gossen som gifvit honom idén dertill, det är jag säker på! Han är en präktig pojke, ochjag skulle gerna vilja bli bekant med honom. Det ser ut på honom som om han vill bli bekant med oss, men törs inte, ty Margret är jemt så tillgjord; hon vill inte låta mig tala med honom när vi mötas,“ sade Hanna, då faten gingo omkring bordet och isen smälte i deras mun, hvarunder hördes många af de ungas förtjusning framkallade: “O!“ och “Ah!“

“Du menar dem som bo i det stora huset här bredvid första ingången, eller hur?“ frågade en af flickorna. “Mamma känner gamle herr Laurence, men säger att han är mycket stolt och inte tycker om att komma i beröring med sina grannar. Han håller sin sonson instängd, när han inte är ute och rider eller promenerar med sin informator, och låter honom läsa alldeles rysligt. Vi bjödo honom komma till oss, men han kom inte. Mamma påstår att han är mycket snäll, fastän han aldrig säger ett enda ord åt oss flickor. “

“Vår katt sprang sin väg en gång och han kom gen med den; och då språkade vi litet med honom ver häcken om cricket och sån’t der, men så såg han Margret komma, och då gick han genast. Jag skall göra mig bekant med honom endera dagen, för han behöfver någon som piggar upp honom, det är jag säker på,“ sade Hanna i bestämd ton.

“Jag tycker om hans sätt, och han ser ut som en liten gentleman, så att jag har ingenting mot att vi bli bekanta med honom vid något passande tillfälle. Han bar hit blommorna sjelf, och jag skulle ha bedt honom stiga på, om jag vetat hvad ni hade för er der uppe. Han såg så nyfiken ut, när han gick och hörde edra upptåg, och det märktes tydligt att han aldrig har något roligt hemma. “

“Det var synd att du inte gjorde det, mamma,“ sade Hanna, i det hon skrattade och såg på sina stöflar. “Men vi ska spela teater ännu en gång, och då skall han få se på. Kanhända vill han vara med och spela. Skulle inte det bli roligt?"“Jag har aldrig fått någon blomsterbukett förr. Så vacker den är!“ sade Margret och undersökte sina blommor med stor uppmärksamhet.

“De äro vackra, men Bettys törnrosor äro ännu vackrare i mina ögon,“ sade fru March, luktande på den till hälften vissnade buketten i hennes sjärp.

Betty smög mildt sina armar omkring moderns hals och hviskade sakta:

“Hvad jag gerna skulle vilja skicka mina blommor till pappa. Jag är rädd för att han inte har så glad jul som vi.

*

Tredje kapitlet.

Laurences gosse.

“Hanna! Hanna, hvar är du?“ ropade Margret från lägsta stegen af vindstrappan.

“Här,“ svarade en mumsande röst uppifrån, och då Margret skyndat uppför trappan, såg hon systern i full fart med att äta äpplen och under tårar sluka “Arfvingen till Redclyffe“, der hon, insvept i en hjertvärmare, satt på en trebent soffa vid fönstret, och njöt af det inströmmande solskenet. Denna plats var Hannas älsklingstillhåll, och dit drog hon sig gerna undan med ett hälft dussin renetter och någon bok som hon tyckte om för att få läsa den i fred och sällskapa med en liten näpen råtta, som höll till der och ej var det minsta rädd för henne. Då Margret visade sig, kilade råttan in i sitt hål. Hanna aftorkade sina tårar och väntade att få höra hvad det var fråga om.

“Så roligt! Se bara! Ett ordentligt bjudningsbref från fru Gardener till i morgon afton!“ utropade “Jag har aldrig fått någon blomsterbukett förr. Så vacker den är!“ sade Margret och undersökte sina blommor med stor uppmärksamhet.

“De äro vackra, men Bettys törnrosor äro ännu vackrare i mina ögon,“ sade fru March, luktande på den till hälften vissnade buketten i hennes sjärp.

Betty smög mildt sina armar omkring moderns hals och hviskade sakta:

“Hvad jag gerna skulle vilja skicka mina blommor till pappa. Jag är rädd för att han inte har så glad jul som vi.

*

Tredje kapitlet.

Laurences gosse.

“Hanna! Hanna, hvar är du?“ ropade Margret från lägsta stegen af vindstrappan.

“Här,“ svarade en mumsande röst uppifrån, och då Margret skyndat uppför trappan, såg hon systern i full fart med att äta äpplen och under tårar sluka “Arfvingen till Redclyffe“, der hon, insvept i en hjertvärmare, satt på en trebent soffa vid fönstret, och njöt af det inströmmande solskenet. Denna plats var Hannas älsklingstillhåll, och dit drog hon sig gerna undan med ett hälft dussin renetter och någon bok som hon tyckte om för att få läsa den i fred och sällskapa med en liten näpen råtta, som höll till der och ej var det minsta rädd för henne. Då Margret visade sig, kilade råttan in i sitt hål. Hanna aftorkade sina tårar och väntade att få höra hvad det var fråga om.

“Så roligt! Se bara! Ett ordentligt bjudningsbref från fru Gardener till i morgon afton!“ utropadeMargret, svängande den kärkomna biljetten, hvarefter hon med en ung flickas hela förtjusning fortfor att läsa hvad som stod deri:

“Fru Gardener skulle skatta sig lycklig, om hon finge se mamsellerna Margreta och Johanna March hos sig på en liten danstillställning nyårsaftonen. “ — Mamma har ingenting mot att vi antaga bjudningen. Men hvad skola vi ha på oss?“

“Hvad tjenar det till att fråga, då du nog vet att vi måste taga våra popelinsklädningar, ty vi ha ju ingenting annat?“ svarade Hanna med munnen full af renettbitar.

“Ack, den som bara hade en sidénklädning!“ sade Margret suckande. “Mamma säger att jag kanhända får en sådan, när jag blir aderton år; men det är ju en hel evighet att vänta i två år.“

“Jag är säker på att våra popelinsklädningar skola se ut som vore de siden, och de kunna vara fina nog åt oss. Din är så godt som ny, men jag hade ju så när glömt att min har blifvit bränd och gått sönder litet. Hur skall jag nu göra? Bränfläeken ser ryslig ut, och jag kan inte taga ur den.“

“Du får sitta stilla så mycket du kan och inte visa ryggen; fram är den bra. Jag skall skaffa mig ett nytt band på håret och be mamma att få lana hennes lilla perlnål; mina nya kängor äro vackra och handskarne gå an, fast de inte äro så bra som jag ville. “

“Mina äro fläckiga af lemonad, och jag kan inte få några nya, så jag får väl gå utan,“ sade Hanna, som icke brydde sig synnerligt om sin toalett.

“Du måste ha handskar, eller också stannar jag hemma!“ utbrast Margret i bestämd ton. “Handskar äro nödvändigare än allt annat. Du kan inte dansa utan sådana, och jag skulle bli mycket ledsen, om du inte kunde det.“

“Då skall jag inte röra mig ur fläcken. Jag-bryr mig inte om att dansa; det är ingenting roligtatt segla rundt så der, jag tycker mer om att flyga omkring och hoppa hur jag vill. “

“Du kan i nte bedja mamma om ett par nya handskar ; de äro så dyra, och du är så vårdslös om dina saker. Då^du^förderfvade de andra, sade hon att du inte kunde fa nagra nya i vinter. Hur skall du nu bete dig V" frågade Miirgret i bekymrad ton.

“Jag skall halla dem hopkramade i ena handen, så ser ingen att de äro fläckiga; det är allt hvad jag kan göra. Hej, jag skall säga dig hur vi skola bära oss at — vi ta hvar och en på oss en felfri handske och hålla den smutsiga i handen. Eller hur tycker du?“

“Du har större händer än jag och' skall derför spänna ut min handske förfärligt,“ inföll Margret, som var^ mycket rädd om sina handskar.

“Da gar jag utan. Jag bryr mig inte om hvad folk säger, “ utbrast Hanna, i det hon åter började läsa.

“ISa, sa tag den då! Låt bara bli att fläcka ner den, far vackert fram med don och håll inte händerna på ryggen. Lofvar du mig det?“

“Var lugn, du. Jag skall sitta lika styf som en docka och inte bära mig dumt åt alls, om jag kan. Ga nu din väg och svara på biljetten och låt mig få sluta min gudomliga berättelse. “

Margret aflägsnade sig nu för att svara att bjudningen antogs med största tacksamhet och se öfver sin toalett. Hon sjöng glädtigt medan hon tog fram sitt enda halskras at spetsar, under det Hanna läste slut på ^ berättelsen, åt upp sina fyra renetter och hade roligt åt råttan.

Pa nyårsaftonen var det ödsligt i salongen, ty de tva yngre flickorna agerade kammarjungfrur, och de tva äldre voro fördjupade i den utomordentligt vigtiga sysselsättningen att kläda sig till qvällen. Då deras toalettbord ej var synnerligt välförsedt, var der ett beständigt springande upp och ned, ett skrattande och pratande, och helt plötsligt kändesgenom hela huset en stark lukt af brändt har. Margret skulle ha några lookar omkring ansigtet, och Hanna hade derför åtagit sig att frisera henne.

“Skola de lukta så der?“ frågade Betty der hon satt uppflugen på sängen.

“Det är bara fuktigheten som torkar, “ svarade Hanna.

“En så besynnerlig lukt! Det känns precist som af brända fjädrar, “ anmärkte Amy, i det hon med en sjelfbelåten min jemkade till rätta sina egna vackra lockar.

“Se så, nu skall jag taga bort papperslapparne och ni skola få se ett helt moln af små lockar, “ sade Hanna och lade bort tåugen.

Hon tog bort papperslapparne, men nagot moln af lockar stod ej att upptäcka, ty håret följde med och den förbluffade hårfrisörskan lade en rad af svedda testar på toaletten framför sitt- offer.

“Herre Gud, hvad har du gjort, Hanna ? Jag har inte qvar något hår! Jag kan inte ga bort! Mitt hår, ack, mitt hår!“ jämrade sig Margret, med lör-tviflan betraktande den ojemna frisyren i pannan."

“Så rysligt! Du skulle inte ha bedt mig göra det; jag förstör ju allting! Tången var för varm; nu har jag burit mig vackert åt!“ sade Hanna snyftande och betraktade med tårfylda ögon de afbrända hårtestarne.

“Det är inte farligt; tag bara och frisera det och bind ditt band om hufvudet, så att håret kommer litet fram i pannan, och då blir det på allra sista modet; jag har sett många flickor ha det så,“ sade Amy tröstande.

“Laga för all del så att det blir hjelpt igen. Ack, om jag hade låtit mitt hår vara!“ utbrast Margret i förtviflad ton.

“Så tycker jag med. Det skulle varit så jemt och vackert. Men det växer snart igen,“ sade Betty, i det hon kysste och hjclpte tillrätta det klippta faret.Efter några smärre missöden var Margret slutligen färdig, och sedan familjen hjelpts åt med Hanna, var också hennes hår i ordning och hon sjelf klädd. De båda systrarne togo sig rätt bra ut i sin anspråkslösa toalett: Margret i sin silfvergrå ylleklädning, med sitt bla sammetsband, sitt spetskrås och perlnå-len; Hanna i sin kastanjebruna, med en styf linnekrage sådan herrar bruka begagna och en hvit prest-krage eller tva, hvilka blommor utgjorde hennes enda prydnad. De satte så på sig hvar sin rena ljusa handske och höllo den smutsiga i andra handen, och alla förklarade att de voro mycket bra. Margrets kängor med höga klackar voro mycket trånga och plågade henne, men hon ville ej låtsas något derom, och Hannas nitton hårnålar tycktes gå rakt in i huf-vudet på henne, hvilket ej var just särdeles angenämt. — Men hvad lider man inte för att vara fin?

“Lycka till godt nöje, mina barn, “ sade fru March, då systrarne, belåtna med sig sjelfva, gingo utför trappan. “Aten inte för mycket till qvällen och kommen hem klockan 11, då jag skickar Elsa efter er.“

I detsamma porten smälde igen efter dem, hördes från ett fönster en röst ropa:

“Flickor, flickor! Ha ni bägge rena näsdukar?“ “Ja, rysligt rena! Och Margret har eau de Cologne på sin,“ svarade Hanna skrattande och! sade derefter till systern under det de gingo vidare:

“Ja, jag tror den frågan skulle mamma inte försumma, om det än gällde att rädda oss alla undan en jordbäfning.

“Det är ett bevis på hennes aristokratiska smak och fullkomligt i sin ordning, ty en verkligt fin dam känner man alltid igen på hennes fina skor, handskar och näsduk, “ svarade Margret, som också hade sin egen lilla aristokratiska smak.

“Glöm nu inte att hålla den brända våden i skymundan, Hanna. Sitter mitt sjärp bra; ser jag alltför tokig ut i håret?“ frågade Margret systern, då delångsamt vände sig framför spegeln i fru Gårdeners toalettrum.

“Jag vet att jag glömmer af mig, men när du ser mig göra något galet, så påminn mig med en vink. Lofvar du det?“ svarade Hanna, i det hon ordnade sin krage och hastigt slätade till håret.

“Hej, att vinka passar sig inte för ett fruntimmer af verld. Jag skall draga upp ögonbrynen litet, om du glömmer dig, och nicka, när du är bra. Skjut nu inte upp axlarne, ta inte långa steg, och presenteras du för någon, så räck inte fram handen. Det brukas inte.“

“Hvad du har bra reda på alla konstigheter! Det har inte jag. Låter inte den der musiken trefligt?“

Flickorna stego på, men kände sig litet blyga, ty de voro sällan bortbjudna, hvarför också denna lilla tillställning var en högst vigtig tilldragelse för dem. Då de inträdde, mottogos de af fru Gardener, en ståtlig gammal dam, som helsade dem hjertligt välkomna och öfverlemnade dem åt den äldsta af sina sex döttrar. Margret hade förut gjort bekantskap med Sally och var snart fullkomligt hemmastadd; men Hanna, som ej brydde sig mycket om flickor och flickprat, stod der rak, med ryggen tätt intill väggen och kände sig här lika litet i sitt element som en

fölunge i en trädgård. Ett halft dussin lifliga gossar stodo i ett annat hörn af rummet och talade om skridskoåkning, och Hanna skulle så gerna velat springa till dem, ty bland det roligaste hon visste var att åka skridsko. Hon telegraferade hvad hon tänkte till Margret, men systerns ögonbryn drogos genast uppåt med ett sådant uttryck af fasa i hennes ansigte, att Hanna ej tordes röra sig ur stället. Ingen kom och talade till henne, och den ena efter den andra försvann ur den närstående flickgruppen, tills hon slutligen blef ensam. Hon kunde ej springa omkring och roa sig för sig sjelf, ty då skulle det synts att hennes klädning var bränd bak, och der stod hon nu helt olycklig och såg på de andra tills man bör-jade dansa. Margret blef uppbjuden genast, och hon trippade omkring så förnöj clt i sina trånga kängor, att ingen kunde gissa till hur ondt det gjorde i den leende kickans fotter. Hanna såg en rödhårig gosse närma sig det hörn der hon stod, och som hon var rädd att han skulle bjuda upp henne, kröp hon in i en fönstersmyg, der gardinerna voro nedfälda, i afsigt att åse dansen derifrån och roa sig för sig sjelf. Till all olycka hade en annan blyg person valt samma tillflyktsort, ty då gardinen föll igen bakom Hanna, stod hon ansigte mot ansigte med “Laurences gosse. “

“Ack, min Gud, jag visste inte att det var någon här förut!" sade Hanna stammande och ämnade draga sig tillbaka lika fort som hon kommit in.

Men gossen skrattade och sade vänligt, ehuru han såg litet häpen ut:

“Bry er inte om mig; stanna qvar, om ni så vill."

“Stör jag er inte?"

"Inte alls. Jag har satt mig här, emedan jag just inte har några bekanta och är liksom litet blyg till en början, som ni väl kan förstå."

“Så är det med mig också. Var snäll och gå inte bort."

Gossen satte sig ned igen och såg på sina stöflar tills Hanna, som ville visa sig artig och obesvärad, sade:

“Jag tror jag liar haft det nöjet att se er förut. Ni bor visst nära oss, eller hur?"

“Straxt bredvid," svarade gossen, i det han såg upp och brast i skratt, ty Hannas tillgjorda sätt föreföll honom något löjligt, när han kom ihåg hur obe-sväradt de hade pratat om cricket vid det tillfälle då han bar hem katten.

Nu var Hanna åter sig sjelf och skrattade äfven, när hon helt glad sade:

“Vi hade så roligt af er vackra julpresent."

“Den var från farfar."

“Men det var ni som sade åt honom, eller hur?““Hur mår er katt, mamsell March ?“ frågade gossen och försökte se allvarsam ut, under det hans svarta ögon strålade af skälmskhet.

“Tackar, bra, lir Laurence; men jag är inte mamsell March, jag är bara Hanna, “ svarade den lilla damen.

“Jag är inte hr Laurence; jag är bara Laurie.“

“Laurie Laurence; ett så besynnerligt namn.“

“Törst hette jag Teodor, men jag tyckte inte om det, ty kamraterna kallade mig Tore, och då lät jag dem säga Laurie i stället.“

“Jag kan inte med mitt namn; det låter så sentimentalt. Jag vill att alla skulle säga Hanna i stället för Johanna. Hur fick ni gossarne från att kalla er Tore?“

“Jag piskade upp dem litet. “

“Jag kan inte piska upp faster March, så jag får väl allt lof att dragas med det,“ sade Hanna un-dergifvet och suckade.

“Är ni road af att dansa, mamsell Hanna?“ frågade Laurie, dervid han såg ut som om han tyckt att det namnet passade henne bra.

“Jag tycker det är rätt roligt, när det är godt om utrymme och alla äro glada. Här är jag rädd för att slå omkull någonting, trampa folk på tårna eller göra någon dumhet, och derför lugnar jag mig och låter Margret i stället hålla sig framme. Dansar ni gerna?“

“Ibland. Ni vet kanhända att jag varit utomlands många år, och jag har inte ännu varit tillräckligt bortbjuden för att veta hur man bör skicka sig här.“

“Utomlands!“ utropade Hanna. “Ack, berätta litet derom. Det är så roligt att höra folk som varit ute tala om sina resor. “

Laurie tycktes ej veta hvar han skulle börja, men Hannas ifriga frågor hjelpte honom snart pa trafven, och nu berättade han att han varit i skolan i Yevey, der gossarne aldrig begagna hattar, haen hel båtflofcta på sjön och såsom söndagsförströelser i sällskap med sina lärare företaga utflykter inom Schweiz.

“Ack, den som hade varit der!“ utbrast Hanna. “Var ni i Paris också ?“

“Ja, i fjor vinter."

“Kan ni tala franska?"

“Det var inte tillåtet att begagna något annat språk i Vevey."

“Tala litet franska för mig. Läsa den kan jag nog men inte prononcera."

“Quel nom a cette jexme demoiselle en les pantoufles jolies?" sade Laurie okonstladt.

“Så vackert det låter för er! Låt mig se — ni sade: Hvad heter den der unga flickan med de vackra skorna? Var det inte rätt?"

“Oui, mademoiselle

"Det är syster Margret, det vet ni väl. Tycker ni hon är vacker?"

“Ja, hon påminner mig om de tyska flickorna; hon ser så frisk och stillsam ut och dansar som en stor dam."

Hanna rodnade i hela ansigtet af glädje öfver att Laurie berömde hennes syster, och hon lade hans ord på minnet för att sedan upprepa dem för Margret. Båda sutto de så och betraktade och kritiserade det öfriga sällskapet samt pratade tills de nästan tyckte sig vara gamla bekanta. Lauries blyghet var snart borta, ty Hannas gossaktiga sätt roade och gjorde honom obesvärad, och Hanna hade nu åter blifvit samma glada flicka som eljest, emedan hon glömt bort sin kläd-ning och ingen menniska såg åt dem. Hon tyckte nu om “Laurences gosse" mer än någonsin och såg på honom litet emellanåt, så att hon skulle kunna tala om för systrame hur han såg ut, ty de hade inga bröder, endast några få manliga kusiner, och gossar voro för dem så godt som okända varelser.

Ijockigt, svart hår, brun hy, stora svarta ögon, rak näsa, nätta tänder, små händer och fotter, ochlång som jag; mycket artig för att vara pojke och glädjen sjelf. — Hanna hade alldeles på tungspetsen frågan hur gammal han var, men hon lade band på sin nyfikenhet och sökte med för henne ovanlig takt leta ut det på en omväg.

“Jag förmodar ni snart skall in på gymnasiet? Jag ser ibland hur ni hänger näsan öfver era böcker — nej, jag menar läser flitigt,“ hvarvid Hanna rodnade öfver det rysliga “hänger näsan“ som hon låtit undfalla sig,

Laurie smålog men tycktes icke blifva stött och svarade endast med en axelryckning:

“Inte på en två eller tre år ännu. Jag vill inte komma dit förrän jag fylt sjutton år eller så der. “ “Är ni bara femton ?“ frågade Hanna och betraktade den långe gossen, som hon trott vara åtminstone sjutton.

“Jag fyller sexton nästa månad. “

“Hvad jag gerna skulle vilja komma på gymnasiet! Det tycks inte som ni ville dit. “

“Jag afskyr det -- der bara grina de åt hvarandra och leka krig, och så kan jag inte med kamraterna. “

“Hvad är det ni tycker om då?“

“Att vara i Italien och roa mig på mitt eget sätt. “

Hanna skulle så gerna velat fråga honom hur han då bar sig åt, men hans mörka ögonbryn sågo nästan hotande ut då han drog dem tillsammans, hvarför hon bytte om samtalsämne och, under det hon markerade takten med ena foten, sade:

“En så präktig polka! Hvarför går ni inte och dansar?“

“Jo, om jag får dansa med er, “ svarade han med en näpen liten fransk bugning.

“Jag kan inte, ty jag har sagt åt Margret att jag inte vill dansa, derför att —“

Här tvärstannade Hanna och såg obeslutsam ut om hon skulle fortsätta eller skratta.gen

“Derfor att?"

“Det får ni inte veta.

“Inte?“

Åhj°, jag har halt den oturen att stå med ryg-- mot eldbrasan och svedt den här Madningen men fastan jag sokt hjelpa det så godt jag kunnat, syns

och df.fr «fde Margret åt mig att jag kulle halla mig stilla, sa att ingen fick se det. M

löjligt6™3, Skratta’ 0m ni vill; Jag vet noS att det är

lf Laf,ri® skrattade icke; han såg blott ned i golfvet for ett ogonblick, och Hanna blef förlägen, då hon markte uttrycket i hans ansigte och han sade:

u;- „ oS°r fgentmg! Jag skall säga hur viskola

ara oss at: derute i stora rummet ha vi ypperligt svangrum, och ingen ser oss der. Var så god och kom med nu.“ 8

Hon tackade^och de lemnade fönstersmygen.

Da Hanna sag sm kavaljer taga på sig sina vackra perl fargade handskar, ville hon så gerna också ha , ,ett Par kka vackra. Dot var ingen i rummet, och der dansade de en polka i storstil, ty Laurie dansade

111 i°Ch,. al.'d° IIanna tyska steg, hvilka hon blef alldeles förtjust i, emedan det var lif och fart i dem Da, musiken tystnade satte de sig i trappan för att hemta andan, och Laurie var just midt uppe i en beskrifnmg af studentfesterna i Heidelberg, då Margiet kom. for att soka reda på sin syster. Hon gaf Hanna ett tecken med hufvudet, och motvilligt fck denna efter henne in i. ett sidorum, der hon fann Margret sitta i en soffa, blek i ansigtet och med han derna omfattande sm ena fot. •

• u Y1Gkat foten’ Dcn der dumma klacken

vickade till och ar skulden till hela olyckan. Det

goi sa ondt, sa jag kan knajipt stå, och jag vet inte hur jag skall komma hem härifrån," sade Margret vaggande fram och tillbaka med kroppen.

Jag kunde väl tro att du skulle göra dig illa med de der dumma kängorna. Det var tråkigt, menjag ser ingen annan råd än att du får skicka efter en vågn eller stanna här öfver natten," sade Hanna, under det hon varsamt gned systerns fotknöl.

“Jag kan inte få någon vagn, ty det kostar för mycket; jag kan till och med säga att vi inte kunna få någon alls, ty nästan alla gästerna kommo hit i sina egna vagnar; det är dessutom för långt till något hyrkuskverk och vi ha ingen att skicka.

“Jag skall gå.“

“Hej, för all del. Klockan har slagit tio och det är ett egyptiskt mörker ute. Jag kan inte heller stanna här, ty huset är fullt; Sally har några småflickor q var öfver natten. Jag skall vänta tills Elsa kommer och då blir det väl någon

råd.“

“Jag skall bedja Laurie, han går nog,“ sade Hanna, hvars sinne lättades vid denna tanke.

“Nej, tack, gör inte det. Skaffa mig mina ytterplagg och stoppa mina kängor bland dina saker. Jag kan inte dansa mer, men så snart man ätit, passa på när Elsa kommer och säg då åt mig.“

“De gå in i matsalen nu. Jag skall stanna här hos dig, det vill jag hellre."

“Nej, kära du, gå bara och skaffa mig litet kaffe. Jag är så trött, så jag kan inte röra mig ur fläcken."

Nu lutade sig Margret tillbaka i soffan, dervid väl döljande sina fotter, och Hanna begaf sig dristigt på väg till matsalen, dit hon kom lyckligt, efter att ha passerat genom ett teserveringsrum, och öppnade dörren till ett annat, der den gamle hr Gardener höll på att i all sköns obemärkthet taga sig litet till bästa. Här slog hon i en kopp kaffe, som hon straxt derefter spilde ut, dervid förderfvande sin klädning, så att framsidan blef lika illa tilltygad som baksidan.

“Ack, mm Gud, en sadan slninsn jag ar!“ utropade Hanna, i det hon torkade af sin klädning med Margrets rena handske.

“Kan jag hjelpaer?" hördes nu en vänlig stämma yttra, och då Hanna vände sig om, såg hon Laurie

med. en full kopp i ena handen oeh en asjett med glace i den andra.

“Jag skulle skaffa litet kaffe åt Margret, som aro mycket trött, och så knuffade någon till mig, och nu står jag här vackert,“ svarade Hanna, under det hon med förtviflade blickar betraktade än sin nedfläckade klädning, än Margrets kaffefärgade hanske.

0 ledsamt! Jag stod just och letade efter

någon som jag kunde bjuda det här. Eår jaa1 bära det till er syster ?“

“Tack, jag skall visa er hvar hon sitter Jag tors inte bedja er att få bära det sjelf, ty då dummar jag mig kanhända ännu en gång.“

Hanna gick förut och visade vägen. Liksom Laurie varit van att passa upp på fruntimmer, flyttade han fram ett litet bord, gick efter kaffe och glace atven at Hanna och var så artig, att till och med den nogiäknade Margret förklarade att han var en snäll gosse De hade det mycket trefligt, och medan de som bast sutto der och snaskade i sig konfekt och läste deviserna jemte två eller tre andra barn, som kommo in dit sedan, syntes Elsa i dörren. Margret hade alldeles glömt bort sin fot och sprang upp ur soffan så häftigt, att hon måste fatta tag i Hanna dervid hon skrek till af smärta.

“Tyst, säg ingenting, “ hviskade hon och tillade sedan hogt: “Det är ingenting. Jag vrickade bara ena foten litet, det var allt,“ hvarefter hon linkade utfor trappan för att kläda på sig.

Elsa bannades, Margret gret och Hanna var utom sig tills hon beslöt att sjelf taga saken om hand. Hon skyndade så ut och frågade en betjent om han kunde skaffa henne en vagn. Denne råkade vara en för aftonen hyrd vaktmästare, som ej var hemmastadd i qvarteret, och Hanna stod nu der och sag ^ sig omkring efter någon som kunde hjelpa henne, da Laurie, som hört hvad hon sagt, kom fram och erbjöd sin farfars vagn, hvilken kommit just nu lor att hemta honom.“Det är for tidigt för ei' att fara hem nu," började Hanna med glad uppsyn men tveksam om hon skulle antaga tillbudet.

“Jag är aldrig borta länge, det försäkrar jag. Låt mig få föra er hem, det är ju alldeles i min väg, som ni vet, och det lär regna ute.“

Detta sista skäl verkade, och sedan Hanna för Laurie omtalat Margrets otur, mottog hon med tacksamhet hans anbud samt skyndade in för att hemta systern och Elsa. Denna senare skydde regn som en katt, så att hon ej gjorde några invändningar, och deiqxå rullade de bort i en präktig täckvagn, der de tyckte det var riktigt fint och trefligt. Laurie åkte på kuskbocken, så att Margret fick lägga upp sin fot, och de båda systrarne kunde således

pi'ata ostördt om sin afton.

“Jag har haft mycket roligt i qväll. Har dix haft det också?“ frågade Hanna, i det hon löste upp håret och intog en så beqväm ställning som möjligt.

“Ja, tills jag gjorde mig illa. Sallys växiinna, Annie Moffat, och jag kommo så bra öfverens, och hon bad mig derför att göra Sally sällskap och vara en vecka hos henne. Det blir i vår när operan börjar, och det skulle vara bra roligt, om bara mamma låter mig få fara,“ svarade Margret, i det hennes ansigte ljusnade vid denna tanke.

“Jag såg att du dansade med en rödhårig gosse, som jäg sprang undan för. Yar han snäll?"

“Ja, mycket! Han har inte rödt utan brunt hår och var mycket artig, och jag dansade en förtjusande redowa med honom."

“Han såg alldeles ut som en skuttande gräshoppa, när lian dansade de nya stegen. Laurie och jag kunde inte låta bli att skratta. Hörde du det?"

“Hej, men det var mycket opassande gjordt af er. Satt du gömd inne i smygen hela tiden ?“

Hanna berättade hvad som händt henne, och just då hon slutade dermed, voro de hemma. Efter många tacksägelser sade de god natt åt Laurie qcIismogo sig sakta in för att ej väcka någon, men i samma ögonblick dörren till deras rum knarrade, döko ur sängen upp två små nattmössor, och två sömniga men ifriga röster utropade:

“Berätta om balen! Berätta om balen!“

Med hvad Margret kallade en “stor brist på takt“ hade Hanna gömt något konfekt åt de små syskonen, hvilka snart lugnade sig, sedanm de fått höra de intressantaste nyheterna från qvällen.

“Jag tycker mig riktigt vara en fin ung dam som kommer hem från en bjudning och sitter i sin morgonklädning, uppassad af kammarjungfrun,“ sade Margret, då Hanna lindade hennes fot med remsor, blötta i arnica-tinktur och sedan kammade ut hennes hår.

“Jag tror inte att de fina damerna ha en enda smula roligareän vi, fastän vi ha brändt hår, gamla klädningar, en ren handske hvar och trånga kängor, som förderfva våra fötter, då vi äro enfaldiga nog att begagna dem.“

Och vi tro att Hanna hade fullkomligt rätt häri.

*

Fjerde kapitlet.

Bördor.

“Ack, kära Hanna, hvad det kostar på att börja släpa på det gamla vanliga viset igen,“ sade Margret suckande följande morgon, ty nu var det slut med helgdagarne, och efter den förflutna glada veckan föll det sig svårt för henne att återtaga sina vanliga sysselsättningar, dem hon aldrig tyckt om. smogo sig sakta in för att ej väcka någon, men i samma ögonblick dörren till deras rum knarrade, döko ur sängen upp två små nattmössor, och två sömniga men ifriga röster utropade:

“Berätta om balen! Berätta om balen!“

Med hvad Margret kallade en “stor brist på takt“ hade Hanna gömt något konfekt åt de små syskonen, hvilka snart lugnade sig, sedanm de fått höra de intressantaste nyheterna från qvällen.

“Jag tycker mig riktigt vara en fin ung dam som kommer hem från en bjudning och sitter i sin morgonklädning,

uppassad af kammarjungfrun,“ sade Margret, då Hanna lindade hennes fot med remsor, blötta i arnica-tinktur och sedan kammade ut hennes hår.

“Jag tror inte att de fina damerna ha en enda smula roligareän vi, fastän vi ha brändt hår, gamla klädningar, en ren handske hvar och trånga kängor, som förderfva våra fötter, då vi äro enfaldiga nog att begagna dem.“

Och vi tro att Hanna hade fullkomligt rätt häri.

*

Fjerde kapitlet.

Bördor.

“Ack, kära Hanna, hvad det kostar på att börja släpa på det gamla vanliga viset igen,“ sade Margret suckande följande morgon, ty nu var det slut med helgdagarne, och efter den förflutna glada veckan föll det sig svårt för henne att återtaga sina vanliga sysselsättningar, dem hon aldrig tyckt om.“Jag önskade att det vore jul eller nyår hela året om. Skulle det inte vara roligt ?“ svarade Hanna med en väldig gäspning.

“Då skulle vi inte ha hälften så roligt som vi nu haft. Men jag kan inte neka till att det skulle vara rätt trefiigt att ibland ha små supéer och tillställningar och lefva med i verlden, åka hem i vagn, läsa litet på lediga stunder och inte behöfva släpa som jag nu gör. Så ha andra menniskor det, och jag afundas alltid flickor som kunna få lefva på det sättet. Jag tycker så mycket om att ha fina kläder, “ sade Margret, som försökte utfinna hvilkendera af två gamla klädningar var minst sliten.

“Men när vi nu inte kunna få det så, så fundera vi inte längre derpå utan taga vår börda på ryggen och vandra åstad lika förnöjda och glada som mamma. Jag är säker på att jag i faster March har en bastant börda att knoga med, men jag hoppas, att när jag lärt mig bära henne utan lcnot, skall hon falla i backen eller bli så lätt, att jag inte märker att jag har henne på ryggen.“

Denna tanke slog an på Hannas fantasi och satte henne i godt lynne, men Margret såg ännu lika sorgsen ut, ty hennes börda, som utgjordes af fyra bortskämda barn, föreföll henne nu tyngre än någonsin. Hon kände ingen håg att göra äfven sig sjelf fin såsom vanligt genom att sätta ett blått band om halsen och lägga upp håret så som det klädde henne bäst.

“Hvad tjenar det till att jag ser fin ut, när ingen annan ser mig än de Kingska barnen och det qvittar alla lika om jag är vacker eller inte, mumlade hon och slängde från sig sykorgen med en knyck på nacken. Jag skall streta och släpa dag ut och dag in och får roa mig litet bara för någon enda gång samt bli gammal, ful och knarrig, derför att jag är fattig och inte kan få njuta af lifvet såsom andra flickor. Det är riktigt skamligt.“46

Derefter gick Margret ned med missbelåten uppsyn och var mycket otreflig vid frukosten. Alla tycktes ha kommit ur de vanliga hjulspåren och endast vilja knota. Betty hade ondt i hufvudet och låg på soffan, der hon sökte förströ sig med katten och dess tre ungar; Amy var fnurrig, emedan hon ej kunde sina lexor och inte fick reda på sin sydyna; Hanna försökte hvissla och göra i ordning en söndrig fjederboll; fra March hade mycket brådtom med att sluta ett bref som genast skulle på posten, och Elsa var vresig, ty att sitta uppe länge om qvällarne var ej i hennes smak.

“Det finns ingen familj med en sådan otur som vår!“ utbrast Hanna, tappande humöret, sedan hon slagit ut ett bläckhorn, slitit af båda kängbanden och satt sig på sin hatt.

“Och jag har den värsta otur af er allesammans, “ inföll Amy, i det hon strök ut hela summan på sin griffeltafla med de tårar som fallit ned derpå.

“Om du inte stänger in de otäcka kattorna i källaren, Betty, skall jag laga att de bli dränkta,“ utropade Margret häftigt, under det hon sökte befria sig från djuren, som klättrat upp på hennes rygg och klöste henne ganska omildt.

Hanna skrattade, Margret bannades, Betty bad och Amy jämrade sig, emedan hon ej kunde komma ihåg hur mycket nio gånger tolf är.

“Flickor, flickor! varen då tysta en minut! Jag måsto skicka af brefvet med morgonposten och ni göra mig alldeles yr i hufvudet med ert väsen, “ utbrast fru March och strök öfver en mening som hon för tredje gången skrifvit rasande i brefvet.

För ett ögonblick uppstod en stiltje, som afbröts af Elsa, hvilken störtade in i rummet och lade två varma bullar på bordet, hvarefter hon rusade ut igen. Sådana bakades för hvarje dag, och flickorna kallade dem muffar, emedan de icke hade några sådana och tyckte att do varma bullarne voro ypper-liga att värma fingrarna på under de kalla morgnarne. Hur brådtom Elsa än hade och vid hur dåligt lynne hon än var, glömde hon aldrig att baka sådana, ty vägen var lång och blåsig och de stackars flickorna fingo ingenting annat på förmiddagen och kommo sällan hem före klockan 3.

“Pyssla om dina kattor, Betty, och gör dig af med hufvudvärken. Adjö, mamma lilla; vi ha lefvat som en hop vildkattor på morgonen, men vi skola komma hem som riktiga englar. Kom nu, Margret, “ sade Hanna och gjorde sig i ordning att gå, dervid hon kände med sig sjelf att pilgrimerna icke börjat sin vandring så som de bort.

Innan de gingo om hörnet, brukade de alltid vända sig om, ty deras mor hade för vana att luta sig ut genom fönstret samt nicka, småle och vinka åt dem med handen. Det tycktes dem omöjligt att kunna härda ut en dag utan att ha mottagit denna moderns helsning, ty vid hurudant lynne de än voro, inverkade denna sista skymt af hennes ansigte på dem liksom solskenet på blommorna.

“Om mamma knytte näfven åt oss i stället för att ge oss slängkjrssar, så vore det rätt åt oss, ty otacksammare slynor än vi har man väl aldrig sett,“ utbrast Hanna, hvilken med glädje bar det straff som det slaskiga väglaget och den bitande blåsten tycktes pålägga dem.

“Begagna då inte så rysliga uttryck, “ svarade Margret ur djupet af den slöja hvari hon insvept sig likt en vid lifvet trött nunna.

“Jag tycker om mustiga uttryck som säga någonting, “ sade Hanna, fattande tag i sin hatt, som var på väg att blåsa af henne.

“Ge dig sjelf hvilka namn du behagar; men jag är hvarken någon vildkatt eller slyna och tycker derför inte om att bli kallad så.

“Det är synd om dig, stackars lilla kinkblåsa, att du inte kan få lefva i öfverflöd jemt! Väntatills jag gjort lycka, så skall du få roa dig med att åka i vagn, äta glace-maränger, gå i högklackade skor, ha blombuketter och dansa med rödhåriga gossar. “

“Så tokig du är, Hanna, “ sade Margret, skrattande åt systems ord, och kände sig mot sin vilja vid bättre lynne.

“Det är lyckligt för dig, det, ty om jag tog på mig en sådan der gudsnådlig och ynklig min, så skulle ni minsann ha det trefiigt. Tacka du Gud att jag alltid hittar på något roligt som håller mig vid godt lynne. Låt nu bli att jämra dig och kom hem glad. “

I detsamma de skildes klajjpade Hanna systern uppmuntrande på axeln, hvarefter de togo hvar sin bulle och sökte att vara glada trots den kalla väderleken, det stränga arbetet och sina otillfreds-stälda, ungdomen åtföljande önskningar att njuta af de nöjen lifvet har att erbjuda.

Då hr March förlorade sin förmögenhet genom att söka hjelpa en olycklig vän, bådo de två äldsta flickorna att tå på något sätt söka skaffa sig sitt uppehälle. Emedan föräldrarne ansågo att barn aldrig kunna börja för tidigt vänja sig vid ihärdighet, flit och oberoende, gåfvo de sitt bifall härtill, och de båda systrarne sökte nu skaffa sig

sysselsättning med denna goda vilja som omsider vinner seger, trots alla hinder. Margret fick plats såsom guvernant och tyckte sig vara rik med den ringa lön man gaf henne. Såsom vi hört henne säga, älskade hon öfverflöd och hennes största bekymmer var fattigdomen. Mer än de andra syskonen tyckte hon den vara svår att bära, ty hon kunde minnas den tid, då inom hennes föräldrars hem rådde öfverflöd, då der fördes ett beqvämt och angenämt lif och man ej kände till livad umbäranden ville säga. Den unga flickan var egentligen icke afundsjuk på bättre lottade likar och missnöjd med sin egen ställning, men det var helt naturligt att honskulle känna längtan efter vackra saker, glada väninnor, ett förfinadt och lyckligt lifs njutningar. Hos Kings såg Margret dagligen allt livad hon önskade sig ega, ty barnens äldre systrar voro ute då hon kom, och hon uppfångade ofta en skymt af vackra bal-klädningar och blombuketter, hörde hur man lifligt samtalade om teatrar, konserter, slädpartier och andra förströelser och såg hur man på lapprisaker förstörde belopp som för henne skulle varit af högt värde. Den stackars Margret beklagade sig sällan, men en känsla af att det skedde henne orättvisa gjorde henne ibland bitter mot andra, ty ännu visste hon icke hur rik hon var genom dessa Försynens välsignelsebringande gåfvor som ensamma kunna göra lifvet lyckligt.

Det hade lyckats Hanna att göra sig omtyckt af faster March, hvilken var lam och beholde en person som såg om henne. Den barnlösa gamla damen hade erbjudit sig att upptaga en af flickorna såsom egen dotter, om det skulle blifva smått för familjen, och hon var mycket stött öfver att hennes anbud afböjts. Gamla vänner till fru March och hennes man hade sagt dem att de aldrig kunde hoppas att blifva ihågkomna i den rika gamla damens testamente, men det egensinniga paret sade endast:

“Vi vilja inte afstå våra flickor för ett dussin förmögenheter. Eika eller fattiga, skola vi hålla tillsammans och finna vår lycka i hvarandra. “

Den gamla damen ville ej tala ett ord med dem på en lång tid, men sedan hon af en händelse sammanträffat med Hanna borta hos en väninna, hade något visst i flickans komiska ansigte och besynnerliga sätt behagat henne, hvarför hon föreslog att hon skulle taga henne till sig såsom sällskap. Detta var alls icke i Hannas smak, men hon mottog platsen, emedan för tillfället ingenting bättre erbjöd sig, och till allas förvåning kom hon ganska bra öfverens med sin hetlefrade slägting. En gång hade det kommit till en sammandrabbning dem emellan, efter hvilken Alcott. 3Hanna gäck hem under förklaring, att hon ej kunde härda ut längre; men det dröjde icke länge innan faster March blef god igen, och nu skickade hon bud efter Hanna med så enträgen begäran att hon skulle återvända till henne, att Hanna ej kunde neka, ty i sjelfva verket tyckte hon nästan om den gamla häftiga fastern.

Jag misstänker dock att den verkliga magneten var ett stort bibliotek med vackra böcker, hvilka efter onkel Marchs död lemnats i oqvald besittning åt dam och spindlar. Hanna mindes mycket väl den gamle herrn, som lät henne bygga jernvägar och broar med sina stora lexikon, berättade historier för henne om de besynnerliga tafiorna i hans latinska böcker och jemt köpte pepparkakor åt henne, när de träffades ute på gatan. Det mörka, dammiga rummet med sina från de höga bokskapen nedblickande byster, de beqväma stolarne, jordgloberna och, främst af allt, denna vildmark af böcker, der hon fick ströfva omkring åt alla håll, gjorde biblioteket till ett himmelrike för henne. Så ofta faster March tog sig en liten lur eller hade främmande, skyndade Hanna till denna lugna fristad, der hon, efter att ha krupit upp i någon stor stol, såsom en riktig bokmal slukade poesi, romaner, historia, resebeskrifningar och taflor. Men liksom all annan lycka, skulle äfven denna ej räcka länge, ty hon hade icke väl hunnit till det intressantaste stället i romanen, den vackraste versen i en romans eller det farligaste äfventyret i en resebeskrif-ning förrän en gäll röst. ropade: Jo-anna! Jo-anna! och så måste hon lemna sitt paradis för att tvinna ullgarn, tvätta pudeln eller på en timme eller sa omkring läsa i Belshams postilla för fastern. Hannas ärelystnad gick ut på att uträtta nagot riktigt storar-tadt, men hvari detta skulle bestå, derom hade hon ingen aning utan öfverlemnade åt tiden att upplysa henne derom, och stundom greps hon af förtviflan öfver att hon ej fick läsa, springa och rida så mycket hon ville. Étt lifligt temperament, en hvass tnugaoch ett oroligt lynne gjorde att hon litet emellanåt råkade illa ut, och hennes lif var en beständig kedja af kastningar fram och tillbaka, hvilka voro både komiska och patetiska, ilen den uppfostran hon fick hos faster March var just livad hon beliöfde, och den tanken att hon sökte taga sig fram i verlden på egen hand styrkte och gjorde henne lycklig trots det beständiga “J o-anna! “

Betty var ännu för blyg af sig att gå i skolan; man hade låtit henne göra ett försök men afstått der-ifrån, då hon endast led deraf, och hon läste sedan sina lexor hemma för fadern. Men äfven då denne rest bort och modern kallades att egna sin skicklighet och energi åt “Föreningen för hjelp åt armén“, höll Betty troget i med sin sjelfuppfostran och gjorde sitt bästa. Hon var en huslig liten flicka och hjelpte Elsa att hålla hemmet rent och fint utan att ens tänka sig någon annan ersättning derför än att blifva älskad. Ilon tillbragte ej de långa och tysta dagarne i ensamhet eller sysslolöshet, ty hennes lilla verld var befolkad med vänner dem hennes inbillning framtrollat, och hon var af naturen ett arbetsbi. Hon hade sex dockor, som hvarje morgon skulle tagas ur sängen och klädas, ty Betty var ännu ett barn och älskade sina favoriter lika mycket som förut. Ingen enda af dem var hel eller vacker; de hade också alla varit undankastade tills Betty tog dem om hand, ty då systrarne växte från dessa små flickors favoriter, höll hon tillgodo med dem, ty Amy ville aldrig veta utaf något gammalt eller fult. Det var också af det skälet som Betty vårdade sig om dem med ännu större ömhet och inrättade ett helt hospital för skröpliga dockor. Aldrig stuckos några knappnålar genom deras ull-inelfvor, aldrig fingo de uppbära hårda ord eller slag. Intet tillbakasättande såi’ade deras känsliga hjertan, utan alla föddes och alla kläddes, vårdades och smektes med en aldrig svikande ömhet. En medlem af dockfamiljen, som tillhört Hanna, hade en gång kommit på villospår. Se-dan den fört ett stormigt lif, hamnade den såsom vrak i en lumpsamlares påse, ur hvilket sorgliga fattighus den räddades af Betty och intogs å hennes hospital. Då dockan mist öfra delen af hufvudet, satte Betty en liten nätt mössa derpå, och som både armar och ben voro sin kos, dolde hon dessa brister genom att svepa in kroppen i ett skynke, hvarefter den kroniska invaliden fick intaga hospitalets bästa säng. Hade någon sett hvilken omsorg Betty slösade på denna docka, tror jag att han skulle känt sig djupt rörd, äfven om han först skrattat deråt. Hon gaf den små blombuketter, läste för den, tog den, gömd under kappan, ut med sig för att iä andas frisk luft, sjöng vaggvisor för den och gick aldrig till hvila utan att förut ha kysst dess smutsiga ansigte och ömt hviskat: “Jag hoppas du kan sofva godt, min stackars älskling! “

Betty hade också sina bekymmer liksom alla andra, och då hon ej var någon engel utan helt enkelt en liten flicka af kött och blod, grät hon ofta “en liten sqvätt“, såsom Hanna sade, derför att hon icke kunde få taga musiklektioner och ha ett vackert piano. Hon älskade musik så mycket, försökte så flitigt lära sig spela på det gamla slamrande instrumentet, att det tycktes som om någon (vi syfta icke på faster March) borde känt sig uppmanad att uppfylla hennes varmaste önskan. Ingen gjorde ^det emellertid, och ingen såg heller huru Bettys tarar föllo ned på de gulnade tangenterna, som ej ville harmoniera med hennes sång, då hon var ensam ocli satt vid instrumentet. Under sitt arbete sjöng hon sasonl en liten lärka, var aldrig så trött, att hon icke orkade spela för modern och systrarne, och dag efter dag sade hon förhoppningsfullt till sigsjell: “Jag vet att jag en gång får lära mig spela, om jag är snäll.“

Det finnes många flickor sådana som Betty i verlden; tysta och tillbakadragna, sitta de i sitt hörn tills de behöfvas och lefva endast för andra med sådan ömhet, att ingen märker uppoffringarne förrän denlilla syrsan i kakelugsvrån tystnat med sin sång och den milda solskensnärvaron försvunnit, lemnade efter sig ödslighet och skugga.

Hade någon frågat Amy hvad som utgjorde hennes lifs största bekymmer, skulle hon genast ha svarat: “Min näsa.“ Då hon var ett litet barn, hade Hanna råkat tappa henne i kollåren, och Amy påstod sedan att hennes näsa derigenom blifvit förstörd för alltid. Den var hvarken stor eller röd utan snarare något platt, och hur mycket Amy än klämde och drog i den, kunde hon icke gifva den en aristokratisk tipp. Det var ingen annan som brydde sig om hennes näsa än hon sjelf, och den gjorde sitt bästa att frodas och växa till, men inom sig kände Amy djupt behofvet af att ha en grekisk näsa och fullklottrade för att trösta sig sjelf hela pappersark med vackra näsor.

‘'Lilla Raphael“, såsom systrarne kallade henne, hade en afgjord fallenhet för att rita och lyckades allra bäst, när det blef fråga om att afteckna blommor, elfvor och illustrera sagor med besynnerliga prof på skön konst. Hennes lärare klagade öfver att hon i stället för att räkna ut siua tal fullklottrade griffeltaflan med djur, begagnade de otryckta sidorna i sin atlas till att kopiera kartor samt att, i obevakade ögonblick, de kostligaste karrikatyrer kommo flygande ur alla hennes böcker. Hon läste öfver sina lexor så godt hon kunde och tog sig genom ett mönstergillt uppförande tillvara för snubbor och bannor. Hon var en stor favorit hos sina kamrater, emedan hon

egde den lyckliga gåfvan att kunna behaga utan att be-höfva bemöda sig derom. Hennes små miner och eleganta sätt beundrades mycket, och så var äfven förhållandet med hennes talanger, ty utom att hon ritade bra, kunde hon äfven spela tolf små stycken, och det korrekt, samt tala franska utan att gifva mer än två tredjedelar af orden oriktigt uttal. Det var mycket rörande att höra med hvilken klagande ton hon sade: “Om pappa vore rik, så skulle vi göra så och så,och hennes framsägande af långa ord ansågs af flickorna vara höjden af smale och elegans.

Amy var på god väg att bli bortskämd, ty alla klemade med henne, och hennes lilla fåfänga och sjelfviskhet voro stadda i rätt vacker utveckling. Det vai likväl en sak som sårade hennes egenkärlek litet, den nämligen att hon måste begagna sin kusins kläder. Au hade Florences mor icke någon smak alls, och Amy led djupt af att hon måste gå med röd hatt i stället lör bla, ha klädningår som icke passade henne och förkläden som voro rent af löjliga. Allt "vac^ var af g'od vara, väl gjordt och

obetydjigt begagnadt, men hennes konstnärsöga stöttes svårligen, synnerligast om vintern, då hennes skol-diägt vai en urblekt röd klädning med gula prickar och utan bård. 1

l enc*a som kan trösta mig,“ sade hon med tarar i ogonen till Margret, “är att mamma inte sätter nagra hallaro i mina klädningår, när jag är o jeskedlig, sasom Maria Parks mamma gör. Kära dip det är verkligen rysligt, ty ibland ser hon för tokig ut, tor kladmngen är uppdragen ända till knäna, så att hon inte kan komma till skolan. Bara jag tänker pa denna degradering, känner jag att jag kan fördraga till och med min platta näsa och röda Madning med sina gula prickar. “

Margret^ var Amys förtrogna och rådgifverska, och i följd af nagon underbar dragning mellan motsat-seina var Hanna detsamma för den milda Betty. Endast at Hanna vågade Betty anförtro sina tankar, och det skygga barnet utöfvade på sin trotsiga och obetänksamma syster sig sjelf ovetande ett större inflytande an nagon annan af familjen. Do två äldre systrarne voro mycket for hvarandra, men hvar och en af dem tog en af de yngre under sina vingars skugga och vakade^ ölver dem på sitt eget sätt, “spolande mamma , sasom de kallade det, och behandlade med små qvinnors moderliga instinkt sina systrar på samma satt som afiagda dockor.“Har ingen af er någonting att berätta? Den här dagen har då varit en riktig olycksdag, jag längtar mig till döds efter något roligt,“ sade Margret, då de på qvällen sutto tillsammans och sydde.

“Jag har haft en kostlig timme med faster i dag, och jag skall tala om det för er,“ började Hanna, som ej visste något roligare än att berätta. “Jag höll på att läsa den välsignade Belsham och surrade i väg som vanligt, för faster lurar alltid snart af, och då tager jag fram någon bra bok och läser som en furie tills hon vaknar. Jag läste verkligen, så att jag gjorde mig sjelf sömnig, och innan hon började nicka, gäspade jag så förfärligt, att hon frågade mig hvarför jag öppnade munnen på så vid gafvel, att jag kunnat svälja hela boken i ett enda tag.“

“Jag önskar jag kunde det, så blef jag af med den,“ svarade jag och bemödade mig att inte visa mig stursk. — Derefter trakterade hon mig med en lång för eläsning öfver mina synder och sade att jag kunde sitta och begrunda dem, medan hon på en stund “gick in i sig sjelf.“ Hon kommer aldrig tillbaka till sig sjelf förrän efter en god stund, och då hennes mössa inom en minut började nicka som en tunghufvad gcorgin, smusslade jag upp “ Vicar of Wdkeficld“ ur fickan och fördjupade mig i den, med ena ögat i boken och det andra på faster. Jag hade just kommit till det stället då de alla falla i sjön, men då glömde jag mig och brast ut i ett gapskratt. Faster vaknade, och som hon brukar vara vid godt humör när hon fått sig en liten lur, sade hon att jag skulle läsa upp ett stycke för henne och sålunda visa henne hvad det var för en lättfärdig bok jag föredrog framför den vördige och lärorike Belsham. Jag gjorde naturligtvis mitt bästa, och det upplästa behagade henne, fast hon inte kunde låta bli att säga:

“Jag kan inte finna att det är något bevändt med det der; läs om det en gång till, mitt barn."Jag- läste om det igen och gjorde Primroses så intiessanta jag någonsin kunde. En gång var jag impertinent nog att stanna vid ett ytterst spännande ställe och sade helt ödmjukt: “Jag är rädd att det tröttar er, min fru. Skall jag kanske stanna här?“

Hon tog upp stickningen, som hon tappat, gaf mig en hvass blick genom glasögonen och sade på sitt snäfva sätt:

“Läs ut kapitlet och var inte näsvis, mamsell. “ Medgaf hon att hon tyckte om det?“ frågade Margret.

“Ah, tycker, du det, visst inte! Men hon lät gamle Belsham vara i fred, och då jag på eftermid-dagen sprang

tillbaka efter mina handskar, var hon sa inne i Vicar, att hou inte hörde hur jag skrattade medan jag tog mig en sväng ute i salen. Hvilket skönt lif hon skulle kunna ha, om hon sjelf ville det. Men fast hon har mycket pengar, afundas jag henne inte, ty efter hvad det tycks, ha de rika nästan lika stora bekymmer som fattigt folk, tror jag,“ tillade Hanna.

“Nu minns jag,“ sade Margret, “att jag också har någonting att berätta. Det är inte roligt som det JFIanna talat om, och jag har funderat mycket derpå, sedan jag kom hem. När jag i dag kom till Kings, rådde der allmän bestörtning, och ett af barnen sade att den äldste brodern hade gjort någonting mycket illa och att hans far skickat bort honom. Jag hörde fru King snyfta och herr King var mycket högljudd, och Grace och Ellen vände bort ansigtet, då de gingo genom rummet der jag var, så att jag mte kunde se hur förgråtna deras ögon voro. Jag gjorde naturligtvis inga frågor, men jag tyckte det var mycket synd om dem och kände mig nästan glad öfver att inte ha nagra ostyriga bröder som bära sig illa åt och störa husfriden. “

“Jag skulle tro att det är mycket v ärr are att bli bannad i skolan än att bli upplexad hemma,“ sade Amy och skakade på hufvudet, såsom hade honmycken erfarenhet af lifvet. “Susie Perkins kom i skolan i dag med en vacker röd karneolsring. .Tag skulle så rysligt gerna ha velat rå om den. Hon ritade af herr Davis med en jättenäsa och puckel, och ur hans mun kommo ut i en ring, som såg ut såsom en ballong, orden: “Små flickor, jag har ögat på er!“ Vi skrattade som bäst deråt, då — ett tu tre — han fick ögonen på oss och befalde Susie att komma fram med sin griffeltafia. Hon blcf parrylise-rad af förskräckelse men gick fram ändå — och kan ni tänka er hvad han gjorde? — Jo, han tog henne i örat — i örat, tänk så rysligt! — och ledde fram henne till stora taflan, och der fick hon stå en halt-timme och hålla griffeltaflan så, att alla kunde se den.“

“Hå, skrattade inte flickorna deråt?“ frågade Hanna, som var mycket intresserad af livad hon hörde.

“Skrattade! Hej, långt deiåfrån; de sutto så stilla som råttor, och Susie grät bestämdt en hel qvart, det vet jag. Jag afundades henne inte då, ty jag kände att om jag också fått millioner karneolsringar, skulle jag inte hlifvit glad ändå. Aldrig, aldrig skulle jag kunna utstå en sådan marterande förödmjukelse!“ sade Amy, hvarefter hon fortfor med sitt arbete i det stolta medvetandet af sin egen rättfärdighet och att hon lyc-kats säga två långa ord i ett andedrag.

“I dag på morgonen såg jag något som jag tyckte om och som jag tänkte tala om vid middagen men alldeles glömde bort,“ sade Betty och företog, under det hon talade, en liten städning i Hannas sykorg, der allt låg huller om buller. “Då jag gick till fiskboden för att köpa litet ostron åt Elsa, träffade jag der herr Laurence, men han såg mig inte, ty han stod och språkade med bodens egare och jag höll mig bakom ett stort fat. Då kom en fattig qvinna in med ett ämbar och en svabb och bad herr Outter att hon skulle få skura för en bit fisk, ty hon hade ingen middag åt sina små och hade inte latt något arbete för dagen. Som herr Outter hade

mycket bradtom, svarade han något tvärt: “Nej," hvarefter qvinnan nalkades dörren med nedslagen uppsyn och kastande lystna blickar på bodens innehall, men i detsamma fångade herr Laurence upp en stor fisk med sin krokigt böjda käpp och räckte den åt henne. Glad och öfverraslcad, tog hon mot den med öppna armar och tackade honom upprepade gånger. ^ Han bad henne gå hem och koka den, och derpa skyndade den lyckliga qvinnan bort. Var det inte snällt gjordt af honom? Ack, hon sag sa lycklig ut, då hon fattade den stora, hala fisken och uttalade sin förhoppning att himlen skulle belöna honom. “

Sedan^ flickorna skrattat åt Bettys historia, frågade de fru March, om icke hon också hade något att förtälja, och efter att ha funderat några ögonblick sade hon i allvarsam ton:

jag i satt och skar till blå flanelltröjor i ^ föreningens försäljningslokal, tänkte jag bedröfvad pa er far, ^ huru hjelplösa och öfvergifna vi skulle vara, om någonting hände honom. Det var visst inte clet bästa jag kunde göra att sitta och fundera så der, men jag fortfor likväl dermed, tills en gammal man inträdde, hvilken blifvit skickad efter något. Han satte sig ned straxt bredvid mig, och som han sag fattig, trött och nedslagen ut, frågade jag honom, sedan han lemnat breflappen, hvilken inte var addres-serad till mig:“

“Har ni några söner ute i kriget ?“

.. .“la^min lru> jag har haft fyra der, men två ha bldvit dödade, en är tillfångatagen och jag ämnar nu resa till den fjerde, som ligger sjuk på ett hospital i Washington," svarade han lugnt.

_“Hi har gjort mycket för ert land," sade jag, nu intagen af vördnad i stället för, såsom förut, af medömkan.

“Inte en smula mer än livad jag bort; jag skulle ha gatt ut sjelf, om det tjenat till någonting, men i stället gaf jag mina gossar."“Han talade med sådan värma och tycktes vara så glad öfver att ha gifvit allt sitt, att jag blygdes öfver mig sjelf. Jag hade gifvit endast en man och tyckt att det varit för mycket, medan han släppt till fyra utan att knota. Jag har hemma hos mig alla mina flickor, som kunna trösta mig, och hans enda återstående son låg och väntade på honom, många mil långt bort, för att måhända säga honom farväl för alltid. Jag kände mig så rik, så lycklig, och tänkte på hur frikostigt försynen välsignat mig, och då gaf jag honom en liten småsak, något pengar och tackade honom hjertligt för den lärdom han gifvit mig.“

“Berätta någonting annat, mamma, som är lika mycket moral i. Det är roligt att sitta och tänka derpå sedan, om det ligger verklighet deri och inte stöter för mycket på predikan, “ sade Hanna efter ett ögonblicks tystnad.

Fru March smålog och började ånyo, ty hon hade berättat för det lilla auditoriet under många år och visste hvad som roade det.

“Det var en gång fyra flickor som hade tillräckligt med mat, dryck och kläder, många passande förströelser, vänner och kärleksfulla föräldrar, som älskade dem innerligt, men ändå voro de inte nöjda. (Vid dessa moderns ord kastade auditoriet skygga blickar på h varan dra och sydde ännu ifrigare än förut.) Flickorna ville gerna vara snälla och gjorde derfor många goda föresatser, men det var inte alltid de blefvo dem trogna, och de sade beständigt: “Om vi ändå hade det“ eller “om vi bara finge göra det,“ helt och hållet glömmande hur mycket de redan egde och hur mycket godt de i sjftfva verket kunde göra; och så bådo de en gammal gumma säga dem något trollmedel hvarigenom de kunde blifva lyckliga. Gumman svarade: “Här I kännen er missbelåtna, så tänken öfver den lycka I åtnjuten och varen tacksamma derför. “ (Härvid lyfte Hanna hastigt upp ögonen med en min som vilie hon säga något menafstod derifrån, då hon märkte att berättelsen ej var slut ännu.

“Som de voro förståndiga flickor, beslöto de att följa gummans råd, och det dröjde inte länge förrän de funno hur klokt de gjort deri. En af dem kom underfund med att rikedom inte kan utestänga vanära och sorg från rikemans hus; den andra, att ehuru hon var fattig, var hon dock mycket rikare med sin ungdom, helsa och sitt goda lynne än en viss krasslig och vresig gammal fru som inte kunde njuta af det verldens goda hon egde; den tredje märkte, att så tråkigt det än kunde vara att hjelpa till med middagen, var det ännu svårare att behöfva gå och tigga om en sådan åt sig sjelf, och den fjerde insåg att till och med karneolsringar inte kunna uppväga ett godt uppförande. Derför kommo de öfverens' om att upphöra med sin klagan, att njuta den lycka de redan egde samt försöka göra sig förtjenta deraf, på det den inte måtte helt och hållet tagas från dem i stället för att ökas; och jag tror att^ de inte ångrade att de följt den gamla gummans råd.“

“Men, mamma, det är ganska elakt gjordt af dig att vända våra egna historier mot oss och på det sättet ge oss en predikan i stället för en historia, “ utbrast Margret.

“Sådana der predikningar tycker jag om; det var just sådana som pappa brukade hålla för oss,“ sade Betty tankfullt, i det hon satte sina nålar i Hannas sydyna.

“Jag skall mte mer klaga så mycket som de andra och bli flitigare än förut, ty jag har blifvit varnad af hur det gick med Susie,“ sade Amy högtidligt.

“Vi behöfde den der lexan och skola inte glömma den,“ tillade Hanna.

*

Femte kapitlet.

Grannsämja.

“Hvarfc i all verlden skall du taga vägen, Hanna ?“ frågade Margret en eftermiddag, då det snöade oe.h systern kom traskande genom salen i ett par väldiga ytterkängor, en gammalmodig kappa och väderhufva, med en qvast i ena handen och en skofvel i den andra.

“TTt och taga mig motion, “ svarade Hanna och blinkade listigt med ögonen.

“Jag tycker du kan ha fått nog af två promenader på morgonen. I)et är kallt och ruskigt ute, och jag råder dig att stanna inne här vid brasan, der du kan sitta varm och torr som jag,“ sade Margret och ruskade på sig.

“Tack för rådet, men jag kan inte sitta stilla dagen i ända och är inte någon kissekatt som tycker om att ligga och gassa sig framför eldbrasan. Jag ville ha äfventyr och går nu ut att skaffa mig sådana. “

' Margret gick in igen för att värma sina fotter och läsa “Ivanhoe“, och Hanna började med stor ifver skotta upp en gångstig.

Den nyfallna snön låg ej särdeles packad, och med tillhjelp af qvasten hade hon snart sopat upp en gång genom hela trädgården, der Betty kunde promenera., när det blef solsken och dock-invaliderna behöfde frisk luft. Trädgården skilde Marchska huset från herr Laurences; båda lågo de i en förstad, som nästan liknade landsbygden med sina lundar ochgräsmattor, stora trädgårdar och tysta gator. En låg häck skilde de två egendomarne. På ena sidan derom stod ett gammalt mörkt hus, som såg något tarfligt och illa medfaret ut, boröfvadt de vinrankor som om sommaren betäckte dess väggar q.ch de blommor som då omgåfvo detsamma. På andra sidan befann sig ett ståtligt stenhus, hvars yttre tilllcännagaf att inom dess murar var ingen brist på komfort och öfverfiöd, hvilket äfven syntes af det stora vagnshu-set, de väl underhållna ekonomibyggningarne och orangeriet, liksom af hvad man mellan de rika gardinerna kunde skymta af en mängd många vackra saker. Likväl tycktes man föra ett ödsligt och tyst lif der, ty inga barn lekte på gräsplanen, intet modersan-sigte log i fönstren och få voro de som gingo ut och in der, med undantag af den gamle herrn och hans sonson.

För Hannas lifliga fantasi framstod det ståtliga huset såsom ett slags förtrolladt palats, fullt af alla upptänkliga herrligheter, hvilka ingen brydde sig om. Hon hade länge önskat att få se denna dolda prakt och komma tillsammans med “Laurences gosse“, hvilken hon tyckte såg ut som om han velat blifva bekant med henne, om han bara vetat hur han skulle göra början. Sedan dc sammanträffat på dansbjudningen, hade hennes längtan att återse honom blifvit ännu större än förut, hvarför hon funderat på än den ena än den andra utvägen att blifva god vän med honom; men han hade icke synts till på sista tiden, och Hanna började tro att han rest bort, då hon helt oförmodadt en dag i ett af öfre våningens fönster upptäckte ett ansigte, som forskande betraktade deras trädgård, der Betty och Amy kastade snöboll på hvarandra.

“(Lossen längtar efter sällskap och att få roa sig,“ sade hon för sig sjelf. “Hans farfar vet inte hvad som fattas den stackarn och håller honom instängd alldeles ensam. Han skulle ha några muntra gossaratt leka med. Jag1 har god lust att kila öfver och säga honom det.“

Detta infall roade Hanna, som tyckte om vågstycken och alltid förargade Margret med sina besynnerliga tilltag. Planen att “kila öfVer" glömdes icke, och då det snöade på eftermiddagen, beslöt Hanna att försöka hvad som kunde göras. Hon såg herr Laurence åka bort, och nu sprang hon ut för att skotta sig fram till häcken, der hon stannade och tog en öfverblick af terrängen. Allt var tyst och stilla, gardinerna nerfälda i nedra våningen och ingen mensklig varelse syntes till utom i ett fönster i öfra våningen, der hon såg ett lockigt svart hufvud, lutadt mot en mager hand.

“Der är han,“ tänkte Hanna. “Stackars gosse, alldeles ensam och sjuk denna tråkiga dag! Det är synd och skam! Jag skall kasta upp en snöboll och på det sättet få honom att titta ut, och då kan jag säga några vänliga ord åt honom. “

Och upp mot fönstret for nu en lätt kramad snöboll; hufvudet vändes genast, hvarvid syntes ett ansigte som på

ögonblicket förlorade sitt likgiltiga uttryck, då de stora ögonen klarnade upp och munnen började småle. Hanna nickade skrattande och ropade, i det hon svängde qvasten öfver hufvudet:

“Hur är det fatt med er? Är ni sjuk?“

Laurie öppnade fönstret och kraxade, hes såsom en korp:

“Tack, litet bättre. Jag har förkylt mig mycket svårt och varit instängd hela veckan."

“Det var tråkigt. Hvad roar ni er med?

“Med ingenting. Det är tyst som i en graf häruppe."

“Läser ni inte?"

“Inte, mycket; det far jag inte för farfar.

“Kan då ingen annan läsa för er?"“Farfar gör det ibland, men mina böcker roa honom inte, och jag vill inte jemnt bedja Brooke göra det.“

“Kommer ingen och helsar på er?“

“Jag har inte någon bekant som jag tyckerom. Gossar hålla alltid sådant väsen, och döt tål inte mitt stackars hufvud vid.“

“Finns inte deruppe någon snäll flicka som vill läsa för er och muntra upp er? Flickor äro tysta af sig och tycka om att agera sjuksköterskor/'

“Jag känner ingen sådan."

“M känner mig," började Hanna skrattande men tvärtystnade sedan.

“Ja, det gör jag! Vill ni komma upp?" frågade Laurie lifligt.

“Jag är hvarken tyst eller snäll, men jag kommer, om jag får för mamma. Jagskall springa och fråga henne. Stäng nu igen fönstret som en snäll gosse och vänta tills jag kommer."

Derpå kastade Hanna upp sin qvast på axeln och gick in i huset, undrande hvad de skulle säga åt henne der hemma. Laurie befann sig i ett tillstånd af lindrig sinnesöfverretning vid tanken på att han skulle fa sällskap och sprang- omkring i rummet för att göra sig inordning att mottaga sitt främmande, ty han var, såsom fru March sagt, en liten gentleman, och borstade sig så i håret, satte på sig en ren krage och försökte att städa upp litet i sin kammare, hvilken var allt annat än snygg-, ehuru i huset funnos ett lialf dussin tjenare. Straxt derefter hördes en häftig ringning, sedan frågade i bestämd ton en röst efter herr Laurie och en betjent skyndade förvanad upp för att anmäla en ung dam.

“Mycket riktigt, bed henne stiga upp, det är mamsell Hanna," sade Laurie, i det han nalkades dörren till sitt lilla förmak för att möta Hanna, hvilken nu inträdde helt obemärkt mod blomstrande kinder, vid bästa lynne samt med en öfvertäckt skåli ena handen oeh Bettys tre kattungar på den andra armen.

“Här är jag med hela bagaget," sade hon lifligt. “Mamma helsar och säger att det skulle glädja henne, om jag kan vara er till någon tjenst. Margret bad mig taga med litet af hennes blanc-manger, upplagdt

inom en girland af gröna blad .... hon lagar mycket

god sådan — och Betty trodde att hennes kattungar skulle kunna trösta er. Jag visste 110g att ni skulle bli förvånad öfver dem, men jag kunde inte neka henne det; hon var så angelägen om att också få göra någonting för er.“

Nu föll det sig så väl att just Bettys löjliga lån var hvad som gjorde mesta verkan, ty medan Laurie skrattade åt kattungarne, glömde han bort sin blyghet och blef genast sällskaplig.

“Hvad det der ser godt ut att äta,“ sade han och smålog af belåtenhet, då Hanna tog locket af skålen och visade

honom blanc-mangern, omgifven med en girland af gröna blad och skarlakansröda blommor från Amys älsklingspela.rgonium.

“Det har intet annat värde än att ni skall se att de mena väl med er. Säg till att man sätter undan det tills ni dricker te. Det är så oskyldigt, så ni kan äta det, och så mjukt, att det glider nod utan att göra ondt i er sjuka hals. — Men ett så trefligt rum ni har!“

“Det skulle kunna vara så, om det hölls snyggt här, men jungfrurna äro så lata, och jag vet inte hur jag skall kunna få dem till att göra hvad de skola. Och det är dessutom så tråkigt att käxa på dem.“

“Jag skall göra i ordning här på ett par minuter, ty det behöfs bara att damma kakelugnen —så der, ja — och att sakerna här öfver den stå rätt — så ja — och böckerna här, stöflarne der och soffan vänd från dagsljuset och kuddarne litet högre upp. Se så, nu är det klart."Under det Hanna pratade och skrattade, hade hon satt allt på sin plats och gifvit rummet ett helt annat utseende. Laurie betraktade henne under aktningsfull tystnad, och när hon gjorde tecken åt honom att taga plats i soffan, satte han sig ned med en suck af belåtenhet och sade tacksamt:

“Så snäll ni är. Var nu så god och sitt ner i länstolen der och låt mig försöka roa mitt främmande

på något sätt.“ . ..

“Sej, jäg’ har kommit hit för att roa er. okalL iag läsa högt?“ frågade Hanna, i det hon kastade begärliga blickar på några i hennes närhet befintliga böcker.

“Hej, tack, jag har läst dem allesammans, men om ni inte har något deremot, tycker jag det skulle vara roligt att prata litet, “ svarade Laurie.

“Mycket gerna, jag kan prata hela dagen, Joara ni sätter tungan i gång på mig, och Betty påstår att iag aldrig vet att sluta i rätt tid.“

“Är Betty don af era systrar som har så blomstrande kinder, sitter hemma så mycket och går ut ibland med en liten korg tu fragade Laurie lifligt.

“Ja, det är Betty, det är min flicka, och sa ordentlig hon är se’n!“ ,

“Den vackra är Margret, och hon med det lockiga håret Amy, tror jagV“

“Hur har ni fått reda på det?“

Laurie rodnade men svarade frimodigt.

“Emedan, ser ni, jag ofta hör er ropa pa hvarandra, och när jag 'sitter ensam här uppe, kan jag inte låta bli att titta öfver till ert hus. Det tycks att ni har det mycket trefligt. Jag ber om förlåtelse, om jag varit ohöflig, men ibland glömma ni att släppa ner gardinen i tönstret der blommorna sta, och när lampan är tänd, tycker jag mig sitta framför en tafla, då jag ser eldbrasan derinne och hur m tillsammans med er mor sitta omkring bordet.^ Hennes ansigte syns mycket väl härifrån och ser sa vackeit ut bakom blommorna, att jag inte kan låta bli attbetrakta det. Jag har ingen mor, som ni vet,“ tillade Laurie och rörde om elden för att dölja en ryckning i läpparne som han ej kunde förhindra.

I)en långa, trånande blicken ur hans öga trängde rakt in i Hannas varma hjerta. Hon hade blifvit uppfostrad så okonstladt, att det ej fanns några förvrängda tankar i hennes hufvud, och vid femton års ålder var hon lika oskyldig och rättfram som ett barn gcrna kan vara. Laurie var sjuklig och hade ingen att sällskapa med, och medveten om hur rik och lycklig- hon var genom den kärlek som slösades på henne i hemmet, försökte hon med gladt hjerta dela med sig at honom af sin sällhet. Hennes mörka an-sigte var mycket klart och hennes röst ovanligt mild, då hon sade:

“Vi skola aldrig släppa ned gardinen mer, och jag ger er tillåtelse att se in så mycket ni behagar. Jag tycker just att ni i stället för att sitta här i fönstret och kika kunde titta öfver till oss. Mamma är sa snäll, hon skulle laga till en hel hop rara saker åt oss, och om jag bad Betty, så skulle hon sjunga för er och Amy skulle dansa; Märgret och

jag skulle narra er att skratta åt våra roliga teatraliska prestationer. Vi skulle nog ha trefligt. Får ni inte helsa på oss för farfar?“

“Jo, kanhända, om er mor talade vid honom. Han är mycket beskedlig, fast han inte ser så ut, och later mig göra livad jag vill, men han är rädd för att jag skall besvära främmande personer,“ sade Laurie, hvars ansigte ljusnade allt mer.

“Vi äro inte några främmande personer, vi äro grannar, och ni behöfver visst inte tro att ni blir besvärlig. Vi önska bli bekanta med er, och det har jag försökt hela tiden. Vi ha inte bott här just så länge, som ni vet, men ändå känna vi alla våra grannar utom er.“

“h arfar lefver helt och hållet bland sina böcker och bryr sig inte om hvad som sker utomhus. Herr Brooke, min informator, bor inte här, som ni vet,och ias har ingen att gå ut och gå med, och derför sittei ^ag hemma oeh tager mig tram sa godt jag

Ivcin ^

' “Det är inte bra. Si skall fara ut och åka och helsa på alla som bjuda er till sig, och sa skall ni skaffa er några vänner och gå ut och ga med dem. Var inte blyg, det står inte länge pa torrån det gar

bort, om ni gör som jag säger. “ ....

Laurie rodnade åter men blef ej stott otver Hannas ord, ty ur hvad hon sade framlyste sa mycken välvilja, att det var honom omojhgt att icke uppfatta hennes yttranden lika väl som de voro menade.

“Tycker ni om att gå i skolan ?“ fragade nu Laurie och bytte om ämne efter ett ög^bhcks tyst nad hvarunder han stirrade i elden och Hanna sag sig omkring med förtjusta ogon.

“Jag går inte i skolan - jag ar en affarskar -- Hicka, vill jag säga. Jag går och passar upp pi min faster, »om är en kosthg och trak,g menmsh till på köpet,“ svarade Hanna.

Laurie öppnade munnen tor ^ att traga vidare men då han i detsamma kom ihag att det mte a passande att göra sig för mycket underrättad om ai dras förhållanden, hejdade han s,g och sag ledsen u Hanna satte värde på hans goda uppfostran, och d hon ej kunde påminna sig att pa lange ha skratt, åt faster March, besk,-ef hon lifligt lor honom dt oroliga gamla damen, hennes teta pudel, papegoja som talade spanska,-och biblioteket der hon hade »ii högtidsstunder. Laurie tyckte det var obeskpih,

O , i . /-l/.i-r» flllo-inrnp. P’rl.Tll

högtidsstunaer. u.nu.., - ... . ,

vofigt, och när hon berättade om den ti Igjordc gam herrn som en gång kom for att Ina till tastei 1 « < och hur, då han kommit midt i en roiaude tc

klaring papegojan till hans stora förtret hade nappat hoZfpÄ 1% Laurie ,,S ryggen neh toto. så att tårarne runno utför hans kindben och en p, stack in hufvudet genom dorren for att se at liv

som stod pa.“Åh! Det gör mig godt, berätta på,“ sade han och lyfte ur soffkudden upp ansigtet, som var biossande och strålade af glädje.

Lifvad af sin framgång, “berättade1' Hanna “på" ' om deras lekar och planer, deras förhoppningar och farhågor för sin far samt de intressanta tilldragelserna inom den lilla verld hvari systrarue lefde. Sedan började de tala om böcker, och till sin förtjusning fann Hanna att Laurie tyckte lika mycket om sådana som hon sjelf och älven hade läst mer än hon.

“Efter ni är så road af böcker, kan ni ju gå ned och se på våra. Earfar är borta, så att ni behöfver inte vara rädd," sade Laurie och steg upp.

“Jag är inte rädd för någonting," svarade Hanna med en liten knyck på nacken.

"Det tror jag inte heller!" utropade gossen, betraktande henne med stor beundran, ehuru han för sig sjelf tänkte att hon med skäl borde kunna bli rädd för den gamle herrn, om hon råkade ut för honom någon gång, då han var vid dåligt lynne.

Då luften i hela huset var sommarlik, gick Laurie genom rummen och lät Hanna stanna da och da för att betrakta livad som ådrog sig hennes uppmärksamhet, och så kommo de slutligen till biblioteket, vid livars åsyn Hanna klappade i händerna och hoppade omkring, såsom hon alltid gjorde, då hon blifvit synnerligt förtjust i någonting. Utefter väggarne stodo skåp och hyllor fulla med böcker, och der voro taflor, statyer och undangömda små kabinetter med kuriosa på hörnhyllorna, väldiga länstolar och gammalmodiga bord samt, hvilket var det bästa af allt, en stor öppen spis med besynnerliga sirater.

“Så grannt!" utbrast Hanna suckande, i det hon sjönk ned i en stor med sammet klädd länstol och blickade omkring sig med synnerligt välbehag. “Teodor Laurence, ni måste vara den lyckligaste gosse i veriden," tillade hon lifligt.

“Man kan inte lefva af bara böcker heller," sadeLaarie och skakade på hufvudet der lian stod lutande sig mot ett bord.

Innan lian hann säga mer, ringde en klocka, hvarvid Hanna störtade upp och förskräckt utbi'ast:

“Gud tröste mig, det är er farfar!"

“Ha, hvad gör det? Hi är ju inte rädd för någonting?“ inföll gossen med en skälmaktig blick på sin gäst.

“Jag tror ändå att jag är litet rädd för honom, men jag vet inte hvarför jag skulle behöfva vara det. Mamma sade att jag skulle få gå, och jag tror inte att ni mar sämre för det,“ sade Hanna, lugnande sig, ehuru hon ej kunde' taga sina ögon från dörren.

“Jag mar tvärtom betydligt bättre och är er mycket tacksam derfor. Jag är bara rädd för att ni blifvit trött åf att tala med mig. Men det var så roligt, att jag inte kunde be er sluta," svarade Laurie, hvarvid tonfallet i hans röst tolkade huru tacksam han var.

“Uoktorn är här,“ anmälde en tjenstfiicka, nickande.

“Misstycker ni att jag lemnar er på ett ögonblick? Jag måste gå ut till honom," sade Laurie.

“Bry er inte om mig. Här känner jag mig så lycklig som en syrsa," svarade Hanna.

Laurie afiägsnade sig nu och hans gäst fick derefter roa sig på egen hand. Hon stod just framför ett vackert porträtt af den gamle herrn, och utan att se sig om eller märka att dörren åter öppnades, sade hon:

“Hu är jag säker på att jag inte kan bli rädd för honom, för han har så vänliga ögon, fast munnen ser sträng ut och det tycks som om han vore rysligt befallande. Han är inte så vacker som min farfar, men jag tycker i alla fall om honom.

“Tack skall ni ha, min lilla nåd!" sade en sträf röst bakom henne, och der stod nu till hennes förskräckelse gamle hr Laurence.Den stackars Hanna rodnade, så att hon blef alldeles blodröd i hela ansigtet, och hennes hjerta började klappa med fördubblad hastighet, då hon tänkte på hvad hon sagt. I första ögonblicket ville hon springa sin väg, men hon fann straxt att det skulle varit fegt och att hennes systrar sedan skulle göra narr af henne; hon beslöt derför att stanna qvar och draga sig ur spelet så godt hon kunde. Oenom en andra blick hon kastade på den gamle herrn fann hon att de lifliga ögonen under de buskiga grå ögonbrynen voro mildare än porträttets och att ur dem framlyste en godmodighet, som minskade hennes fruktan till en stor del. Den sträfva rösten blef ännu sträfvare än förut, då herr Laurence efter en hemsk tystnad helt tvärt sade:

“Jaså, ni är inte rädd för mig, hä?“

“Inte just!“

“Och ni tycke att jag inte är så vacker som er farfar ?“

“Hej, inte alldeles."

“Och jag är mycket befallande, var det inte så ?“ “Jag sade bara att jag trodde så.“

“Men ändå tycker ni om mig?“

“Ja, det gör jag.“

Detta svar behagade den gamle herrn. Han skrattade kort och skakade hennes hand; derefter satte han ett finger under hennes haka, vände hennes ansigte uppåt, betraktade det allvarsamt, tog sedan bort handen och sade:

“Hi har er farfars lynne, fast ni inte fått hans ansigte. Han var en vacker karl och, livad som är ännu bättre, en tapper och hederlig man, och jag är stolt öfver att ha varit hans vän.“

“Tackl" sade Hanna och kände sig nu lika obesvärad som förut.

“Hvad har ni haft för er med gossen min, hä?“ var nästa fråga, framstäld i lika hvass ton som de föregående.“Jag ville bara helsa på min granne," svarade Hanna och berättade liela förloppet.

“Ni tror han behöfver muntras upp litet, eller

hur?“ T . 1U~. ^

det, tror]cig. Han tycks vurci cillttor ensam,

om han fick vara litet mer tillsammars med ungt folk, skulle det göra honom godt. Yi äro visserligen bara flickor, men vi skulle vara så glada om vi kunde p-ora något tor honom, ty vi ha inte glömt den präk-tiga iulklappen ni skickade oss,“ sade Hanna ltrigt.

“Tyst, tyst! Den kom från Laurie. Hur är det med den stackars qvinnan nu?“

“Eätt bra,“ svarade Hanna och började med stor ifver berätta om hela Hummelska familjen, hvilken i följd af hennes moders böner omfattats^ med deltagande af personer livitka hade större tillgångar

än hon att vara välgörande.

“Just hennes fars sätt att göra godt. Jag skall komma och helsa på henne någon dag, da det ar vackert väder, säg henne det. Nu ringer det till tedags. Yi dricka det tidigt för gossens skull. Nom med och håll i med grannsämjan."

“Om ni vill ha mig i ert sällskap."

“Ville jag inte det, så bad jag er inte," svarade herr Laurence och bjöd Hanna sin arm med gammaldags artighet.

.. .

"Hvad skall Margret säga om det har? tankte Hanna under vågen, medan hennes ögon antogo ett skälmaktigt uttryck, då hon i tankarne horde sig Biclt der hemma berätta hvad som händt henne.

“Men livad knäfveln har det kommit åt unga herrn?" utbrast lir Laurence, då Laurie kom rusande utför trappan och tvärstannade af förvåning, när han såg Hanna arm i arm med sin stränge farfar. _

“Jag visste inte att ni kommit hem," började han då Hanna gaf honom en triumferande blick.

“Det syns nog af det sätt hvarpa du kommei rakande utför trappan. Kom nu och drick te, min gunstig herre, och skicka dig såsom en gentleman,sade herr Laurence, i det han smekande förde handen genom sin sonsons hår och gick vidare, medan Laurie bakom dem utförde en hel serie komiska språng, som nästan kommo Hanna att brista ut i gapskratt.

Den gamle herrn sade icke mycket under det han drack sina fyra koppar te, men han hade under tiden sina ögon fastade på de unga, hvilka snart pratade med hvarandra såsom om de varit gamla bekanta, och den förändring som skett med sonsonen undföll ej hans uppmärksamhet. Gossens ansigte strålade nu af färg, ljus och lif, hela hans sätt hade blifvit förändradt och hans skratt andades äkta glädje.

“Hon har rätt; gossen är för ensam. Jag vill se hvad de der små flickorna kunna göra för honom,“ tänkte hr

Laurence, medan han såg och lyssnade. Han tyckte om Hanna, ty hennes besynnerliga och rättframma sätt klädde henne, och hon tycktes nästan förstå sig lika bra på Laurie som på sig sjelf.

Om hr Laurence och hans sonson varit hvad hon kallade “tillgjorda och sturska“, skulle hon visst icke varit så liflig och språksam, ty i närvaro af sådana menniskor blef hon alltid skygg och tafatt, men då hon fann att de voro rättframma och tillgängliga, var äfven hon sjelf likadan och gjorde derför ett godt intryck. Yid uppstigandet från tebordet sade hon att hon måste gå hem, men Laurie förklarade då att han hade något mer att visa sin gäst och tog henne med sig till orangeriet, hvilket blifvit upplyst enkom för hennes skull. Det föreföll Hanna såsom om hon varit i ett fépalats, då hon gick omkring bland de blommande växterna, njutande af det milda ljusskenet, den ljumma luften under hvalf af vinranker och träd samt åtföljd af sin unge vän, som af-plockade de vackraste blommor åt henne, tills hon hade båda händerna fulla, hvarefter han band dem till en bukett och, betraktande henne med de glädje-strålande blickar som hon helst såg utgå ur hans ögon, sade:

Alcott. 4“Gif er mor dessa blommor ocli säg henne att jag tycker mycket om medikamentet hon skickade mig'.“

Här de kommo in igen, sago de hr Laurence stå framför kaminen i stora salongen, men Hannas uppmärksamhet upptogs helt och hållet af ett stort uppslaget piano.

“Spelar ni piano ?" frågade hon och vände sig med en viss beundran till Laurie.

“Ja, ibland,“ svarade han blygsamt.

“Var snäll och gör det nu, så kan jag få tala om det för Betty."

“Vill ni inte spela först?"

“Jag kan inte; jag är för dum att lara mig, men jag tycker mycket om musik."

Laurie satte sig till pianot och spelade, och Hanna hörde på med näsan nedborrad bland heliotroperna och törnrosorna. Hennes respekt för “Laurences gosse blef ännu större, ty han spelade utmärkt val och ti på köpet utan att låta truga sig. Hon önskade att Betty

hade varit der och hört honom, men hon sade det icke utan blott berömde honom, så att han blef alldeles förlägen och farfadern måste komma honom till hjelp.

“För all del, för all del, min lilla vän; for mycket sötsaker är inte bra för honom. Han spelar inte så illa, men jag hoppas han skall lyckas^ battre i vigtigare saker. Skall ni gå nu? Farväl da, jag ar er mycket förbunden och hoppas att ni kommer igen. Framför min helsning till er mor. God natt, doktor

Hanna." . , □

Han skakade vänligt hennes hand, men det sag nt som om han varit missbelåten med nagot. ^ 1 ai de kommit ut i tamburen, frågade Hanna Laurie om hon hade sagt någon dumhet, men han skakade pa hufvudet och sade:

“Hej, det var min skull, han tycker mte om att höra mig spela."

"Hvarför då?"• , l,!]Det s.ka11 ja& säSa er en annan dag. Som jag mte kan följa er hem, får John göra det i mitt stalle. “

;De‘» inte- Jag är inte någon ung flicka som behofver vaktas-, och dessutom är det ju bara nagra steg. Sköt nu om er riktigt; lo (Var ni mig- det?“ “Ja.“

“God natt, Laurie!“

‘•God natt, Hanna, god natt!

Sedan Hanna kommit hem och berättat eftermål dagens tilldragelser, kände alla medlemmarne af Marchska familjen en viss längtan att tillsammans gora ett besök hos herr Laurence, ty det stora huset pa andra sidan häcken utofvade en stark dragningskraft på hvar och en: fru March önskade få tala med den gamle herrn som ej glömt bort hennes far, llargret längtade att få vandra omkring i orangeriet Betty suckade så ofta hon tänkte på det

stora pianot och Amy var nyfiken att se de vackra taflorna och statyerna.

r ^anlma' hvarför tyckte herr Laurence inte om at Laune spelade ?“ frågade Hanna, som var myc-ket frågvis.

Jag vet mte precist, men jag tror att orsaker ar den, att herr Laurences son, Lauries fader, hade gitt sig med en italiensk konstnärinnna, hvilket misshagade den gamle mannen, som är mycket stolt. Hans sonhustru var ett godhjertadt och älskligt fruntimmer som hade många talanger, men han sympatiserade mte med henne och besökte aldrig sin son , ter dennes giftermål. Lauries föräldrar dogo medan han var ett litet barn, och sedan tog farfadern honom hem till sig Jag tror att gossen, som föddes i Italien, mte balles särdeles strängt och att den gamle för ingenting i verlden vill skiljas från sin sonson, hvilket synes tydligt af den ömhet hvarmed han omfattar honom. Laune har af sin mor ärft sin kärlek till musiken och jag gissar att farfadern är rädd för att han vill bh musiker; på ett eller annat sätt erinrarhonom gossens skicklighet om den qvinna som han

inte kunde fördraga. “

“Ack, så romantiskt!“ utbrast Margret.

“Så enfaldigt!“ sade Hanna. “Han skulle lata Laurie bli musiker, om han har lust derför, och inte plåga den stackarn med att vilja ha in honom pa gymnasiet, da han inte vill dit.

“Det är väl derför att hans mor var italienska som han har så vackra svarta ögon och så fint sätt, kan jag tro; italienarne äro alltid så vackra,“ sade Margret, som var litet sentimental al sig. ?

“livad vet väl du om hans ogon och sätt, du som knappt talat med honom en gång?“ utbrast Hanna, hvilken deremot icke var sentimental.

“Jag såg honom ju på den der balen, och al hvad du berättat om honom märkes det nog att han vet att skicka sig. Det märktes nog på hans artighet att tacka så vackert för medikamentet mamma skickade honom. “ , . u

“Han menade blanc-mangern, tormodar jag.

“Så enfaldig du är, kära barn; han menade naturligtvis dig. “ „ , TT 1 "1

“Gjorde han det?“ frågade Hanna och sparrade

upp ögonen, såsom om hon aldrig kommit att tänka

delpd“Maken till flicka har jag då aldrig sett! Säger någon dig en artighet, nå förstår du det inte," sade Margret med minen af en ung dam som känner till dylika saker i grund och botten.

“Sådant der är bara skräp och jag vill be dig att inte vara enfaldig och störa min glädje. Laurie är en snäll gosse, och jag tycker om honom och vill inte höra något sentimentalt slidder-sladder och komplimanger och sådant der skräp. Yi skola vara vänliga mot honom, ty han har ingen mor, och han far ju komma öfver “och helsa på oss, mamma, får han inte det?“

“oJ, mitt barn, din lilla vän är mycket välkommen, och jag hoppas att Margret inte glömmer bort

att barn böra vara barn så länge de kunna. ““Jag vill inte heta barn längre, och jag har ännu långt qvar till tjugo år,“ inföll Amy. “Hvad säger du, Betty?“

“Jag satt och tänkte på vår “Kristens och Kristinans resa“, sade Betty, som ej hört ett ord af samtalet, hur vi kommit ur *Misströstans dy* och *Dödsens skuggas dal* genom vårt beslut att bli goda menniskor och efter många ansträngningar sträfvade uppför den höga kullen och att måhända huset pa andra sidan häcken, som är fullt af så många vackra saker, kan för oss bli palatset *Prydelig*.

“Men förut måste vi kämpa med lejonen," sade Hanna, som om hon nästan gladde sig vid utsigten till en sådan kamp.

*

Sjette kapitlet.

Betty finner palatset Prydelig.

Het stora huset på andra sidan häcken var också ett palatset *Prydelig*, ehuru det gick nagon tid om innan alla systrarne kommo in der, och Betty tyckte det vara ett svårt prof att passera lejonen. Gamle herr Laurence var det största af dem, men sedan han sagt något roligt eller vänligt åt hvar och en af flickorna, var ingen af dem rädd för honom mer än den blyga Betty. Det andra lejonet var den omständigheten att de voro fattiga och Laurie rik, hvilket gjorde att de kände sig något skygga för att mottaga bevis på en välvilja som de ej kunde återgälda. Men inom kort funno de att det var herr Laurence som ansåg sig stå i skuld hos dem och ej kunna göra nog för att visa sin tacksamhet för fru Marchs moderliga vänlighet mot Laurie, deras angenäma “Jag vill inte heta barn längre, och jag har ännu långt qvar till tjugo år,“ inföll Amy. “Hvad säger du, Betty?“

“Jag satt och tänkte på vår “Kristens och Kristinans resa“, sade Betty, som ej hört ett ord af samtalet, hur vi kommit ur *Misströstans dy* och *Dödsens skuggas dal* genom vårt beslut att bli goda menniskor och efter många ansträngningar sträfvade uppför den höga kullen och att måhända huset pa andra sidan häcken, som är fullt af så många vackra saker, kan för oss bli palatset *Prydelig*.

“Men förut måste vi kämpa med lejonen," sade Hanna, som om hon nästan gladde sig vid utsigten till en sådan kamp.

*

Sjette kapitlet.

Betty finner palatset Prydelig.

Het stora huset på andra sidan häcken var också ett palatset *Prydelig*, ehuru det gick nagon tid om innan alla systrarne kommo in der, och Betty tyckte det vara ett svårt prof att passera lejonen. Gamle herr Laurence var det största af dem, men sedan han sagt något roligt eller vänligt åt hvar och en af flickorna, var ingen af dem rädd för honom mer än den blyga Betty. Det andra lejonet var den omständigheten att de voro fattiga och Laurie rik, hvilket gjorde att de kände sig något skygga för att mottaga bevis på en välvilja som de ej kunde återgälda. Men inom kort funno de att det var herr Laurence som ansåg sig stå i skuld hos dem och ej kunna göra nog för att visa sin tacksamhet för fru Marchs moderliga vänlighet mot Laurie, deras angenämasällskap och den trefnad gossen kände i deras anspråkslösa hem. Detta gjorde att de snart läto stoltheten fara och besvarade vänlighet med vänlighet utan att räkna öfver hvem som dervidlag var den frikostigaste.

Der var ej brist på glädje och trefnad, ty den nya vänskapen växte såsom gräset om våren. Alla tyckte om Laurie, hvilken i enrum anförtrodde sin informator att systrarne March voro riktigt präktiga flickor. Med denna hjertan vinnande ifver som karakteriserar ungdomen slöto systrarne en ring omkring den ensamme gossen, som oemotståndligt fängslades af de okonstlade flickornas oskyldiga sällskap. Då Laurie aldrig erfarit hvad det vill säga att ha en moder eller syster, var han i hög grad mottaglig för det inflytande flickorna March utöfvade på honom, och deras arbetsamhet och ifver uppfylde honom med blygsel öfver det sysslolösa lefnadssätt han förde. Nu hade han blifvit trött vid sina böcker och fann umgänget med menniskor så intressant, att herr Brooke såg sig tvungen att delgifva herr Laurence sitt missnöje med lärjungen som beständigt skolkade och sprang öfver till Marchska familjen.

“Betyder ingenting, låt honom få ledigt ibland; han lår väl taga skadan igen sedan, “ sade den gamle herrn. “Den beskedliga frun i huset på andra sidan häcken säger att han läser för mycket och behöfver vara tillsammans med jemnåriga, roa sig och vara i rörelse. Jag misstänker att hon har rätt och att jag har klemat bort gossen såsom vore jag hans farmor. Låt honom göra, som han vill så länge det roar honom: han kan inte komma in på några dåliga väger i det lilla nunneklostret derborta, och fru March gör mer för honom än hvad vi kunna.“

Det var en lycklig tid som nn följde med sina lekar och tablåer, slädpartier och skridskoåkningar, sina trefliga qvällar i den gamla salongen samt ibland påhelsningar i det stora huset, Margret kunde gå till orangeriet när hon ville och fröjda sig åt dess blommor; Hanna kastade sig begärligt öfver det nyabiblioteket och narrade med sin kritik herr Laurence att skratta; Amy ritade af taflorna och Laurie spelade värd i huset på det mest älskvärda sätt.

Ehuru Betty så gerna skulle velat sätta sig ned vid pianot, kunde bon ej taga mod till sig och ga Öfver till “Välsignelsens boning", sona Margret kallade det stora huset. Då hon en gång kom dit med Hanna, möttes hon af så bistra blickar ur den gamle herrns ögon — hvilken icke visste att hon var skygg af sig — och ett så ljudligt “hä!“, att hon, skälfvande i alla leder, tog till flykten och förklarade sig aldrig mer vilja återvända dit, ej ens för pianots skull. Hennes fruktan kunde ej besegras hvarken genom öfvertalning eller lockelser, tills slutligen saken pa något mystiskt sätt kom till herr Laurences öron och han grep sig an med att ställa allt tillrätta. Under ett af de korta besök han ibland gjorde hos fru March ledde han samtalet på musik och berättade om stora sångare och sångerskor som han hört samt anförde flere så intressanta anekdoter om dem, att Betty oinöligt kunde längre sitta q v ar i sitt hörn utan smög sig allt närmare och närmare den gamle herrn, liksom hade han förhexat henne. Hon stannade bakom ryggen på hans stol och lyssnade, med sina stora ögon vidöppna och kinderna i brand under inflytande af denna för henne ovanliga föreläsning. Låtsande som om Betty ej funnits inne i rummet, talade herr Laurence vidare om Lauries läsning och lärare och sade dervid till fru March liksom om han fått en idé:

“Gossen försummar nu för tiden sin musik, och jag är ganska belåten dermed, ty han var på väg att vurma derför. Men pianot far illa af att inte begagnas. Vill inte någon af edra flickor springa öfver ibland och spela litet, så att det håller stämningen?"

Betty tog ett steg framåt och knäppte hårdt ihop sina händer för att icke klappa i dem af förtjusning, hvartill hon kände sig oemotståndligt frestad,och tanken att få spela på det förträffliga instrumentet var nära att qväfva - henne.

Innan fru March hann svara, fortfor herr Laurence leende och med en liten mystisk nickning: “De behöfva hvarken se eller tala med någon utan kunna passa på någon stund, då jag stängt in mig i mitt arbetsrum i andra ändan af huset. Laurie är nästan jemt ute, och ingen af tjenstfolket finnes i närheten af salongen efter klockan 9.“

Ku steg herr Laurence upp liksom för att gå, och Betty ämnade just tilltala honom, ty hans sista ord voro alldeles i hennes smak.

“Var god och omtala för de unga damerna hvad jag sagt, och vilja de inte komma, ja, då kan jag inte hjelpa det.“

Ku smögs en liten hand in i hans, och Betty såg upp i hans ansigte ined ett par ögon som strålade af glädje'och tacksamhet, då hon på sitt allvarsamma men likväl blyga sätt sade:

“Jo, det vilja de visst, mycket, mycket gerna!“ “Är det ni som är så kär i musik?" frågade han utan att denna gång låta höra något afskräc-kande “hä!“ och såg mycket vänligt ned på henne.

“Det är jag som heter Betty. Jag tycker så ofantligt om att spela, och jag skall komma öfver, om det är riktigt säkert att ingen hör på mig eller blir — - störd,“ tillade hon, fruktande att ha yttrat något opassande och darrande öfver sin egen"djerfhet.

“Inte en själ, mitt barn! Huset är tomt halfva dagen; kom derför och trumma på så mycket ni vill, och jag blir er tacksam derför.“

“Hvad ni är god!“

Betty rodnade som en ros vid den vänliga blick herr Laurence gaf henne; nu var hon ej längre rädd för honom utan tryckte innerligt den stora handen, ty hon egde icke ord att tacka honom för hvad han sagt. Den gamle herrn strök sakta upp det silkes-ena håret ur hennes panna, lutade sig ned ochkysste henne, sägande mecl ett tonfall i rösten som

få hört: . . j

“En gång hade ooksa jag en liten nicka med

ögon sådana som edra; Gud välsigne er, mitt barn!

Farväl, fru March. “

Derefter aflägsnade han sig hastigt.

Betty var utom sig af förtjusning och skyndade upp i öfre våningen för att meddela hela den lem-lästade dockfamiljen den stora nyheten, ty systrarne voro ei hemma. Hvad hon sjöng vackert hela atto-nen, och hvad alla skrattade åt henne, da hon midt i natten väckte Åmy ur sömnen genom att spehr piano- på hennes ansigte! Då Betty dagen derpa sag både herr Laurence och Laurie åka bort, skyndade hon efter att likväl ha vändt om två eller tre ganger öfver till det stora huset och smög sig såsom en liten råtta med ljudlösa steg genom en sidodorr till salongen der instrumentet stod. Liksom at en händelse kantänka lågo några vackra och latta musikstycken på pianot, och med darrande fingrar och efter att litet emellanåt ha lyssnat och sett sig omkring, satte sig Betty slutligen ned vid instrumentet och glömde genast sin räddsla, sig sjeli och allt annat för den outsägliga njutning tonerna skänkte henne, ty det föreföll henne som hörde hon en alskaet

Der satt hon tills Elsa kom och kallade henne till middagen, men hon hade ingen matlust och kunde endast, öfverväldigad af livad som rörde sig mom

henne, småle mot alla. . .

Efter den stunden smög sig Betty i sm niia bruna väderhufva nästan hvarenda dag genom häcken, och den stora salongen besöktes at en harmonisk ande, som kom och gick osedd. Betty visste aldrig att herr Laurence ofta öppnade dörren till sitt arbetsrum för att lyssna till de för honom sa kara gammaldags melodierna; hon såg aldrig Laurie sta vakt i det yttre rummet för att hålla tjenstefolket pa al-stånd; hon misstänkte aldrig att de etyder och nyasånger som hon fann på notstäliaren ditlagts enkom för henne; och då hr Laurence talade om musik i hennes mors hus, tänkte hon endast på hur snällt det var af honom att sysselsätta mig med hvad som roade henne så mycket. Sålunda njöt hon för sig sjelf i fulla drag och fann — hvilket ej alltid brukar vara förhållandet — att hvad som beviljats henne var allt hvad hon önskat sig. Måhända var det derfor att hon var så tacksam för denna lycka som en ännu större blef henne beskärd; i alla fall förtjenade hon båda.

“Mamma, jag har tänkt göra ett par tofflor åt herr Laurence. Han är så snäll mot mig att jag måste visa min tacksamhet derför, och det kan jag inte på något annat sätt. Kan jag göra det?“ sade Betty några veckor efter sedan herr Laurence fram-stält sitt anbud.

“Ja, mitt barn, det kan du, det är ett passande sätt att tacka honom, och säkert skall han tycka om det. Flickorna skola hjelpa dig med dem, och jag skall köpa hvad som behöfs,“ svarade fru March, som med synnerligt nöje gaf sitt bifall till Bettys begäran, emedan denna så sällan bad om någonting för egen räkning.

Efter många allvarsamma öfverläggningar med Margret och Hanna, bestämde man mönstret, köpte hvad som erfordrades och började arbeta på tofflorna. En knippa penséer i allvarliga men likväl glada färger på purpurbotten förklarades vara det vackraste och bäst passande, och Betty arbetade både bittida och sent, endast med afbrott då några större svårigheter mötte. Hon handterade nålen snällt och flinkt och det dröjde ej länge förrän tofflorna voro färdiga. Der-efter skref hon ett kort och okonstladt bref, hvilket med Lauries tillhjelp en morgon insmugglades i herr Laurcnces arbetsrum och lades på skrifbordet innan han hunnit stiga upp.

Sedan Betty väl fått sin gåfva färdig och tillstäld herr Laurence, afvaktade hon livad som skulle kommaatt hända.

Hela dagen förgick och en del af den följande utan att något hördes af, och hon började ^frukta att hon förtörnat sin underlige ganrle vän. På eftermiddagen den följande dagen gick hon ut i ett ärende för att på samma gång den sjuka dockan, den ^stackars Juanna, skulle få sin dagliga motion. Da hon återvände, såg hon tre, ja fyra hufvuden titta ut ur salsfönsterna, och genast de fingo se henne, vinkades med händerna och hördes några glada röster ropa:

“Du har fått bref från den gamle herrn, skynda dig upp och läs det!“

»Ack, Betty, han har skickat dig — “ började Amy, gestikulerande med en liflighet som hon eljest skulle ansett högst opassande, men hon kom ej längre, ty Hanna afbröt henne genom att slå igen fönstret.

Betty skyndade upp, gripen af ovisshet och nyfikenhet; vid dörren togo systrarne henne på sina armar och buro henne i en triumferande^ procession till salen, pekande och utropande alla på en gång: “Se dit! Se dit!“ Betty såg och bleknade af förtjusning och öfverraskning, ty der stod ett litet pianino, pa hvars blankpolerade lock lag ett litet bref, hvilket hade till utanskrift: Mamsell Elisabet March.

“Åt mig?“ utbrast Betty flämtande, slutande sig intill Hanna och tyckande sig vara nära att sjunka till golfvet, så öfverväldigad var hon af sm rörelse.

“Ja, åt dig, snälla syster! Är det inte vänligt af honom? Tycker du inte han är den bästa gubbe i hela verlden? Här ligger nyckeln i brefvet; vi ha inte velat öppna det, fast vi varit nära att löigas ax nyfikenhet att få höra hvad han skrifver,“ utbrast Hanna, i det hon omfamnade systern och räckte henne brefvet.

“Läs du! Jag kan det inte, ty jag känner mig så underlig. Ack, det är alltför vackert! utbrast Betty och gömde ansigtet i Hannas förkläde, alldeles bragt ur fattningen genom den gåfva hon lått.Hanna öppnade brefvet och började skratta, tyde första orden hon såg voro:

“Mamsell March:

Goda madame

“Så vackert det låter! Jag skulle önska att någon skref så till mig!“ inföll Amy, som tyckte att den gammalmodiga, öfvcrskriftcn var mycket fint och artigt vald.

“Jag har haft många par tofi’lor i mitt lif, men aldrig ha några passat mig så bra som edra,“ läste Hanna vidare. “Penséer äro mina favoritblommor, och dessa skola alltid påminna mig om den älskliga gifverskan. Jag vill alltid betala mina skulder, och derför hoppas jag att ni tillåter “den gamle herrn“ att skicka er något som en gång tillhört den lilla sondotter han förlorat. Med hjertlig tack för er gåfva och önskande er allt godt, förblifver jag cr tacksamme och ödmjuke tjenare

James Laurence."

“Det der, Betty, är någonting att vara stolt öfver! Laurie har berättat mig hur ömt herr Laurence älskade flickan som dog och hur omsorgsfullt han gömt allt hvad som tillhört henne. Och se på bara, han ger hennes piano åt dig! Det är följden af att ha stora blå ögon och tycka om musik, “ sade Hanna och försökte lugna Betty, som ännu darrade och såg • mera upprörd ut än förut.

“8c bara på de fina ljushållarne och det gröna sidenet med sin gyllene ros i midten, den vackra notställaren och stolen, allt är som det skall vara!“ sade Margret, i det hon öppnade instrumentet och blottade dess herrligheter.

“Er ödmjuke tjenare, James Laurence"; tänk att han kunde skrifvasä! Det skall jag tala om för flickorna, de skola tycka att det är höjden af allt, “ sade Amy som ej kundo låta bli att sysselsätta sig med brefvet.“Försök det oeh låt oss höra hur barnpiarmt låter,“ sade Elsa, som alltid delade familjens sorg och glädje.

Betty satte sig ned och spelade, och alla förklarade att det var det bästa piano de någonsin hört. Det märktes tydligen att instrumentet helt nyligen blifvifc upprustadt och stämdt; men så ypperligt det än var, tror jag likväl att dess största behag utgjordes af det lyckligaste af alla lyckliga ansigten som böjdes ned öfver det, då Betty med glädjestrålande ögon vidrörde de vackra svarta och hvita tangenterna och tryckte på den blanka pedalen.

“Du får lof att gå och tacka honom, “ sade Hanna skämtsamt, ty den tanken kunde aldrig falla henne in att Betty verkligen skulle göra det.

“Ja, det skall jag. Jag tror jag går nu genast, innan tanken derpå gör mig rädd“; och till familjens ytterliga förvåning gick Betty beslutsamt ned pa gården, genom häcken och in i det stora huset till herr Laurences dörr.

“Nå, så vill jag vara död, om jag någonsin sett på maken. Pianntt har vändt upp och ned på allt i Hickans hufvud, för hon skulle aldrig gått, om der stått till som vanligt!“ utbrast Elsa, der hon med uppspärrade ögon i fönstret stirrade efter Betty, medan systrarne stodo mållösa af förvåning.

Men de skulle ha häpnat ännu mer, om de sett hvad Betty sedan gjorde. Hon gick rakt fram mot dörren till herr Laurences arbetsrum och knackade på utan att gifva sig tid att tänka efter, och då en sträf röst ropade: “Btig på!“ gick hon in och rakt fram till herr Laurence, som såg helt öfverraskad ut, räckte honom sin hand och sade med lindrigt darrande stämma:

“Jag kommer för att tacka er, ty —“ men hon kunde icke sluta, ty den gamle herrn betraktade henne så vänligt, att hon glömde bort hvad hon skulle säga, och ihågkommande endast att hanförlorat sin lilla, så högt älskade flicka, slog hon båda armarne om hans hals och kysste honom.

Om taket på huset helt plötsligt ryckts af, skulle den gamle herrn ej kunnat blifva mer häpen än hvad han nu blef; men han tyckte om denna öfverraskning och kände sig så rörd af den förtroendefulla lilla kyssen, att all hans tvärhet försvann och han tog upp henne i sitt knä, lade sin skrynkliga kind mot hennes blomstrande kind, dervid han tyckte sig liksom ha återfått sin egen lilla älskade sondotter. Från detta ögonblick var det slut med Bettys räddsla för den gamle herrn, och hon satt der och talade med honom lika förtroligt som hade hon känt honom i hela sitt lif, ty kärlek förjagar fruktan och tacksamhet blir stolthet öfvermäktig. Då Betty aflägsnade sig, följde han med henne hem ända till porten, skakade hjertligt hennes hand och lyfte på hatten, då han vände om med upprätt hållning och ståtlig som en gammal militär.

När systrarne såg detta, började Hanna dansa för att gifva luft åt sin förtjusning, Amy var i sin häpnad nära att falla ut genom fönstret och Margret utropade med uppräckta händer:

“Minsann tror jag inte verldens sista timme slagit!“

*

Sjunde kapitlet.

Amys Förödmjukelsens dal.

“Den der gossen är en riktig cyklop, eller hur?“ sade Amy en dag, då Laurie red förbi och smälde med piskan.

“Hur vågar du säga så, när han har sina båda ögon i behåll — och det till på köpet ett par vackra förlorat sin lilla, så högt älskade flicka, slog hon båda armarne om hans hals och kysste honom.

Om taket på huset helt plötsligt ryckts af, skulle den gamle herrn ej kunnat blifva mer häpen än hvad han nu blef; men han tyckte om denna öfverraskning och kände sig så rörd af den förtroendefulla lilla kyssen, att all hans tvärhet försvann och han tog upp henne i sitt knä, lade sin skrynkliga kind mot hennes blomstrande kind, dervid han tyckte sig liksom ha återfått sin egen lilla älskade sondotter. Från detta ögonblick var det slut med Bettys räddsla för den gamle herrn, och hon satt der och talade med honom lika förtroligt som hade hon känt honom i hela sitt lif, ty kärlek förjagar fruktan och tacksamhet blir stolthet öfvermäktig. Då Betty aflägsnade sig, följde han med henne hem ända till porten, skakade hjertligt hennes hand och lyfte på hatten, då han vände om med upprätt hållning och ståtlig som en gammal militär.

När systrarne såg detta, började Hanna dansa för att gifva luft åt sin förtjusning, Amy var i sin häpnad nära att falla ut genom fönstret och Margret utropade med uppräckta händer:

“Minsann tror jag inte verldens sista timme slagit!“

*

Sjunde kapitlet.

Amys Förödmjukelsens dal.

“Den der gossen är en riktig cyklop, eller hur?“ sade Amy en dag, då Laurie red förbi och smälde med piskan.

“Hur vågar du säga så, när han har sina båda ögon i behåll — och det till på köpet ett par vackraögon?“ utbrast Hanna, som ej tålde att man tillät sig några ofördelaktiga omdömen om hennes vän.

“Jag sade ingenting om hans ögon, och jag kan inte finna hvarför du behöfver fatta eld öfver att jag beundrar hans skicklighet att rida.“

“Hå, min Gud, den lilla gåsen menar en cen-taur, och så kallar hon honom en cyklop!“ utropade Hanna och började gapskratta.

“Du behöfver inte vara så oborstad för det; det var bara en lapsus lingtf, såsom herr Davis säger,“ genmälde Amy, slående ned Hanna med sitt latin. “Jag skulle gerna vilja ha litet af alla de pengar Laurie kastar bort på den der hästen, tillade hon liksom för sig sjelf men likväl i afsigt att hennes systrar skulle höra det.“

“Hvarför då?“ frågade Margret vänligt, ty Hanna hade fallit i en ny skrattparoxysm vid Amys andra misstag.

“Jag behöfver det så väl, jag är skuldsatt öfver öronen. “

“Skuldsatt, Amy! Hvad menar du?“ frågade Margret och blef allvarsam.

“Jag är skyldig för åtminstone ett dussin karameller och kan, som ni veta, inte betala dem för jag inte har pengar, och mamma har förbjudit mig att taga något på räkning i boden. “

“Berätta alltihop för mig. Ha karamellerna blifvit moderna nu? Förr skulle det alltid vara pepparkakor," sade Margret och sökte hålla sig allvarsam, ty Amy hade tagit på sig en mäkta vigtig och allvarsam min.

“Jo, ser du, flickorna köpa alltid karameller, och om man inte vill bli ansedd för att vara lattig, måste man göra så med. Ku duger ingenting annat än karameller, och hvar och en sitter och suger pa sina vid pulpeten under lektionen, och så byter man åt sig dem för blyertspennor, ringar, pappersdockor eller någonting annat. Tycker en flicka om en annan, så bjuder hon henne en karamell; gör hon detinte, så äter hon upp en midt för hennes näsa oeh låter henne inte ens smaka den. De bjuda hvarandra i tur; jag har fått många karameller men inte gifvit några igen, och det tar jag lot att göra, ty det är ju hedersskulder. “

“Hur mycket behöfver du då för att hjelpa upp krediten ?“ frågade Margret och tog fram sin börs.

“En fjerdedels dollar räcker mycket väl, och då får ändå jag några cents öfver att bjuda dig för. Tycker du inte om karameller ?“

“Inte just. Behåll min andel. Här har du pengar. Låt se att det räcker så liinge som möjligt, ty min börs är just inte späckad, som du vet.“

“Ack, tack skall du ha! Hvad det matte vara roligt att ha handpenningar så der. Nu skall jag

riktigt smörja mig, för jag har inte smakat en karamell

på hela veckan. Jag har inte velat taga mot nagra, då jag inte kunde bjuda igen, och nu är jag viktigt sjuk

derefter.“

Följande dagen kom Amy något sent i skolan, men hon kunde icke motstå frestelsen att öppna en fuktig brun papperspåse innan hon gömde den längst in i sin pulpet. Under de första fem minuterna hade ryktet att Amy March tatt tjugofyra rara karameller och nu skulle bjuda spridt sig bland de närmast sittande kamraterna, hvilkas vänskapsbe-tygelser nu blefvo nästan öfverväldigande. Kate Brown bjöd henne genast på sitt första kalas hon skulle hålla; Mary Kingsley ville låna henne sin klocka och Jenny Snow, en satirisk flicka, som git-vit Amy stickord derför att hon aldrig hade karameller, höll inne med sina sarkasmer och erbjöd sig att gifva henne facit till ett par mycket langa addi-tionstal. Men Amy hade icke glömt den lilla mamsell Snows bitande anmärkningar om “vissa personer för hvilkas platta näsa det var omöjligt att känna lukten af andras karameller1' och om “iramtusigt folk som inte voro för stolta att tigga at andra, “ och honkorsade genast' den lilla damens beräkningar med det förkrossande tele gram et: “Ni behöfver inte göra er så rar i en hast, för ni får i alla fall ingenting!“

En framstående person råkade händelsevis göra ett besök i skolan samma morgon och berömde der-vid Amys väl ritade kartor, hvilken utmärkelse uppretade hennes fiende, mamsell Snow, _ och förledde Amy March att antaga minen af en sjelfbelåten på-fågelsunge. Men högmod gar dock för fall, och den hämdgiriga mamsell Snow spelade sina kort med olycksbringande framgång. Den främmande hade ej förr hunnit aflägsna sig,, efter att ha yttrat några vanliga utnötta artigheter, än Jenny, under förevändning att fråga om någonting, underrättade läraren, hr Davis, att Amy March hade karameller i sin pulpet.

Nu förhöll det sig så att herr Davis förklarat karameller vara kontraband och högtidligen lofvat att i allas närvaro straffa den första som öfverträdde lagens bud. Efter ett långt och stormigt krig hade denne ihärdige man lyckats ur skolan lörvisa kada, hade gjort en eldbrasa af konfiskerade noveller och tidningar, undertryckt ett hemligt postkontor, förbjudit alla slags grimaser, öknamn och karrikatyrer samt gjort allt hvad en man kan göra för att halla ett halft hundrade okynniga flickor i styr. Gossar kunna, det må Gud veta, tillräckligt nog pröfva en menni-slcas tålamod, men flickor äro oändligt mycket värre, i synnerhet för nervsvaga magistrar ^med despotiskt lynne och icke större uppfostringsförmåga än den herr Davis egde. Han kunde nagot latin, grekiska och algebra samt alla slags —ologier, livarför han ansags vara en ypperlig lärare; men pa hans sätt, mora.1 och föredömen fästes intet synnerligt afseende. Ögonblicket var det mest gynsamma för att sqvallra på Amy, och detta visste Jenny. Herr Davis hade synbarligen druckit för starkt kaffe på morgonen; det blåste ostlig vind, som alltid inverkade menligt på hans nerver, och hans lärjungar hade icke visat honom det förtroende han ansåg sig förtjena; derlör var hanockså - för att begagna skolflickornas uttrycksfulla, om icke just så städade språk — “lika nervös som en trollpacka och lika ohyfsad som en björn". Att låta hans öra uppfånga ordet “karameller" var liksom att sätta eld på krat; hans ansigte öfvergöts af en rodnad och han slog handen i sin pulpet med en styrka som kom Jenny att återvända till sin plats med ovanlig hastighet.

“Varen så goda och hören hvad jag har att säga, mina unga damer."

Vid den stränga befallningen upphörde hvisk-ningarne, och femtio par blå, svarta, grå och bruna ögon fästes tydigt på lärarens skräckjagande anlete.

“Mamsell March, kom fram till pulpeten."

Till det yttre lugn, steg Amy upp för att. efterkomma befallningen, men en inre fruktan hoppressade hennes hjerta, ty karamellerna tyngde på hennes samvete.

“Tag med karamellerna ni har i er pulpet," ljöd den oväntade befallningen, som hejdade henne innan hon lernnat sin plats.

“Tag inte alla!" hviskade hennes granne, en ung flicka, begåfvad med stor själsnärvaro.

Amy skakade hastigt ut ett half dussin och lade do öfriga framför herr' Davis, öfvertygad att hvarje man som egde ett menskligt hjerta skulle blidkas, då han kände den utsökta lukten kittla sin näsa. Olyckligtvis afskydde herr Davis i synnerhet de nu så moderna karamellerna, och lians afsmak derför ökade hans raseri.

“Är detta allt?"

“Inte alldeles,“ sade Amy stammande.

“Grå genast efter de andra.“

Amy lydde och kastade en förtviflad blick på karamellerna.

“År ni säker på att det inte finns några fler der ?“

“Jag talar aldrig osanning. “"Jaså. Tag nu dessa vedervärdigheter och kasta dem, två i sender, ut genom fönstret.“

Då den sista skymten af hopp om karamellernas räddning försvann och den makalösa trakteringen undanrycktes de femtio flickornas smäktande läppar, suckade de på en gång så djupt, att derigenom nästan åstadkoms en liten vindpust. Purpurröd, af blygsel och harm, gick Amy med förtvillan i hjertat tolf gånger från pulpeten och till fönstret, och för hvarje förbrutet karamellpar som Amy motsträfvigt kastade ut genom fönstret hördes från gatan fröjderop, hvilka ökade flickornas qval, t3r dessa rop sade dem att det var de små irländska barnen, deras afsvurna fiender, som nu jublande kastade sig öfver karamellerna, Detta .... detta var för mycket: alla slungade

förbittrade och vädjande blickar på den obeveklige Davis, och en af de passionerade karamellfrässer-skorna brast i tårar.

Då Amy för sista gången återvände från fönstret, lät herr Davis höra en olycksbådande harkling och sade med tonvigt på hvarje ord:

“Alina unga damer, ni torde erinra er hvad jag sade för en vecka sedan. Jag är ledsen öfver hvad som händt, men jng tillåter aldrig att mina befallningar öfverträdas, och jag bryter aldrig mitt ord. — Mamsell Alarch, räck fram er hand.“

Amy ryggade ett steg tillbaka och satte båda händerna bakom ryggen, i det hon på läraren kastade en bönfallande blick, hvilken talade bättre för henne än hennes ord kunnat göra. Hon var nästan en gunstling hos “gamle Davis“, såsom han gemen-ligen kallades, och jag för min del tror att han skulle ha brutit sitt ord, om icke en af flickorna oemotståndligt gifvit luft åt sin förtrytelse genom en hvissling. Så svag denna hvissling än var, försatte den likväl den lättretlige herr Davis i raseri och beseglade brottslingens öde.

“Er hand, mamsell Alarch!“ var det enda svaret på Amys stumma bön, och för stolt att gråta ellerböniälla, bet vår stackars Amy ihop sina tänder, kastade trotsigt hnfvudet tillbaka och fördrog utan att blinka några smällande slag i sin lilla hand. De voro hvarken många eller hårda, men det gjorde ingenting till saken i hennes ögon. Det var första gången i sitt lif hon biet' handgripligen tillrättavisad, och den förödmjukelse hon led tyckte hon vara lika stor som om han slagit henne, så att hon fallit till golfvet.

“Nu kan ni ställa er derborta vid stora taflan tills lektionen är slut,“ sade herr Davis, som satt sig i sinnet på att göra saken riktigt grundligt, när han väl en gång börjat.

Detta syntes Amy förfärligt; det skulle ha varit svårt nog att återvända till sin plats och se medlidandet afspegladt i sina väninnors ansigten eller belåtenheten i deras som ej tyckte om henne, men att stå och skyldra inför hela skolan, efter att nyss ha lidit denna smälek, föreföll henne omöjligt, och för ett ögonblick tyckte hon sig vilja sjunka till golfvet och lätta sitt hjerta me I en flod af tårar. En bitter känsla af att hon led orättvist samt tanken på Jenny Snow höllo modet uppe hos henne, och intagande den förhatliga platsen, fäste hon sina ögon på kaminröret, bortom hvilket nu syntes ett haf af ansigten, och stod der likblek i ansigtet och så orörlig, att kamraterna hade mycket svårt att sköta sina böcker med den sorgliga lilla gestalten för ögonen.

Under de femton följande minuterna var den stolta och känsliga lilla flickan ett rof för en blygsel och qval som sedan aldrig gingo ur hennes minne. De andra flickorna betraktade kanhända denna bestraffning såsom någonting högst hvardagligt och löjligt, men för henne var det en hård pröfning, ty under de tolf år hon lefvat hade hon styrts endast af kärleken, och en handgriplig tillrättavisning hade hon aldrig haft någon erfarenhet om. Hon glömde svedan i sin hand och smärtan i sitt hjerta för denna plågande tanke:“Jag måste tala om det for mamma

och syskonen när jag kommer hem, och de skola bli så missnöjda med mig.“

De femton minuterna tycktes henne vara en timme, men slutligen voro de tilländа, och aldrig hade orden “slutad lektion11 synts henne så välkomna som nu.

“Ni kan gå, mamsell March, “ sade herr Davis och såg dervid ut som om han känt sig illa till mods, hvilket han äfven gjorde.

Han glömde ej så snart den förebrående blick Amy gaf honom, när hon, utan att säga ett ord åt någon, gick rakt fram till tamburen, ryckte åt sig sina kläder och lemnade detta ställe “för alltidsåsom hon häftigt förklarade inom sig sjelf. Hon var illa till mods då hon kom hem, och när de äldre systrarne infunno sig något senare, hölls genast ett möte, hvars alla deltagare djupt grämde sig öfver den behandling som vederfarits Amy. Fru March sade icke mycket men såg nedslagen ut och tröstade sin bedröfvade Amy på sitt ömmaste sätt. Margret badade den misshandlade handen med glycerin och tårar, Betty kände att till och med hennes älskade kattungar icke skulle kunna lindra en sådan sorg som denna, och Hanna föreslog förbittrad att herr Davis genast skulle arresteras, under det Elsa knöt handen öfver “den gemena karlen11 och bearbetade potatisen som skulle vara till middagen lika obarmher-tigt som om hon haft magistern under mortelstöten.

I skolan brydde sig ingen om Amys flykt utom kamraterna, men de skarpsynta unga flickorna upptäckte att herr Davis blifvit ytterst vänlig på eftermiddagen, ehuru han derjemte var ovanligt nervös. Just då lektionen skulle slutas inträdde Hanna, hvars uppsyn var mäkta förgrymmad, när hon marscherade fram till pulpeten och lemnade läraren ett bref från sin moder. Derefter hopsamlade hon Amys saker och aflägsnade sig, omsorgsfullt torkande af sinakän-ger på dörrmattan, liksom skuddade hon stoftet i skolan af sina fotter.

“Nå ja, du kan gerna få slippa gå i skolan på någon tid, men jag vill att du hvarje dag skall läsa litet for Betty,“ sade fru March samma dags afton. “Jag kan inte gilla kroppslig bestraffning, i synnerhet då det är fråga om flickor. Jag tycker inte om herr Ilavis’ sätt att undervisa och jag tror inte att umgänget med flickorna der i skolan är nyttigt för dig, och derför vill jag inhemta pappas tanke innan jag-skickar dig i någon annan.“

“Det kan låta höra sig! Det vore inte mer än rätt ätt alla flickorna gingo sin väg och på det viset gjorde slut på deu otäcka skolan. Jag kan verkligen bli tokig, när jag tänker på de rara karamellerna !“ sade Amy suckande och såg ut såsom en martyr.

“Jag säger ingenting om alt du inte fick behålla dom. ty du öfverträdde din lärares befallning och förtjenade straff för din olydnad,“ blef moderns stränga svar, hvilket kom något oväntadt för Amy, som förestält sig att hon hemma skulle mötas af det djupaste deltagande.

“Gläder det då mamma att jag blifvit skymfad inför hela skolan?1' utbrast Amy gråtande.

“Jag skulle inte ha valt det sättet att tillrättavisa ett barn för ett begånget fel,“ svarade hennes moder, “men jag är inte säker om att det kanske kunde verka bättre än ett mildare. Du är på väg att bli alldeles för inbilsk och vigtig, mitt barn, och det är tid på att du börjar ändra dig i detta afseendc. Du har nog många små goda gåfvor och egenskaper, men det är intet skäl alls att skryta med dem, ty inbilskheten kan förderfva de bästa själar. Man behöfver aldrig frukta att den verkliga talangen eller förtjensten i längden skall förbises, men äfven om så skulle vara, bör medvetandet om att vi ega någon förmåga och använda den väl tillfredställa oss, och blygsamheten är hvad som ger hvarje färdighet dess största behag."“Så är det!“ utropade Laurie som satt och spelade schack med Hanna i ett hörn af rummet. “Jagkände en g'ång- en tiicka som hade stor fallenhet för musik, men hon visste inte sjelf deraf och hade ingen aning- om sådana små vackra bitar hon komponerade, när hon satt vid pianot för sig sjelf, och skulle inte ha trott det, om någon sagt henne det.“

“Jag ville bra gerna vara bekant med den flickan; kanhända hon skulle kunna hjelpa mig, som är så dum,“ sade Betty, hvilken stod bakom Lauriea stol, uppmärksamt lyssnande till hans ord.

“Hi känner henne, och hon hjelper er kanhända bättre än någon annan skulle kunna det,“ svarade Laurie och betraktade Betty med så skälmaktiga blickar ur sina lifliga svarta ögon, att hon plötsligt rodnade och gömde

ansigtet i soffkudden, helt och hållet öfverväldigad af denna oväntade upptäckt.

Hanna lät Laurie vinna spelet såsom en belöning för det beröm han gifvit hennes Betty, hvilken ej kunde förmås att spela för dem efter den artighet Laurie sagt henne. Laurie gjorde derfor sitt bästa och sjöng mycket vackert, ty han var särdeles upprymd för tillfället och visade sällan sin karakters skuggsidor inom Marchska familjen. Här han gått, sade Amy, som varit tankfull hela aftonen, hastigt liksom om någon ny tanke sysselsatt henne:

“Är Laurie en fin gosse ?“

“Ja, han har fått en förträfflig uppfostran och eger många talanger. Han blir nog en riktig gentleman, om man inte klemar bort honom,“ svarade modern.

“Och han vet inte sjelf deraf?“ frågade Amy.

“Inte det minsta. I)et är derfor han är så intagande och alla tycka så mycket om honom.“

“Ja, jag märker att det är bra att ha talanger och vara fin och städad i sitt sätt, men inte att vara inbilak och se dryg ut,“ sade Amy tankfullt.

“De goda egenskaperna uppenbara sig alltid i en persons uppförande och sätt att yttra sig, och deuppskattas efter förtjenst, när man uppträder med blygsamhet; men det är inte nödvändigt att skylta med dem,“ sade fru March.

“Nej, lika så litet som det passar att på en gång taga på sig alla sina hattar, klädningar och band, så att folk får se att man inte är utan kläder,“ tillade Hanna, hvarefter föreläsningen slutade med att alla brusto ut i skratt.

*

Åttonde kapitlet.

Hanna möter Apollyon.

“Hvart skola ni taga vägen, flickor?“ frågade Amy, när hon en lördags eftermiddag kom in i deras rum och såg dem göra sig i ordning att gå ut, hvarvid de sågo så hemlighetsfulla ut, att hon intogs af nyfikenhet.

“Bry dig inte om det; små barn böra inte vara frågvisa,“ svarade Hanna med skärpa i tonen.

Det finnes ingenting som i så hög grad sårar vår egenkärlek då vi äro barn som när någon säger åt oss att vi äro det, och att bedjas “gå din väg, snälla du“ är ännu mera tålamodspröfvande. Amy brusade upp vid denna förolämpning och beslöt att inom en timme leta ut hemligheten, om hon satte sig i sinnet derpå. Vändande sig till Margret, som aldrig kunde synnerligen länge härda ut med att neka henne något, sade hon smilande:

“Säg mig hvart ni skola gå, söta Margret. Du låter mig bestämdt följa med, för Betty håller på och pysslar med sina dockor och jag har ingenting att göra och blir så ensam, när ni gå bort.“ uppskattas efter förtjenst, när man uppträder med blygsamhet; men det är inte nödvändigt att skylta med dem,“ sade fru March.

“Nej, lika så litet som det passar att på en gång taga på sig alla sina hattar, klädningar och band, så att folk får se att man inte är utan kläder,“ tillade Hanna, hvarefter föreläsningen slutade med att alla brusto ut i skratt.

*

Åttonde kapitlet.

Hanna möter Apollyon.

“Hvart skola ni taga vägen, flickor?“ frågade Amy, när hon en lördags eftermiddag kom in i deras rum och såg dem göra sig i ordning att gå ut, hvarvid de sågo så hemlighetsfulla ut, att hon intogs af nyfikenhet.

“Bry dig inte om det; små barn böra inte vara frågvisa,“ svarade Hanna med skärpa i tonen.

Det finnes ingenting som i så hög grad sårar vår egenkärlek då vi äro barn som när någon säger åt oss att vi äro det, och att bedjas “gå din väg, snälla du“ är ännu mera tålamodspröfvande. Amy brusade upp vid denna förolämpning och beslöt att inom en timme leta ut hemligheten, om hon satte sig i sinnet derpå. Vändande sig till Margret, som aldrig kunde synnerligen länge härda ut med att neka henne något, sade hon smilande:

“Säg mig hvart ni skola gå, söta Margret. Du låter mig bestämdt följa med, för Betty håller på och pysslar med sina dockor och jag har ingenting att göra och blir så ensam, när ni gå bort.““Det är omöjligt, snälla du, då du inte är bjuden, “ började Margret, men Hanna afbröt henne otåligt och sade:

Men var da tyst, Margret, eller skämmer du bort alltihop. Du kan inte få följa med, Amy, var derfor inte barnslig och låt bli att'gnälla.“

IS i skola ga nagonstädes med Laurie, det vet jag, ni hviskade och skrattade tillsammans i soffan i går qväll och tystnade, när jag kom in. Skola ni inte ga ut med honom?“

“Jo, det skola vi, men var nu stilla och låt bli att plåga oss längre. “

0 Amy teg men begagnade i stället sina ögon och sag Margret smyga en solfjäder i fickan.

“Nn vet jag! Nu vet jag! Ni skola gå på spektaklet och se “De sju slotten”!“ utropade hon och tillade sedan i bestämd ton, “men jag skall också gå med, ty mamma har lofvat mig att jag skulle få se dem; jag har iatt mina veckopengar och det var er mening att inte tala om det för mig i rätt tid.“

“Hör nu pa mig ett ögonblick, Amy, och var en snäll flicka,“ sade Margret i tröstande ton. Mamma vill inte att du skall ga pa spektaklet den här veckan, derfor att dina ögon ännu inte kunna tåla vid det starka ljusskenet. I nästa vecka får du gå. tillsammans med Betty och Elsa.

“Men jag tycker att det inte är hälften så roligt som att fa följa med er och Laurie. Låt mig gå med. Jag- har varit sjuk i frossan så länge och setat instängd hela tiden; jag längtar efter att få roa mig* så jag tror att jag dör. Får jag det Margret? Jag-skall vara så näll sedan,” bad Amy och tog på sig den mest patetiska min hon kunde.

“Skola vi lata henne följa med? Jag tror inte att mamma blir ond deröfver, bara vi stoppa om henne väl,“ började Margret,

“Följer Amy med, så stannar jag hemma, och gör jag det, blir Laurie ledsen; och dessutom skulle

Alcott. 5det vara opassande att släpa Amy med, då han bjudit bara oss. Jag tycker att Amy inte skulle vilja tvinga sig med, då hon inte är bjuden/1 sade Hanna i barsk ton, ty hon kunde icke förmå sig att falla undan för sin lättretliga syster, när hon sjelf ville roa sig.

Hannas ton och sätt uppretade Amy, hvilken började taga på sig sina kängor, i det hon i sin bestämdaste ton sade:

“Alen nu skall jag följa med; Margret säger att jag får det, och om jag betalar min biljett, så angår det inte Laurie.“

“Du kan inte få sitta tillsammans med oss, ty våra platser äro endast för oss, och derför måste du sitta för dig sjelf. Följden blir då att Laurie afstår sin plats åt dig, och det kommer att förstöra hela vårt nöje. Eller också skaffar han dig en plats, men det är opassande, när du inte är bjuden. Du får inte gå ur fläcken utan stannar vackert hemma/1 bannades Hanna i ännu barskare ton än förut och stack sig i brådskan i ett finger.

Sittande på golfvet med den ena kängan påtagen, började Amy gråta och Margret tala förnuft med henne, då Lauries röst hördes nedifrån, hvarvid de två systrarne skyndade ut, lemnande Amy ensam med sina tårar, ty ibland glömde hon sig och betedde sig såsom ett bortskämdt barn. I detsamma systrarne och Laurie gingo ut, ropade Amy öfver trappledstån-gen i hotande ton:

“Det skall du få ångra, Hanna March!“

“Slidder-sladder!“ svarade Hanna och slog igen porten.

De hade en förtjusande afton, ty “De sju slotten vid Diamantsjön11 var en så grann och underbar pjes man kunde önska. Men trots de lustiga röda tom-tarne, de strålande elfvorna, de granna prinsarne och prinsessorna, hade det fallit en droppe af bitterhet i Hannas glädjebägare: fe-drottningens guldgula lockar påminde henne om Amy, och mellan akterna kundehon ej låta bli att söka utfundera hvad Amy menat med sitt: “det skall du få ångra“. Under*sitt lef-nadslopp hade hon och systern haft många skarpa skärmytslingar med hvarandra, ty de voro båda häftiga till lynnet och hade mycket lätt för att glömma sig i hettan. Amy retade Hanna, och Hanna gaf Amy stickord tillbaka, och ej sällan föreföllo dem emellan uppträden öfver hvilka de sedan blygdes. Ehuru Hanna var äldre än Amy, hade hon svårare än systern att beherrska sig och hon kämpade mången hard strid för att styra sitt eldfängda lynne, hvilket litet emellanåt ådrog henne ledsamheter. Hennes vrede räckte dock ickej längre, och sedan hon ödmjukt erkänt sitt fel, ångrade hon det uppriktigt och sökte bli bätte. Hennes systrar brukade säga att de nästan tyckte om att hon var häftig ibland, ty sedan blef hon mild och god såsom en ängel. Den stackars Hanna' gjorde förtviflade ansträngningar att bli en välartad flicka, men fienden inom hennes bröst var alltid redo att uppreta och besegra henne, och det fordrades flera års trägna bemödanden innan hon lyckades kufva honom.

Här Hanna och Margret kommo hem, satt Amy och läste i salongen. Då de inträdde, satte hon genast på sig en förnärmad uppsyn, lyfte ej ögonen från boken och gjorde dem icke en enda fråga. Kanhända skulle nyfikenheten ha besegrat hennes vrede, i fall Betty ej varit der och på sin fråga, om de haft roligt, fått till svar en liflig beskrifning af pjesen. Då Hanna gick upp för att lägga in sin bästa hatt, kastade hon forst en blick på byrån, tv när hon och Amy sist drabbat tillsamman, hade systern dragit ut ladorna och strött omkring hennes saker på golfvet. Allt var emellertid på sin plats, och sedan Hanna hastigt genomögnat sina lådor och askar, trodde hon att Amy glömt bort hela saken.

Deri misstog sig Hanna likväl, ty dagen derpå gjorde hon en upptäckt som framkallade en storm. Då Margret, Betty och Amy på qvällen sutto till-sammans, instörtade Hanna i högsta grad upprörd i rummet och frågade med andan i halsen:

“Har någon af er tagit min novell?“

Margret och Betty svarade genast nej och sågo förvånade ut. Amy göt olja på elden genom att ej gifva något svar. Hanna såg hur hon rodnade och stod blixtsnabbt bredvid henne utbristande:

“Amy, du har den?“

“Hej, jag har den inte.“

“Då vet du hvar den är?“

“Hej, det vet jag inte heller.“

“Det är inte sannt!“ skrek Hanna, fattande systern i armarne, och betraktade henne med blickar som skulle kunnat skrämma äfven ett modigare barn än Amy.

“Jo, det är det! Jag har den inte och vet inte hvar den är och bryr mig inte heller derom.“

“Du vet det, och jag råder dig att genast tala om hvar du gjort af den, ty annars skall jag tvinga dig dertill,“ sade Hanna och ruskade henne något omildt.

“Gorma så mycket du behagar, men din dumma gamla historia ser du aldrig mer!“ utbrast Amy, som nu blef het.

“IIvarför inte!“

“Jag har bränt upp den.“

“Hvad! Min lilla bok, som jag tycker så mycket om, som jag arbetat så flitigt på och tänkte få färdig innan pappa kommer hem? Har du verkligen bränt upp den?“ frågade Hanna och blef krithvit i ansigtet, under det hennes

ögon gnistrade och hennes händer konvulsiviskt omslöto Amys armar.

“Ja, det har jag! Jag sade ju att jag skulle betala dig för din elakhet i går qväll, och jag har ..

Amy hann ej längre, ty Hannas häftiga lynne öfverväldigade henne: hon skakade Amy, så att dennas tänder skallrade, och utropade, hänförd af sorg och vrede:“Eländiga, usla varelse! Jag kan aldrig skrifva om den, och jag skall aldrig förlåta dig det så länge jag lefver.“

Margret skyndade till för att skydda Amy och Betty för att lugna Hanna, men denna kunde ej styra sig längre, och efter att till afsked ha gifvit systern en örfil, störtade hon ut ur rummet och upp på vinden till den gamla soffan, der hon utkämpade striden inom sig sjelf.

Stormen saktade sig då fru March kom hem, och sedan hon fått veta hvad som händt, lyckades hon bringa Amy derhän, att hon insåg hvilken orätt hon tillfogat systern. Den uppbrända boken var Hannas stolthet och betraktades af familjen såsom ett litterärt skott, hvilket lofvade mycket. Den innehöll blott ett half dussin små fe-sagor, men Hanna hade arbetat på dem med största ifver och deri nedlagt hela sin själ i den förhoppningen att hon skulle kunna få sitt arbete tryckt. Hon hade kort förut renskrifvit de små berättelserna med mycken omsorg och förstört de gamla manuskripten, så att Amys eldbrasa tillintetgjort systerns älsklingsarbete under flera år. Eör andra kunde måhända Hannas förlust förefalla obetydlig, men i hennes egna ögon var det en förfärlig olycka, och hon kände att den aldrig skulle kunna ersättas henne. Betty sörjde lika mycket som om en af kattungarne sprungit bort och Margret vägrade denna gång att försvara sin kelgris; fru March såg allvarsam och sorgsen ut, och Amy kände att ingen skulle omfatta henne med den fordna kärleken förr än hon bedt om tillgift för den handling s.om hon nu mer än någon annan önskade varit ogjord.

Då det ringde till te-dags, kom Hanna ned men såg så uppretad och otillgänglig ut, att Amy alldeles tappade modet, då hon bönfallande sade:

“Var snäll och förlåt mig, Hanna; jag är mycket, mycket ledsen öfver livad jag gjort.“

“Jag förlåter dig aldrig,“ ljöd Hannas bittrasvar, och från den stunden var det såsom om Amy ej funnits till for henne.

Ingen talade om den skedda olyckan — . ej ens fru March ty alla visste af erfarenhet at't det tjenade till ingenting att spilla några ord på Hanna då hon var vid sådant lynne som nu, och det bästa man kunde göra var att afvakta något gyn-samt tillfälle, då Hannas godhjertade natur återvak-nade och läkte det henne tillfogade såret. Denna afton var långtifrån angenäm, ty ehuru man satt och sydde såsom vanligt och fru March läste högt ur Fr. Bremers, Scotts och Edgeworths arbeten, fattades likväl någonting och hemtrefnaden var störd. Detta kände man ännu mer, när den vanliga sångtiden var inne, ty Betty kunde endast spela, Hanna stod stum såsom en sten och äfven Amy teg, så att Margret och fru March fingo sjunga ensamma. Men fastän dessa senare försökte göra det lika gladt som om de varit lärkor, tycktes de flöjtlika rösterna ej vilja stämma öfverens så bra som vanligt och alla kände sig förstämda.

Då fru March med den sedvanliga kyssen tog godnatt af Hanna, hviskade hon i hennes öra:

“Mitt barn, låt icke solen gå ned öfver eder vrede; förlåten hvarandra, hjelpen hvarandra och börjen ett nytt lif i morgon. “

Hanna erfor ett behof af att luta sitt hufvud mot moderns bröst och der gråta bort all sin sorg och bitterhet; men tårar vore ju en omanlig svaghet och hon kände sig så djupt förorättad, att hon ej ännu kunde skänka Amy sin fullständiga förlåtelse. Derför sträfvade hon mot, skakade på hufvudet och sade i bitter ton, emedan Amy lysnade:

“Det var afskyvärdt gjordt, och hon förtjenar inte att förlåtas. “

Efter dessa ord gick hon till hvila, men i flickornas kammare hördes intet gladt och förtroligt samspråk den qvällen.Amy var mycket förbittrad öfver att hennes fredsunderhandlingar blifvit tillbakavisade och började önska

att hon ej förödmjukat sig sjelf, känna sig än mer förorättad än förut och yfvas öfver att hon var bättre än Hanna, då hon velat en försoning; och sålunda blef hennes lynne ännu värre. Följande morgon såg Hanna fortfarande ut såsom ett åskmoln och allt gick bakvändt hela dagen; hon tappade sin kära bulle i en smutshög på gatan, faster March hade fått en nervattack, Margret var tankfull, Betty ville se sorgsen och grubblande ut när hon kom hem, och Amy lät litet emellanåt undfalla sig ett och annat stickord om folk som alltid talade om att vara goda och likväl aldrig ville bjuda till, när andra föregingo dem med goda exempel.

“Alla här hemma äro så otäcka, jag vill gå till

Laurie och åka skridskor med honom. Han är alltid vänlig och glad och sätter mig nog i godt lynne igen, det vet jag,“ sade Hanna för sig sjelf och gick ut.

Ainy hörde hur skridskorna slogos mot hvaran-dra och såg ut genom fönstret, dervid hon otåligt utbrast:

“Der går hon nu. Hon hade likväl loivat att jag skulle få följa med nästa gang, ty vi la inte någon is mer i år. Men man kan inte begära af en sådan der ohyfsad argbigga att hon skulle taga mig med sig.“

“Säg inte så; du har varit mycket _ obesked hg, och det är svårt för Hanna att förlika sig med förlusten af sin dyrbara lilla bok, men jag tror att hon förlåter dig nu, om du ber henne derom i det rätta ögonblicket,“ sade Margret. “Gå efter dem; säg ingenting förrän Hanna återfått sitt goda lynne^ passa då på och kyss henne eller visa dig vänlig på något annat sätt, och jag är säker om att ni skola blifva

lika goda vänner som förut.“

“Jag skall försöka," sade Amy, som tyckte om Margrets råd, och sedan hon gjort sig i ordning i enhandvändning, skyndade hon efter de båda vännerna dem hon sag försvinna bakom en kulle.

Det var ej långt till floden, men Laurie och Hanna voro der innan Amy hunnit upp dem. Hanna säg Amy komma och vände genast ryggen till, men Laurie markte henne icke, ty han åkte längs stranden och hade hela sm uppmärksamhet fästad på den knakande isen ty .kylan hade slagit sig och efterföljts af blidväder ‘Jag skall åka fram till den första krakningen och se at om allt är klart innan vi sätta iväg, “ hörde Amy honom saga i detsamma han ilade bort, liknande en liten ryss i sin skinkantade kavaj och pelsmössa.

*lanna horde hur den andtrutna Amy stampade med fotterna och biaste i fingrarne bakom henne medan hon försökte sätta på sig skridskorna, men hon latsade ej derom utan åkte i zig-zag nedåt floden, kannande ett slags olycksalig bitter tillfredstäl-,6 ofver fn »ysters belägenhet. Hanna hade blåst under sm hatfulla sinnesstämning tills vredens låga slutl,gen flammade upp och blef allt större inom henne samt ofvervaldigade henne, såsom onda"tankar

l? Hk?“alor g0ra’ sävida de eJ &enast drifvas

pa flykten Da Laurie svängde om krakningen, ro-pade han tillbaka:

Håll nära stranden, det är inte säkert i midten! “ Hanna hörde hans ord, men Amy, som snafvade i detsamma, uppfattade dem icke. Hanna kastade en blick bakom sig, och den lilla demon hon hyste i sitt brost hviskade till henne: “Det gör detsamma om hon horde det eller ej, låt henne sköta sigsjelf“

„ L™ hade tersvunnit bakom krökningen, Hanna vai just der och Amy långt efter, närmande sig den svagare isen i flodens midt. Hanna stannade för ett Ögonblick, ty hon kände sig beklämd om hjer-tat; derefter beslöt hon att åka vidare, men 'det var någonting som höll tillbaka och vände om

?®nne. J'l,8t 1 klafm tid att hon fick se den svaga isen _ brista och Amy med uppsträckta händer störta ned i en vak, dervid uppgifvande ett anskri som komHannas hjerfca att stanna af förskräckelse. Hon försökte ropa på Laurie, men rösten svek henne; hon ville ila till systern, inen hennes fotter tycktes ha mistat sin rörelseförmåga, och hon stod der nu orörlig och med förskräckelsen målad i sitt ansigte stirrande på Amys i det mörka vattnet simmande blå väder-hufva. Någonting susade blixtsnabbt förbi henne, och hon hörde Laurie utropa:

“Skaffa en stör! Fort, fort!“

Hanna kunde sedermera aldrig erinra sig hur hon gjorde detta; men under de följande få minuterna lydde hon blindt och liksom en maskin de befallningar som gåfvos henne af Laurie, hvilken egde full sjelfbeherskning och som, liggande rak lang pa isen, höll Amy uppe med sina armar tills Hanna kom springande med en stör från närmaste gärdesgard och de tillsammans lyckades draga upp Amy, hvilken var mera rädd än skadad.

“Nu måste vi skynda oss hem med henne så fort vi kunna. Kasta om henne era ytterkläder, Hanna, medan jag spänner af de olycksaliga skridskorna !“ utbrast Laurie, i det han svepte sin kavaj omkring Amy och derpå slet upp skridskoremmarne, hvilka aldrig synts honom så retfulla som nu.

Derpå ilade de hemåt med den skälfvande, af vatten drypande och gråtande Amy, och sedan den första uppståndelsen lagt sig något, lade man henne, insvept i filtar, till sängs framför en stor eldbrasa, hvarpå hon insomnade. Under allt detta hade Hanna knappt sagt ett enda ord utan blott sprungit omkring, nästan vild, med trasig klädning och händerna sargade af isen och stören samt håret upplöst. Öedan Amiy insomnat, allt var tyst och fru March satt sig bredvid sin dotters säng, bad modern Hanna komma till sig och börja förbinda hennes illa' medfarna händer.

“Är mamma säker på att hon är utom all fara?“ frågade Hanna hviskande och betraktade med ångerfulla blickar det guldlockiga hufVudet,’ som hade varit hära att för alltid försvinna under den bedrägliga isen.“Fullkomligt, mitt barn, hon har inte blifvit skadad, inte ens förkyld, tror jag. Det var snällt gjoidt af dig afcfc svepa om Amy och föra henne hem sa raskt, “ svarade modern ömt.

“Laurie gjorde allt — jag bara lät henne gå. Mamma, om Amy dor, är det mitt fel, “ sade Hanna i det hon sjönk ned pa knä bredvid sängen och under en störtflod af ångrens tårar berättade allt hvad som händt, strängt fördömande sitt hjertas hårdhet och under snyftningar framstammande sin tacksamhet ofver att ha blifvit förskonad från det tunga straff som skulle lia drabbat henne.

..., “Pet är mitt rysliga lynne som är orsaken till allt. Jag försöker att ändra det och tror mig ha Jyckats, men ändå utbryter det nu värre än någonsin forut. _ Ack, mamma, hvad skall jag göra? Hvad skall jag göra?“ utropade den stackars Hanna för-tviflad.

“Yaka ocl1 m*tt barn; förtröttas icke i din stralvan ^ och tänk aldrig att det är omöjligt att be-segra ditt fel," sade fru March, dragande den upp-rorda flickans hufvud till sitt bröst och kyssande de tardrankta kinderna så ömt, att Hanna grät ännu mer an forut.

Mamma, du vet inte, du kan inte gissa hur illa det står till med mig! Det förefaller mig alldeles som om jag inte kan göra någonting, då mitt häftiga iynne far makt med mig. Jag blir så vild, att jag skulle kunna göra någon illa och glädja mig deråt ar ™ d att jaff endera dagen gör någonting förfärligt, blir förlorad för hela lifvet och kommer alla

menniskor a^ alsky mig. Ack, mamma, hjelp mig

hjelp mig!" 1

“Ja, mitt barn, det skall jag. Gråt inte så bittert utan korn städse ihåg denna dag och föresätt rj? a: . ,a sJal att aldrig skaffa dig en dylik. Mm alskade Hanna, vi ha al]a Tåra frestelser, några mycket starkare än dina, och ofta behöfva vi all vår kralt att besegra dem. Du tycker att ingen i helaveriden kan ha ett värre lynne än du, men också jag har varit i samma belägenhet."

“Du, mamma ? Hur kan det vara möjligt, du är ju aldrig häftig af dig!“ utbrast Hanna och glömde för ögonblickets öfverraskning sina samvetsqval.

“Jag har försökt kufva mitt lynne under fyrtio år och lyckats deri endast genom ett ständigt akt-gifvande derpå. Det går nästan ingen dag förbi utan att jag blir häftig, men jag har lärt mig att inte visa det, och ännu hoppas jag kunna lära mig att aldrig blifva ond, fastän jag kanhända behöfver ytterligare fyrtio år dertill."

Det tålamod och den ödmjukhet Hanna läste i den älskade moderns ansigte verkade mera på henne än de visaste

förmaningar, de strängaste förebråelser. Hon kände sig genast tröstad af det deltagande och förtroende som visats henne; derigenom att Hanna nu visste att hennes moder hade samma fel som hon sjelf och försökte i grund öfvervinna det blef det henne lättare att besegra sitt och stärktes hon i sitt beslut att söka blifva fri derifrån, ehuru fyrtio år tycktes den femtonåriga flickan vara en alltför lång tid att vaka och bedja.

“Mamma, är du ond, när du pressar ihop läp-parne och går ut ur rummet, då faster March grälar eller man plågar dig?“ frågade Hanna, som nu kände sig vara modern närmare och kärare än någonsin förut.

“Ja, jag har lärt mig att hålla tillbaka de häftiga ord som vilja tränga öfver mina läppar, och när jag känner att de äro nära att bryta sig fram mot min vilja, aflägsnar jag mig genast och ger mig sjelf en liten lexa derför att jag är så svag och eländig," svarade fru March och fäste upp Hannas oordnade hår.

“Men, mamma, hur har du lärt dig att beherr-ska dig så? Det är det värsta för mig, ty bittra ord undfalla mig innan jag vet af det, och ju mer jag säger, desto värre blir jag, tills det slutligen glädermig att såra andra och tala hvad som är orätt. Säg mig, hur du bär dig åt, mamma ? “

“Min förträffliga mor brukade hjelpa mig

“Liksom du gör med oss,“ afbröt henne Hanna med en tacksam kyss.

“Men jag förlorade henne då jag var litet äldre än du nu är och måste under åratal fortsätta kampen ensam, ty jag var var för stolt att bekänna min svaghet för någon annan. Då hade jag svåra dagar, Hanna, och fälde mången bitter tår öfver mina fel, ty trots alla mina bemödanden, tyckte jag mig aldrig blifva bättre. Då lärde jag känna din tär och kände mig dervid så lycklig, att det tycktes mig vara helt lätt att bli god. Men med tiden, sedan jag fått fyra sma barn omkring mig och då vi äfven dertill blifvit fattiga, började åter den gamla striden, ty af naturen var jag inte tålig och det gick mig djupt till sinnes att behöfva se inina barn sakna något. “

“Stackars mamma, hvem hjelpte dig då?“

“Dm far, Hanna, Han mister aldrig tålamodet — aldrig misströstar eller klagar han, utan hoppas, arbetar och väntar alltid så troget, att man blyges att handla annorlunda vid sidan af honom. Han tröstade och hjelpte mig samt visade att jag måste försöka sjelf utöfva alla de dygder jag ville att mina små flickor en ^gång skulle ega, ty jag var ju den som borde föregå dem med goda exempel. Det var mig lättare att kämpa för er skull än för min egen; en löiskiäckt eller förvanad blick fran någon af er när jag foi ut i harda ord var för mig en kraftigare förebråelse än några ord kunde vara; och mina barns kärlek, vördnad och förtroende voro den ljufvaste belöning jag kunde mottaga för mina ansträngningar att blifva den qvinna såsom hvars afbilder jag önskade i framtiden se mina små flickor. “

“Ack, mamma, kunde jag bara en gång bli hälften sa god som du, så skulle jag vara nöjd,“ sade Hanna gråtande och mycket rörd.“Jag hoppas du skall bli mycket bättre, mitt barn, men du måste vara på din vakt mot fienden inom ditt eget bröst, så att det inte må gå dig illa och du blir olycklig för hela litvet. Du har fått en varning, kom ihåg den och sök med alla dina krafter att beherrska ditt lättretliga lynne, innan det tillskyndar dig större sorg och bekymmer än hvad som vederfarits dig i dag.“

“Jag vill försöka, mamma, jag skall allvarligt försöka det. Men du måste hjelpa mig, påminn mig och håll mig tillbaka, när jag är på väg att glömma mig. Jag minns hur pappa ibland lade fingret på läpparne och betraktade mamma med mycket vänliga men allvarsamma blickar, och då pressade du alltid ihop läpparne eller gick ut. Gjorde han inte så för att varna dig?“ frågade Hanna mildt.

“Jo, så var det. Jag bad honom att han skulle bistå mig på det sättet, och han glömde det aldrig utan kom mig genom denna lilla gest och sin vänliga blick att tillbakahålla många hårda ord.“

Hanna såg att hennes mors ögon fyldes med tårar och att hennes läppar darrade medan hon talade, och fruktande att hon sagt för mycket, hviskade hon ängsligt:

“Var det kanhända orätt gjordt af mig, mamma, att jag bad dig tala om det? Det var inte min mening att vara

näsvis mot dig, men det är så lugnande att få säga dig allt hvad jag tänker, och jag känner mig så trygg och lycklig här hos dig.“

“Mitt barn, säg hvad du vill åt din mor, ty det är min största lycka och stolthet att känna att mina flickor hysa förtroende för mig och veta hur högt jag älskar dem.“

“Jag trodde att jag bedröfvat dig. “

“Hej, mitt barn, men när jag kom att tala om pappa, erinrade jag mig hur mycket jag saknar honom, hur mycket jag har honom att tacka för och hur tåligt jag bör vänta och söka åt honom bevarahans små döttrar goda och obesmittade af synd och flärd. “

“Men ändå uppmanade du honom att resa, mamma, och gret inte när han for, och inte heller beklagar du dig och tycks inte behöfva någon tröst, “ sade Hanna undrande.

“Jag gaf hvad jag egde bäst åt det kära fäderneslandet och återhöll mina tårar tills han var borta. Hvarför^ skulle jag beklaga mig, när vi båda endast gjort vår pligt och säkert bli ännu lyckligare, när han kommer hem ? Om jag inte synes behöfva någon tröst, sa är det derför att jag har en bättre vän än pappa som tröstar och uppehåller mig. Mitt barn, snart börja lifvets vedermödor och frestelser möta dig, och de skola blifva många, men du skall besegra dem alla, om du lär dig känna vår himmelske Haders ömhet och makt, såsom du nu känner din jordiske faders. Ju mer du älskar och förtröstar uppå Honom, desto närmare skall du känna dig vara Honom och desto mindre skall du blifva beroende af mensklig visdom och makt. Hans kärlek förtröttas och vexlar aldrig, tages aldrig från dig, utan kan blifva källan till ett långt lifs frid, lycka och sällhet. Tro derpå al hjertat och gå till Gfud ined dina små bekymmer och förhoppningar, synder och sorger lika förtroendefullt som du nu sluter dig till din mor.“

Hannas enda svar var att hon tryckte sig hårdt till sin moder, och under den tystnad som nu följde uppsteg, utan ord, den uppriktigaste bön som någonsin kommit öfver hennes läppar, ty i denna sorgliga men likväl lycksaliga stund hade hon erfarit icke blott samvetsqvalens och förtviflans bitterhet utan äfven den ljufva känslan af att förneka och ransaka sig sjelf, och stödd af sin moders hand hade hon kommit närmare den Vän som omfattar hvarje barn med en kärlek starkare än någon faders, ömmare än någon moders.

Amy gjorde nu en rörelse och suckade i sömnen, och liksom itrig att genast börja försona sitt fel,såg Hanna upp med ett uttryck i ansigtet som aldrig förr synts deri.

“Jag har låtit solen gå ned öfver min vrede, jag ville inte förlåta henne, och hade inte Laurie funnits, skulle det varit för sent i dag! Hur kunde jag vara så usel?“ sade Hanna halfhögt, då hon böjde sig ned öfver sin syster och sakta strök det på hufvudgärden utslagna våta håret.

Liksom Amy hört systerns ord, öppnades hennes ögon och hon utsträckte sina armar, dervid öfver hennes läppar spelade ett leende, som trängde djupt in i Hannas hjerta. Ej ett enda ord vexlades, men de höllo hvarandra hårdt omfamnade trots filtarne och allt var förlåtet och glömdt i en hjertlig kyss.

*

Nionde kapitlet.

Margret kommer till fåfängans marknad.

“Jag tror det var det bästa som skedde att barnen hos Kings fingo messlingen just nu,“ sade Margret en Aprildag, medan hon, omgifven af sina systrar, höll på att packa kappsäcken.

“Och så snällt af Annie Moffat att inte glömma bort sitt löfte. Att få roa sig i fjorton dagar, det blir riktigt

festligt,“ inföll Hanna och såg dervid ut som en väderqvarn med sina långa armar då hon lade ihop några klädningar.

“Och så vackert väder se’n, jag riktigt gläder mig deråt på dina vägnar!“ tillade Betty, som var sysselsatt med att i sin bästa ask lägga in band att ha om halsen och på håret, hvilka hon lånat systern den utomordentliga tilldragelsen till ära.

“Ack, den som finge resa bort för att roa sig och sätta på sig de der vackra sakerna,“ sade Amy såg Hanna upp med ett uttryck i ansigtet som aldrig förr synts deri.

“Jag har låtit solen gå ned öfver min vrede, jag ville inte förlåta henne, och hade inte Laurie funnits, skulle det varit för sent i dag! Hur kunde jag vara så usel?“ sade Hanna halfhögt, då hon böjde sig ned öfver sin syster och sakta strök det på hufvudgärden utslagna våta håret.

Liksom Amy hört systerns ord, öppnades hennes ögon och hon utsträckte sina armar, dervid öfver hennes läppar spelade ett leende, som trängde djupt in i Hannas hjerta. Ej ett enda ord vexlades, men de höllo hvarandra hårdt omfamnade trots filtarne och allt var förlåtet och glömdt i en hjertlig kyss.

*

Nionde kapitlet.

Margret kommer till fåfängans marknad.

“Jag tror det var det bästa som skedde att barnen hos Kings fingo messlingen just nu,“ sade Margret en Aprildag, medan hon, omgifven af sina systrar, höll på att packa kappsäcken.

“Och så snällt af Annie Moffat att inte glömma bort sitt löfte. Att få roa sig i fjorton dagar, det blir riktigt festligt,“ inföll Hanna och såg dervid ut som en väderqvarn med sina långa armar då hon lade ihop några klädningar.

“Och så vackert väder se’n, jag riktigt gläder mig deråt på dina vägnar!“ tillade Betty, som var sysselsatt med att i sin bästa ask lägga in band att ha om halsen och på håret, hvilka hon lånat systern den utomordentliga tilldragelsen till ära.

“Ack, den som finge resa bort för att roa sig och sätta på sig de der vackra sakerna,“ sade Amymed munnen tull af knappnålar, under det hon med en artists smak lade sista hand vid sin syste,rs krage.

“Jag ville sä gorna att vi kunde få lära allesammans, men då så inte kan ske, så skall jag lägga på minnet alla mina äfventyr och berätta dem för er när jag kommer hem. Det är det minsta jag kan göra, då ni varit så snälla och lånat mig hvad jag behöft och hjelpt mig att bli färdig,“ sade Mar-gret och kastade öfver rummet en blick på den ganska enkla utstyrseln, hvilken hon tyckte vara någonting riktigt fint.

“Hvad har mamma gifvit dig ur skattkainmar-skrinet ?“ frågade Amy, som icke varit närvarande vid öppnandet af ett skrin af cederträ, hvari fru March tran fordna lyckligare dagar förvarade några få återstoder, hvilka hon ämnade gifva sina döttrar när tiden var inne.

“Ett par silkesstrumpor, den här vackert utskurna soltjädern och ett sött blått sjärp. Jag bad att fa den violetta sidenklädningen, men då vi inte haft tid att göra om den, måste jag nöja mig med min gamla af tarlatan. “

“Den kommer att taga sig bra ut öfver min nya musslinskjol, och sjärpet skall passa väl tillsammans med den. Det var skada att jag haft sönder mitt korallarmband, annars skulle du fått det också,“ sade Hanna, som gerna gaf och lånade bort livad hon hade, men hvars saker vanligtvis voro för illa åtgångna att kunna begagnas.

“I skattkammarskrinet finnas också några gammalmodiga vackra perlor, men mamma säger att naturliga blommor äro den vackraste prydnaden för en ung flicka, och Laurie har lofvat att skicka mig så många jag behöfver,“ svarade Margret. “Låt mig se _ nu: der har jag min nya grå promenaddrägt — böj upp fjädern litet på hatten —- och der min po-pelinsklädning att ha om söndagarne och på mindre bjudningar — den ser något för tung ut att begagnapå våren, eller hur ? — den violetta sidenklädningen skulle ändå varit bra söt!“

“Det gör detsamma; du har den hvita tarlatan sklädningen för de stora kalasen och ser alltid ut som en engel i den,“ sade Amy och betraktade med lystna blickar den lilla samlingen af grannlåter, hvari hon var så förtjust.

“Den är inte laghalsad och släpar inte nog, men den är bra nog. Min blå vända och upputsade hvardagsklädning ser så bra ut som om den vore spritt ny. Min sidenridikyl är rysligt omodern och min hatt är inte likadan som Sallys. Jag har inte velat säga nagot, men jag är inte alls nöjd med min parasoll. Jag bad mamma att få en svart medhvitt handtag, men hon glömde bort det och köpte en grön med ett fult _ gulaktigt. Den är stark och snygg, sa att jag inte kan klaga, men jag känner pa mig att jag kommer att skämmas öfver den bredvid Annies af siden och med forgyld knopp,“ sade Margret suckande och kastade en mycket missbelåten blick på den lilla parasollen.

. “Byt om den då,“ rådde Hanna.

“Det skulle vara enfaldigt och för resten göra mamma ledsen, då hon gjort sig så mycket besvär med att skafta hvad jag behöft. Det är dumt af mig att tala derom, men jag kan inte låta bli att tänka derpå. Men sa har jag i stället mina silkesstrumpor och två par nätta handskar. Du är bra snäll, Hanna, som lånar mig dina. Jag tycker mig vara riktigt rik och fin med de två nya paren och de gamla tvättade att ha till hvardags,“ förklarade Margret och kastade en belåten blick i handsk-asken.

“Annie Moffat har blå och genombrutna kanter på sina nattmössor; vill du inte göra några sådana pa minar1" fragade hon, då Betty kom in med en packe nattmössor af snöhvitt musslin, hvilka Elsa nyss strukit.

“Hej,_ det vill jag inte, ty då skulle de bli för fina och inte passa tillsammans med din enkla natt-drägt, och dessutom bör fattigt tolk inte styra ut sig!“ menade Hanna i bestämd ton.

“Jag undrar om jag någonsin skall bli så lycklig att få ha riktiga spetsar på mina kläder och broderade nattmössor ?“ yttrade Margret otåligt.

“Först sade du att du inte önskade någonting högre än att få fara och helsa på Annie Mottät/1 anmärkte Betty på sitt lugna sätt.

“Ja, det gjorde jag! Nåja, jag är lycklig och vill inte knota, men det tycks som om man ville ha mer ju mer man får, eller hur? Så der ja, nu är allt nerpackadt utom min balklädning, hvilken jag skall bedja mamma lägga ner,“ sade Margret med ljusnande ansigte och vände ögonen från den half-fylda kappsäcken till den nystrukna och lagade hvita tarlatansklädningen, hvilken hon med en vigtig min kallade sin baldragt.

Den följande dagen var det vackert väder och Margret for så bort för att roa sig på fjorton dagar. Det var nästan mot sin vilja fru March gifvit sitt bifall härtill, emedan hon fruktade att dottern skulle komma hein missbelåtnare än då hon for. Men Margret hade bedt så enträget, öally hade lofvat att se väl efter henne och en liten förströelse efter den arbetsamma vintern hade varit så lockande för den unga flickan, att modern slutligen gaf sitt samtj^cke, att Margret skulle få fara och för första gången se sig omkring i sällskapslifvet.

1 Moffatska familjen lefcles mycket fint, och den anspråkslösa Margret blef i början litet häpen öfver den lyx som herrska,de i huset och dess invånares elegans. Men de voro vänliga menniskor, trots det fåfänga lif de förde, och gjorde snart sin gäst hemmastadd hos sig. Måhända fann Margret, utan att veta hur det kom sig, att de ej besutto mycken själsodling och att all den yttre glans hvarmed de om-gåfvo sig icke kunde fullkomligt skyla deras karakter af hvardagsmenniskor i ordets egentliga bemärkelse. Det var obestridligen angenämt att äta vid ett riktbord, att åka i en präktig vagn, gå i fina klädningar hvarenda dag och knappt tänka på någonting annat än att roa sig. Detta var fullkomligt i Margrets smak, och snart började hon sig sjelf ovetande tillegna sig sin omgifnings sätt och uttryck, att taga på sig små miner och behagsjuka åtbörder, begagna franska ord, bränna sig i

håret, ringa ur sina klädningar och tala om moder så godt hon kunde. Ju mer hon såg Annie Molfats vackra sakex’, desto lifligai-e blef hennes önskan att sjelf ha likadana, och hon suckade öfver att ödet ej gjort henne rik. IJemmet föreföll henne nu torftigt och otrefiigt när hon tänkte derpå, det syntes henne mera påkostande att arbeta än förut, och hon tyckte sig vara en mycket fattig och vanlottad flicka trots sina nya handskar och silkesstrumpor.

Hon fick dock icke mycken tid öfrig att gräma sig häröfver, ty husets tre unga döttrar voro fullt upptagna med att roa sig. De åkte ut för att göra uppköp, promenerade, redo och gjorde visiter hela dagen; foro på operorna och teatrarne samt fördrefvo tiden på annat sätt tills man gick till hvila, ty Annie hade många vänner och visste hur hon skulle roa dem. Hennes äldre systrar voi-o mycket eleganta unga damer och en af dem var förlofvad, hvilket var ofantligt intressant och romantiskt, tyckte Margret. Herr Moffat var en frodig och godmodig gammal herre, som kände hennes far, och fru Moffat en korpulent och godlynt gammal dam, hvilken liksoixi sin dotter fattade mycket intresse för Margret. Alla tjusade med henne, och “Tusonsköna" — så kallades Margret här — var på god väg att blifva alldeles bortkollrad.

Här man en afton skulle kläda sig till en liten bjudning, fann Margret att popelinsklädningen dugde icke alls, ty de andra flickorna skulle ha flors-klädningar och gjorde sig mycket fina, och så tog hon fram sin tarlatansklädning, hvilken såg mera urblekt och sliten ut nu än någonsin, i synnerhet bred-vid Sallys nya florsklädning. Margret märkte att flickorna sågo på hennes tarlatansklädning och sedan på hvarandra, och hennes kinder började blossa, ty trots sin veka natur var hon dock myeket stolt. Ingen sade ett ord om hennes klädning, men Sally erbjöd sig att kläda henne i håret, Annie att fästa sjärpet och Bella, den forlofvade systern, berömde hennes hvita armar, men i all denna vänlighet såg Margret endast medömkan öfver hennes fattigdom, och hon kände sig helt beklämd då hon stod der för sig sjelf, under det de andra skrattade och pratade samt flögo omkring såsom florsfjärilar. Just då Margrets plågsamma sinnesstämning höll på att blifva nästan olidlig inträdde en kammarjungfru med en ask lefvande blommor. Innan hon hann säga ett ord, hade Annie ryckt af locket, och alla gåfvo nu luft åt sin förtjusning vid åsynen af de i asken liggande vackra rosorna och andra blommorna.

“Det är åt Bella naturligtvis. Georg skickar henne alltid blommor, men de äro allihop förtjusande,“ utbrast Annie och gjorde en knyck på nacken.

“Det är till mamsell March, sade karlen som burit hit asken, och här är ett bref,“ tillade kammarjungfrun och räckte Margret en biljett.

“Så roligt! Från hvem komma blommorna? Jag visste inte att du har fästman!“ utropade flickorna, som svärmade omkring Margret, i högsta grad ny-fikna och förvånade.

“Brefvet är från mamma och blommorna från Laurie,“ svarade okonstladt Margret, som blef mycket glad öfver att han icke glömt bort henne.

“Ah, verkligen!“ sade Annie med en skälmaktig blick, då Margret smög ned brefvet i fickan såsom ett slags talisman mot sin afund, fåfänga och falska stolthet, ty de få kärleksfulla orden hade gjort henne godt och de vackra blommorna försatte henne åter i godt lynne.

Kännande sig nästan lycklig igen, utvalde Margret åt sig sjelf några törnrosor och litet grönt samt bandraskt af återstoden buketter åt flickorna att sätta i bröstet, håret och på klädningen, hvarvid hon utdelade sina små gåfvor så vänligt, att Klara, den äldsta systern, påstod henne vara “den sötaste lilla varelse hon någonsin sett“ och alla de andra voro förtjusta öfver hennes lilla artighetsbetygelse mot dem. Hur det var, hade Margrefs nedslagenhet försvunnit efter denna lilla tilldragelse, och när de andra flickorna gingo för att visa sig för fru Moffat, såg Margret i spegeln ett lyckligt, glädjestrålande ansigte, då hon satte blommorna i sitt böljande hår och på klädningen, hvilken nu ej längre föreföll henne så sliten.

Margret hade ofantligt roligt om aftonen, ty hon dansade af hjertans lust, alla voro mycket vänliga mot henne och hon fick mottaga tre artigheter. Annie bad henne sjunga, och någon sade att hon hade en utmärkt vacker röst. Major Lincoln frågade hvem den friska lilla flickan med de vackra ögonen var, och hr Moffat' skulle ovilkorligen dansa med henne, emedan “hon inte var sömnig utan hade något vår-friskt hos sig“, såsom han med mycket

behag yttrade sig. Sålunda hade Margret på det hela taget i'ätt roligt tills hon kom att blifva en ofrivillig åhörare af ett samtal, som upprörde henne i högsta grad. Just då hon satt i orangeriet och väntade på att hennes kavaljer skulle komma med litet glace, hörde hon någon i närheten af orangeriväggen fråga:

“Hur gammal är han?“

“Sexton eller sjutton år, skulle jag tro,“ svarade en annan.

“Det skulle vara någonting för en af de der flickorna, eller hur? Sally säger att de äro mycket intima vänner nu och att den gamle herrn är alldeles tokig i dem.“

“Fru M. har allt sina planer, tror jag, och det blir ingen konst för henne att spela sina kort väl, då hon har god tid på sig. Det syns tydligt att flickan ännu inte har sina tankar åt det hållet," sade fru Moffat.“Det var en liten nödlögn att mamma skrifvit brefvet, och hon rodnade så vackert kantänka, när blommorna kommo. Stackars flicka! Hon skulle vara mycket söt, om hon blifvit uppfostrad i ett annat hem. Tror ni att hon skulle bli stött, om vi erbjödo oss att låna henne en klädning tills om torsdag?" frågade en annan röst.

“Hon är stolt af sig, men jag tror inte att hon skulle taga illa upp det, ty den taskiga tarlatans-klädningen är allt hvad hon har. Den blir väl litet söndersliten i qväll, och deri få vi en god förevändning för att erbjuda en mera passande."

“Vi skola göra vårt bästa. Jag skall bjuda hit unga herr Laurie såsom en artighet mot henne, och så få vi litet att ha roligt åt.“

Då Margrets kavaljer kom med glacen, såg han henne blossande i ansigtet och något upprörd. Hon var stolt, hvilket kom henne väl till pass nu, ty stoltheten hjelpte henne att dölja den harm och afsky hon erfor öfver hvad hon hört, ty så oskyldig och omisstänksam hon än var, kunde hon likväl ej undgå att förstå andemeningen i sina vänners prat. Hon försökte glömma hvad hon hört men kunde det icke och upprepade beständigt för sig sjelf: “Fru M. har sina planer", “det var en liten nödlögn att mamma", och den “taskiga tarlatansldädningen", tills hon var nära att brista ut i tårar och fara hem för att omtala allt och bedja om råd. Men emedan detta var omöjligt, gjorde hon sitt bästa att se glad ut, och fast hon var nästan förbittrad, lyckades henne detta så väl, att ingen kunde ana hur mycken ansträngning det kostade henne. Margret var mycket belåten när alla farit sin väg och hon låg i fred i sin säng, der hon kunde undra, grubbla och fundera tills hennes hufvud värkte och hennes heta kindben afkylts genom några tårar. De dåraktiga, ehuru välmenande orden hade afslöjat en ny verld för Margret, och det var mycket som störde friden i hennes gamla verld, der hon hittills lefvat så lycklig såsom barn. Hennes

oskyldiga vänskap för Laurie hade blifvit grumlad genom det enfaldiga samtal hvartill hon råkat blifva åhörare; hennes tillit till modern hade blifvit något rubbad genom hvad som om hennes egennyttiga planer yttrats af fru Moffat, hvilken dömde alla andra menniskor efter sig sjelf. Detta hade till följd att Margret beslöt vara nöjd med den gamla klädningen såsom passande en fattig mans dotter, ett beslut som äfven framkallats genom den öfvertiödiga medömkan som visats henne af de andra flickorna, hvilka ansågo en något begagnad klädning såsom en af de största olyckor under solen.

Den stackars Margret hade en orolig natt och steg upp med matta ögon, olycklig, halft förbittrad på sina väninnor och halft missnöjd med sig sjelf, derför att hon icke sagt rent ut hur saken förhöll sig och sålunda stält allt till rätta. Alla sofvo länge på morgonen, och det var redan middag innan flickorna kommo sig för att göra någonting. I väninnornas sätt låg någonting som genast föll Margret i ögonen: de visade henne mycket större uppmärksamhet än förut, tyckte hon, intresserade sig på det lifligaste för hvad hon sade och betraktade henne med blickar som sqvallrade om hur nyfikna de voro. Allt detta öfverraskade och smickrade henne, ehuru hon ej kunde fatta orsaken till deras förändring förrän Bella, som satt och skref, såg upp från papperet och i en sentimental ton sade:

“Tusensköna, min söta vän, jag har skickat ett bjudningskort till er vän, hr Laurence, till om torsdag. Vi längta så mycket att få göra hans bekantskap, och dessutom är det ju bara en skyldig uppmärksamhet mot er.“

Margret rodnade, men en elak nyck att plåga sina väninnor litet dref henne att i kallsinnig ton svara:

“51 är alltför god, men jag är rädd att han inte kommer. “

“Hvarför inte, chérie?“ frågade Bella.

“Derför att han är för gammal. ““Kära barn, hvad menar ni? Hur gammal är han då, om jag får fråga?11 utbrast Klara.

“Kära sjutio år, tror jag,“ svarade Margret och räknade stygnen i sin sömnad för att dölja glädjen i sina ögon.

“Hi, lilla skälmunge, vi menade naturligtvis sonen!“ utbrast Bella skrattande.

“Det lönar inte mödan. Laurie är bara en liten gosse,“ svarade Margret och skrattade, när hon er-tappade de blickar af hemligt förstånd som systrarne utbytte med hvarandra, då hon sålunda beskref den förmodade älskaren.

“Då är han lika gammal som ni,“ sade Annie.

“Hej, snarare som syster Hanna. Jag fyller sjutton år i Augusti,“ svarade Margret med en knyck på nacken.

“Det är ju bra snällt af honom att skicka er blommor,11 inföll Annie och såg mäkta förnumstig ut för ingenting.

“Ja, det gör han ofta åt oss alla, ty hr Laurence har sa godt om blommor och vi äro så förtjusta i sadana. Mamma och gamla hr Laurence äro goda vänner, som ni veta, och då är det ju helt naturligt att vi som barn leka tillsammans/1 yttrade Margret, som hoppades att de icke skulle säga något vidare om den saken.

“Det syns tydligt att Tusensköna inte ännu begriper någonting/1 sade Klara till Bella och nickade med hufvudet.

“Herdinneoskuld alltigenom!11 menade Bella med en axelryckning.

“Jag ämnar mig just nu ut och köpa litet smått at er, flickor. Hvad vilja ni ha, mina unga damer?11 fragade fru Moffat, som kom invaggande i rummet, lik en elefant, i siden och spetsar.

“Tack, mamma, ingenting för mig!11 svarade Sally. “Jag liar min nya rose-sidenklädning till om torsdag och behöfver ingenting vidare.11“Inte jag heller/' började Margret men tvär-stannade, då hon kom ihåg att hon behöfde åtskilligt men icke kunde få det.

“Hvad skall du ha på dig?" frågade Sally.

“Min gamla hvita igen, om jag kan laga 'den så, att den duger, ty den blef illa åtgången i går," sade Margret, i det hon sökte antaga en obesvärad ton men kände sig mycket illa till mods.

“Hvarför skickar du inte hem efter en annan?" frågade Sally, som var något obetänksam.

"Jag har ingen annan."

Det kostade mycket på Margret att säga detta, men Sally såg det icke utan utropade i förvånad men vanlig ton :

“Ingen annan? Så besynnerligt."

Hon hann ej tala till punkt, ty Bella skakade pa hutvudet och afbröt henne, i det hon hjertligt sade :

“Visst inte. Hvad tjenar det till att ha en mängd klädningar, när man inte är mycket bort-bjuden? Hi behöfver inte skicka hem efter någon annan, Tusensköna, om ni också hade ett dussin, ty jag har en af ljusblått siden, som jag växt ur, och ni skulle vara bra snäll, om ni gjorde mig till viljes och begagnade den om torsdag. Vill ni det, Tusensköna ?“

“Hi är mycket god, men jag tänker inte mer på min gamla klädning, om ni inte heller gör det. Den duger nog åt en liten flicka som jag,“ sade Margret.

“Låt mig nu få min vilja fram och kläda er fint. Jag vet knappt något roligare, och ni skall bli en riktig liten skönhet med ett penseldrag här och der. Ingen skall få se er förrän ni är färdig; då först skola vi öfverraska dem," sade Bella i sin mest öfver-talande ton.

Margret kunde icke afslå ett sä vänligt fram-ställdt anbud, ty begäret att se om några penseldrag kunde göra henne till “en liten skönhet" förmådde

Alcott. ghenne att gifva efter och glömma de mindre vänliga känslor hon nyss förut hyst mot Moffatska familjens medlemmar.

Torsdagsafton stängde Bella och hennes kammarjungfru in sig med Margret, hvilken de nu omskapade till en fin dam. De friserade hennes hår, gnedo hennes hals och armar med välluktande puder, beströko hennes läppar med korallinsalva för att göra dem rödare, och Hortense skulle ha tillagt ••'en xowpcon rödt“, om icke Margret sa envist undan-bedt sig" det. De satte på henne den himmelsblå klädningen, hvilken var så trång, att Margret knappt kunde andas, och så urringad, att den blygsamma flickan rodnade, då hon såg sig i spegeln. Sa fram-togs ett filigransgarnityr af silfver, innefattande armband, halsband, broscll och örringar, som Hortense fastsatte' med rosenrödt silke, hvilket icke syntes. En bukett törnrosknoppar i bröstet och en ruche försonade Margret med att man blottat hennes vackra hvita skuldror, och ett par högklackade blå sidenskor lem-uade henne ingenting öfrigt att önska. En broderad näsduk, en svandunssolfjäder och en blombukett i en silfverhållare fulländade hennes toalett, och Bella betraktade henne med samma tillfredsställelse som en liten flicka sin nyklädda docka,

“Maclemmselle är charmante, tres jolie, eller hur?“ utbrast Hortense och slog ihop händerna i ett anfall af tillgjord förtjusning.

“Kom nu och visa er,-“ sade Bella och gick förut till det rum der de andra väntade på dem.

Under det Margret med klappande hjerta följde efter henne i sitt långa frasande släp, med sinaping-lande örhängen och fladdrande lockar, tycktes det henne liksom skulle hon först nu få “roligt", ty spegeln hade tydligt sagt henne att hon var “en liten skönhet". Hennes vänner upprepade entusiastiskt det smickrande omdömet, och under några minuter stod hon der såsom kajan i fabeln, fröjdande sig åt sina lånta fjädrar, medan de andra sladdrade som en skock skator.••ii ^e^an •ia§' kläder rnigy kan du, Annie vara snali och visa henne hur hon skall reda sig- med sitt släp och sina franska klackar, annars går hon och siar omkull sig. Sätt din hvita silfverfjäril i midten pa Margrets _hvita barbe ocli fäst upp den långa locken pa venstra sidan, Klara, och låt bli, ni andra, att tordertva mina händers förtjusande verk,“ sade Bella i det hon skyndade ut ur rummet, efter att ha kastat en tillfredsställd blick på Margret.

Jag äi rädd att ga ner och känner mig- så besynnerlig, styf och halfklädd", sade Margret till Sally da klockan ringde och fru Moffat skickade upp ett bud tör att traga om de unga damerna voro färdiga att komina ner. °

“Du är inte mer lik dig sjelf, men bra söt är du i alla fall. Jag har inte det minsta att anmärka ™°t. dig, ty Bella har mycken smak, och du är en riktig- liten fransyska, det försäkrar jag dig. Låt blommorna hänga fritt och bry dig inte om dem, och akta dig att du inte faller omkull,“ tillade Sally, försökande att icke lata märka att hon fann Margret vara .vackrare än hon sjelf.

. läggande varningen på hjertat, gick Margret forsigtigt nedför trappan och styrde kosan in i salongen, der Moflatska familjen och några få gäster redan voro församlade. Hon fann snart att en elegant toalett besitter en viss tjusningsförmåga som inverkar pa vissa menniskor och tvingar dem till respekt, hfagra unga damer som icke fäst någon uppmärksamhet vid Margret förut hade nu allesammans helt plötsligt blifvit mycket förbindliga mot henne; några ungherrar som på en annan bjudning endast betraktat henne på afstand voro nu mycket ltiiga att blifva presenterade för henne och sade henne alla slags narraktiga men angenäma saker, och några, gamla fruar, hvilka sutto i soffan och kritiserade i t.t öfiiga sällskapet, 1 ragade med intresserad uppsyn hvem hon var. Margret hörde fru Moffat svara en af dem:“Tusenskön March, fadern öfverste i armén en af våra förnämsta familjer — men motgångar, ni förstår — umgås mycket förtroligt hos Laurences; en söt flicka, det försäkrar jag er; min Edvard är alldeles tokig i henne.“

“Nå. jag må säga!“ utbrast den gamla damen och tog fram sin binocle för att närmare skärskåda Margret, hvilken kände sig smått stött öfver fru Moffats osanningar men likväl försökte antaga en min som om hon ej hört det minsta.

Margret kände sig fortfarande litet besvärad, men hon sökte öfvertyga sig om att hon med framgång spelade den för henne nya rollen af att vara en stor dam och gjorde derför sitt bästa, ehuru det trånga klädningslifvet förorsakade att hon fick ondt i sidan, hennes fotter ibland voro nära att insnärjas af släpet och hon plågades af en beständig fruktan att örhängena skulle fälla af och bli söndertrampade. Medan Margret fläktade sig med solfjädern och skrattade åt en ungherres klena försök att spela qvickhufvud, dog hennes skratt plötsligt bort och hon blef förvirrad, ty midtemot sig varseblef hon Laurie i andra ändan af salongen. Han fixerade henne med blickar af oförställd förvåning, men i dem tyckte hon sig äfven läsa ogillande, ty fastän han bockade sig småleende, var det likväl något i hans redliga ögon som kom henne att rodna och önska att hon haft sin tarlatansklädning på sig. Hvad som- fullkomligt bragte henne ur fattningen var att hon såg Bella nicka åt Annie, hvarvid de fixerade först henne och sedan Laurie, hvilken till hennes glädje såg ovanligt skygg och barnslig ut.

“Sådana tokor, att sätta sådana idéer i hufvudet på mig! Men jag vill inte längre tänka derpå eller bli det minsta annorlunda än jag varit förut,“ tänkte Margret och skyndade öfver rummet för att helsa på sin vän.

“Det var roligt att få se er här, ty jag var rädd för att ni inte skulle komma, “ sade Margret och sökte antaga minen af en stor dam.“Hanna bad mig fara för att sedan kunna tala om för henne hur ni såg ut, och derför gjorde jag det,“ svarade Laurie utan att se på henne, medan ett småleende, framkalladt af det moderliga tonfallet i hennes röst, spelade öfver hans läppar.

“Hå, h vad ämnar ni säga henne?“ frågade Mareret, mycket nyfiken att få höra hvad han. tänkte om henne, ehuru hon nu kände sig litet besvärad i hans sällskap, något som aldrig varit fallet förut.

“Jag vet inte hvad jag skall säga, ty det ser alldeles ut som ni blifvit stor, och ni är er så olik mot förr,“ svarade Laurie, fingrande på sin haodsk-knapp.

“Så tokig ni är! Flickorna ha klädt mig för ro skull, och jag måste medge att jag nästan tyckte om det. Tror ni att Hanna skulle bli förvånad, om hon såg mig nu?“ frågade Margret, som fått i sitt hufvud att hon skulle ha Laurie att säga om han fann henne förändrad till sin fördel eller ej.

“Ja, det tror jag,“ genmälde Laurie allvarsamt.

“Tycker ni inte om mig som jag är nu?“ fortfor Margret.

“Hej, det gör jag inte,“ blef det tvära svaret,

“Hvarför inte då?“ inföll Margret hastigt i ängslig ton.

Laurie lät sin blick öfverfara hennes friserade hår, blottade axlar och fantastiskt tillstyrda toalett och denna blick gjorde henne mera förlägen än de ord hvarmed han beledsagade den och hvari ej fanns minsta skymt af hans vanliga artighet:

“Jag kan inte med bjefs ocb fjädrar."

Detta tycktes Margret alldeles för mycket att höra från en gosse som var yngre än hon sjelf, hvarför hon gick från honom, sägande i rettull ton:

“Hi är den mest ohyfsado gosse jag någonsin sett.“

I högsta grad upprörd, gick Margret nu till ett tomt fönster för att svalka sina kindben, ty den trånga klädningen hade gifvit henne en ovanligt högfärg. Under det hon stod der, passerade major Lincoln torbi, och en stund derefter horde hon honoin säga till sin mor:

, “Uu äro på väg att göra den lilla flickan till en riktig fjolla, Ki skulle bara se henne; de har alldeles förstört henne; i qväll är hon bara en docka!“ “Ack, min (xiid!“ sade Margret suckande för sig sjelt, “om jag ändå hade varit förståndig och tagit min egen tarlatansk läd ning, så skulle jag inte ha väckt leda hos andra menniskor eller känt mig så missbelåten och behöft blygas för mig sjelf. “

Hon lutade nu pannan mot den kalla rutan och stod der till hälften gömd bakom gardinerna, utan att märka att

hennes älsklingsvals spelats upp, ända tills nagon rörde vid hennes axel, och då hon vände sig om, såg hon Laurie framför sig med ångerfull uppsyn, med sin vackraste bugning, såsom han sjelf sade, och handen framsträckt:

“Förlat att jag varit ohöflig och kom och dansa med mig.“

“.lag är rädd för att det skulle misshaga er alltför mycket,“ svarade Margret och sökte antaga en mäkta förtörnad uppsyn, hvilket likväl fullkomligt misslyckades.

“Visst inte! Jag längtar derefter, sä att jag kan dö. Kom, jag skall bli beskedlig igen. Er ldädning kan jag inte med, men jag tycker att ni sjelf är — riktigt förtjusande," sade Laurie och gjorde med händerna några gester liksom han saknade ord att tolka sin beundran.

Försonad, smålog nu Margret och hviskade, medan de stodo och passade på ett tillfälle att dansa ut: “Akta er att ni inte trasslar in er i mitt släp. Ack, om ni visste hvad det är odrägligt, och hvad jag var bra dum som tog den på mig!“

“bäst upp släpet kring halsen, så gör det någon nytta,“ sade Laurie och såg ned på de små blå kängorna, hvilka synbarligen vunnit hans fulla erkännande.Och så bar det af for dem, lätt och behagfullt, ty då de dansat flitigt hemma, kommo de bra öfver-ens, och det var en vacker syn att se det unga glada paret svänga om lustigt, kännande sig vara ännu bättre vänner än någonsin förut efter den lilla osämjan dem emellan.

“Vill ni göra mig en tjenst?" sade Margret och lät Laurie fläkta sig med solfjädern, medan hon var nära att mista andan, men hur detta kom sig ville hon ej tillstå.

“Ja, det vill jag visst!“ svarade Laurie ifrigt.

“Tala inte om för dem der hemma hur jag varit klädd i qväll. De skola infe förstå att det bara varit på skämt, och mamma skulle bara bli ledsen deröfver. “

“Hå, men hvarför gjorde ni det då?“ frågade Lauries ögon så tydligt, att Margret hastigt tilläde:

“Allt det der skall jag sjelf tala om för dem och bekänna för mamma hur enfaldig jag varit. Men jag vill helst göra det sjelf, och derför säger ni ju ingenting, eller hur?“

“Det lofvar jag er. Men om de fråga mig, hvad skall jag då svara?"

“Jo, bara att jag såg rätt nätt ut och hade roligt. “

“Det första skall jag mycket gerna säga, men hur är det med det andra? Det ser inte ut som ni hade så roligt. Eller har ni haft det?“ frågade Laurie och betraktade henne med en blick som kom henne att i liviskande ton svara:

“Hej, inte just nu. Tro för all del inte att jag vantrifs här; jag skulle vilja vara med om några små trefligheter, men jag märker att det bjuds man inte på hos Moffats, och derför börjar jag känna mig mätt på det här.“

“Men der kommer Edvard Moffat. Hvad kan han vilja?" sade Laurie och drog tillsamman sina mörka ögonbryn, såsom om han icke tyckt sin unge värd vara en angenäm tillökning af sällskapet.“Han har skrifvit upp sig till tre danser, och for-modligen kommer han hit for att få dem. Hvilken odräglig pojke!“ sade Margret och tog på sig en smäktande uppsyn, hvilket roade Laurie ofantligt.

Han kom ej att tala vidare med Margret förrän man åt qvällsvard, då han såg henne dricka champagne med Edvard och dennes vän Fisher, hvilka uppförde sig likt “ett par galningar1', såsom Laurie sade for sig sjelf, ty han ansåg sig ha ett slags broderlig rätt att vaka öfver flickorna March och stå vid deras sida, när de behöfde en beskyddare.

“Ni får en ryslig hufvudvärk i morgon, om ni dricker mycket champagne. Jag ber er, Margret, låt bli det; er mor tycker, som ni vet, inte om det," hviskade Laurie, lutande sig ned öfver stolen hvarpå hon satt, medan Edvard vände ryggen till tor att fylla på hennes glas och Fisher böjde sig ned och tog upp hennes soltjäder.

“I qväll är jag inte Margret utan en “docka" som gör alla möjliga dumheter. 1 morgon skall jag lägga bort mina “bjefs och fjädrar" och bli rysligt snäll igen," svarade hon och småskrattade tillgjordt.

“Då önskar jag det vore morgon nu," mumlade Laurie och aflägsnade sig, missbelåten med den förändring hans väninna undergått.

Margret dansade och koketterade, pratade och fnissade såsom de andra flickorna gjorde. Efter maten mottog hon en uppbjudning och var derunder så litet uppmärksam på sig sjelf, att Fisher, hennes kavaljer, var nära att snafva i hennes långa släp. De valsade så ursinnigt, att det i högsta grad förargade Laurie, som tagit en bok och ibland såg upp på dem, men han blef ej i tillfälle att göra Margret uppmärksam härpå, ty hon undvek honom hela tiden, och dc träffades ej förrän han kom och tog' afsked af henne.

“Glöm inte bort ert löfte," sade Margret och försökte småle, ty den “rysliga hufvudvärken" hade redan infunnit sig.“Silence & la mort!“ svarade Laurie i deklamerande ton.

Denna lilla episod uppväckte Annies nyfikenhet, men Margret var för trött att prata med henne utan lade sig med samma känsla som om hon varit på en maskrad men ej haft så roligt der som hon väntat sig. Hela den följande dagen mådde hon illa, och på lördagen for hon hem, efter att ha fått mer än nog af sina fjorton dagar och kännande att hon hade hvilat tillräckligt länge i öfverflödets sköte.

“Hvad det ändå är skönt att få vara i ro oeh inte ha främmande jemt och ständigt. Jag trifs så bra här hemma, fast det inte är så präktigt som hos Moffats,11 sade Margret, i det hon såg sig omkring med oroliga blickar, på lördagsaftonen, då hon satt tillsammans med modern och Hanna.

“Det gläder mig att höra dig tala så, ty jag befarade att hemmet nu skulle synas dig otrefligt och tarfligt, sedan du bott så fint,“ svarade fru March, som många gånger under dagen kastat bekymrade blickar på Margret, ty en moders ögon upptäcka genast hvarje förändring i sitt barns ansigte.

Margret hade berättat och berättat om igen hur hon tillbragt sin tid och hur obeskrifligt roligt hon haft, men det var likväl någonting som ännu tyngde på hennes sinne, och när de yngre systrarne gått till hvila, satt hon qvar och stirrade tankfullt i elden, fåordig och, såsom det tycktes, ett rof för plågsamma känslor. Då klockan var nio och Hanna föreslog Margret att de skulle gå och lägga sig, reste sig systern plötsligt från sin plats, och intagande Bettys stol och stödjande sina armbågar mot moderns knä, sade hon modigt:

“Mamma, jag måste göra en bekännelse."

“Jag har gissat det. Hur är det, mitt barn?“

“Skall jag gå min väg?“ frågade Hanna grannlaga.

“Visst inte. Har jag nån’sin haft någon hemlighet för dig? Jag blygdes öfver att säga något i små-systrarnes närvaro; men nu måste jag låta er veta hur rysligt jag burit mig åt hos Moflats.11

“Vi äro i ordning," sade fru March småleende, ehuru hon kände sig litet orolig.

“Jag har berättat hur de styrde ut mig, men jag har inte talat om hur de pudrade, snörde och friserade mig, så att jag såg ut som en sådan der mode-docka som står i bodfönsterna. Laurie tyckte att jag var misslyckad; det vet jag han gjorde, fast han inte sade något, och en herre kallade mig för “docka“. Jag visste att jag burit mig dumt åt, men de smickrade mig och försäkrade att jag var en skönhet samt pratade en mängd nonsens, och så lät jag dem göra en toka af mig.“

“Är dét der allt?“ frågade Hanna, medan fru March tyst betraktade sin dotters nedböjda ansigte och i sitt hjerta ej kunde finna någon anledning att tadla hennes små dårskaper.

“Hej, jag drack champagne, visade mig alltför fri, försökte spela kokett och var alldeles afsky värd, “ svarade Margret i sjelfförebrående ton.

“Ännu återstår någonting, tror jag,“ sade fru March och smekte sakta Margrets lena kind, som hastigt" blef purpurröd, då hon långsamt fortfor:

“Ja. Det är mycket enfaldigt, men jag måste tala om det, ty jag kan inte tåla att folk skall tänka och säga sådana

saker om oss och Laurie. “

Nu berättade Margret åtskilligt af det prat hon hört hos Moffatska familjen, och Hanna såg huru moderns läppar sammanpressades medan Margret talade, liksom misshagade det henne att sådana tankar insmugglats i Margrets oskyldiga sinne.

“Men det var då det värsta strunt jag nån’sin hört! “ utbrast Hanna harmset. Hvarför gick du inte ut och sade dem det genast på fläcken?11

“Det var mig alldeles omöjligt, för jag skulle ha blifvit så förlägen. Jag kunde inte hjelpa att jag i början kom att höra hvad de sade; och jag blef så ond och förlägen, att jag rakt glömde att jag bort gå min väg.““Vänta bara till jag råkar Annie Moffat, så skall jag visa hur man skall göra slut på sådana der löjliga historiei’. — Ha vissa “planér“ och vara snäll mot Laurie, derfor att han är rik och kan gifta sig med oss i framtiden! Hvad han skulle skratta, om jag berättade för honom hvad dessa enfaldiga menniskor säga om oss, stackars barn! “ utbrast Hanna skrattande, liksom om vid närmare eftersinnande hela saken förekommit henne som ett godt skämt.

“Om du säger något åt Laurie, förlåter jag dig det aldrig! Hon får det ju inte, mamma?" bad Mar-gret med förskräckt uppsyn.

“Nej, säg inte ett enda ord åt honom om detta dumma prat och glöm bort det så fort du kan,“ svarade fru March allvarsamt. “Det var mycket obetänksamt af mig att släppa ut dig bland personer hvilka jag känner så litet och hvilka, det får man medge, äro snälla menniskor, men som i alla fall äro hvardagsmenniskor, illa uppfostrade och hysa sådana der låga tankar om ungt folk. Jag är mer ledsen än jag kan säga öfver den skada som detta besök kan ha gjort dig, Margret.“

“Var inte ledsen deröfver, mamma, jag skall inte bli sämre för det. Jag vill söka glömma bort det dåliga och minnas endast det goda, ty jag har hatt mycket roligt der och är dig mycket tacksam för att jag fick fara. Jag skall inte bli tillgjord eller missnöjd med min lott, mamma. Jag vet att jag

är en' oförståndig liten flicka och vill derför stanna hos dig tills jag kan sköta mig sjelf. Men roligt är det ändå att bli berömd, det kan jag inte neka,“ sade Margret och såg halft förlägen] ut öfver den gjorda bekännelsen.

“Det är någonting helt naturligt och fullkomligt oskyldigt, såvida inte detta tycke öfvergår till passion och förleder till dårskaper och ett för en flicka opassande beteende. Lär dig, Margret, att uppfatta och värdera det beröm som förtjenar att tagas varapå och att genom älskvärdhet, parad med blygsamhet, uppväcka goda och förståndiga menniskors beundran. “

Ett ögonblick satt Margret tankfull, medan Hanna stod bakom henne, hållande systerns ena hand i sin, derunder hon tycktes vara både intresserad och litet häpen, ty det var någonting nytt för henne att se Margret rodna och höra henne tala om beundran, älskare och dylika saker, och det föreföll Hanna såsom hade systern vuxit till sig i förvånande grad under de fjorton dagarne och kommit in i en verld dit hon ej kunde följa henne.

“Mamma, har du några “planer", som fru Mof-fat sade?“ frågade Margret förläget.

“Ja, mitt barn, jag har många; så är det med alla mödrar, men jag misstänker att mina skilja sig inte så litet från fru Moffats. Jag vill omtala några af dem för er, ty tiden är nu inne att med några ord fasta edra romantiska hufvudens och hjertans uppmärksamhet på ett mycket allvarsamt ämne. Du, Margret, är ung, men inte alltför ung att inte förstå mig, och en moders läppar äro de som bäst passa att tala om dylika saker till flickor sådana som ni. Den tidpunkt kommer kanhända en gång, Hanna, då du får del af mina planer och skall hjelpa mig att utföra dem, om de äro goda."

Hanna gick nu och satte sig på ena stolskarmen, och af hennes min såg det ut som om hon trodde att det gälde någon högvigtig sak. Fattande båda sina barns ena hand och uppmärksamt betraktande de två unga ansigtena, sade fru March på sitt allvarsamma men vänliga sätt:

“Jag önskar se mina döttrar älskvärda, talangfulla och goda, beundrade, älskade och aktade, njutande af en

lycklig ungdom samt väl och förståndigt gifta, föra ett nyttigt och angenämt lif med blott så få umbäranden och sorger som Gud anser lämpligt att skicka dem. Att blifva älskad och utvald till maka af en hederlig man är det bästa och ljufvaste som kan hända en ung qvinna, och jag hoppas af uppriktigastehjerta att mina flickor måtte få göra denna lyckliga erfarenhet. Det är naturligt att tänka derpå, ilar gret, lofligt att hoppas och vänta derpå och klokt att göra sig beredd derpå, så att du en gång, när den lyckliga stunden kommer, må känna dig skicklig att uppfylla dina pligter och värdig sällheten. Mina älskade barn, jag är ärelysten för er skull, men jag vill inte att ni skola kastas ut i verlden för att bli gifta med rika män blott derför att de äro rika eller för att få ett lysande hem som inte är något hem, emedan kärleken lättas der. Penningen är en oumbärlig och värdefull samt, när man gör ett godt bruk deraf, ovärderlig försynens gåfva, men jag önskar dock icke att ni skola anse den såsom det första och enda ni böi-a eftersträfva. Jag vill hellre se er såsom lättige mäns hustrur, om ni äro lyckliga, älskade och nöjda med er lott, än såsom drottningar på troner, utan sinnesfrid och utan aktning för er sjelfva.“

“Fattiga flickor göra aldrig lycka, säger Bella, om de inte sjelfva hålla sig framme,“ sade Margret suckande.

“Så bli vi gamla mamseller då,“ inföll Hanna i beslutsam ton.

“Rätt så, Hanna, bättre att bli en lycklig gammal mamsell än en olycklig hustru eller oqvinlig flicka som öfver allt fikar efter att bli gift,“ sade fru March med lästhet. “Elit inte bedröfvad, Margret. Fattigdom förskräcker sällan den man som älskar uppriktigt. Några af de bästa och mest aktade husmödrar jag känner ha varit fattiga flickor men så älskvärda, att de inte kunde bli gamla mamseller. Men tänken inte derpå i förtid, spriden lycka och trefnad omkring er i detta hem, så att ni må kunna göra detsamma i ert eget, om ett sådant en gång erbjudes er, och varen i motsatt fall nöjda med det I hafven här. Kommen till sist ihåg en sak, mina barn: er moder är alltid redo att blifva er förtrogna och er fader att vara er vän, och båda lita och hoppas vipå att våra döttrar, gifta eller ogifta, skola bli vår lefnads tröst och stolthet.“

“Det vilja vi, mamma!“ utropade de båda systrarue af sitt fulla hjerta, då fru March tog godnatt af dem.

*

Tionde kapitlet.

P. K. och P. S.

Då det blef vår, kommo en mängd nya förströelser på modet, och de nu förlängda eftermiddagarne räckte väl till för både arbete och nöjen. Trädgården skulle nu göras i ordning, och hvar och en af systrarne hade fått sin del af den lilla tomten som de fingo använda efter tycke och smak. Elsa brukade säga: “Jag skulle kunna säga hur det ser ut i hvars och ens trädgård, om jag också vore i Kina“; och det kunde man äfven, ty det var lika stor skilnad mellan systrarnes smak som mellan deras karakter. Margret hade i sin trädgård törnrosor, heliotroper och myrten, och der stod äfven ett litet orangeträd. På Hannas blomsterland såg man aldrig likadana blommor två somrar efter hvarandra; det var ett experimentalfält, och denna sommar planterade hon solrosor, med hvilka vackra och uppåtsträfvande växters frön hela hönsfamiljen skulle matas. Betty hade gammalmodiga, välluktande blommor i sin trädgård: doftande reseda och ärtblommor, riddarsporrar, nejlikor, penséer, åbrodd och nate åt fåglarne. Amy hade en berså i sin, der det visserligen var temligen smått om utrymmet, men som dock tog sig mycket bra ut med sina gratiösa kaprifoliefestoner; dessutom såg man der stora hvita liljor, yppiga ormbunkar och så många på att våra döttrar, gifta eller ogifta, skola bli vår lefnads tröst och stolthet.“

“Det vilja vi, mamma!“ utropade de båda systrarue af sitt fulla hjerta, då fru March tog godnatt af dem.

*

Tionde kapitlet.

P. K. och P. S.

Då det blef vår, kommo en mängd nya förströelser på modet, och de nu förlängda eftermiddagarne räckte väl till för både arbete och nöjen. Trädgården skulle nu göras i ordning, och hvar och en af systrarne hade fått sin del af den lilla tomten som de fingo använda efter tycke och smak. Elsa brukade säga: “Jag skulle kunna säga hur det ser ut i hvars och ens trädgård, om jag också vore i Kina“; och det kunde man äfven, ty det var lika stor skilnad mellan systrarnes smak som mellan deras karakter. Margret hade i sin trädgård törnrosor, heliotroper och myrten, och der stod äfven ett litet orangeträd. På Hannas blomsterland såg man aldrig likadana blommor två somrar efter hvarandra; det var ett experimentalfält, och denna sommar planterade hon solrosor, med hvilka vackra och uppåtsträfvande växters frön hela hönsfamiljen skulle matas. Betty hade gammalmodiga, välluktande blommor i sin trädgård: doftande reseda och ärtblommor, riddarsporrar, nejlikor, penséer, åbrodd och nate åt fåglarne. Amy hade en berså i sin, der det visserligen var temligen smått om utrymmet, men som dock tog sig mycket bra ut med sina gratiösa kaprifoliefestoner; dessutom såg man der stora hvita liljor, yppiga ormbunkar och så mångapraktfulla och pittoreska blommor som kunde trif-vas der.

De vackra dagarne tillbragtes med trädgårdsarbeten, promenader, utflykter efter flodens stränder och med att plocka blommor, och när det regnade, roade man sig inom hus med gamla eller nya, mer eller mindre originella tidsfördrif. Bland dessa var P. K. ett, ty då de hemliga sällskapen voro på modet den tiden, ansåg man det oundgängligt att bilda ett sådant, och emedan alla systrarne beundrade Dickens, kallade de det Pickwick-klubben. Med få afbrott hade de fortfarit dermed ett helt år och sammanträffat hvarje lördags afton på den stora vinden, vid hvilka möten ceremonierna voro följande: Tre stolar uppstäldes i. rad framför ett bord, hvarpå sågos en lampa jemte fyra hvita brickor med ett stort P. K. i olika färger på hvar och en samt veckotidningen, kallad Pickwick-portföljen, hvartill alla lemnade bidrag och hvars redaktör var Hanna, hvilken svärmade för bläck och pennor. Klockan 6 gingo de fyra medlem-marne upp i klubblokalen, satte de i band hängande brickorna omkring halsen och intogo sina platser med stor högtidlighet. Margret var, såsom den äldsta, Samuel Pickwick; Hanna, såsom den der var mest bevandrad i litterära idrotter, Augustus Snodgrass; Betty Tracy Tup-man, emedan hon var fyllig till växten och rödlätt, och Amy, hvilken jemt försökte allt hvad som gick öfver hennes förmåga, Hathaniel Winkle. Pickwick, ordföranden, läste upp tidningen, hvars innehåll utgjordes af små berättelser, poesi, lokalnyheter, roliga annonser och breflåda, hvari man på ett oskyldigt sätt påpekade hvarandras fel och misslyckade försök. Yid sista sammanträdet tog herr Pickwick på sig ett par glasögon utan glas i, slog talmansklubban i bordet, harklade sig, och efter att med bister uppsyn ha fästat ögonen på herr Snodgrass, som satt tillbakalutad i stolen, tills denne intog en tillbörlig ställning, började han läsa:Pickwick-portföljen,

Den &0 3Æaj IS —

Festpoem.

I Pickvvick Hall med pomp och ståt,

med tal och rimmen vår femtioandra högtidsdag i afton fira vi.

Vi samlats mangrant, och cn-hvar

ar vid förträffligt hull; och blick och handslag vitna än om vänskap, ren som guil.

Vår Piekwick vördnadsfullt och främst

vi helsa, då han glad tar brillor på och läser upp vårt qvicka veckoblad.

Han har förkylt sig, stackars vän! Och rösten är så skral, men visdom (löder ur hans mun och fröjdfullt är hans tal.

Se, gamle Snodgrass, sex fot hög, med klumpigt majestät ser ned på oss, så strålande utaf belåtenhet.

På pannan äregirighet, i blicken snille bor, men, ack, på näsan har han fått en plump så svart och stor.

Så fromsint sitter Tupman der h inte alls förnäm.

Han skrattar sig till döds be-stämdt

åt detta festpoem.

Och lilla Winkle synes ock, så putsad, fin och rar, ett mönster utaf snygghet just, om ej han snorig var.

Så samlas vi, fast året flytt, ännu med skämt och glam, och på författarbanan gå vi emot äran fram.

Ja, må vår tidning frodas väl och blifva rik på skämt; och måtte åren lycka ge åt Pickwick-klubben jemt.

A. Snodgrass.

Maskrad-giftermålet.

Venetiansk berättelse.

Gondol efter goudol gled upp till marmortrappan och af-lemnade sin förtjusande last att öka den lysande samling som trängdes i grefve Adelons praktfulla gemak. Riddare och damer, elfvor och pager, munkar och blomsterflickor — alla blandade sig glädtigt med hvaraudrai dansen. Ljufva röster och' herrliga melodier -fylde luften, och så fortgick maskraden under glädje oeh musik.

»Har ers höghet sett fru Viola i qväll?» frågade en ridderlig trubadur fedrottningen, som, stödd på hans arm, sväf-vade nedåt salen.

»Ja. Ar hon inte älsklig, fastän hon ser så olycklig ut. Heuues drägt är också väl vald, ty om en vecka gifter hon sig med grefve Antonio, som älskar henne passioneradt.»

»Så sannt jag lefver, jag afundas honom denna sällhet! Derborta kommer han, utstyrd såsom en brudgum, med undantag endast af den svarta masken. Om den vore borta, skulle vi kunna se hur kan betraktar den vackra flickan, hvars hjerta han inte kan vinna, ehuru den stränge fadern lofvat houom hennes baud,» genmälde trubaduren.

»Hon anförtrodde mig hviskande att hon älskar den unge engelske artisten, som trampar hennes fjät öfverallt oeh föraktas af den gamle grefven,» sade damen, då de åter närmade sig de dansande.

Just då festen nått sin höjdpunkt syntes en munk, hvilken drog det unga paret med sig in i en alkov med purpur-8ammetsförkängen och uppmanade dem att knäfalla der. Ett ögonblicks tystnad inträdde i den glada församlingen och ej ett enda ljud med undantag af vattnets sorl i fontänerna och suset från de i månskenet slumrande orangelundarne bröt den stillhet som uppstod, då grefve Adelon höll följande tal:

»Mina herrar och damer, förlåten mig den list hvarigenom jag samlat er här för att öfver-vara miu dotters giftermål. Vördige fader, gör er tjenst.»

Allas ögon vändes mot brudparet, och ett svagt sorl af bestörtning gick genom sällskapet, ty hvarken brud eller brudgum aftog masken. Nyfikenhet och undran uppfylde allas sinnen, men stundens högtidlighet fängslade allas tungor tills den heliga ceremonien var fullbordad. Derefter samlades de nyfikna åskådarne omkring grefveu och bådo honom gifva dem en förklaring.

»Gerna skulle jag göra det, om jag kunde; men jag vet inte mer äu att det var ett infall af min blyga Viola och att jag gifvit efter derför. Mina barn, låten nu pjesen vara slut. Lösen af masken och mottagen min välsignelse.»

Men ingendera af dem böjde sig till att knäfall a, ty den uuge brudgummen svarade med en röst hvilken kom alla de närvarande att spritta till, när han aftog masken, som blottade den engelske artisten Ferdinand Devereux’ ädla ansigle, medan mot hans bröst, hvarpå uu gnistrade en engelsk earls ordensstjerua, lutade sig den älskliga Viola, strålande af glädje och skönhet:

»Herr grefve, i vredesmod uppmanade ni mig att först då göra anspråk på er dotters hand, när jag kunde berömma mig af ett lika stolt namn och en lika ofantlig förmögeuhet som grefve. Antonio. Jag kan göra mer, ty så ärelysten ni än är, kan niicke tillbakavisa earlen af De-vereux och De Vere, när han gifver sitt. gamla namn och sin omätliga förmögenhet i utbyte möt denna sköna dams, nu min hustrus, älskade hand.»

firefven stod der liksom han blifvit förstenad, och vändande sig till den häpna samlingen, fortfor Ferdinand med ett glädjens triumferande leende:

»Er, mina ädle vänner, kan jag endast önska att ert giftermål måtte blifva lika lyckligt som mitt och att ni alla måtte vinna en lika skön brud som jag gjort genom detta maskrad-giftermål.»

•'i. Pickwick.

Hvarför nr. P. K. likt Ba-bels torn ? Derför att det är fullt af oregerliga medlemmar.

Historien om en gurka.

En landtman ned m vilade en gång ett litet frö i sin trädgård, och efter någon tid sköt det upp, öfverflödade på rankor oeh har många gurkor. 'När dessa eu dag i Oktober blefvo mogna, tog landtmaunen af en och förde don till torgs. En Irukthandlare köpte ocli hängde den i sin bod. Samma morgon kom i boden in en liten flicka i brun hatt och blå Madning, med rundt ausigte och trubbnäsa och köpte den åt sin moder. Hon bar den hem, skar sönder den, tillagade något deraf med salt och smör till midda-

gen; till re&ten tog hon ett qvar-ter mjölk, två ägg, fyra skedar 6ocker, muskot och några skor por, lade alltsammans i en stor panna och gräddade det tills det fick en vacker brun färg, och dagen derpå åts det hos en familj som hette March.

T. Tupmån.

Herr Pickwick!

Jag ber att få fästa er uppmärksamhet på ett brott den syndare jag menar är en man som heter Winkle som åstadkommer oreda i sin klubb genom att skratta och ibland inte vill skrifva sin pjes på detta fina papper jag hoppas ni förlåter hans fel och låter honom 8kicka en fransk saga omednn han inte kan skrifva ur hufvu-det då han har så många lexor att lesa och inga anlag någon gång vill jag försöka taga tiden i kalufven och göra i ordning ett opus som skall bli riktigt comm la fo det vil] nu säga detsamma som rikligt, bra jag har raycke bråttom för det är inte långt qvar till jag skall börja och lesa igen.

Er ödmjukaste tjenare N. AVinkle.

(OtVanstående är ett manligt. och vackert erkännande af begångna felsteg. Det skulle icke skada, om vår unge vän studerade interpunktionskonsten litet bättre.)Offentlig förlust,

Det är vår sorgliga pligt att omnämna att eu af våra älskade vänner, fru Snöboll Klåfinger, försvunnit på ett plötsligt och hemlighetsfullt sätt. Denna älskvärda och älskade katt var allas förklarade gunstling inom en stor krets af henne varmt tillgifna och beundrande vänner, ty hennes skönhet fängslade allas ögon, hermes behag oeh dygder tillvunno 'henne allas hjer-tan, och förlusten af henne kännes djupt af hela kommunen.

Sista gången man såg henne, satt hon i porten, väntande på slagtarkärran, och man fruktar att någon, af hennes behag dårad usling borttröfvat henne. Veckor ha förflutit, meu intet spär har upptäckts af heune; och vi uppgifva allt hopp. binda ett svart band omkring hennes korg, sätta undan hennes tallrik oeh begråta henne såsom för oss förlorad för alltid.

hufvudet och ena axeln i en vattså, fått eu burk såpa på sig och sina kläder sönderslitna. Sedan haublifvit räddad ur detta farliga läge. befanns det att lian ej gjort sig något illa utan endast fått några skråmor, och det är oss en glädje att kunna tillägga att han nu befinner sig väl Ed.

Tinkännagifvanden.

Mamsell Okanthy Blugagge, den fulländadade Minnesgoda Fö-reläserskan, ämnar hålla sin ryktbara Föreläsning om »Qvin-nan och Hennes Ställning» i Pick-wick Hall. nästa Lördags Afton, sedan de vanliga Förhandlingarne egt rum.

Olyckshändelse

Sistliden fredag förskräcktes vi genom en våldsam stöt som hördes från källaren, åtföljd ni

ett veckomöte ' kommer att hållas på Kökstorgct i ända-ni;!! att undervisa unga damer hur de skola laga mat. Elsa Browu för ordet oeh alla äro inbjudna till mötet.

SO PS K YFF ELSÄLLSK AP ET hal* sitt sammanträde nästa onsdag oeh firar sin stora högtidsdag i öfre våningen i klubbhuset. Alla medlemmarne intinua sig i uniform oeh skola kl. 9 på slaget ha sina q va star jni axeln.

FRU BETTY BOUNCER ällinai* !i nästa vecka etablera sitt nya

ångestrop. Sedan „vi samtlige»» assortiment af dockartiklar. D rusat ned dit, upptäckte^ vi var sista Parismoderna ha anländt, älskade ordförande liggande ocb anhålles ödmjukligen om framstupa på golfvet, der han beställningar, snafvat omkull, under det han förság sig med ved till liusbe-hof. En fullständig förstörelse-scen mötte våra ögon, ty i sitt fall hade herr Pickwick doppat

ETT NYTT SKADESPEL koill-

raer att uppföras på Barn vill e-teatern under loppet af några få veckor; det kommer att öf-verträffa allt som hittills varit scdt på dou amerikanska scenen. De n Grekiske Slafven, eller Konstantin Hämnareu, år namnet på detta spännande drama!!!

gatan. T. T. torde vara god och ej glömma bort Arnys ser-vet. N. AV. får icke taga-så illa vid sig öfver att hon icke har nio volanger på sin klädning.

Breflåda.

Om S. P. icke begagnade så mycket tvål till siua händer, skulle han icke beständigt komma för sent till frukosten. — A. S. bedes att icke hvissla på

Veckorapport.

Margret • Bra.

Hanna . . Illa.

Betty . . Mycket bra. Amy . . . Så der.

Då ordföranden läst upp tidningen (hvilken, jag ber läsaren vara öfvertygad derom, är en bona fide-kopia af en som skrifvits af bona fide-flickor på en timme), följde en storm at applader, och derefter uppsteg herr Snodgrass för att framställa ett förslag.

“Herr ordförande, mine herrar,“ började han, antagande en parlamentarisk hållning och ton, “jag ber att lå föreslå inväljandet af en ny medlem; en som högeligen förtjenar derna ära, skulle blifva ytterst tacksam derför, ofantligt öka klubbens fond at qvick-het och tidningens litterära värde; det skulle cj bli någon ända på trefligheten och skämtet. Jag foreslår herr Teodor Laurence såsom en värdig medlem af P. K. Låtom oss derför upptaga honom i vårt

sällskap."

Hannas plötsliga ombyte af ton vid dessa ord kom flickorna att brista ut'i skratt, men de såg-o alla litet ängsliga ut och sade icke ett enda ord, då herr Snodgrass satte sig.

“Låtom oss votera,“ sade ordföranden. “Alla som bifalla förslaget behagade gitva det tillkänna genom att rösta “ja“.

Ett ljudligt “ja“ från Snodgrass åtföljdes till allas förvåning af ett blygt dito från Betty.

“Do som äro af motsatt åsigt röste “nej“.

Så var förhållandet med Margret och Amy, och herr Winkle uppsteg och sade med mycken elegans:“Vi böra ej ha gossar bland oss här; de bara drifva spektakel oeli hålla väsen. Vårt sällskap är en fruntimmersklubb, och vi önska att få vara för oss sjelfva och att ett passade uppförande iakttages."

“Jag- är rädd för att lian kommer att skratta åt vår tidning och sedan göra narr af oss, “anmärkte Pickwick, jemkandc på den lilla hårlocken, såsom han alltid brukade då han var tveksam om någonting.

Nu for Snodgrass upp från sin stol och utbrast i ytterst allvarsam ton:

“Min herre, jag ger er mitt hedersord på att Laurie inte skall göra någonting sådant. Han tycker om att skrifva, och han skall sätta stil i våra bidrag samt hindra oss från att bli sentimentala. Insen I icke detta? Vi kunna göra så litet för honom, och han gör så mycket för oss, och derför tycker jag att vi åtminstone böra erbjuda honom en stol här och helsa honom välkommen, om han hörsammar kallelsen. “

Denna fintliga anspelning på bevisade tjenster kom Tupman att sluta sig till hans åsigt, och den förre sade derför:

“Ja, vi måste göra det, äfven om vi äro rädda. Jag säger att han måste inbjudas och hans farfar också, om det roar honom.“

Detta qvicka infall af Betty elektriserede klubben, och Hanna reste sig upp från sin stol för att, såsom ett uttryck af gillande, skaka hand med henne.

“Ny votering! Hvar och en komme i håg att det gäller vår Laurie och röste ja!“ utropade Snodgrass häftigt.

“Ja, ja, ja!“ svarade tre röster på en gång.

“Godt, jag tackar er! Och nu, då det är ingenting som hindrar att fatta tiden i kalufven,“ såsom Winkle karakteristiskt skrifver — tillåten mig att införa den nye medlemmen." —- Och till de öfriga klubbledamöternas förtrytelse slog Hanna på vid gafvel upp dörren till ett skåp, der Laurie sågs sittapa ett trasbylte, röd i ansigtet och blinkande med ögonen under sina bemödanden att qväfva sin skrattlust “Din lunfax! Din förrädare! Hanna, hur har du kunnat vaga detta?» utropade de tre flickorna da bnodgrass triumferande ledde fram sin vän och framdragande både en stol och en bricka, installerade honom i en handvändning.

“Filurer, som ni äro båda två, er kallblodiga dj enhet ar häpnadsväckande,» började herr Pickwiek i det han försökte att åstadkomma en skräckinjagande rynkning af ögonbrynen men endast lyckades framkalla ett alskvärdt småleende. Den nye medlemmen var dock situationen vuxen, och resande sig med en tacksam helsnmg åt ordförandens stol, sade han på ett högst förbindligt sätt: 1

‘Herr ordförande och mina damer — jao- ber om förlåtelse — mine herrar, tillåten mig att få in troducera mig sjelf i er krets såsom Sam Weller klubbens ödmjukaste tjenare.»

»Bra, bra!» skrek Hanna, svängande en sängvär-mare mot hvars handtag hon under tiden stödt sig.

Mm trogne vän och ädle beskyddare,» fortfor Laune och gjorde en gest med handen för att bedja om tystnad, »af hvilken jag presenterats i er krets på ett for mig sa smickrande sätt, bör ej tadlas för den krigslist hvaraf vi begagnat oss. Det är jag som uppgjort planen dertill, och det var först efter många invändningar han gick in derpå.

“&e så, kasta inte hela skulden på er sjelf:' ni vet att jag föreslog skåpet,» afbröt honom Snodgrass som tyckte att skämtet var utomordentligt roligt. ’ »Bry er inte om livad hon säger. Jag är den usling som gjorde det, min herre,» sade den nye medlemmen med en Wellersk nick åt herr Pickwiek Men, pa mm ära jag skall aldrig göra så mer utan hädanefter med hi och sjal egna mig åt den odödliga klubbens intressen.» . ö

o kör!“ skrok Hanna och slog med handen

pa sangvarmaren såsom om den varit en cymbal.143

r

“Vidare, vidare!" uppman de Winkle oeh Tup-man, under det ordföranden gjorde en välvillig böjning på hufvudet.

“Jag önskar blott få säga att jag — såsom ett ringa bevis på min tacksamhet för den ära mig vederfarits och såsom ett medel att inleda vänskapliga förbindelser mellan närboende nationer — har i det bortersta hörnet af trädgården uppsatt ett postkontor i häcken, en vacker och rymlig byggnad med häng-lås för dörrarne och alla slags beqvämligheter för expeditörerna — eller expeditriserna, om jag så får uttrycka mig. Det är det gamla kaninhuset, men jag har spikat igen dörren och gjort en öppning i taket, så att det kan inrymma allt möjligt och spara vår dyrbara tid. Bref, manuskripter, böcker och paketer kunna läggas in der, och då hvarje nation har sin nyckel, skall det bli ofantligt trefligt, föreställer jag mig. Jag beder klubben att åt densamma få öfver-lemna nyckeln samt att, lifligt tacksam för den ära mig bevisats, intaga min stol.“

Stark applåd, då herr Weller lade den lilla nyckeln på bordet och satte sig, sängvärmaren slogs och svängdes i vild fart och det dröjde en stund innan ordningen kunde återställas. Derpå följde en lång diskussion, hvilken var ytterst intressant, då hvar och en gjorde sitt bästa. Sammanträdet var derför ovanligt lifligt och upplöstes icke förrän sent, hvarvid tre gälla lefverop höjdes för den nye medlemmen.

Ingen ångrade någonsin att man invalt Sam Weller, ty en så ifrig, belefvad och glad medlem kunde ingen klubb uppvisa. Han inlade ovedersägligen qviekhet i sammankomsterna och satte stil i tidningen, ty hans tal bragte åhörarne nästan i kon-vulsioner och hans bidrag voro utmärkta, såsom varande patriotiska, klassiska, och dramatiska men aldrig sentimentala. Hanna ansåg dem värdiga en Bacon, Milton eller Shakespeare och omarbetade efter dem sina egna opera med god verkan, såsom hon sjelf tyckte.*P. S.*, den lilla poststationen, var i sanning en liten förträfflig inrättning och blomstrade underbart, ty nästan lika många besynnerliga saker passerade derigenom som genom det riktiga postverket — tragedier och halsdukar, poemer och pickles, trädgårdsfrön och långa bref, bjudningskort, bannor och annat smått och godt. Den gamle herrn i det stora huset tyckte om att skämta och roade sig med att skicka besynnerliga paketer, hemlighetsfulla helsningar och löjliga telegramer; och hans trädgårdsmästare, som låtit sig bedåras af Hannas behag, skickade ett kärleksbref till henne. Hvad de skrattade när hemligheten blef uppdagad, aldrig drömmande om hur många kärleksbref det lilla postkontoret skulle mottaga under kommande år.

*

Elfte kapitlet.

Experimenter.

“I morgon är det den 1 Juni, då resa Kings bort till kusten och jag får ledigt! Tre månades ledighet! Hvad jag skall njuta deraf!“ utropade Margret, då hon kom hem en varm dag och fann Hanna utsträckt på soffan i ett ovanligt tillstånd af utmattning, under det Betty tog af sig sina dammiga kängor och Amy lagade till limonad, så att man skulle få något att svalka sig med.

“Ack, så roligt! Faster March har också rest bort i dag,“ utbrast Hanna. “Jag var så ängslig att hon ville ha mig med sig. Om hon gjort det, hade jag måst följa med, men Plumfield är, som ni veta, nästan lika muntert och trefligt som en kyrkogård, och derför borde hon väl kunnat ursäkta mig, om jag betackat mig för det nöjet. Yi hade inte litet fläng *P. S.*, den lilla poststationen, var i sanning en liten förträfflig inrättning och blomstrade underbart, ty nästan lika många besynnerliga saker passerade derigenom som genom det riktiga postverket — tragedier och halsdukar, poemer och pickles, trädgårdsfrön och långa bref, bjudningskort, bannor och annat smått

och godt. Den gamle herrn i det stora huset tyckte om att skämta och roade sig med att skicka besynnerliga paketer, hemlighetsfulla helsningar och löjliga telegramer; och hans trädgårdsmästare, som låtit sig bedåras af Hannas behag, skickade ett kärleksbref till henne. Hvad de skrattade när hemligheten blef uppdagad, aldrig drömmande om hur många kärleksbref det lilla postkontoret skulle mottaga under kommande år.

*

Elfte kapitlet.

Experimenter.

“I morgon är det den 1 Juni, då resa Kings bort till kusten och jag får ledigt! Tre månades ledighet! Hvad jag skall njuta deraf!“ utropade Margret, då hon kom hem en varm dag och fann Hanna utsträckt på soffan i ett ovanligt tillstånd af utmattning, under det Betty tog af sig sina dammiga kängor och Amy lagade till limonad, så att man skulle få något att svalka sig med.

“Ack, så roligt! Faster March har också rest bort i dag,“ utbrast Hanna. “Jag var så ängslig att hon ville ha mig med sig. Om hon gjort det, hade jag måst följa med, men Plumfield är, som ni veta, nästan lika muntert och trefligt som en kyrkogård, och derför borde hon väl kunnat ursäkta mig, om jag betackat mig för det nöjet. Yi hade inte litet flängatt blifva af med den gamla damen, och det var alldeles som jag fått en skopa vatten öfver mig hvarje gång hon ropade på mig, ty jag hade så brådt med att få allt i ordning, att jag var ovanligt hjelpsam och medgörlig, och jag var rädd att hon skulle finna det omöjligt att skiljas från mig. Jag riktigt darrade som ett asplöf tills hon lyckligt och väl satt i vagnen och fick i sista stund ett anfall af förskräckelse, ty just när det bar af för henne stack hon ut hufvudet och gnälde: “Hännaa, vill du inte —?“ Mer hörde jag inte, ty jag vände fegt ryggen till och flydde; jag ordentligt storsprang och kilade om hörnet, der jag först kände mig säker. “

“Stackars gamla Hanna! Här hon kom hem, såg hon ut som om hon haft björnar i hälarne på sig,“ sade Betty, under det hon med moderlig uppsyn pysslade om systerns fotter.

“Faster March är en riktig sampyr, eller hur?“ anmärkte Amy och smakade med en kritisk min på limonaden.

“Hon menar vampyr; men det lönar inte mödan att bry sig derom. Det är för varmt att vara nogräknad med tokiga uttryck nu,“ mumlade Hanna.

“Hvad skall du göra hela den tid du har ledigt ?“ frågade Amy, i det hon med mycken takt bytte om ämne.

“Jag skall ligga och dra mig om morgnarne och göra ingenting, “ svarade Margret, som satt hopkrupen i länstolen. “Jag har blifvit körd upp ur sängen bittida hela vintern och måst öda bort mina dagar med att arbeta för andra, derför tänker jag nu slå mig i ro oeh syssla med mina egna tankar. “

“Hm,“ sade Hanna, “ett sådant sömnigt lif skulle inte passa för mig. Jag har skaffat ihop en massa böcker, och jag tänker använda mina sötebrödsdagar till att sitta uppe i det gamla äppelträdet och läsa, när jag inte har något annat för mig.“

“Låt mig få slippa läsa mina lexor på någon Alcott. 7tid, Betty, utan leka och hvila mig hela tiden som Margret och Hanna ämna göra,“ proponerade Amy.

“Hå ja, det kan du få, om mamma tillåter det. Jag vill lära mig några nya sanger, och mina stackars dockor behöfva verkligen få sin toalett litet upprustad till i sommar; det står rysligt illa till med dem och de ha nästan intet att ha på sig.“

“Få vi det, mamma ?“ frågade Margret och vände sig till fru March, som satt och sydde i hvad de kallade “mammas vrå“.

“Hi kunna försöka på en vecka och se hur ni tycka om det. Jag tror att ni om lördags qväll skola finna att barg nöjen och intet arbete är lika illa som bara arbete och inga nöjen.“

“Hej, visst inte, mamma, det skall bli så roligt, det är jag säker på!“ sade Margret belåten.

“Jag ber att få föreslå en skål, mitt herrskap. Lefve glädjen! Bort med allt släp! “ utbrast Hanna i det hon reste sig och fattade ett glas, då limonaden lcringbjöds. Alla drucko skålen under jubel och började experimentet med att slå dank den återstående delen af dagen. Följande morgon syntes Margret ej till förrän klockan 10; frukosten, som hon åt ensam, ville icke smaka, och -rummet föreföll henne ödsligt och ostädadt, ty Hanna hade icke satt blommor i vaserna, Betty underlätet att damma och Amys böcker lågo kastade här och der. Ingenting var snyggt och trefligt utom “mammas vrå“, hvilken såg ut som vanligt, och der satte hon sig nu för att “hvila och läsa“, hvilket ville säga detsamma som gäspa och grubbla på hvilka vackra sommartoaletter hon skulle skaffa sig för sina qvartalspengar. Hanna tillbragte morgonen på floden tillsammans med, Laurie, och på eftermiddagen satt hon uppe i äppelträdet och läste och grät öfver “Den vida, vida verlden'1. Betty -började sin dag med att plocka ut allt som fanns i det stora skåp der hennes dockfamilj residerade; men efter att ha tröttnat vid sitt göra innan det var halfgjordt, lemnade hon allt huller om bulleroch tog sig for att spela, innerligt belåten öfver att hon icke hade några fat och tallrikar att diska. Amjr gjorde i ordning sin löfsal, tog på sig sin bästa hvita klädning, ordnade sina lockar litet och satte sig ner och ritade under kaprifolierna i den förhoppningen att någon skulle få se henne och komma och fråga hvem den unga artisten var. Då ingen annan syntes till än en nyfiken harkrank, som uppmärksamt betraktade hennes arbete, gick hon ut och gick, öfverraskades af en regnskur och kom hem genomvåt.

Vid tebordet tog man en öfversigt af dagen och alla koinmo öfverens om att den varit mycket rolig, ehuru ovanligt lång. Margret, som på eftermiddagen gått ut och handlat i bodarne samt köpt sig ett “sött blått musslinstyg11, hade, sedan hon skurit till det, kommit underfund med att det ej dugde tvätta, hvilken otur gjorde henne litet fnurrig. Hanna hade snafvat och skrubbat sin näsa då hon dragit upp båten och skaffat sig en olidlig hufvudvärk genom att läsa för länge. Eetty var misslynt öfver oredan i sitt skåp och derför att hon ej kunnat genast lära sig fyra sånger. Amy var otröstlig öfver att hennes klädning blifvit nedsmutsad, ty Kate Brown skulle ha främmande dagen derpå, och nu hade hon ingenting att taga på sig. Men allt detta var blott småsaker, och de försäkrade modern att det gick förträffligt med deras experiment. Fru March smålog, sade ingenting och skötte, biträdd af Elsa, flickornas försummade göromål, så att det var snyggt och fint öf-verallt och hushållsmaskineriet gick sin jemna gång. Det var förvånande att se hur allt inom hemmet kom i ett besynnerligt och otrefligt tillstånd genom hvilo-och förströelse-experimentet. Da.garne blefvo allt längre och längre; väderleken var ovanligt ostadig och lynnena likaså; en känsla af att man var ryckt ur den vanliga lefnadsordningen hade bemäktigat sig alla, och den lede fienden höll en mängd förtretligheter i beredskap åt de sysslolösa händerna. I detta öfver-fiöd af ledighet tog Margret fram sina sysaker ochfann då att tiden gick så långsamt, att hon klippte galet och förstörde sin klädning under sina försök att gifva stil åt den å la Moffat. Hanna läste tills hennes ögon vägrade att göra tjenst längre och hon fick leda för böcker, hvarjemte hon biet sa vresig, att till och med den godsinte Laurie kom i gräl med henne, och dessutom så nedstämd till lynnet, att hon i sin förtviflan önskade att hon rest bort med faster March. Betty gick det rätt bra för, emedan hon beständigt glömde bort att lösen nu var: bara nöjen och intet arbete samt litet emellanåt återföll i sina gamla vanor, men det låg i luften någonting som gjorde henne förstämd, och mer än en gång var hennes lugn i hög grad stördt -- ja, till och med ända derhän, att hon vid ett tillfälle verkligen ruskade den stackars älskade Juanna och sade henne att det var “en pina bara att se henne. “ Amy slet värst ondt af alla, ty hennes resurser voro små, och när systrarne lemnade henne att roa sig sjelf bäst hon kunde, fann hon snart sitt eget fulländade och vigtiga lilla jag vara en tung börda. Dockor tyckte hon icke om, fesagor voro barnsliga och man kunde icke stå ut med att rita dagen i ända. Tekalaser var det icke mycket be-vändt med, och icke heller små utflykter, såvida de icke arrangerats mycket väl. Hade man ett vackert hus, fullt med fina flickor, eller finge ge sig af på resor, så skulle sommaren nog vara förtjusande; men att stanna hemma tillsammans med tre sjelfviska systrar och en fullvuxen pojke, det vore nog för att fresta en engels tålamod11, förklarade mamsell Mala-prop, sedan några dagar egnats åt nöjen, förtretligheter och ledsnad.

Ingen ville medgifva att man ledsnat på experimentet, men när fredagsaftonen kom, tillstod hvar och en inom sig att man kände sig belåten med att veckan var i det närmaste slut. I förhoppning att göra intrycket af den gifna lexan ännu djupare, beslöt fru March, som blifvit begåfvad med mycken humor, att afsluta sina döttrars pröfning på ett passande sätt.hvarför hon gaf Elsa ledigt på söndagen och lät flickorna njuta den fulla effekten af förströelsesystemet.

När systrarne stego upp om söndagsmorgonen, fanns ingen eld i köket, ingen frukost i matsalen och ingen moder kunde upptäckas någonstädes.

“Gud tröste oss! Hvad har händt?“ utropade Hanna, kastande omkring sig förtviflade blickar.

Margret sprang en trappa upp och kom' snart ned igen med lugnad uppsyn men något förvirrad och en smula förlägen.

“Mamma är inte sjuk, bara mycket trött, och säger att hon ämnar hålla sig i stillhet på sitt rum hela dagen och låta oss sköta oss sjelfva bäst vi kunna. Det är något högst ovanligt för henne och inte likt henne alls, men hon säger att det har varit en mycket tung vecka, så att vi inte fa knota utan taga oss fram på bästa sätt.“

“Det är väl inte så svårt heller, och jag tycker om hennes idé, ty jag längtar efter någonting att göra — det vill säga något roligt som är -nytt, förstå ni väl,“ tillade Hanna hastigt.

Och det var verkligen en stor tröst för dem att få någon sysselsättning, och de grepo sig derfor ifrigt an, men snart insågo de sanningen af Elsas ord: “Att sköta ett hushåll är ingen lek“. Der fanns mat i öfverflöd i skafferiet, och medan Betty och Amy dukade bordet, lagade Margret och Hanna frukosten, derunder uttalande sin förvåning öfver att tjenstfolk alltid knota öfver att ha strängt arbete.

“Jag skall bära upp litet till mamma, fast hon sade att vi inte behöfde bry oss om henne, ty hon skulle sköta sig sjelf,“ sade Margret, som spelade matmoder och tyckte sig vara en riktig matrona der hon satt bakom teköket.

Innan man började frukostera, gjordes en bricka i ordning och bars upp till fru March med helsningar från köksorna. Teet var mycket bittert, omeletten vidbränd och skorporna för hårdt gräddade, men fruMarch höll till godo och tackade derfor men skrattade hjertligt inom sig deråt, sedan Hanna gått ned igen.

“Stackars små flickor, jag är rädd för att det kommer att smaka dem så lagom bra, men det gör dem ingen skada utan tvärtom godt,“ sade hon framtagande den mera smakliga mat hvarmed hon försett sig sjelf och sättande undan den misslyckade frukosten, så att hon icke skulle såra deras finkänslighet — ett oskyldigt moderligt bedrägeri hvarför döttrarne voro henne mycket tacksamma.

Stor var nu jämmern dernere och första kokerskans bekymmer öfver de misstag hon gjorde.

“Bry dig inte om det der, jag skall laga middagen och vara piga; ni andra få agera herrskap, vara fina om händerna, se främmande hos er och utdela befallningar," sade Hanna, som ännu mindre än Margret förstod sig på köksaffärer.

Det välvilliga anbudet mottogs med glädje, och Margret gick in i förmaket, som hon hastigt städade genom att sopa in soporna under soffan och stänga igen spjeljalusierna för att bespara sig besväret att damma. Fullkomligt förlitande sig på sin egen skicklighet och önskande att bli berömd derför, skref Hanna en biljett till Laurie, hvari hon bjöd honom till middagen.

“Det vore bättre att du såg efter hvad vi ha att komma med innan du bjuder främmande," sade Margret, då Hanna anförtrodde henne sin gästvänliga men något raskt utförda handling.

“Åh bevars, vi ha biffstek och potatis i öfverflöd, och dertill skall jag skaffa litet sparris och hummer, så blir det finfint, som Elsa säger. Så skola vi ha laktuk och göra sallat; jag vet inte hur den tillagas, men det står i kokboken. Till efterrätt få vi blanc-manger och smultron, och sedan kaffe, om du vill ha det riktigt gentilt."

“Kom inte med al ltför många rätter, kära Hanna, ty du kan inte göra något annat i köksväg som duger att äta än pepparkakor och sirapskarameller. Jag151

tvår mina händer hvad middagen beträffar, och sedan du nu på eget ansvar bjudit Laurie, så får du också taga hand om honom. “

“Jag begär inte att du skall göra något annat än hålla honom sällskap och hjelpa mig med puddingen. Du lofvar ju att ge mig ett godt råd, om jag stannar i stöpet, gör du inte det?“ frågade Hanna i något spetsig ton.

“Ja, det skall jag, fäst jag inte är hemma i stort mer än att baka bröd och litet annat smått. Det vore bättre att du bad mamma om lof först innan du börjar med dina tillrustningar,“ svarade Margret tillrättavisande.

“Naturligtvis, jag är väl inte tokig heller .' sade Hanna och rusade upp till modern i ett anfall af vrede öfver att man vågat betvifla hennes skicklighet

som kokerska. . . „

“Laga hvad du vill men lat mig vara i tred. Jag ämnar mig bort till middagen och orkar mte höra talas om hushållsaffärer nu,“ sade fru March, sedan Hanna framstält sin begäran. Jag har aldrig tyckt om att sköta hushållet och tager mig ledigt i dag-för att läsa, skrifva, gå på visiter och roa mig. “

Den för Hanna ovanliga anblicken att se sm arbetsamma moder makligt ligga och läsa på formiddagen gjorde på henne samma intryck som om hon bevitnat ett naturfenomen, ty en jordbäfning eller ett vulkaniskt utbrott skulle svårligen ha slagit henne

med större häpnad. _

“Allt är upp- och nedvändt i dag,“ sade hon toi sig sjelf, då hon gick utför trappan. Håller nu Betty på och gråter; det är ett säkert tecken till att någonting är på tok. Om Amy morskai sig, skall jag ruska om henne en smula. “

Kännande sig sjelf ha kommit ur de vanliga spåren, skyndade Hanna in i salongen, der hon fann Betty snyfta öfver Pippi, kanarifågeln, som lag dod i buren med sina små klor patetiskt utsträckta liksom bad han om mat, i brist hvarpå han hade dött.“Alltihop är mitt fel — jag glömde bort honom — der finns inte ett korn eller droppe vatten — ack, Pippi! — ack, Pippi, hur kunde jag var så grym mot dig?“ stammade Betty snyftande, i det hon tog den stackars fågeln i händerna och försökte återkalla honom till lifvet.

Hanna såg in i Pippis halföppna ögon, kände efter om det lilla hjertat slog, men då hon fann fågeln stel och kall, erbjöd hon sin domino-låda till kista åt honom.

“Lägg honom i ugnen, så blir han kanhända varm och får lif igen,“ sade Amy, som hoppades det bästa.

‘Tast han svultit ihjäl, behöfver han väl inte bli stekt efter döden. Jag skall göra en svepning åt honom, och han skall ligga i en riktig graf. Aldrig mer skall jag ha någon fågel, aldrig, Pippi lilla, ty jag är för elak att ha någon,“ mumlade Betty, sittande på golfvet med händerna hopknäppta om sin älskling.

“Begrafningen skall firas i eftermiddag, och vi skola allesammans följa honom till grafven. Gråt inte mer, Betty; det är för ledsamt, men allt går på tok den här veckan, och Pippi har lidit värst af vårt experiment. Gör i ordning svepningen och lägg honom i min låda, och sen vi ätit middag, skola vi hålla en liten fin begrafning,“ sade Hanna, hvilken tyckte sig ha tagit på sin del den största anparten af dagens bekymmer.

Ofverlemnande åt de andra att trösta Betty, gick hon derefter ut i köket, som befann sig i det mest nedslående tillstånd af oreda. Sättande på sig ott stort förkläde, skred hon till verket och staplade upp tallrikarne för att diskas, då hon varsnade att elden slocknat.

“Det här tycks komma att gå bra!“ mumlade Hanna, i det hon ryckte upp luckan och rörde om duktigt i askan.Sedan hon fått elden att brinna igen, tyckte hon det vara bäst att gå till torget medan vattnet kokade upp Promenaden inverkade välgörande pa henne, och smickrande sig med att ha gjort goda affärer, återvände hon hem med en mycket ung hummer, litet gammal sparris och sura smultron, fea småningom kom vår kokerska sig i gång, det led mot middagen och ugnen var nästan röclglödgande. Elsa hade i den lemnat qvar en panna med deg för att jäsa, Margret hade knådat om den, satt in den för andra gangen och sedan glömt den. Bäst som Margret var inbegripen i ett lifligt samtal med Sally Gardiner i salongen, kastades dörren upp och en mjölig, nedsotad

gestalt med eldröda kindben och haret i oordning syntes samt frågade i häftig ton:

“Är inte bi-ödet gräddadt nog, da det jaser

öfver?“ . , ,

Sally började skratta, men Margret nickade och sköt upp ögonbrynen så långt de kunde komma, hvilket hade till följd att köksuppenbarelsen försvann och utan vidare uppskof satte in i ugnen det sura brödet. Eru March gick sin väg, efter att först ha kastat en blick här och der för att se^ hur sakerna stodo och sagt några tröstande _ ord åt Betty, som satt och gjorde i ordning Pippis svepning, medan hennes bortgångne älskling låg på sin lit deparade i dominolådan. En besynnerlig känsla af hjelplöshet öfverföll flickorna, då de sågo moderns grå hatt vika af om hörnet, och när några minuter senare mamsell Orocker kom på besök och sade att hon ämnade stanna till middagen, grepos de al lortviflan. Mamsell Crocker var ett magert, gulblekt gammalt fruntimmer med hvass näsa och spejande ögon, hvilka ingenting undgick, och hon sqvallrade om a.llt hvad hon såg. Elickorna tyckte icke om henne nien hade blifvit af modern tillsagda att visa sig vänliga mot henne, helt enkelt derför att hon var gammal och fattig samt hade få vänner. Margret bjöd henne derför att taga plats i länstolen och försökte att under-

hålla henne, medan hon oupphörligt frågade, kritiserade allt ocli berättade historier om sina bekanta.

Det är omöjligt att beskrifva den ängslan, de bekymmer och pröfningar Hanna ntstod denna förmiddag, och den middag hon serverade utgjorde sedan ett föremål för systrarnes ständiga skämt. Rädd för att framställa några flera frågor, sökte hon reda sig ensam bäst hon kunde och fann derunder att det be-höfs någonting mer än energi och god vilja för att bli kokerska. Sparrisen kokade hon för länge, och blef otröstlig då hon fann sig ha kokat bort hufvudena och märkte att stjelkarne vore ännu hårdare än förut. Brödet var brändt svart, ty hon var så upptagen af sallatens tillagning, att hon glömde bort allt annat, och fann att icke heller den kunde ätas. Hummern var en skarlakansröd gåta för henne, men hon hamrade och bultade den oförskräckt tills den var qvitt sitt skalomhölje, hvarpå dess magra proportioner doldes i en berså af laktukblad. För att icke sparrisen skulle kallna, måste hon skynda sig med att koka potatisen, hvilken aldrig blef färdig. Blancmangern var full af klimpar och smultronen icke så mogna som de förefallit nere på torget.

“Rå, så kunna de äta biffstek, bröd och smör, om de äro hungriga, men det är bra förargligt att ha förstört hela sin förmiddag för ingenting/' tänkte Hanna, då hon ringde med klockan en halftimme senare än vanligt. samt, varm, trött och misslynt, kastade en blick öfver h vad hon framdukat för Laurie, som var van vid alla möjliga läckerheter, och mamsell Crocker, hvars nyfikna ögon inga fel kunde undgå och hvars sluddrande tunga skulle utbasuna dem öfverallt der hon kom.

Den stackars Hanna skulle gerna ha krupit under bordet, då hon såg huru man smakade på det ena efter det andra och sedan lät det stå orördt, mider det att Amy skrattade i mjugg, Margret såg be-dröfvad ut, mamsell Crocker snörpte ihop läpparne och Laurie pratade och skrattade allt hvad hankunde för att gifva middagssällskapet en glädtig stämning. Hvad Hanna ansåg sig vara riktigt säker på var smultronen, ty hon hade sockrat dem väl och vispat tjock grädda dertill. Hennes brännande kindben afkyldes litet och hon tog ett djupt andedrag, då de vackra glasassietterna gingo rundt bordet och alla kastade förtjusta blickar på den i en gräddsjö simmande lilla rosenfärgade ön. Mamsell Crocker smakade först, men gjorde dervid en grimas och drack genast litet vatten. Hanna kastade nu en blick på Laurie. men han åt oförskräckt, ehuru ett litet veck syntes omkring hans mun och han höll sina ögon fästade på assietten. Amy, som var förtjust i läckerheter, förde en full sked till munnen, men for i detsamma till, gömde sitt ansigte i serveten och lemnade snart bordet.

“Min G-ud, hvad är det?“ utropade Hanna darrande.

“Salt i stället för socker och gräddan sur,“ svarade Margret med en tragisk gest.

Hanna lät höra ett qväfdt anskri och föll tillbaka på stolen, nu erinrande sig att hon, då hon skulle till sist sockra öfver smultronen, tagit ur en af do på köksbordet stående lådorna och glömt att slå mjölken i kylaren. Hon blef blodröd i ansigtet och var nära att brista ut i gråt, då hennes ögon i detsamma mötte Lauries, livilka försökte se glada ut, tack vare hans hjeltemodiga bemödanden; den komiska sidan af saken siog henne nu plötsligt, och hon

skrattade så, att tårarne runno utför hennes kinder. Så gjorde äfven de andra, till och med mamsell Crocker, och den olycksaliga middagen slutade gladt med smör och bröd, oliver och skämt.

“Jag har inte själsstyrka nog att skämta längre nu då vi måste bli så allvarliga som det höfs vid en begrafning,“ sade Hanna, då de stego upp från bordet, hvarefter mamsell Crocker gjorde sig ^i ordning att gå, ty hon brann af otålighet att la berätta sin färskaste, historia vid en annan väns middagsbord.De gjorde sig allvarliga for Bettys skuli; Laurie gräfde en grop under ormbunkarne i bersån, och med många tårar nedlades lilla Pippi deri af sin öm-hjertade herrskarinna och betäcktes med mossa, hvar-efter en krans af violblommor och nate hängdes pa stenen, hvilken försågs med följande grafskrift, som författats af Hanna, under det hon sysslade med middagen:

Här ligger Pippi March, som dog den 7 Juni.

Älskad och djupt begråten, han aldrig glömmas skall.

Efter ceremoniens slut drog sig Betty tillbaka i sitt rum, öfverväldigad af sin rörelse och hummern; hon kunde icke lägga sig, ty sängarne voro icke bäddade, men hon kände likväl sin sorg lindras betydligt genom att ruska om kuddarne och städa.. Märgret hjelpte Hanna att bära ut hvad som återstod efter den festliga middagen, hvartill åtgick halfva eftermiddagen och hvaraf de blefvo så trötta, att de kommo öfverens om att till qvällsvard nöja sig med te och rostade brödskifvor. Laurie for ut och åkte med Amy, hvilket var en ren välgerning, ty den sura grädden tycktes ha inverkat menligt på hennes lynne. Då fru March kom hem på eftermiddagen, fann hon de tre äldsta flickorna midt i värsta stöket, och en blick i köksskåpet gaf henne en föreställning om hur en del af experimentet lyckats.

Innan våra husmödrar hunnit så långt, att de kunde sätta sig och hemta andan litet, ringde det på dörren, och nu fick man än värre brådt med att bli så pass presentabel, att man kunde gå och öppna; vidare skulle teet sättas på och några ärenden uträttas, och så måste man taga ett eller annat stygn med nålen, som försummats ända in i sista stunden. Då skymningen inbröt, samlades man den ena efter den andra på verandan, der törnrosorna knoppades så vackert, och alla pustade ochsuckade då de satte sig, liksom de varit trötta eller sorgsna.

“En sådan ryslig dag!“ började Hanna, hvilken vanligtvis var den som inledde deras samtal.

“Den har tyckts mig kortare än de andra — men mycket odrägligare,“ sade Margret.

“Inte en smula af den vanliga hemtrefnaden!“ tillade Amy.

“Det kan man väl inte undra öfver heller, då mamma och Pippi äro borta, “ genmälde Betty suckande' och kastade en tårskymd blick på den tomma buren öfver hennes hufvud.

“Der ha vi mamma, och i morgon får du en annan fågel, om du ber henne derom.11

I detsamma inträdde fru March och satte sig hos sina döttrar, men det såg ut som om hennes söndag ej varit angenämare än deras.

“Äro ni belåtna med ert experiment, flickor, eller vilja ni kanske fortfara dermed en vecka till?“ frågade hon, då Betty slingrade sina armar omkring hennes hals och de andra vände sig mot henne med ljusnande ansigten, såsom blommorna vända sig mot solen.

“Inte jag!“ utbrast Hanna bestämdt.

“Inte jag heller!11 hördes ett eko från de andra.

“Ni tycka då att det är bättre att ha några få pligter att sköta och lefva en smula for andra också?11

“Att slå dank och sluka romaner blir man inte rik på,“ anmärkte Hanna, skakande på hufvudet. “Det har jag ledsnat på och tänker derför taga mig för någonting nyttigt.11

“Till exempel att koka mat ordentligt; det är en nyttig talang, som ingen qvinna borde sakna,11 sade fru March och skrattade vid tanken på Hannas middag, ty hon hade mött mamsell Crocker, som berättat hela förloppet för henne.

“Mamma, gick du inte din väg och lät allt vara, derför att du ville se huru vi skulle reda oss paegen hand?“ utbrast Margret, som haft sina misstankar hela dagen.

44Jo, jcig ville komma er att inse att all trefnad är beroende af att hvar och en troget sköter sin pligt. Medan Elsa och jag förrättade era sysslor, förde ni samma makliga lif, ehuru jag inte tror att ni kände er så särdeles glada och belåtna dermed, och derför beslöt jag att gifva er en liten lexa och visa er hvad följden blir, när hvar och en tänker endast på sig sjelf. Tycka ni inte att det är roligare att hjelpa hvarandra, att ha sina dagliga göromål, som gifva ledigheten ett ökadt behag när den kommer, samt att arbeta och försaka, så att hemmet må blifva kärt och trefligt för oss alla?“

“Jo, mamma, det göra vi!“ utropade flickorna.

“Lyden då mitt råd och tagen åter 'upp edra små bördor, ty fastän de ibland tyckas vara tunga, äro de nyttiga för oss och blilva lättare, da vi blifvit vana vid dem. Arbete är helsosamt, och det linnes ingen brist derpå för någon; det bevarar oss fran ledsnad och dåliga handlingar; det styrker själs- och kroppskrafterna och skänker oss en känsla af egen duglighet och oberoende, som är bättre än penningar och grannlåter. “

“Vi skola arbeta som bin, och göra det gerna, skall du la se, mamma!" sade Hanna. “Jag skall taga mig till att laga mat om söndagarne, och nästa middag jag bjuder på skall jag få heder af.“

“Jag skall sy ett dussin lakan åt pappa i stället för att låta dig göra det, mamma. Jag kan och vill det, fast jag inte är just mycket road af att sy. Det är bättre än att jemt hålla på med mina egna saker, ty de äro mer än bra som de nu äro,“ sade Margret.

“Jag skall läsa mina lexor för hvar dag och inte öda bort så mycken tid på dockorna och musiken. Jag är mycket dum och gör bättre i att söka lära mig något annat än att spela," tillkännagaf Betty vara sin åsigt, under det Amy följde systrarnesexempel genom den hjeltemodiga förklaringen: “Jag skall lära mig att göra knapphål och försöka begagna riktiga ord i hvad jag säger.“

“Mycket bra! Då är jag fullkomligt belåten med resultatet af ert experiment och hoppas att vi inte behöfva göra det om igen, men derför böra ni inte slå öfver till den andra ytterligheten och träla som slafvar. Hafven bestämda tider för arbetet och nöjet; gören hvarje dag både nyttig och nöjsam och visen att I uppskatten tidens värde genom att använda den väl. Då skall ungdomen skänka er glädje och ålderdomen ej gifva er något att ångra samt lifvet, trots fattigdomen, synas er herrligt och skönt.“

“Det skola vi aldrig glömma, mamma!“ svarade flickorna; hvilket de ej heller gjorde.

*

Tolfte kapitlet.

Camp Laurence.

Betty var postmästarinna, ty då hon var den af systrarne som var mest hemma, kunde hon regelbundet sköta tjensten, och hon tyckte om det dagliga bestyret att läsa upp den lilla dörren och utdela posten. En Julidag kom hon in med båda händerna fulla af bref och paketer, som hon tillstälde sina egare öfverallt i huset.

“Här har mamma sin blombukett. Laurie glömmer aldrig bort den,“ sade hon och satte en frisk bukett i vasen som stod i “mammas vrå“ och som aldrig var tom, tack vare den uppmärksamme gossen.

“Mamsell Margret March, ett bref och en vante,“ fortfor Betty och lemnade sakerna åt systern, som satt hos modern och stickade manschetter. exempel genom den hjeltemodiga förklaringen: “Jag skall lära mig att göra knapphål och försöka begagna riktiga ord i hvad jag säger.“

“Mycket bra! Då är jag fullkomligt belåten med resultatet af ert experiment och hoppas att vi inte behöfva göra det om igen, men derför böra ni inte slå öfver till den andra ytterligheten och träla som slafvar. Hafven bestämda tider för arbetet och nöjet; gören hvarje dag både nyttig och nöjsam och visen att I uppskatten tidens värde genom att använda den väl. Då skall ungdomen skänka er glädje och ålderdomen ej gifva er något att ångra samt lifvet, trots fattigdomen, synas er herrligt och skönt.“

“Det skola vi aldrig glömma, mamma!“ svarade flickorna; hvilket de ej heller gjorde.

*

Tolfte kapitlet.

Camp Laurence.

Betty var postmästarinna, ty då hon var den af systrarne som var mest hemma, kunde hon regelbundet sköta tjensten, och hon tyckte om det dagliga bestyret att läsa upp den lilla dörren och utdela posten. En Julidag kom hon in med båda händerna fulla af bref och paketer, som hon tillstälde sina egare öfverallt i huset.

“Här har mamma sin blombukett. Laurie glömmer aldrig bort den,“ sade hon och satte en frisk bukett i vasen som stod i “mammas vrå“ och som aldrig var tom, tack vare den uppmärksamme gossen.

“Mamsell Margret March, ett bref och en vante,“ fortfor Betty och lemnade sakerna åt systern, som satt hos modern och stickade manschetter.“Besynnerligt, jag glömde qvar ett par derborta, och här är bara en,“ sade Margret och betraktade den grå bomullsvanten.

“Tappade du inte den andra i trädgarden i “Nej, det gjorde jag inte, det är jag säker på, ty det fanns bara en på posten."

“Jag kan inte med att ha omake vantar! Men lika godt, den andra kommer nog till rätta. Brefvet jag fått är bara en öfversättning af den tyska visan jag bad Laurie om. Förmodligen har hr Brooke gjort den, ty det är inte Lauries handstil."

Fru March kastade en blick på Margret, som tog sig mycket bra ut i sin morgonkläd ning af gingham, med de små lockarne Häktande omkring pannan, och som såg så qvinlig ut der hon satt och sydde vid sitt lilla arbetsbord, hvarpå lågo en mängd fina hvita linneremsor. TJtan minsta aning om hvad hennes moder tänkte, sydde hon och sjöng, under det fingrarne voro i full verksamhet och hennes tankar upptagna af flickfantasier, lika oskyldiga och rena som penséerna i hennes bälte. Vid denna anblick maste Iru March le och känna sig belåten med dottern.

“Två bref till doktor Hanna, en bok och cn löjlig gammal hatt, som inkräktat nästan hela utrymmet i postkontoret," sade Betty skrattande, da hon kom in i studerkammaren, der Hanna satt och skref. _ _ „

“En sådan filur den Laurie är!. Jag sade at honom att jag tyckte det vore bra mycket bättre om man begagnade större hattar än de som nu äro pa modet, ty. solon bränner mig hvarenda dag det är varmt. Då svarade han: ‘Hvem bryr sig om modet! Begagna en stor hatt och genera er inte.‘ Jag^sade att jag skulle göra det, om jag bara hade någon, och så skickar han mig den här för att Iresta mig. Jag vill taga den på mig för ro skull och visa honom att jag inte bryr mig om modet."Sedan Hanna hängt upp den antika, bredskyggiga hatten på en Platobyst, började hon läsa sina bref.

Det från hennes moder kom hennes kinder att purpras och hennes ögon att fyllas af tårar då hon läste:

“Mitt barn!

Jag skrifver några rader för att säga dig med hvilken tillfredsställelse jag följer dina bemödanden att beherrska

ditt lynne; du säger ingenting om de strider du kämpar, dina misslyckade bemödanden eller framgångar och tror kanhända att ingen annan än den Vän som du dagligen anropar om hjelp ser dem, såsom jag tyckt mig finna af det nötta papperet omkring din vägvisare-bok. Äfven jag har sett dem alla och är af hela mitt hjerta öfvertygad om uppriktigheten af ditt beslut, sedan det börjat bära frukt. Fortgå med tålamod och fasthet på denna väg och var städse förvissad om att ingen tager ömmare del i ditt sträfvande än din tillgifna

Moder. “

“Det gör mig godt! Detta är värd t många tunnor guld och lika många beröm! Ack, mamma, jag skall försöka! Jag skall bli allt bättre och bättre och inte förtröttas, då jag har dig som hjelper mig.“

Läggande ned hufvudet på sina armar, fuktade Hanna sin lilla roman med några glädjetårar, ty hon hade trott att ingen bemärkt och uppskattat hennes bemödanden att blifva god, och det bevis hon nu fått om motsatsen var dubbelt dyrbart, dubbelt uppmuntrande, derför att det kom oförväntadt och från den på hvai’s bifall hon satte högsta värdet. Kännande sig starkare nu än någonsin förut att möta och öfvervinna sin Apollyon, fäste hon med en knappnål brefvet innanför sin klädning såsom en sköld och ett varningstecken att hon ej skulle bli anfallen oförvarandes och gick att bryta sitt andra bref, fullkomligt rustad att mottaga vare sig goda eller då-liga nyheter. Med stor och brådskande stil skref Laurie:

“Snälla Hanna!

Sfågra gossar och flickor från England komma och helsa på mig i morgon, och då skola vi ha riktigt roligt. Om vädret blir vackert, har jag tänkt slå upp mitt tält på Långängen, dit vi ro och äta frukost och spela crocket, och så skola vi på sigenar-manér lefva lägerlif och ha en stor eld och allt annat roligt vi kunna hitta på. De äro mycket hyggliga och tycka om sådant der. Brooke 'följer med för att hålla gossarne i styr, och Kate Vaughan skall spela förkläde åt flickorna. Varen snälla och kommen allesammans ; Betty släpper jag inte på några vilkor och ingen skall vara obeskedlig mot henne. Tänken inte på 'att taga matsäck med er. Det skall jag styra om liksom allt annat — kommen för all del, jag bjuder på lifvadt sällskap.

I flygande fläng, er evigt tillgifne Laurie.

“Här skall lefvas .lusteliga!“ utbrast Hanna, skyndande in att förkunna den stora nyheten för Margret. “Vi få naturligtvis lära, mamma? Det blir ett godt handtag åt Laurie, ty jag skall ro och Margret hjelpa till med frukosten och åt barnen kunna vi väl alltid hitta på något att göra,“

“Måtte bära inte Vaughans vara fint folk och fullvuxna menniskor. Vet du något om dem, Hanna? frågade Margret.

“Bara att de äro fyra. Kate är äldre än du, Fredrik och Frank äro tvillingar, ungefär jemnåriga med mig, och så ha de en liten flicka, Grace, som är nio eller tio år. Laurie blef bekant med dem när han var utrikes och kom då bra sams med gossarne. Af hvad han sagt mig om Kate lät det som om han inte vore särdeles förtjust i henne.““Hvad det är väl att jag har min kattunskläd-ning tvättad och struken, den skall jag ha på mig och den passar så bra!“ anmärkte Margret förnöjd. “Har du också någon klädning som passar, Hanna?“

“Min röda och grå, den duger nog åt en rod-dare; som jag tänker ro och skala omkring, vill jag inte ha något stärkt på mig. Du följer väl med, Betty ?“

“Ja, om jag slipper bli tilltalad af någon af gossarne."

“Ja, det skall du visst slippa."

“Jag vill gerna göra Laurie till viljes, och herr Brooke är jag inte rädd för, ty han är så vänlig; men jag vill hvarken leka, sjunga eller säga någonting. Jag skall göra nytta för mig med besked och inte besvära någon, och om du, Hanna, tager vård om mig, så följer jag med.“

“Du är ändå min snälla flicka! Du försöker att bekämpa din skygghet, och det tycker jag om dig för. Det är inte lätt att öfvervinna sina fel, det vet jag nog, och ett vänligt ord hjelper under mycket.“

“Tack, mamma,“ sade Hanna och tryckte på fru Marchs insjunkna kind en tacksam kyss, som för modern var af större värde än om hon derigenom fått tillbaka sin ungdoms fylliga rosor.

“Jag har fått en flaska choklad-droppar och den tafla jag önskade kopiera,“ sade Amy och visade sin post.

“Och jag har från herr Laurence fått ett bref, deri han ber mig att komma öfver och spela för honom i qväll innan lyktorna tändas, och jag skall göra det,“ tillade Betty, hvars vänskap för den gamle herrn blef allt större för hvarje dag.

“Låtom oss nu sätta lif i spelet och arbeta dubbelt så ifrigt i dag, så att vi i morgon kunna roa oss med godt samvete," sade Hanna och gjorde sig i ordning att utbyta sin penna mot en qvast.

Då solen tidigt följande morgon blickade in i flickornas rum utlofvancle en vacker dag, såg honen tafla af komisk effekt. Hvar och en hade gjort cle förberedelser till utflykten som ansetts nödvändiga oeh lämpliga. Margret hade en extra rad af papil-jotter öfver pannan; Hanna hade frikostigt gnidit m 'sitt illa medfarna ansigte med coldcream; Betty hade tagit Juanna med sig i sängen för att trösta henne öfver den stundande skilsmessan, men Amy var ändock den som tog priset, ty hon hade pa den lilla uppnäsan anbragt en stålklämmare för att fa en smula bugt på dess förargliga form. Det kostliga skådespelet tycktes roa solen, ty hon brast ut i en sådan flod af strålar, att Hanna vaknade och, upp-gifvande ett hjertligt skratt åt Amys prydnad, dermed väckte systrarne.

Solsken och skratt voro goda förebud for den stundande lustfärden, och snart var man i liflig verksamhet i de båda husen. Betty, som blef foret i ordning, stod vid fönstret och rapporterade hvad som skedde midtemot och påskyndade sina systrars toalett genom tätt på hvarandra följande telegramer:

“Der går drängen med tältet! Jag ser fru Barker stufva in frukosten i en större och en mindre korg. Nu ser herr Laurence på himmelen och väderflöjeln; det vore bra roligt om han också följde med. Der står Laurie alldeles lik en sjöman, den snälla gossen! Nej, men se bara! Der kor upp en vagn, full af folk — ett långt fruntimmer, en liten flicka och två otäcka pojkar. En al dem är ofärdig. Stackars gosse, han går på krycka! Det talade Laurie inte om. Skynden ér, flickor, eller komma vi för sent! Der ha vi Edvard Moflat. Kom och se, Margret! Var det inte den der herrn som hclsade på dig en dag då vi voro ute och handlade?"

“Jo, det var det. Så besynnerligt att han kommer mod; jag trodde att hän hade rest till bergstrakten. Der ha vi Sally. År jag bra nu, Hanna?" utbrast Margret brådskande. -

“Du är en riktig tusensköna. Drag^ upp kläd-ningen litet och sätt hatten rätt, det ser sa sentimen-talt ut som den nu sitter och den blåser af dig vid första vindfläkt. Men, så kommen då en gång!“

“För all del, Hanna, tänker du ha den der rysliga hatten? Det blir alltför galet. Du vill väl inte göra dig till en fågelskrämma heller!“ sade Margret i föreställande ton, då Hanna ämnade sätta på sig den med ett rödt band utstyrda bredskyggiga och gammalmodiga hatten som Laurie skickat henne på skämt.

“Jo, det tänker jag visst, den skyddar så bra mot solen och är dessutom lätt och stor. Man kommer att skratta åt den, men det gör mig ingenting att jag ser ut som en fågelskrämma, bara jag känner mig fri och ledig. “

Derpå satte sig Hanna i spetsen för tåget och de andra följde efter henne, bildande en liten ljus syskontrupp i sina glada sommartoaletter, med glädjestrålande ansigten under de i mjuka vågor gående hattbrättena.

Laurie skyndade för att möta och på det mest hjertliga sätt presentera dem för sina vänner. Gräsplanen fick tjenstgöra såsom förmak, och under några minuter spelades der en mycket liflig scen. Det gladde Margret att Kate Yaughan, ehuru tjugo år gammal, var klädd med en efterföljansvärd enkelhet, och hon kände sig mycket smickrad af unga herr Edvards försäkringar att han kommit enkom för att lä återse henne. Hanna förstod nu hvarför Laurie varit så njugg på loford när han talade om Kate, ty i hela hennes sätt spårades ett bemödande att söka hålla folk på afstånd, hvilket kontrasterade starkt mot de andra flickornas glädtighet och tillgänglighet. Betty kastade forskande blickar på de främmande gossarne och fann att den af dem som var ofärdig inte var så motbjudande som hon först tyckte utan af ett mildt lynne och klen till helsan, och derför beslöt hon att visa sig vänlig mot honom. Amy märkte att Grace var en väl uppfostrad liten flicka, och sedan de under ömsesidig

tystnad stått och tittatpå hvarandra, blefvo de helt plötsligt mycket goda

vänner. , ... , ,

Då tältet, frukosten och crocket-pjeserna skickats

förut hade sällskapet snart embarkerat, och de tva båtarne lade ut på samma gång, under det hr Laurence stod på stranden och viftade med hatten. Laune och Hanna rodde den ena båten, Brooke och Edvard Moffat den andra, medan Eredrik Yaughan, den okynnige tvillingen, gjorde sitt bästa att hindra de två båtarne genom att vricka omkring dem i en ökstock, lik en konfys vattenlöpare. Hannas komiska hatt gjorde sig fortjent af sällskapets synnerliga tacksamhet, ty det var den som brot isen i början gpnom att framkalla ett allmänt skiatt. Dess fläktande fram och tillbaka uppväckte nästan en liten svalkande bris då Hanna rodde och skulle, såsom hon försäkrade, kunna tjenstgöra såsom ett ypperlig! paraply åt hela sällskapet, om man fick en regnskui öfver sig. Kate såg något häpen ut öfver Hannas sätt, i synnerhet då denna utropade: “Kristoffer Co lumbus! “ i detsamma hon tappade sin åra och di Laurie sade: “Eörlåt, kamrat, gjorde jag er illa?1 när han, intagande Hannas plats, rakade trampa henrn på tårna. Bedan Kate Yaughan tagit upp sin lorgnet några gånger för att närmare skärskada den besyn nerliga flickan, förklarade hon att Hanna var ej “kostlig men inte så dum“ flicka,^ hvarefter hon sftiå log åt henne på vederbörligt afstand. ^

Margret, som befann sig i den andra baten, had fått en ypperlig plats der hon satt midtemot roddarm hvilka båda beundrade utsigten och skötte sina are med ovanlig skicklighet. Hr Brooke var en allvarsan tystlåten ung man med vackra bruna ögon och e; behagligt tonfall i rösten. Margret tyckte om har lugna sätt och ansåg honom såsom en vandrand encyklopedi af nyttiga kunskaper. Han sade icl< många ord åt Margret men betraktade henne i ställ desto mer, och Margret kände inom sig att han såg på henne med oblida ögon. Da Edvard gick]gymnasium, tog han naturligtvis på sig en min som hvarje gymnasist anser såsom sin ovilkorliga skyldighet att visa; han var visserligen icke så särdeles hemma i sina stycken men mycket beskedlig och gladlynt samt, öfver hufvud taget, en förträfflig arrangör af små utflykter. Sally Gardiners hela uppmärksamhet upptogs af att akta sin hvita pikéklädning och prata med den allestädes närvarande Fredrik, som höll Betty i ständig förskräckelse genom sina upptåg.

Det var ej långt till Långängen, och tältet stod uppslaget, när man kom fram. En vacker slätt med tre skuggrika ekar i midten visade sig för våra lust-farandes blickar och en jemn gräsmatta vinkade såsom en förträfflig plats för crocket-spelet.

“Välkomna till Camp Laurence!1' sade den unge värden, då de landstego och högljudt gåfvo sin förtjusning fritt lopp. “Brooke är general, jag öfverste. de andra herrarne stabsofficerare och ni, mina unga damer, gemenskapen. Tältet har uppslagits enkom för er skull, och den här eken är er salong, den här matsalen och den här lägerköket. Låtom oss nu taga ett parti crocket innan det blir för varmt, och sedan skola vi tänka på middagen."

Frank, Betty, Amy och Grace satte sig för att åse spelet, livari de åtta andra deltogo. Hr Brooke valde Margret, Kate och Fredrik; Laurie tog Sally, Iianna och Edvard. Engelsmännen spelade bra, men amerikanarne ännu bättre och gjorde motståndarne hvarje tum af terrängen stridig med en envishet som om de besjälats af 76 års anda *). Hanna och Fredrik hade åtskilliga skärmytslingar och en gång uppstod en häftig ordvexling. Hanna var genom den sista porten, men hade icke lyckats träffa staken, hvilket något rubbade hennes goda lynne. Fredrik var tätt bakom henne och kom nu framför henne; han gjorde ett slag och hans klot träffade sjelfva porten och stannade en

*) Afser jir 1776, då amerikanarne afgåfvo sin sjeltstän-dighetsförklaring, sedan de gripit till vapen och utkämpat striderna vid Lexington och Trenton 177B.tum på orätta sidan. Ingen befann sig särdeles nära honom, och springande upp för att undersöka, gaf han klotet oförmärkt en spark med foten, så att det kom just en tum på rätta sidan.

“Jag är genom! Nu, mamsell Hanna, skall jag komma in först,“ utbrast den unge herrn, i det han svängde sin klubba till ett nytt slag.

“Ni sparkade till klotet, jag såg det nog. Det är min tur nu,“ sade Hanna hvasst.

“På min ära jag rörde det; det rullade en smula kanske, men det är tillåtet; var derfor så god och och låt mig slå. “

“Vi bruka inte fuska i Amerika, men ni kan ta göra det, om ni vill,“ sade Hanna ond.

“Yankees äro, som man vet, de största bedragare i hela verlden. Så der ja, adjö nied den,“ svarade Fredrik och crockade hennes klot, så att det rullade långt bort.

Hanna öppnade sina läppar för att gitva honom ett dräpande svar men hejdade sig i tid, rodnade ända upp till hårfästet, och sysslade några ögonblick med att med all sin kraft bulta ned en kullfallen port, medan Fredrik träffade staken och jublande förklarade sig vara ute. Derefter gick Hanna att leta reda pa sitt klot, som hon slutligen fann bland buskarne, och när hon kom tillbaka, var hon kall och lugn samt afvaktade tålmodigt att hennes tur skulle komma. Detbehöfdes åtskilliga slag för att återvinna den plats hon förlorat och när hon kommit dit, hade motpartiet nästar vunnit, ty Kates klot var det sista utom ett, och la^ nära staken.

“Vid S:t Georg, vi äro i rappet ute allihop Adjö, Kate! Mamsell Hanna är skyldig mig et slag, och så är det slut med er,“ utropade Fredril häftigt, då alla skyndade till för att se hvem son skulle vinna.

“Yankees ha den fula vanan att vara ädelmodig! mot sina fiender, “ sade Hanna med en blick son kom ynglingen att rodna, “i synnerhet om de sl1 69

dem,“ tillade hon, i detsamma hon, lemnande Kates klot orördt, vann spelet genom ett skickligt slag.

Laurie kastade upp sin hatt i luften, bad derpå sina gäster ej taga illa upp att de tappat och passade sedan på att hviska i sin väninnas öra:

“Det var bra, Hanna, jag såg hur han fuskade. Vi kunna inte säga honom det, men han skall inte få göra om det, lita på det.“

Margret drog Hanna afsides under förevändning att med en nål fästa igen en uppsluppen söm i hennes ldädning och sade i gillande ton:

“Det var fult af dig att utmana honom så der, men det gläder mig att du tyglade ditt humör.“

“Beröm mig inte, Margret, ty jag skulle vilja ge honom en örfil i detta ögonblick. Det hade be-stämdt kokat öfver för mig, om jag inte stannat en stund bland nässlorna derborta tilis jag fått m'akt med mitt sinne och kunde hålla munnen på mig. Det puttrar ännu, så jag hoppas att han aktar sig att komma i min väg,“ svarade Hanna och bet ihop läpparne, alltjemt med glödande blickar under den stora hatten betraktande Fredrik.

“Nu är det frukostdags,“ sade hr Brooke och såg på klockan. “Hr öfverste, behagar ni göra upp eld och skaffa vatten, medan mamsellerna March, Sally och jag duka bordet. Hvem af er kan koka godt kaffe ?“

“Det kan Hanna. “ svarade Margret, som med begärlighot omfattade det erbjudna tillfället att fa rekommendera sin syster.

Hanna, som visste med sig sjelf att hennes sista lektioner i kokkonsten skulle göra henne heder, gick att presidera vid kaffekannan medan de yngre flickorna plockade torra stickor samt gossarne gjorde upp eld och hemtade vatten från en källa i grannskapet. Kate påbörjade några vyer i sitt album och Frank slog sig i samspråk med Betty, som af vass flätade små mattor, livilka skulle tjenstgöra såsom tallrikar Alcott. 8Öfverbefälhafvaren och hans biträden dukade snart bordet, som de prydde med löf och hvarpa de framsatte inbjudande mat- och dryckesvaror, Hanna anmälde att kaffet var färdigt och alla beredde sig att göra heder åt hvad som bjöds pa, ty ungdomen är sällan besvärad af dålig matsmältning och motion ger god matlust. Det var en mycket munter frukost, ty maten var ypperlig och man var vid bästa lynne, sa att de påhvärandra följande skrattsalfvorna skrämde en vördnadvärd gammal häst som betade i närheten. Bordet var dock temligen ojemnt, hvaraf förorsakades åtskilliga missöden med glas och tallrikar, ekollon föllo ned i mjölken, små svarta myror läto sig anratt-ningarne väl 'smaka utan att vara inbjudna, och nagra löfmaskar kunde ej styra sin nyfikenhet utan kommo nedsättande ur den stora eken för att se livad som stod på. Tre linhåriga barn slukade med lystna blickar den lockande måltiden genom gärdesgarden,, och en öfver sällskapets brist på takt att ej ha inbjudit honom

förgrymmad dogg skälde allt hvad han orkade på dem från andra flodstranden.

“Der står salt, om ni hellre vill ha sadant,1 sade Laurie och räckte Hanna ett tetat med smultron.

“Nej, tack, jag tycker mer om spindlar," svarade Hanna, i’ det hon fiskade upp ett par oförsigtiga sådana som ljutit döden i gräddan.^ “Hur vagar ni påminna mig om den der olycksaliga middagen, da den ni bjuder på är så ypperlig i alla afseenden? tillade hon, medan båda skrattande ato ur samma tefat, ty man hade ondt om porslin. _

,

“Vi ha fått ett riktigt grannt vader i dag och det tycks komma att hålla i sig. Att vi ha trefligt är inte min förtjenst utan Margrets och Brookes, och jag vet inte hur jag skall kunna tacka er nog derför. Men livad skola vi göra, när vi inte orka äta mer?“ frågade Laurie, som kände att hans trumf voro ut-spelta, sedan frukosten var slutad.

“Göra lekar tills det blir svalare. Jag tror att mamsell Kate kan några nya och roliga. Gå ochfråga henne. Hon hör till manskapet, och ni bör visa också henne någon uppmärksamhet.*’

“Hör ni inte också till manskapet? Jag tycker att hon kunde passa åt Brooke, men han håller på och talar med Margret, och Kate stirrar just nu på dem genom sin löjliga lorgnett. Jag skall gå, så be-höfver ni inte försöka lära mig hvad som passar sig, ty det kan ni inte, Hanna.

Kate kunde åtskilliga nya lekar, och då flickorna icke ville och gossarne icke orkade äta mer, samlades alla i salongen för att leka “Rigmarole**.

“Någon af sällskapet börjar en historia — hvad som helst man behagar — och berättar så länge han vill, endast med det vilkoret att han stannar tvärt vid något spännande ställe, då den närmast sittande skall taga vid och fortsätta. Gör man det bra, är det mycket roligt och blir en högst lustig blandning af tragiska och komiska ämnen. Yar så god och börja nu, hr Brooke,“ sade Kate med en befallande gest, som förvånade Margret, hvilken bemötte informatorn med samma aktning som om han varit en annan främmande herre.

Liggande i gräset vid de två flickornas fotter, började hr Brooke lydigt historien, med de vackra bruna ögonen envist fastade på den i solskenet glittrande floden:

“Det var en gång en riddare som drog ut i verlden för att förvärfva förmögenhet, ty han hade ingenting annat än sitt svärd och sin sköld. Han vandrade länge, väl tjugoåtta år, och hade svåra dagar tills han kom till ett palats, som egdes af en gammal konung, hvilken utlofvat en belöning åt den som kunde tämja och dressera en vacker men obändig fölunge, hvarpå han satte stort värde. Riddaren beslöt att våga försöket, och det gick långsamt men säkert framåt för honom, ty fölungen var ett präktigt djur och lärde sig snart att älska sin nye husbonde, ehuru han var egensinnig och vild. Hvarje dag, då riddaren gaf kungens favorit en lektion, red han påden genom staden, derunder såg lian sig om åt alla sidor i förhoppning att för honom skulle visa sig ett vackert ansigte, som han många gånger sett i drom-men men aldrig skådat i verkligheten. Ln dag, da han red utför en folktom gata, såg han ett älskligt ansigte i ett af fönstren i ett förfallet slott. Han biet utom sig och frågade hvem som bodde i det gamla slottet, hvarpå man svarade honom att några prinsessor sutto fängslade der genom förtrollning och spunno dagarne i ända för att samla pengar att kopa sig friheten. Riddaren önskade lifligt att befria dem, men han var fattig och kunde endast rida förbi slottet hvarje dag, sökande att upptäcka det ljufva ansigtet och längtande att få se det i solskenet. En dag bultade han på porten; den flög upp och han sag — “ “en hänförande skön dam, hvilken med ett anskri af förtjusning utropade: “Ändtligen! Ändtligen 1 “ fortfor Kate, som läst franska noveller och intagits af beundran öfver stilen i dem. — “Det är hon!“ utbrast grefve Gustaf och störtade i ett antall af förtjusning till hennes fotter. — “O, stig upp!“ sade^ hon och räckte honom en hand, bländande hvit sasom den skönaste marmor. — “Aldrig, förrän ni säger mig hur jag skall kunna befria er!“ bedyrade riddaren liggande qvar på knä. — “Ack, mitt grymma öde dömer mig att qvarstanna här tills min tyrann äi förgjord. “ — “Hvar är den uslingen ?“ — “I Guk salen. Gå, tappra hjerta, och rädda mig från för tviflan.11 — “Jag lyder och återvänder sasom segrare eller dör!“ Med dessa gripande ord störtade hai bort, och kastande upp dörren till Gula salen, ämnade han inträda, men i detsamma fick han

“ett bedöfvande slag af det stora grekiska lexi konet, hvilket en gammal gubbe i svart drägt slun gade mot

honom,“ inföll Edvard. “Genast hemtade sij herr Hvad-heter-han, kastade tyrannen ut genom fön stret och skyndade att segrande återvända till sin dan men han fann dörren stängd, slog sig för pannan, re ned gardinerna, gjorde deraf en repstege, kom halfvägned, då stegen brast, så att han med hutVudet förut nedstörtade i slottsgrafven, söm han hade sextio fot under sig. Kunde simma som en anka, plaska sig omkring slottet tilis han kom till en liten port, som bevakades af två grofva karlar, knackade ihop deras hufvuden tills de krakade som ett par nötter, slog derefter in porten genom en futtig ansträngning af sin öfvernaturliga styrka, gick uppför ett par stentrappsteg, betäckta med en fot tjockt dam, grodor så stora som knyftnäfyar och spindlar som skulle skrämt er till hysteriska konvulsioner, mamsell March. Kommen uppför trappstegen, såg han — ett, tu, tre — en syn som hämmade hans andedragt och isade hans blod —“

“en lång och smärt gestalt, alldeles hvitklädd, med en slöja öfver ansigtet och en lampa i den af-tärda handen, “ fortfor Margret. Hon nickade åt vår riddare, skred ljudlöst framför honom inåt en korridor, lika kall och mörk som en graf. Dammiga bilder i rustningar stodo på båda sidor, en dödstystnad radde, lampan brann med blå låga, den spöklika gestalten vände då och då sitt ansigte mot honom, och dess skräckinjagande ögon lyste genom den hvita slöjan. De kommo så till en tapetdörr, bakom hvilken hördes en ljuflig musik. Riddaren sprang fram för att öppna dörren, men spöket ryckte honom tillbaka och svängde hotonde framför honom en •—“

“snusdosa," tog Hanna vid med en graflik stämma, som nästan kom hela auditoriet att kikna af skratt. “Tackar," sade riddaren artigt, i det han tog sig en pris och nös sju gånger efter hvarann. Ha! Ha! skrattade spöket, hvarefter det genom nyckelhålet tittade på prinsessorna, som sutto och spunno för brinnande lifvet, sedan fattade tag i sitt offer och stoppade det i en stor tenndosa, hvarest elfva andra riddare utan hufvuden lågo sammanpackade likt sardiner. De reste sig alla och började —“

“dansa polska," inföll Fredrik, då Hanna stannade för att hemta andan, och medan de dansadeförvandlades det gamla ruskiga slottet till ett örlogs -skepp under tulla segel. “Upp med klyfverten, refva toppsegeln, ror i lä, alle man vid kanonerna!“ röt kaptenen, då en portugisisk sjöröfvare kom i sigte med en ilagg svart som bläck svajande från fock-masten. “Till strid, mina gossar!“ utropade kaptenen, och nu började en förfärlig fäktning. Engelsmännen segrade naturligtvis, såsom de alltid gjort, och efter att ha tillfångatagit sjöröfvarkaptenen, anstälde de ett förfärligt blodbad bland fienden, så att liken lågo i högar på däcket och blodet' rann i strömmar ur lä-spygatten, ty ordern lydde: “Ingen pardon!11 “Högbåtsman, tag ett rep och hala upp den stackarn i fockmasten, om han inte genast bekänner sina synder,“ sade den engelske kaptenen. Portugisen teg som en mur och besteg bordläggningen, under det matroserna skrattade som om de varit från förståndet. Men den listige sjöröfvarkaptenen hoppade öfver bord, dök ned i vattnet och sam under skeppet, borrande det i sank, så att det sjönk under fulla segel och gick till botten, der —“

“Herre G-ud, hvad skall jag säga?“ utropade Sally, då Fredrik slutade sin bit, hvari han rört ihop sjötermer som han läst i en af sina älsklingsböcker. “Nåja, de gingo till botten, der en vacker hafsnymf välkomnade dem, men hon blef mycket bedröfvad vid åsynen af de hufvudlösa riddarne i dosan och försökte återkalla dem till lifvet genom att lägga dem i saltvatten, ty som hon var qvinna, brann hon af nyfikenhet att få veta något om deras öden. Så kom en dykare ned, och åt honom, sade nu hafsnymfen: “Jag vill gifva dig denna dosa med alla perlornasom ligga i den, om du kan skaffa upp den, ty hon ville återgifva de stackars menniskorna lifvet och kunde inte sjelf reda sig med tunga lådan. Nu förde dykaren upp lådan och blef mycket bedragen i sin väntan, då han öppnade den och inte fann några perlor. Han lemnade den på ett stort, ödsligt fält, der den påträffades af en —““liten gåsvakterska, som vaktade hundra feta gäss,“ fortfor Amy, när Sallys uppfinningsförmåga svek. Den lilla flickan frågade en gammal gumma hvad hon skulle göra för att hjelpa dem. — “Det kunna dina gäss säga dig, ty de veta allt,“ svarade gumman. Då sporde hon gässen hvad hon skulle göra för att skaffa riddarne nya hufvuden, och nu öppnade de alla sina hundra näbbar och skreko —

“kål,“ fortfor Laurie genast. “Just det,“ sade flickan och skyndade efter tolf vackra kålhufvuden i trädgården. Dem satte hon nu pa riddarne, hvilka genast fingo lifvet åter, tackade henne och gingo förnöjda sin väg utan att märka skilnaden mellan sina gamla och nya hufvuden, ty iveriden funnes det så många andra hufvuden liknande

deras, att ingen al dem tänkte derpå. Den riddare för hvilken vi intressera oss mest återvände för att finna det vackra ansigtet och fick så veta att prinsessorna spunnit sig fria och allesammans blifvit gitta utom en. Han blet i högsta grad upprörd vid denna underrättelse, och efter att ha kastat sig upp på fölungen, som troget töljt med honom trots alla hinder, sprängde han at till slottet för att se hvem af prinsessorna som var qvar. Tittande öfver häcken, såg han sitt hjertas herrskarinna plocka, blommor i trädgården. “Vill ni ge mig en ros?“ frågade han. “Hi måste sjelf hernta den, ty jag kan inte komma ut till er, hvilket också inte heller passar sig,“ svarade hon, ljut såsom honing. Han försökte att klättra öfver häcken, men den tycktes honom blifva allt högre och högre, da ville han tränga sig genom den, och biet allt tjockare och tjockare, så att han greps af förtviflan. Hu bröt han tålmodigt af gren efter gren, tills han lyckades göra ett litet hål, hvarigenom han kikade in, sägande i bedjande ton: “Släpp mig in! Släpp mig in!“ Men den vackra prinsessan tycktes inte första honom, ty hon fortfor helt lugnt ätt plocka sina rosor och lät honom sjelf försöka bana sig väg in till henne. Huru-vida han gjorde detta eller inte, det får Frank berätta för er.

“Det kan jag inte och tycker inte heller om sådana der dumma historier,“ sade Frank, förskräckt öfver det sentimentala predikament hvarur han skulle rädda det orimliga paret.

Betty var försvunnen bakom Hannas rygg och Grace hade somnat.

“På det här viset blir således den stackars riddaren lemnad i sticket i häcken?" frågade Brooke, alltjemt betraktande floden och lekande med den vilda törnrosen i sitt knapphål.

“Jag gissar att prinsessan gaf honom en bukett och öppnade porten efter en stund,“ sade Laurie småleende för sig sjelf, i det han kastade tre ekollon på sin informator.

“Ett sådant gallimatias vi rört ihop! Hade vi bara haft någon vana, skulle vi nog kunnat göra något riktigt bra. Känner ni fru Sanning?" frågade Sally, sedan man skrattat åt historien.

“Jag hoppas det,“ svarade Margret allvarsamt.

“Det är leken som kallas så som jag menar."

“Hur går den till?" sporde Fredrik.

“Jo, ni lägga era händer öfver hvarandra i en hög, välja ett tal och draga ut händerna i tur, och den som drar ut sin hand vid detta tal måste sanningsenligt svara på några frågor som göras af de öfriga. Det är en mycket rolig lek, det.“

“Låtom oss leka den då,“ sade Hanna, som tyckte om nya försök.

Kate, Brooke, Margret och Edvard ville icke vara med, men Fredrik, Sally, Hanna och Laurie lade sina händer tillsammans i en hög och drogo sedan ut dem, och lotten föll först på Laurie.

“Hvilka äro era hjeltar ?“ frågade Hanna.

“Farfar och Napoleon."

“Hvilken flicka tycker ni är vackrast?" sporde Sally.

“Margret. ““Hvilken tycker ni mest om?“ inföll Fredrik.

“Hanna, naturligtvis. “

“öå enfaldigt ni fråga!“ utbrast Hanna och ryckte föraktligt på axlarne, medan de ötriga skrattade åt Lauries tvärsäkra och öppenhjertliga svar.

“Låtom oss göra om det igen. “Sanning" är inte en så tokig lek ändå,“ menade Fredrik.

“Den är alltför god för er,“ svarade honom Hanna med låg röst.

Nu var det Hanna som skulle svara.

“Hvilket är ert största fel?“ frågade Fredrik för att pröfva om hon egde den dygd han sjelf saknade.

“Ett häftigt lynne. “

“Hvad är det ni mest önskar?" sporde Laurie.

“Ett par kängband, svarade gäckande Hanna, som gissat hvaråt han syftade.

“Nu svarade ni inte uppriktigt. Ni måste säga hvad ni helst vill ha.“

“Snille. Skulle ni inte önska att kunna gifva mig det, Laurie?" genmälde Hanna och smålog listigt åt det uttryck af bedragen väntan som stod att läsa i hans ansigte.

“Hvilka äro de dygder ni mest beundrar hos en man?“ frågade Sally.

“Mod och heder."

“Nu är det min tur,“ sade Fredrik, då hans hand kom sist.

“Låt honom få sin vilja fram,“ hviskade Laurie till Hanna, som nickade och genast frågade:

“Fuskade ni inte, då vi spelade crocket?"

“Jo, en liten smula.

“Godt! Tog ni inte er historia ur “Sjölejonet" ? sade Laurie.

“Jo, till en del.“

“Tycker ni att engelsmännen äro fullkomliga i alla afseenden? sporde Sally.

“Jag skulle blygas öfver mig sjelf, om jag inte gjorde det.“•‘Han är en äkta John Buli. Nu, mamsell Sally, nu skall turen få vara hos er utan att ni behöfver draga ut handen. Jag skall röra upp edra känslor genom att först fråga, om ni inte tycker att ni är en smula kokett, “ sade Laurie, då Hanna vänligt nickade åt Fredrik såsom en underpant af att fred var sluten dem emellan.

“Ni, näsvise gosse, det är jag naturligtvis inte,“ utropade Sally med en min som bevisade motsatsen.

“Hvad är det värsta ni vet?“ frågade Fredrik.

“Spindlar och rispudding. “

“Hvad tycker ni mest om då?“ inföll Hanna.

“Dansa och franska handskar. “

“Nu kan det vara nog. Jag tycker att “Sanning" är en mycket enfaldig lek. Låtom oss derför ta en förståndigare för att friska upp oss,“ föreslog Hanna.

Edvard, Frank och de små flickorna voro med härom, och medan de lekte, sutto de tre äldre systrarne på nagot afstand och språkade med hvarandra. Kate tog ater fram sin skizz-bok, Margret betraktade henne och herr Brooke låg i gräset med en bok, som han inte läste i.

o“'Sa vackert ni ritar. Ack, om jag kunde det . också!“ sade Margret, hvarvid rösten på en gång tolkade beundran och saknad.

“Hvarför lär ni er då inte?" svarade Kate nådigt.

“Jag har inte tid. “

“Er mor vill att ni skall skaffa er andra talanger i stället, förmodar jag. Så var det också med mamma, men genom att taga några lektioner enskildt visade jag henne att jag hade fallenhet för att rita, och da tillät hon mig att fortsätta. Kan ni inte göra pa samma sätt för er guvernant?"

“Jag har ingen sådan."

Förlat, jag kom inte ihag- det. Här i Amerika äi det mera brukligt än hos oss att flickorna gå i skola. Jag har hört

pappa säga att era skolor äro mycket bra. Ni går i någon privat förmodligen ?““Jag går inte alls i någon skola, jag är min egen guvernant."

“Åh, verkligen!" sade Kate, men hon kunde lika gerna ha sagt: “Bevars, så rysligt!" ty tonen i hennes ord innebar det i alla fäll, ech det var något i hennes ansigte som kom Margret att rodna och önska att hon ej varit så uppriktig.

Brooke såg nu upp och sade:

“Amerikas unga flickor älska oberoende lika mycket som deras förfäder, och man skänker dem sin beundran och aktning derför att de försörja sig sjelfva."

“Ja, det är naturligtvis mycket vackert och rätt gjordt. I England finns det många högst aktningsvärda unga flickor som göra på samma sätt och få plats i de adliga familjerna, emedan de, såsom döttrar af bättre folk, äro både väl uppfostrade och talangfulla, såsom ni vet,“ sade Kate med en beskyddande ton, som sårade Margrets stolthet och gjorde att hon nu tyckte sin befattning vara icke blott ännu mer obehaglig än förut utan äfven förnedrande.

“Var den der tyska visan i'er smak, mamsell March ?“ frågade Brooke, brytande den pinsamma tystnaden.

“Ack, ja! Den var mycket vacker, jag stannar i stor förbindelse hos don som öfversatt den åt mig,“ svarade Margret, hvarvid hennes nedböjda ansigte ljusnade.

“Kan ni inte läsa tyska?" frågade Kate och kastade en förvånad blick på Margret.

“Inte går det så synnerligt bra för mig. Pappa läste med mig innan han for bort, och jag får nu taga mig fram så godt som på egen hand, ty jag har ingen som hjelper mig med uttalet."

“Försök litet nu; här är Schillers “Maria Stuart" och ni skall i mig få en lärare som älskar att undervisa andra," sade Bi-ooke och lade med ett inbjudande leende sin bok i hennes knä.“Jag törs inte,“ sade Margret i tacksam men blyg ton. förorsakad af medvetandet om att vid hennes sida satt den talangfulla mamsell Kate.

“Jag skall läsa en bit för att ge er mod, inföll Kate oeh läste upp ett af de vackraste ställena alldeles korrekt men fullkomligt uttryckslöst.

Brooke gjorde ingen anmärkning, då hon lemnade boken åt Margret, som helt naivt sade:

“Jag trodde det var poesi.“

“Let ligger också poesi i den här boken; försök det här stället. “

Ett egendomligt leende krusade Brookes läppar, då han slog upp det ställe der den olyckliga Maria gitver fritt lopp åt sin sorg.

Lydigt följande det långa grässtrå hvarmed läraren pekade för henne, läste Margret långsamt och osäkert, omedveten om att hon gjorde poesi af hvad hon läste genom det ljufva tonfallet i sin musikaliska stämma. Den gröna pekpinnen var snart vid slutet af sidan, och glömmande åhörarne för den sorgliga scenens skönhet, läste hon nu såsom om hon varit ensam, dervid gifvande en liten tragisk fläkt åt den olyckliga drottningens ord. Om hon då sett upp i Brookes bruna ögon, skulle hon ha tvärtystnat, men nu tog hon ej sina blickar från boken och derfor gick det bra för henne.

“I sanning, mycket bra!“ utropade Brooke, då hon tystnade, fullkomligt okunnig om de många fel hon begått, hvarvid han såg ut som han älskade att undervisa, hvilket han också gjorde.

Kate tog fram sin lorgnett, och efter att ha tagit en öfverblick af sin ritning, slog hon igen albumet och sade i nedlåtande ton:

“Ni gör det inte så illa och kommer nog att bli en skicklig föreläserska med tiden. Jag råder er att taga lektioner, ty det är mycket nyttigt för guvernanter att kunna tyska. Men jag får lof att se efter Grace, så att hon inte gör sig något illa under leken.“Med dessa ord afiägsnade sig Kate, sägande för sig sjelf med en axelryckning: “Jag tänker

inte introducera en guvernant, så ung och vacker hon än är. Sådant besynnerligt folk dessa yankees äro! Jag är rädd för att Läurie blir alldeles förderfvad bland dem.“

“Jag glömde bort att engelsmännen rynka litet på näsan åt guvernanter och inte behandla dem såsom det är brukligt hos oss,“ sade Margret och såg efter den bortgående unga damen med missbelåten uppsyn.

“Afven informatorer ha inga glada dagar hos dem, efter hvad jag med ledsnad erfarit. I England tinnes ingen plats för oss arbetare, mamsell Margret, “ sade Brooke och såg så glad och belåten ut, att Margret blygdes att beklaga sig öfver sin hårda lott.

“Bäst är väl då att jag är nöjd me 1 att stanna i Amerika. Jag tycker inte om min plats, men jag känner i alla fall tillfredsställelse öfver att uppfylla min pligt, och derför bör jag inte beklaga mig. Jag skulle bara vilja kunna undervisa med samma glädje som ni.“

“Det tror jag ni skulle göra, om ni hade Laurie till lärjunge. Det kommer att kosta på mig mycket att skiljas från honom nästa år,“ sade Brooke, ifrigt sysselsatt med att borra ett hål i marken.

“Skall han börja på gymnasiet då?“ frågade Margrets läppar och hennes ögon tillade: “Hur skall det sedan blifva för er?“

“Ja, det är hög tid att han börjar der, ty han är nästan färdig till inträde, och när jag skilts från honom, ger jag mig till soldat. “

“Det gläder mig!“ utbrast Margret. Jag tycker att hvarjo ung man borde handla på samma sätt, fast det är svårt för hemmavarande mödrar och systrar,“ tillade hon sorgset.

“Jag har ingendera delen och endast tå vänner som bekymra sig om huruvida jag är död eller lefvande,“ sade Brooke nästan bitter\ medan han af tankspriddhetlade den vissnade rosen i det hal han gjort och myllade igen det som om det varit en graf.

“Laurie och hans farfar skola sakna er mycket, och det skulle smärta oss djupt, om vi finge höra att någon olycka händt er,“ sade Margret hjertligt.

“Tack för era tröstande ord,“ började Brooke och gaf henne en varm blick, men innan han hann tala till punkt, kom Edvard framguppande på den gamla hästen för att visa sin ryttareskicklighet för de nnga damerna, och så yppades ej något mer tillfälle den dagen för Brooke att fortsätta samtalet med Margret.

“Tycker ni inte det är roligt att rida ?“ frågade Grace Amy, medan de hvilade sig, sedan man sprungit fältet rundt med Edvard i spetsen.

“Jag är förtjust deri. Då pappa var rik, brukade syster Margret och jag rida, men nu ha vi inga hästar — utom Trädgrålle, tillade Amy skrattande.

“Berätta för mig om Trädgrålle. Är det en åsna?“ frågade Grace nyfiket.

“Jo, ser ni, Hanna är tokig i hästar, och det är jag med, men vi ha bara en fruntimmerssadel och ingen häst. TJte i trädgården står ett äppelträd med en präktig gren helt nära marken. På den spänner jag sadeln, binder fast ett par tyglar på den del deraf som går uppåt, och så bär det i väg för oss på Trädgrålle när helst vi vilja. “

“Så kostligt!" utbrast Grace skrattande. Jag har en ponny och rider nästan hvarenda dag i parken med Eredrik och Kate; det är mycket roligt, ty mina vänner komma och helsa på mig, och Row är fullt af både herrar och damer.“

“Ack, så förtjusande! Jag hoppas att jag kommer att resa utrikes någon gång, men då vill jag jag hellre resa till Rom än till Row,“ sade Amy, som ej hade den aflägsnaste aning om hvad Row var och ej för allt i verlden ville framställa någon fråga derom,Frank, hvilken satt bakom de små flickorna hörde allt hvad de sade och kastade från sig sin krycka med en åtbörd af otålighet, då han såg de lekande gossarne genomgå en hel serie af komiska gymnastikrörelser. Betty, som letade efter något pa marken, såg nu upp och sade på sitt skygga men likväl vänliga sätt:

. “Ni är visst trött. Kan jag vara er till någon tjenst?“ °

“Tala litet med mig. Det är så tråkigt att sitta ensam, svarade Frank, som synbarligen var van att man sysselsatte sig mycket med honom i hemmet.

Om han bedt^ Betty att halla tal på latin, skulle detta ej ha förefallit mera omöjligt för den blyga flickan men hon kunde ej springa sin väg och hade icke Iianna att krypa bakom ryggen på, och den stackars gossen betraktade henne med så bönfallande blickar, att hon tappert beslöt att våga försöket.

„ “Hvad vill ni helst tala om ?“ frågade hon och sag sig oroligt omkring efter do andra systrarne.

“ Jo, om crocket, rodd och jagt, “ svarade Frank, som ännu ej lärt sig att lämpa sina nöjen efter sina krafter.

“Min Gud, hvad skall jag göra! Derom vet jag ingenting,“ tänkte Betty, och i sin förlägenhet glömmande gossens olycka, sade hon i förhoppning att förmå honom att tala, “jag har aldrig sett någon jagt, men jag förmodar att ni varit med om allt det der. “

“En gång gjorde jag det, men jag får aldrig jaga mer, ty jag föll en gång på en jagt af hästen och bröt mitt ena ben, så att nu finnes det för mig inga hästar eller hundar mer,“ sade Frank med en suck, som kom Betty att afsky sig sjelf för att hon ofrivilligt sårat honom.

Era rådjur äro mycket vackrare än våra otäcka bufflar,“ sade hon, tagande prärierna till hjelp och glad öfver att hon läst en af dessa böcker hvari Hanna var så förtjust,Talet om bufflarne gjorde god verkan, och i sin ifver att roa Frank glömde Betty sig sjelf och var fullkomligt okunnig om sina systrars förvåning och förtjusning öfver det ovanliga skådespelet att se Betty samtala med en af de “rysliga gossar" mot hvilka hon bedt om deras beskydd.

“Gud välsigne hennes goda hjerta! Hon tycker det är synd om den stackarn och är derfor så vänlig mot honom,“ sade Hanna, med glädjestrålande blickar betraktande systern från den plats der man spelat crocket.

“Jag har ju alltid sagt att hon är ett litet helgon," tillade Margret, såsom om det icke kunde vara något tvifvol mer om den saken.

“Jag har inte hört Frank skratta så godt på länge,“ sade Grace till Amy, under det de sutto och pratade om dockor och gjorde tekoppar af ekollon.

“Syster Betty kan vara mycket älskvärd, när det faller henne in," sade Amy, som gladde sig öfver att Betty lyckats öfvervinna sin vanliga blyghet.

En improviserad cirkus, katt och råtta och ett i bästa endrägt speladt parti crocket afslutade eftermiddagens nöjen. I solnedgången togs tältet ned och inpackades allt åter i korgarne, hvilka buros ned i båtarne, hvarefter hela sällskapet rodde utför Hoden, sjungande af hjertans lust. Edvard, som kände sig sentimentalt- stämd, sjöng cn serenad med det smäk-tande omqyadet:

»Ensam, ensam, jag klagar.»

och när han kom till:

»Unga vi äro, hjerta vi hafva,

O, hvarför skall då så hård du vara ?»

betraktade han Margret med ett så tillgjordt smäk-tande uttryck, att hon brast ut i ett gapskratt och sålunda gjorde ett plötsligt slut på hans sång.

“Hur kan ni vara så grym mot mig?" hviskade han, under skydd af en liflig kör af sällskapet." Hihar knappt ett ögonblick lemnat den der inbilska engelskan, och nu drifver ni med mig.“

“Det var inte min mening, men ni såg så komisk ut, att jag verkligen inte kunde låta bli att skratta åt er,“ svarade Margret, hoppande öfver den första delen af hans förebråelser, ty det var fullkomligt sannt att hon hade undflytt honom, ihågkommande sitt besök hos Moffats och hvad man sedan pratat derom.

Edvard blef stött och vände sig till Sally för att få tröst, dervid sägande till henne i nästan snarsticken ton:

“Det finns inte ett tecken till koketteri hos den der flickan, eller hur?“

“Inte ett grand, men hon är bra söt,“ genmälde Sally, försvarande sin väninna, fastän hon medgaf hennes brister.

Det lilla sällskapet skildes åt på samma gräsplan der det samlats med hjertliga “god natt“ och “adjö,“ ty Vaughans skulle dagen derpå resa till Canada. Da de fyra systrarne återvände hem genom trädgården, såg Kate efter dem och sade, nu utan den beskyddande tonen:

“Oaktadt sitt något påflugna sätt, äro likväl de amerikanska flickorna mycket söta, bara man väl lär känna dem.“

“Jag instämmer fullkomligt med er,“ inföll Brooke.

*

Trettonde kapitlet.

Luftslott.

En varm Septembereftermiddag låg Laurie och gungade makligt fram och tillbaka i sin hängmatta, undrande hvad hans grannar hade för sig men alltför beqväm att gå och sjelf göra sig underrättad derom. har knappt ett ögonblick lemnat den der inbilska engelskan, och nu drifver ni med mig.“

“Det var inte min mening, men ni såg så komisk ut, att jag verkligen inte kunde låta bli att skratta åt er,“ svarade Margret, hoppande öfver den första delen af hans förebråelser, ty det var fullkomligt sannt att hon hade undflytt honom, ihågkommande sitt besök hos Moffats och hvad man sedan pratat derom.

Edvard blef stött och vände sig till Sally för att få tröst, dervid sägande till henne i nästan snarsticken ton:

“Det finns inte ett tecken till koketteri hos den der flickan, eller hur?“

“Inte ett grand, men hon är bra söt,“ genmälde Sally, försvarande sin väninna, fastän hon medgaf hennes brister.

Det lilla sällskapet skildes åt på samma gräsplan der det samlats med hjertliga “god natt“ och “adjö,“ ty Vaughans skulle dagen derpå resa till Canada. Da de fyra systrarne återvände hem genom trädgården, såg Kate efter dem och sade, nu utan den beskyddande tonen:

“Oaktadt sitt något påflugna sätt, äro likväl de amerikanska flickorna mycket söta, bara man väl lär känna dem.“

“Jag instämmer fullkomligt med er,“ inföll Brooke.

*

Trettonde kapitlet.

Luftslott.

En varm Septembereftermiddag låg Laurie och gungade makligt fram och tillbaka i sin hängmatta, undrande hvad hans grannar hade för sig men alltför beqväm att gå och sjelf göra sig underrättad derom.Han var vid dåligt lynne, ty dagen hade gatt till ända utan att ha blifvit väl använd, och han önskade sig kunna lei'va om den igen. Vännen gjorde honom trög, han hade försummat sina studier, pröfvat Brookes tålamod till det yttersta, ådragit sig farfaderns missnöje genom att spela piano halfva eftermiddagen, hade nästan skrämt lifvet ur jungfrurna genom

sin elakhet att söka inbilla dem att en af hans hundar var på väg att blifva galen; och efter att slutligen ha öfverhopat stalldrängen med orättvisa förebråelser för att han skulle försummat se efter hans häst, hade han kastat sig i sin hängmatta för att förarga sig öfver hur dumma menniskorna i allmänhet äro, tills naturens frid lugnade honom mot hans vilja. Stirrande upp i hästkastanjeträdens dunkla grönska, drömde han alla slags drömmar och tyckte sig som bäst kastas omkring på oceanen under en verlds-omsegling, när ljudet af röster hastigt förflyttade honom åter till ' landbacken. Tittande ut genom maskorna i hängmattan, såg han systrarne March komma ut från det gamla huset, liksom ämnade de företaga någon utflykt.

“Hvad i all verlden ha flickorna för sig nu?“ tänkte Laurie och öppnade de sömniga ögonen för att se efter bättre, ty det låg något besynnerligt i hans grannars uppträdande. Hvar och en af dem bar en stor slokig hatt, hade en linnepåse kastad öfver ena axeln och i handen en lång staf; Margret bar en kudde, Hanna en bok, Betty en slefoch Amy en portfölj. Alla passerade tyst trädgården, gingo ut genom den lilla bakporten och började sträfva uppför den lilla kulle som låg mellan hr Laurences hus och floden.

“Jo, det är just hyggligt!” sade Laurie för sig sjelf. “De gå ut och roa sig och fråga inte om jag vill vara med. De kunna inte ämna sig ut på floden, då dé inte ha fått nyckeln till båten. Kanhända ha de glömt den. Jag skall taga den med mig och springa efter för att se hvad som står på.“Ehuru Laurie hade väl ett halft dussin hattar, drog det ut på tiden innan han hann få reda på en af dem, och sedan blef det ett letande efter nyckeln, hvilken han slutligen fick reda på i sin ficka, hvilket allt gjorde att flickorna voro alldeles ur sigte, när han väl kom ner och skyndade efter dem. Tagande ginaste vägen till båtskjulet, stannade han der för att invänta dem, men då inga systrar syntes till, sprang han upp på en närbelägen kulle för att re-kognoscera terrängen. En lund af granar och buskar prydde en at dess sidor, och derur hörde han ett ljud som icke kunde förvexlas med granarnes sus eller syrsornas sömniga sång.

“Nå,, men här är ju riktigt vackert!“ tänkte Laurie tittande fram ur buskarne och seende sig omkring, ty nu var han fullkomligt vaken och vid godt humör igen.

Det var också en vacker liten tafla han såg, ty systrarne sutto tillsammans i ett skuggrikt hörn, medan de genom löfverket nedträngande solstrålarne sökte bekämpa den svaga skymningen omkring dem. Den välluktångande vinden spelade genom deras hår, svalkande de heta kinderna, och skogens små invånare skötte sina bestyr såsom om flickorna för dem voro icke främlingar utan gamla bekanta. I sin skära klädning satt Margret bland den rika grönskan pa sin kudde och sydde, ljuf och frisk såsom en törnrosknopp, så vackert med sina hvita händer. Betty satt och sorterade kottar, som det var godt om under odörtblommorna bredvid henne och afhvilkahon sedan gjorde vackra saker. Amy ritade afen grupp ormbunkar och Hanna stickade, medan hon läste högt ur boken hon haft med sig. En skugga for öfver Lauries an-sigte under det han betraktade dem, ty han kände att han, sasom ej inbjuden, borde aflägsna sig: men han dröjde likväl qvar, fy der hemma tyckte han det var sa ödsligt och det lilla sällskapet i skogsdungen förekom honom så inbjudande. Han stod så stilla, att en ekorre, som var ifrigt sysselsatt medsitt skördearbete, kilade ned utför en gren alldeles bredvid honom, men då det lilla djuret plötsligt fick syn på gossen, gjorde det genast helt-om och uppgaf dervid ett så gällt skri, att Betty såg upp, varseblef det nyfikna ansigtet bakom buskarne och nickade med ett småleende, som lugnade Lanries farhågor att han kunde vara ovälkommen.

“Får jag stiga på eller skall jag gå hem och ha tråkigt?11 frågade han och närmade sig långsamt.

Margret sköt upp ögonbrynen, men Hanna gaf henne en förebrående blick och sade genast:

“Ja, visst får ni det! Vi tänkte bedja er göra oss sällskap, men vi trodde att ni inte skulle vara road af sådana här flicknöjen.11

“Jag tycker alltid om era nöjen, men Margret vill inte ha mig här, och derför måste jag väl gå min väg.11

“Jag har ingen invändning att göra, bara ni skaffar er något att göra, ty lagen bjuder att ingen får sitta fåfäng här,11 svarade Margret allvarsamt men vänligt.

“Mycken tack. Jag skall mer än gerna göra någonting, bara ni tillåta mig få stanna här en stund, ty der hemma är

det så dystert som i sjelfvaste Sahara. Skall jag sy, läsa högt, plocka kottar eller rita? Se så, sägen bara ifrån, nu är jag i ordning!11 sade Laurie och satte sig ned med ett uttryck af undergifvenhet i ansigtet som det verkligen gjorde en godt att se.

“Läs ut den här berättelsen, medan jag slutar min strumpa,11 sade Hanna och räckte honom boken livarur hon läst högt.

“Ja,11 var Lauries undorgifna svar, innan han började, dervid görande sitt bästa för att bevisa sin tacksamhet för den ynnest man bevisat honom genom hans intagande i “Flitiga Bi-samfundet11.

Berättelsen var icke lång, och när Laurie slutat den, vågade han framställa några frågor såsom belöning för sitt välförhållande.“Törs jag fråga om denna högeligen nyttiga och förtjusande inrättning är någonting nytt?“

“Skola vi säga honom det?“ frågade Margret sina systrar.

“Han kommer bara att skratta deråt,“ sade Amy varnande.

“Hvem bryr sig om det!“ inföll Hanna.

“Jag gissar det skulle roa honom,“ tillade Betty.

“Naturligtvis! På min heder lofvar jag er att jag inte skall skratta. Grå på och berätta, Hanna lilla, och var inte rädd för mig.“

“Skulle jag vara rädd för er? Det k:.n ni väl aldrig tro! Jo, ser ni, vi bruka leka “Kristens och Kristinnans resa“ och ha hållit i dermed på fullt allvar hela vintern och sommaren. “

“Ja, jag vet det,“ sade Laurie och nickade helt allvarsamt.

“Hvem har talt om det för er?“ frågade Hanna.

“Andar."

“Nej, det har jag gjort. Jag ville roa Laurie en qväll, då ni voro borta allesammans och han inte var vid godt lynne. Det gjorde honom så godt, och derfor får du inte banna mig, Hanna," inföll Margret i bevekande ton.

“Du kan aldrig tiga med en hemlighet. Var lugn, du skall slippa bannor nu.“

“Var snäll och fortfar," sade Laurie, då Hanna fördjupade sig i sitt arbete och såg en smula misslynt ut.

“Men har hon inte talat något om vårt “Flitiga Bi-samfund" för er? Nå, så skall jag göra det. Vi ha kommit öfverens om att inte förspilla våra söndagar, utan i stället ha vi hvar och en skaffat oss något att göra och arbetat flitigt derpå. Snart är det slut med ledigheten, vi ha allt färdigt och tycka att det är så roligt att vi inte gått och slagit dank.“

“Ja, den som bara kunde .säga så!“ sade Laurie och tänkte med saknad tillbaka på den tid han låtit gå förlorad.“Mamma vill att vi skola vara ute i det fria så mycket som möjligt, och derför taga vi med oss vårt arbete hit, der det är så vackert och trefligt. Vi roa oss med att bära våra saker i de här knytena, taga på oas de gamla hattarne, ha störar som stafvar när vi sträfva uppför backarne och leka pilgrimer som vi gjorde för några år sedan. Kullen der kalla vi De Ljuftiga bergen, ty derifran kunna vi se langl bort och betrakta det land der vi hoppas fa lefva någon tid. “

Hanna visade nu med fingret för Laurie hvarl han skulle rikta blicken, och han reste sig upp föi att se bättre, ty genom en öppning mellan trädei hade man en vidsträckt utsigt öfver den breda bk floden, ängarne på dess andra strand, de afiägsm konturerna af den stora staden och de gröna höjde som der bakom upptornade sig mot himmelen. Solci stod lågt, och himmelen glödde af all den prakt son om hösten förskönar det imponerande ljusklotets ned gång. Moln af guld och purpur simmade öfver höj derna, och resande sig högt upp i den purpur färgad rymden, syntes silfverhvita bergsspetsar, hvilka glänst såsom de luftiga tornspirorna i den Himmelska stader

“Så herrligt!“ utbrast Laurie med rörd stämuu ty han var snabb uti att uppfatta och erkänna all som var skönt.

“Ofta går solen ned lika vackert som nu, oc vi stanna så gerna qvar till dess, ty vi få aldrig s ett och detsamma, fastän det alltid är mycket grann t, sade Amy, som önskade att hon kunnat mala af de herrliga taflan.

“Hanna talar om det land der vi hoppas 1 lefva någon tid; men dermed menar hon landsbygde med dess grisar, höns och höstackar. Det skulle vai bra roligt, men jag önskar att det vackra landet de borta vore ett riktigt och att vi kunde komma dit. sade Betty begrundande.

“Det finns ett land som är långt vackrare-8det derborta, och dit få vi komma en gang, om vi äro snälla,1' inföll Margret med sin veka röst.

“Det är så långt att vänta och så svårt att bli snäll; jag skulle vilja flyga dit nu genast, som svalorna der.“

Var inte rädd för det, Betty: förr eller senare kommer du dit,“ sade Hanna. “Jag är den enda som tycker om att streta och arbeta, klättra och vänta, och kanhända kommer jag ändå aldrig dit.“

“Ni skall få mig till sällskap, om det kan trösta er. Jag måste vandra långt innan jag får se er Himmelens stad. Om jag kommer för sent, så lägger ni ju ett godt ord för mig, Betty? Vill ni det?“

_ Det var någonting i Lauries ansigte som be-dröfvade hans lilla väninna, men hon sade vänligt, med sina milda, klara ögon fästade på molnen, som oupphörligt vexlade form:

“Vill man verkligen hinna till det landet och allvarligt gör allt hvad man kan derför, så tror jag att man kommer dit, ty jag kan inte -föreställa mig att det är några lås på porten eller att der stå några väktare. Jag tänker mig alltid att det är såsom pa taflan i boken, der man ser de skinande männen sträcka ut sina händer för att välkomna den stackars Kristen, när han nalkas från floden.11

“Skulle det inte vara roligt, om alla de luftslott Y‘ nu blefve riktiga slott och vi flnge bo i

dém?“ fragade Hanna efter en liten stunds tystnad.

“Jag har byggt så många, att det skulle bli svart att välja mellan alla,11 sade Laurie, som låg på ryggen och kastade kottar på ekorren som forrådt hans närvaro för flickorna.

“Ni skulle få taga det ni tyckte mest om. Hvad är det?11 frågade Margret.

“Tala ni om hvacl ni helst önska, om ni få veta hvad jag vill ha?“

“Ja, det skall jag göra, om systrarne också vilja det.“

“Ja, det vilja vi. Börja nu, Laurie.“Sedan jag sett så mycket af veriden jag be hofver, skulle jag vilja slå mig ned i Tyskland ocl få böra så mycket musik mig lyster. Jag vil i vara en berömd musiker, ocli alla menniskoi skuil komma och höra mig spela,^ men jag skulle aldnj bry mig om pengar eller affärer utan bara roa mij sielf och lefva för hvad jag tyckte om. Så ser de luftslott ut jag helst vill ha? Hur ser ert u

Margret?" 0

Det tycktes falla sig litet svart for Margret al

berätta hur hennes luftslott såg ut, och hon viftad framför ansigtet med en ormbunke för att forjag myggor som det var omöjligt att upptäcka, under dt hon långsamt sade:

“Jag skulle vilja ha ett vackert hus, lullt ; alla slags goda saker: god mat, fina kläder, vacki möbler, snälla menniskor och mycket pengar. Ja skulle vara husfru der, allt gå som jag _ ville ot jag skulle ha en mängd tjenare, så att jag aldr behöfde göra en enda smula sjelf. Hvad det vo: roligt! Sysslolös skulle jag likväl inte^ vara,^ ty j< skulle göra så mycket godt och laga så att jag bl

älskad af alla.“ .

“Skulle ni inte vilja ha en liten man i ert lu

slott också?" frågade Laurie spetsigt.

“Tfi hörde väl att jag sade “snälla menniskor svarade Margret och drog vid dessa ord fastare t sitt ena kängband, hvarvid hon böjde hufvudet djupt ned, att man ej kunde se hennes ansigte.

“Hvarför säger du inte att du ville ha en vack förståndig och snäll karl till man och några si änglasöta barn, då du i alla fall vet att ditt sl derförutan blir ofullständigt?“ fragade denrättfram Hanna, som ännu icke råkat ut för några öm: svärmerier och nästan afskydde allt hvad som stö på romantik, såvida det icke förekom i böcker.

“Du vill naturligtvis inte veta af något anna ditt luftslott än hästar, bläckhorn och romaner,“ s rade Margret något stucken.Ja, det kan du lita på! Jag öns karmig ett stall fullt af arabiska hästar, rum alldeles fullprojjpade med böcker, och när jag skref, skulle jag doppa pennan i ett^ magiskt bläckhorn, så att mina arbeten skulle bl i lika berömda som Lauries musik. Innan jag toge^ mitt luftslott i besittning, skulle jag vilja uträtta någonting storståtligt, någonting heroiskt och underbart, som inte skulle förgätas efter min död. Jag vet inte hvad det kommer att bli, men jag går och väntar derpå och tänker slå er med häpnad endera dagen. Jag tror jag skall taga mig till att skrifva böcker, bli rik och vinna rykte; det skulle vara i min smak, och det är också min älsklingsdröm.“

“Min är att i lugn och ro få stanna hemma hos pappa och mamma och hjelpa dem att sköta om huset/1 sade Betty förnöjsamt.

“Vill ni inte ha någonting annat?“ frågade Laurie.

“Nej, sedan jag fått mitt lilla piano, är jag fullkomligt belåten. För öfrig-t önskar jag bara att vi ma ha helsan och fa vara tillsammans jeint/4

“Jag önskar mig en mängd saker, men mest af allt att bli konstnär och få resa till Rom, måla vackra taflor och bli den störste artist i hela verlden,“ var Amys blygsamma åstundan.

‘Äro vi ^ inte bra ärelystna allesammans, eller hui ? Alla vilja vi, utom Betty, bli rika, vinna rykte och ha allting präktigt! Jag undrar just om någon at oss far se sina Önskningar gå i fullbordan/1 sade Laurie, tuggande på några grässtrån såsom om har, varit en mäkta lugn, filosofiskt reflekterande kalf.

0 Jag har nyckeln till mitt luftslott, men ännu återstår att se om jag kan läsa upp porten/' anmärkte Hanna hemlighetsfullt.

“Jag har också nyckeln till mitt, men jag får inte försöka den förrän jag gått igenom gymnasiet!" mumlade Laurie och suckade otåligt.

“Här är min!“ sade Amy och svängde sin blyertspenna i luften.

Alcott. q“Jag bar inte fått någon nyckel än,“ inföll Mareret nedslaget.

“Jo, det har ni visst!“ sade Laurie genast.

“Hvar är den då?“

“I ert ansigte.“

“Så ni pratar. Det duger till ingenting.

“Vänta bara ocb vi få väl se om det inte skailar er något som kan vara godt att ha “ svarade gossen och skrattade vid tanken på den förtjusande Ulla hemlighet som han trodde sig ha kommit underfund med.

Margret rodnade bakom ormbunkssolfjadern mei gjorde inga frågor och såg hort öfver floden mec samma uttryck i ögonen af längtan som man kunde las. i hr Brookes, då han började historien om riddaren

“Om vi alla äro i lifvet tio år härefter, sa laton oss stämma möte och se för hur många af oss var: önskningar gått i fullbordan eller hur mycket v kommit dem närmare då än nu,“ sade Hanna, sör alltid var främst, när det blef fråga om gors up planer.

“Gud tröste mig, så gammal jag da ar -tjugosju år!“ utbrast Margret, som med sina sjutto år på' nacken tyckte sig vara gamla menniskan.

“Laurie och jag bli då tjugosex, Betty tjugofyr och Amy tjugotvå! Hvilket vördnadsvärdt sällskap!

utropade Hanna. _ ,

“Jag hoppas att jag vid den tiden skall na u

rättat något som jag kan vara stolt öfver, nien^ n är jag en sådan latmask, sa jag' är rädd att jag ini gör något annat än slår dank, Hanna,“ jsade Laun

“Det fattas er bara ett bestämdt mål, som mar ma säger, och när ni väl fått det, sa är hon säk< på att ni kommer att arbeta, så det star herrliga till

“Är hon det? Vid Jupiter, då vill jag det, ba jag visste hvad jag skulle taga mig till!“ utbra Laurie och satte sig plötsligt upp i ett anfall af ener; “Jag borde vara nöjd med att kunna göra farfar t viljes och jag skall försöka det, men jag vill inte 1hvad han vill ha mig till, och det är så påkostande. Farfar tycker att jag skall bli köpman och handla med indiska varor som han gjort; men det har jag inte alls lust för, ty jag kan inte med te, silke och kryddor och allt sadant der skräp hans gamla fartyg komma hit, med, och det skulle göra mig detsamma om de ginge till botten, i fall de vore mina. Han skulle känna sig nöjd, om jag kom in på gymnasiet, och vore jag der i fyra år, så slapp jag nog höra talas om att bli köpman, men nu är han omedgörlig och. jag har lust att bli alldeles som han, såvida jag inte rymmer min väg som pappa gjorde. Om det bara funnes någon som stannade qvar hos honom, skulle jag göra det i morgon dag.“

Laurie talade häftigt och såg ut såsom om han skulle vara färdig att sätta sin hotelse i verket vid första misshällighet med sin farfar, ty han växte upp mycket fort och kände, trots sitt något dåsiga sätt, en ynglings hat mot att vara beroende af en annan! en ung mans brinnande längtan att bryta sig en egen bana.

“Jag råder er att segla bort med ett af hans skepp och inte komma hem förr än ni blifvit er egen,“ sade Hanna, hvars inbillningskraft upplågade vid tanken på en så djerf bedrift och som hyste det varmaste deltagande för Laurie, derför att man “förorättade" honom, såsom han sade.

0 är inte rätt gjordt af dig, Hanna, att tala

sa der, och Laurie får inte lyssna till ditt dåliga råd. Hi skall göra som er farfar vill, snälla Laurie," inföll Margret i sin allra moderligaste ton. “Gör ert bästa på gymnasiet, och när han märker att ni rättar er efter hans önskningar, så är jag säker på att han inte skall vara sträng och orättvis mot er. Såsom ni sade, finns det ingen annan som kan vara hos er farfar och ^ älska honom, och ni skulle aldrig kunna förlåta er sjelf om ni öfvergaf honom utan hans tillåtelse. Ya inte elak och missnöjd utan gör er pligt, och niskall finna er belöning derför genom den aktning och kärlek alla skola visa er, liksom forhallandet ar

med hr Brooke." p,, , T • ,,,,,,i,

“Hvad vet ni om honom?" fragade Laurie, tacksam för det goda rådet men missnöjd n\eå den lexa han fått och glad att få vända samtalet fran sig sjelt efter detta för honom ovanliga utbrott.

“Inte mer än hvad er farfar har talt om toi mamma: hur han drog vård om sm mor ända till hennes död och inte ville resa utrikes såsom informator åt en ung gosse, derför att han mte kunde skiljas från henne, och hur han nu hjelper en gammal q vinna, som varit hans mors amma. Han talar aldrig om det för någon och är så ädel, tålmodig och god

som han kan vara.“ .

“Ja, det är han, min gamle kamrat, sade .Laura hjertligt,’ då den rodnande Margret tystnade. “Det är likt farfar att taga reda på allting om Brooke utan att han får veta det, och att sedan tor andre berätta allt det goda han fått höra, sa att de skok tycka om honom. Brooke har inte kunnat törsta hui det kommer sig att er mor är så vänlig mot honom då hon bedt honom titta öfver med mig, och behandlai honom på sitt vackra vänliga sätt. Han tycker ät

hon är fullkomligheten sjelf och det hör jag honon säga dag ut och dag in, och han vet inte hur nai skall kunna berömma er alla nog. Ga någonsin mm. önskningar i fullbordan, så skola ni la se hvad ja{

skall göra för Brooke." .

“Börja med litet deraf nu straxt genom att int plåga honom till döds," inföll Margret i hvass tor “Hur vet ni att jag gör det?“

“Det kan jag alltid läsa i hans ansigte, när ha o'år bort. Om ni varit snäll, ser han glad ut oc går med raska steg; men då ni plågat honom, ä han allvarsam och går långsamt, liksom ville ha vända om och göra om sin sak bättre."

“Det tycker jag om. Jaså, Brookes ansigte hje per er att föra bok öfver mina fel och förtjenste:Jag ser honom bocka sig och taga af hatten, när hän går förbi era fönster, men jag visste inte att ni hade skaffat er en telegraf."

“Det har jag visst inte! Bli nu för all del inte ond och låt honom inte få veta hvad jag sagt! Jag ville bara visa hur mycket jag intresserar mig för er, och hvad jag nu omtalat, det har jag sagt er i förtroende, förstår ni väl,“ utbrast Margret, i hög grad orolig vid tanken på hvad som kunde blifva följden af hennes obetänksamma ord.

“Jag springer visst inte med sqvaller,“ svarade^ Laurie med ett visst uttryck i ansigtet som Hanna brukade kalla “värdigt och majestätiskt". “Håller Brooke på att bli en barometer, så måste jag taga mig i akt och alltid laga så, att han visar vackert väder. “

“Se så, blif nu inte häftig, Laurie! Det var inte min mening att lexa upp er eller bära mig enfaldigt åt. Jag tyckte bara att det var illa gjordt af Hanna att uppmana er till någonting som ni sedan skulle komma att ångra. Hi är så snäll mot oss, det är alldeles som vore ni vår bror, och derför säga vi åt er hvad vi tänka. Förlåt mig, jag menade så väl med er,“ sade Margret och räckte Laurie sin hand på ett sätt som förrådde både tillgifvenhet och blyghet.

Intagen af blygsel öfver sitt tillfälliga misshumör, tryckte Laurie vänligt den lilla handen och sade öppenhjertligt:

“Jag ensam är det som bör bedja om förlåtelse; jag är' ohyfsad och har varit vid dåligt lynne hela dagen. Jag vill så gerna höra er som en syster säga mig mina fel, och derför skall ni inte bry er om att jag bär mig dumt åt ibland. Ännu en gång tack för hvad ni sagt mig.“

Bemödande sig att visa att han ej var stött längre, sökte Laurie göra sig så älskvärd som möjligt; han nystade tråd åt Margret, läste vers för Hanna, skakade ner kottar åt Betty och hjelpte Amy med hennes ormbunkar — sålunda visande sig varaen värdig medlem af “Flitiga Bi-samfundet“. Midt under en liflig diskussion om sköldpaddornas husliga vanor (ett af dessa djur hade letat sig väg upp till dem från floden) påminde dem det aflägsna ljudet af en ringklocka att Elsa satt på teet och att det var tid för dem att återvända hem till qvällsvarden.

“Får jag följa med er hit nästa gång?“ frågade Laurie.

“Ja, om ni är snäll och tycker om era böcker, såsom andra beskedliga gossar göra,“ svarade Margret leende.

“Jag skall försöka.“

“Då får ni följa med, och jag skall lära er hur man stickar strumpor i Skotland. Det har just nu hommit en beställning på sådana,“ tillade Hanna och svängde sin strumpa såsom ett stort blått yllebanér, när man skildes vid porten.

Samma afton, då Betty spelade för hr Laurence i skymningen, stod Laurie i skuggan bakom en gardin och lyssnade på den lille David, som med sina enkla toner alltid lugnade hans häftiga lynne, derunder han betraktade den gamle mannen, som satt med hufvudet lutadt i handen, egnande ömma tankar åt det döda barn han älskat så högt. Erinrande sig samtalet på eftermiddagen, beslöt Laurie att kärleksfullt uppoffra sina egna önskningar och sade för sig sjelf: “Jag vill låta mitt luftslott ramla och stanna hos min gamle farfar så länge han behöfver mig, ty jag är hans allt.“

*

Fjortonde kapitlet.

Hemligheter.

Hanna hade fullt upp att göra på vindskammaren, ty Oktober började blifva kylig och en värdig medlem af “Flitiga Bi-samfundet“. Midt under en liflig diskussion om sköldpaddornas husliga vanor (ett af dessa djur hade letat sig väg upp till dem från floden) påminde dem det aflägsna ljudet af en ringklocka att Elsa satt på teet och att det var tid för dem att återvända hem till qvällsvarden.

“Får jag följa med er hit nästa gång?“ frågade Laurie.

“Ja, om ni är snäll och tycker om era böcker, såsom andra beskedliga gossar göra,“ svarade Margret leende.

“Jag skall försöka.“

“Då får ni följa med, och jag skall lära er hur man stickar strumpor i Skotland. Det har just nu hommit en beställning på sådana,“ tillade Hanna och svängde sin strumpa såsom ett stort blått yllebanér, när man skildes vid porten.

Samma afton, då Betty spelade för hr Laurence i skymningen, stod Laurie i skuggan bakom en gardin och lyssnade på den lille David, som med sina enkla toner alltid lugnade hans häftiga lynne, derunder han betraktade den gamle mannen, som satt med hufvudet lutadt i handen, egnande ömma tankar åt det döda barn han älskat så högt. Erinrande sig samtalet på eftermiddagen, beslöt Laurie att kärleksfullt uppoffra sina egna önskningar och sade för sig sjelf: “Jag vill låta mitt luftslott ramla och stanna hos min gamle farfar så länge han behöfver mig, ty jag är hans allt.“

*

Fjortonde kapitlet.

Hemligheter.

Hanna hade fullt upp att göra på vindskammaren, ty Oktober började blifva kylig ocheftermiddagarna korta. Under två eller tre timmar inströmmade solstrålarne genom det höga fönstret, medan Hanna satt på den gamla soffan, ifrigt sysselsatt med att skrifva och med sina papper utbredda på kappsäcken framför lienne, under det hennes favorit, katten Skrapnos, promenerade på bjelkarne öfver hennes hufvud, tillsammans med sin äldste son, en fin ungherre, som synbarligen var mycket stolt öfver sina polissonger och mustacher. Helt och hållet fördjupad i sitt arbete, raspade Hanna på tills sista sidan var fullskrifven, hvar-efter hon satte sitt namn under med en stor släng och bortkastade pennan, utropande:

“Se så, nu har jag gjort mitt bästa! Duger inte det här, så dröjer det allt tills jag kan göra det bättre. “

Lutande sig tillbaka i soffan, genomläste hon noggrant manuskriptet, gjorde några strykningar här och der och ditsatte en mängd utropstecken, livilka sågo ut alldeles som små luftballonger; derefter rullade hon ihop sitt opus och knöt ett starkt rödt band derom och satt under några minuter betraktande sitt verk med allvarsamma blickar, hvaraf tydligen syntes hur mycken möda hon nedlagt derpå. Hannas arkil' utgjordes af ett gammalt tennkök, som var upphängdt på väggen. Der gömde hon sina papper och några få böcker, så att de skulle vara i säkerhet för hennes kamrat, katten, hvilken, liksom hon, hade en så stor smak för litteraturen, att hon ej visste ett större nöje än att sörja för spridning af de böcker hon kom öfver, livilka hon till och med slukade och formligen försökte äta

upp bladvis. Ur detta gömställe framtog Hanna nu ett annat manuskript, och efter att ha stoppat båda pappersrullarne i sin ficka, smög hon sig tyst och varsamt utför trappan, lem-nande sina vänner att i allsköns ro få tugga på hennes pennor och smaka på bläcket.,

Så ljudlöst som möjligt tog hon på sig hatt och kappa, kröp genom ett fönster på husets baksida ut på taket af en låg utbyggnad, hoppade ned på gräs-vallen och tog en omväg ut på gatan. En gång väl der, stannade hon för att hemta andan, anhöll en passerande omnibus, hvari hon rullade af till staden med mycket förnöjd men på samma gång hemlighetsfull uppsyn.

Om någon gifvit akt på Hanna, skulle hennes rörelser ha förefallit honom i hög grad besynnerliga, ty sedan hon stigit ur omnibnsen, vandrade hon af med långa steg tills hon efter något letande kom till ett hus vid en lifligt trafikerad gata. Nu gick hon in genom porten, kastade ögonen uppåt de smutsiga trappstegen, och sedan hon stått orörlig ett stund, skyndade hon plötsligt ut på gatan och aflägsnade sig några steg lika fort som hon kommit. Denna manöver upprepade hon ett par gånger, till stor förnöjelse för en ungherre med svarta ögon som låg i ett fönster i huset midtemot öfver gatan. Då Hanna återkom för tredje gången, mannade hon upp sig med en knyckning drog ner hatten öfver ögonen och styrde kosan uppför trapporna med en min som om hon gick att låta draga ut alla sina tänder.

Bland andra skyltar som prydde porten var äfven en tandläkares, och sedan den unge herrn midtemot ett ögonblick betraktat ett par artificiella käkar, hvilka långsamt öppnades och slötos för att draga de förbigåendes uppmärksamhet på två hvita tandrader, kastade han på sig rocken, satte hatten på hufvudet och skyndade ned för att ställa sig på post vid porten på andra sidan gatan, dervid han småleende sade för sig sjelf:

“Det är likt henne att komma ensam, men går doktorn för illa åt henne, så kan hon nog behöfva någon som hjelper henne hem.“

Efter tio minuter kom Hanna springande utför trapporna med blossande ansigte och liknande en person som straxt förut genomgått någon plågsam operation. Då hon varseblef den unge herrn, såg hon allt utom angenämt öfverraskad ut och gick förbihonom efter en lätt helsning med hufvudet, men han fölide efter henne och frågade med deltagande uppsyn: “Var det mycket svårt?"

“Åhnej.“

“Bet gick raskt för er?“

“Ja, G-ud ske lof! “

“Hvarför gick ni dit ensam?"

“Ville inte att någon skulle veta al det.“

“Ni är den besynnerligaste varelse jag någonsin sett. Hur många gjorde ni er af med?"

Hanna betraktade sin vän såsom om hon icke förstått honom och började derefter skratta liksom om han sagt någonting ofantligt roligt.

“Jag hade med mig två stycken som jag vill bli af med, men jag måste ge mig tåls en vecka."

“Hvad skrattar ni åt? Nu har ni bestamdt något fuffens för er, Hanna," sade Laurie och sag mäkta nyfiken ut.

“Och ni med. Hvad hade ni, min gunstig herre, att göra deruppe på biljarden?" . o

“Ber om förlåtelse, hennes nåd, der är inte nagon biljard utan ett gymnastiskt institut, och jag höll på att taga en lektion i fäktning."

“Det var roligt att höra!"

“Hvarför då ?“

“Då kan jag få lära mig konsten af er, och när vi skola spela Hamlet, far ni bli Laertes, och sa skola vi göra något

riktigt fint al täktscenen."

Laurie brast nu ut i ett hjertligt skratt och kom några förbigående att mot sin vilja smale.

“Det skall jag lära er, antingen det blir något af med Hamlet eller ej. Det är sa roligt och skall stärka edra krafter duktigt. Men jag tror att ni hade ännu ett skäl till., att så der bestamdt säga: Det var roligt att höra! Är det inte så?“

“Nej, jag blef så glad öfver att ni inte var på biljarden, ty jag hoppas att ni aldrig besöker sådana ställen. Det gör ni väl inte?"

“Nej, bara ibland."“Låt bli det alldeles.'4

“Det är ju inte något ondt deri, Hanna. Biljard har jag hemma, men det är inte roligt att spela, om man inte har goda medspelare, oeh då jag tycker så mycket om att spela biljard, går jag ibland dit upp och tager mig ett parti med Edvard Moffat eller någon af de andra kamraterna.44

“Snälla Laurie, det var ledsamt att höra, ty ni kommer att tycka om det allt mer och mer och förlorar både tid och pengar och blir som andra otäcka pojkar. Jag hoppas att ni tager vara på ert anseende och gör edra vänner glädje," sade Hanna och skakade hans hand.

“Kan man inte roa sig ibland på ett oskyldigt sätt utan att mista sitt anseende?4- frågade Laurie och såg stött ut.

“Det beror på hur och hvar man gör det. Jag kan inte med Edvard och hans bekanta och tycker att ni borde draga er från dem. Mamma vill inte att han skall umgås hemma, fast han så gerna vill komma och helsa på oss, och om ni blef likadan som han, så skulle hon inte tillåta att vi roade oss tillsammans såsom vi nu göra."

“Inte? frågade Laurie oroligt.

“Hej, hon kan inte med spi’ättaktiga pojkar och skulle förr stänga in oss i sina stora pappaskar än låta oss sällskapa med sådana.44

“Ah, ännu behöfver hon icke anlita askarne, ty jag är inte alls sprättalctig och tänker inte heller bli det, men jag tycker om att vifta litet ibland, helt oskyldigt förstås. Gör inte ni det också ?“

“Jo, visst. Det säger ingen något om. Vifta derför en smula men skena inte öfver skaklarne. Lofvar ni mig det, ty annars blir det slut med alla våra glada stunder?44

“Jag skall blifva ett dubbelrenadt helgon!44

“Helgon kan jag inte lida; var helt simpelt en okonslad, välartad och aktningvärd gosse, och vi skola aldrig öfvergifva er. Jag vet inte hvad jag-toge mig till, om ni gjorde liksom unga King. Han hade pengar i öfverflöd och visste inte hur han skulle göra af med dem, och derfor började han dricka och spela och rymde så, sedan han förfalskat sin fars namn, tror jag, och blef en eländig stackare. “

"“Och ni tror att jag skulle kunna göra på samma sätt? Mycket förbunden.“

“Hej, nej, snälla Laurie, det tror jag visst inte! Men jag har hört sägas att pengar äro en så stor frestelse, och derför önskar jag ibland att ni vore fattig; då skulle jag aldrig vara orolig.“

“Ar ni orolig för min skull, Hanna ?“

“Ja, en smula, när ni ser dyster och missnöjd ut, som ni gör ibland, ty ni har fått en så stark vilja, så att om ni en gång skulle komma in på äfvägar, är jag rädd för att det blefve svårt att få er att vända om igen.“

Under några minuter gick Laurie tyst vid Hannas sida, och medan hon betraktade sin vän, önskade hon att hon aldrig inledt detta samtal, ty ehuru på Lauries läppar spelade ett småleende öfver hennes varningar, lästes blott missnöje i hans blickar.

“Tänker ni undfägna mig med moralkakor hela vägen tills vi komma hem?“ frågade han efter en stund.

“Hej, bevars! Hvarför frågar ni det?“

“Jo, om ni ämnar det, så sätter jag mig upp i en omnibus, men låter ni bli det, så skall jag göra er sällskap och berätta något mycket roligt.11

“Jag skall inte hålla några föreläsningar mer och vill rysligt gerna höra hvad ni har att berätta. “ “Hå, det var bra, låt oss gå på då. Det är en hemlighet, och om jag talar om den för er, måste ni berätta er för mig.“

1 “Jag har ingen att tala om,“ svarade Hanna men tystnade tvärt, ihågkommande att hon likväl hade en.“Medgif, att ni har en; ni kan inte dölja någonting; se så fram med den nu, annars tiger jag med min!“ utbrast Laurie. _ v -

“Är det någonting bevändt med er hemlighet?"

“Jo, det är säkert, det! Det är fråga om bekanta till er, och så roligt det är se’n! Ni far lof att höra den. Jag har hela tiden varit på vippen att tala om den för er. Seså, börja nu!“

“Lofvar ni att inte säga ett enda ord derom

hemma ?“

“Inte ett enda ord.“

“Och att inte skratta ut mig på ryggen?“

“Det gör jag aldrig. “

“Jo, det gör ni. Ni tager reda på allt hvad ni vill om folk. Jag vet inte hur ni bär er at, men ni är född lismare.“

“Tackar för komplimangen. Men elda på nu!“

“Jo, jag har lemnat två noveller till en tidningsredaktör, och han lofvade att ge mig svar i nästa vecka,“ hviskade Hanna i sin förtrognes öra.

“Hurra för mamsell March, den berömda amerikanska författarinnan!“ utropade Laurie, i det han kastade upp sin hatt i luften och uppfångade den, när den åter kom ned, till stor gamman för två ankor, fyra kattor, fem höns och ett halft dussin irländska barn, ty vårt par hade nu hunnit ut ur den egentliga staden.

“Men, så tvst då! Det blir visst ingenting af med alltihop, men jag kunde inte få någon ro förrän jag gjort ett försök, ooh jag har inte sagt ett enda ord derom åt mamma eller sy stramo, för jag vill inte att de skulle bli bedragna i sina förhoppningar."

“Det skall inte misslyckas. När man jemför era noveller med hälften af det skräp som skrifves här iivarenda dag, kan män säga att de äro som om Shakespeare skrifvit dem. Skulle det inte vara roligt att se dem tryckta, och skola vi inte få känna oss stolta öfver vår författarinna?"Hannas ögon strålade af glädje, ty det är oss alltid angenämt att höra menniskor trp det bästa om oss, och en väns beröm klingar alltid ljufligare än ett dussin tidningspuffar.

“Låt nu höra er hemlighet! Men skarfva inte, Laurie, ty då tror jag er aldrig mer,“ sade Hanna och försökte att nedtysta de lysande förhoppningar som Lauries uppmuntrande ord väckt hos henne.

“Jag råkar kanhända illa ut, om jag talar om det, men jag lofvade inte att tiga dermed, och derför skall ni få veta det, ty jag blir ändå aldrig riktigt lugn förrän jag fått berätta er litet af hvad jag fiskat upp. Jag vet hvar Margrets vante är!“

“Var det allt!“ frågade Hanna med gäckad uppsvn, då Laurie nickade och blinkade med ögonen, under det i lians ansigte stod att läsa det han rufvade öfver något mystiskt.

“Det är alldeles nog för närvarande, som ni också skall komma att medgifva, när jag fått säga er hvar den är.“

“Hå, låt höra då!“

Laurie satte munnen till Hannas öra och hviskade tre ord, hvilka framkallade en komisk förändring i hennes ansigte. För ett ögonblick stannade hon och stirrade på honom, hvarunder hon såg både förvånad och missbelåten ut. Derefter gick hon vidare och sade i hvass ton:

“Hur vet ni det?“

“Jag såg den.“

“Hvar ?“

“I iiekan.“

“Under hela denna tid?“

“Ja. Är det inte romantiskt ?“

“Hej, det är förfärligt."

“Tycker ni inte om det?“

“Hej, visst inte. Det är löjligt, men det gar inte an. Hvad skall Margret sägaf“

“Hi får inte tala om det för någon. Kom väl ihåg det!““Jag lotVade det inte.“

“Det faller i alla fall af sig sjelf, och jag litade på er.“

“Nå ja, ännu så länge skall jag tiga, men det var mycket ledsamt att höra och jag önskar att ni inte hade talt om det for mig.“

“Jag trodde att del skulle roa er.“

“Att någon skulle komma och taga bort Margret från oss? Nej, tack skall ni ha.“

“Det vore kanhända bättre att någon kom och tog bort er.“

“Jag skulle vilja se den som vågade försöka det!“ utbrast Hanna stolt.

“Och jag med!“ inföll Laurie, hvars ansigte strålade af glädje vid tanken derpå.

“Att förvara hemligheter är inte min starka sida. Jag kommer inte att få en enda lugn stund sedan ni talt om det för mig,“ sade Hanna i en ton som förrådde att hon icke var sin vän synnerligen tacksam för don meddelade nyheten.

“Kom så skola vi springa utför backen här, det skall göra er bra igen,“ sade Laurie.

Ingen menniska syntes till. Den jemna vägen sluttade inbjudande framför Hanna, och då hon fann frestelsen oemotståndlig, störtade hon framåt, lem-nande hatt och kam bakom sig och tappande den ena hårnålen efter den andra under vägen. Laurie nådde målet först och var fullkomligt belåten med utgången af sitt försök, ty hans Atalanta följde flämtande efter honom med fladdrande hår, strålande ögon, blossande kinder och i hennes ansigte kunde ej upptäckas minsta spår till missbelåtenhet.

“Ack, den som vore en häst ändå! Då kunde jag få trafva i väg i den sköna luften utan att mista andan. Men nu ser jag snygg ut. Spring tillbaka, herr kerub, och tag reda på mina saker!“ bad Hanna, i det hon - kastade sig ned under ett kastanjeträd, hvars aflållna blad betäckte marken såsom en kar-mosinröd matta.Laurie begaf sig helt makligt åstad att söka reda på det tappade, och Hanna, som hoppades att ingen skulle passera innan hon hunnit ordna sin toalett, fäste under tiden upp sina flätor. Men det var likväl någon som passerade, och det var ingen annan än Margret, hvilken såg riktigt fin och elegant ut, ty hon hade varit ute på visiter.

“Hvad i all verlden gör du här?"' frågade hon och betraktade systerns upplösta hår med en väl uppfostrad flickas hela öfverraskning.

“Plockar löf,“ svarade Hanna oskyldigt och sorterade den handfull hon nyss förut samlat ihop.

“Och hårnålar,“ tillade Laurie, låtande ett dussin sådana falla i Hannas knä. Det växer sådana här på vägen, Margret; och kammar och bruna halmhattar också. “

“Har du flängt omkring nu igen, Hanna? Hur kan du bära dig åt så? Här skall du en gång sluta att lära fram på det der viset ?“ sade'Margret förebrående, under det hon ordnade sina manschetter och slätade till håret, hvarmed

blåsten hade tillåtit sig åtskilliga friheter.

“Aldrig förrän jag blir gammal och stel i lederna och behöfver gå på krycka. Försök inte att göra mig gammal i förtid, Margret; det är svart nog att se er alla så plötsligt förändrade; låt mig derför vara en liten flicka så länge jag kan.“

Under det Hanna sade detta, lutade hon sig ned lör att dölja darrningen i sina läppar, ty hon hade på sista tiden märkt att det ej skulle dröja länge innan Margret var en fullt utvecklad ung flicka, och hvad Laurie nyss anförtrott henne kom henne att befara den skilsmessa som' otvifvelaktigt måste inträffa förr eller senare och som nu tycktes henne vara mycket nära förestående. Laurie märkte hennes förvirring och drog Margrets uppmärksamhet at annat håll genom att hastigt fråga:

“Hvar har ni varit, efter ni är så fin?““Hos Gardiners, ocli Sally har berättat mig allt om Bella Moffats giftermål. Det var mycket stor-artadt och de ha rest till Paris för att tillbringa vin-tern der. Tänk bara så roligt det matte vara!“

“Afundas ni henne, Margret?“ frågade Laune. “Jag är rädd för att jag gör det.“

“Det gläder mig!“ mumlade Hanna, undei det hon med feberaktig ifver jeinkade hattbandet till rätta. “Hvarför det?“ frågade Margret förvånad. “Derför att om du tänker mycket på rikt folk, så skall du inte någon gång gå och gifta dig med en fattig karl," svarade Hanna och rynkade ögonbrynen åt Laurie, som gaf henne en tyst varning att tanka

på hvad hon sade. o

“Jag kommer aldrig att ga och gilta mig mec någon, “ invände Margret och gick vidare ined stoi värdighet, under det Hanna och Laurie följde etter skrattande, hviskande, hoppande öfver stenar ocl beteende sig likt barn, såsom Margret sade tor sig sjelf, ehuru hon gerna skulle velat sluta sig till dem om hon icke haft sin bästa klädning på sig.

Under en eller två veckor uppförde sig Hanna si besynnerligt, att hennes systrar ej visste hvad d skulle tänka. Hon rusade till dörren när bretbarare ringde på, var snäsig mot hr Brooke nar de möttes satt långa stunder och betraktade Margret med loi tviflade blickar, sprang ibland upp för att skaka oc sedan kyssa henne på ett högst mystiskt satt. Lauri och hon gjorde beständigt tecken åt hvarandra oc talade oin Den Iclufna örnen, tills flickorna slutlige förklarade att de voro tokiga båda två. Fjorton ds gar efter den lördag, då Hanna krupit ut geno) fönstret, blef Margret, som satt och sydde vi fönstret, mycket förargad öfver att se Laurie jag Hanna genom hela trädgården och slutligen tang henne i Amys berså. Margret kunde icke se hva som var på lärde, men skrik och skratt hordes två aflägsna röster, hvarjemte det lät som om dc ena sökt rycka en tidning fran den andra.“Hur skola vi bära oss åt med Hanna? Hon vill aldrig skicka sig som det anstår en ung dam,“ sade Margret suckande, under det hon betraktade Hannas och Lauries kapplöppning med missbelåten uppsyn.

“Jag hoppas att hon aldrig skall bli det. Hon är så rolig och söt som hon är,“ inföll Betty, som aldrig lät någon ana att hon var litet stött öfver att Hanna anförtrodde sina hemligheter åt någon annan än henne.

“Det är bra ledsamt, men vi kunna inte få henne comme la faut, tillade Amy, som höll på att göra sig ett nytt halskrås och tast upp sina lockar, så att de klädde henne ännu bättre — två saker som föllo henne särdeles i smaken, emedan hon med dem tyckte sig vara ovanligt elegant och lik en stor dam.

Hågra få minuter senare instörtade Hanna, hvar-efter hon kastade sig på soffan och låtsade läsa i en tidning.

“Står det något intressant i den ?“ frågade Margret i nedlåtande ton.

“Bara en liten berättelse, som det inte är mycket bevändt med, gissar jag,“ svarade Hanna och höll tidningen så, att man ej skulle kunna se hvad den hette.

“Du gjorde bättre i att läsa den högt; då kunde vi åtminstone få någonting roligt och du sjelf slippa bohöfva visa ditt dåliga lynne,“ sade Amy i sin mest myndiga ton.

“Hvad heter berättelsen ?“ frågade Betty, som undrade hvarför Hanna gömde ansigtet bakom tidningen.

“De rivaliserande målarne."

“Det låter bra. Läs den för oss,“ bad Margret.

Hanna började nu läsa, efter att ha låtit höra en ljudlig harkling och ha hemtat djupt efter andan. Flickorna hörde på med spänd uppmärksamhet, ty berättelsen var romantisk och något patetisk och de flesta af de handlande personerna dogo i slutet.“Jag tycker om den for det granna språket,“ ljöd Amys gillande anmärkning, då Hanna tystnade.

“Jag föredrager kärleksscenerna. Viola och Angelo äro två af våra älsklingen am n. Ar det inte besynnerligt?“ sade Margret och torkade sig i ögonen, ty det unga parets kärlek fick ett tragiskt slut.

“Hvem har skrifvit den?*' frågade Betty, som uppfångat en skymt af Hannas ansigte.

Hanna sprang plötsligt upp från soffan, och då hon i detsamma kastade bort tidningen, fick man se hennes blossande ansigte, hvari på samma gång af-speglade sig högtidligt allvar och själsöfverretning, hvilka voro af högst komisk effekt. Med högljudd stämma svarade hon nu:

“Er syster 1“

“Du?“ utbrast Margret och släppte sitt arbete.

“Det är ganska bra,“ sade den kritiserande Amy.

“Ja, kunde jag inte tro det! Ack, Hanna, hvad jag är glad!“ utropade Betty och sprang, jublande öfver systerns lysande framgång, att omfamna henne.

Alla grepos nu af en förtjusning som knappt kan beskrifvas. Margret ville icke tro sina öron förrän hon med egna ögon läst tryckt i tidningen: mamsell Johanna March. Amy kritiserade de ställen i novellen der det var fråga om konst med största foglighet och gaf några fingervisningar för en blifvande fortsättning, som olyckligtvis ej kunde utföras, då hjelten och hjeltinnan voro döda. Betty var utom sig af glädje och hoppade och sjöng af förtjusning. Elsa intogs af häpnad öfver Hannas stordåd och utbrast: “Min själ, jag det kan göra efter!“ Eru Marchs hjerta klappade af moderlig stolthet, då hon fick veta hvad som händt. Hanna skrattade, så att tårarne koramo henne i ögonen, då hon förklarade att hon kunde vara lika stolt som en påfågel öfver sitt opus och att hennes nästa arbete, “Den klufna örnen“, skulle komma att triumferande slå sina vingar öfver huset March.“Berätta hur det gick till! — När lemnade du in den? — Jag undrar hvad pappa .skall säga. —1 Tänk om Laurie gör narr af alltihop!“ utbrast hela familjen i ett andedrag,- då den skockade sig omkring Hanna," ty de okonstlade goda menniskorna gjorde minsta glada tilldragelse inom hemmet till ett jubileum.

“Men. tyst då, flickor, så skall jag berätta er allt," sade Hanna, som undrade om mamsell Burney känt större glädje öfver sin “Evelina*1 än hon öfver sin “De rivaliserande målarne." Sedan Hanna berättat hur hon gjort för att la sälja sina berättelser, tillade hon:

“Och när jag gick till redaktören för att hemta svar, förklarade han att han tyckte om dem bägge två, men att han inte brukade betala nybörjare utan endast låta dem få sitt opus tryckt i hans tidning, och derpå antecknade han mina noveller. De vitnade om flitig öfning, sade han, och först när en nybörjare gått något framåt i konsten, ville man betala honom. Och så lät jag honom taga de två novellerna, och i dag fick jag det här tidningsnumret mig tillsändt, och Laurie sprang då efter mig för att taga det af mig, och slutligen lät jag honom fa se det. Han sade att det var bra och' att jag skall skrifva mer, och att för de nästa skall han skaffa mig betalning och — ack, hvad jag är glad, ty med tiden skall jag kunna försörja mig sjelf och hjelpa systrarne.11

Här svek andedrägten Hanna, och insvepande hufvudet i tidningen, fuktade hon sitt förstlingsopus med några tårar, ty att vara oberoende oeh förtjena beröm af dem hon älskade var hennes hjertas lifligaste önskan, och hvad som nu händt tycktes henne vara det första lyckliga steget för uppnåendet af detta mål.

*

Femtonde kapitlet.

Ett telegram.

“November är den otrefligaste månaden på hela året,“ sade Margret, stående vid fönstret en ruskig eftermiddag och seende ut i den af frosten här och der härjade trädgården.

“Det är derfor jag är född i den,“ anmärkte Hanna tankfullt och fullkomligt okunnig om bläckfläcken på hennes näsa.

“Om det hände oss någonting mycket roligt nu, så tyckte vi bestämdt att November vore en förtjusande månad, “ sade Betty, som såg allting i ljust, till och med den ruskiga November.

“Kan nog vara möjligt, men det händer aldrig något roligt här i huset," sade Margret, som ej var vid godt lynne. “Vi gå och släpa här dag ut och dag in utan en smula omvexling, och bara då och då få vi roa oss litet. Vi skulle ha lika trefligt, om vi vore i en trampqvarn.

“Min Gud, så olyckliga vi äro!“ utbrast Hanna. “Jag undrar verkligen inte på att du tycker det är svårt, stackars Margret, då du ser andra flickor ha goda dagar, medan du bara får släpa och släpa år ut och år in. Ack, den som bara kunde arrangera saker och ting åt er som jag gör det för mina hjeltinnor! Du ser tillräckligt bra ut och är mer än snäll nog, tycker jag, och derför ville jag ha någon rik slägting som ett tu tre testamenterade dig sin förmögenhet; och då skulle du uppträda som arftagerska, stuka ned alla som varit elaka mot dig, resa utrikes och komma hem som hennes nåd Någonting, omstråiad af en gloria af prakt och elegans."

“Man får sig ingen förmögenhet på det viset nu för tiden; mannen måste arbeta sig till och qvinnangifta sig till pengar. Det är en rysligt orättvis verld vi lefva i!“ sade Margret bittert.

“Hanna och jag skola skaffa förmögenhet åt er alla; vänta bara tio år till och ni få väl se om vi inte göra det,“ sade Amy, som satt i ett hörn och modellerade fåglar, frukter och ansigten i lera.

“Jag kan inte vänta så länge och är rädd för att jag inte har just mycket förtroende för bläck och lera, fast jag är tacksam för era goda afsigter!"

Margret suckade och såg åter ut i den frost-bitna trädgården. Hanna mumlade någonting för sig sjelf och intog en förtviflad ställning med båda arm-bågarne stödda mot bordet, och Amy modellerade med 'brinnande ifver. Betty, som satt vid andra fönstret, sade småleende:

“Ku få vi bestämdt två glada underrättelser, för jag ser mamma derute på gatan och Laurie kommer springande genom trädgården, och det ser ut på honom som hade han något roligt att berätta."

Båda inträdde nästan samtidigt; fru March med sin vanliga fråga: “Har det kommit något bref från pappa, flickor?" och Laurie för att på sitt öfverta-lande sätt säga: “Vilja inte några af er fara ut och åka med mig? Jag har pluggat matematik, så att jag är alldeles yr i mössan, och derför tänker jag friska upp mig med att åka litet. Det är ruskigt i dag, men luften är bra, och jag tänker fava och hemta Brooke, så att det nog blir trefligt inne i vagnen, om det också är kusligt utanför. Vilja ni komma med nu, Hanna, Betty och Margret?"

"Ja, visst vilja vi det!"

“Tack så mycket, snälla Laurie, men jag har så bråd t," sade Margret och ryckte åt sig sykorgen, ty hon hade, liksom sin moder, kommit till den öfver-tygelsen att det var bäst, för henne åtminstone, att ej för ofta fara ut och åka i sällskap med informatorn.

“Vi andra äro färdiga på ögonblicket," utropade Amy och sprang ut för att tvätta sig om händerna.“Kan jag göra något för er, fru moder ?“ frågade Laurie och lutade sig öfver fru Marchs stol, med den ömma blick och ton han

alltid gaf henne.

“Sej tack, ingenting annat än att vara snäll och höra åt på posten om jag har något bref. I dag-kunde jag vänta bref och brefbäraren har inte varit här. March är eljest punktlig som solen, men han har kanske fått något förhinder. “

I detsamma hördes en häftig ringning, och ett ögonblick derefter inkom Elsa med bref.

“Här är en af de fasliga telegrafotyget,11 sade hon och räckte fram brefvet med en min som om hon fruktade att det skulle explodera och göra någon skada.

Så snart fru March hörde ordet “telegraf11^ ryckte hon åt sig telegramet, genomögnade de två rader det innehöll och sjönk derefter tillbaka i stolen lika hvit i ansigtet som om papperet skickat en kula j hennes hjerta. Laurie störtade utför trappan efter vatten, medan Margret och Elsa uppehöllo fru March och Hanna med darrande röst läste högt:

“Eru March!

Er man är mycket sjuk. Kom genast.

S. Hale.

Blank Hospital, Washington.<

Hvilken dödstystnad det rådde i rummet medan man lyssnade med återhållen andedragt! Hvad det mörknade besynnerligt utanför hemmet! Huru hela verlden plötsligt tycktes flickorna ha blifvit förändrad, då de trängdes kring modern med en känsla liksom om all deras lycka och stöd voro nära att blifva dem fråntagna! Eru March återvann snart sansen, läste om telegramet och utsträckte derpå armarne mot sina döttrar, sägande i en ton som aldrig gick ur deras minne:

“.Tag måste resa genast, men det är kanhända för sent. Ack, mina barn, mina barn! Hjelpen mig att bära detta slag!“Under några minuter hördes ingenting annat än ljudet af snyftningar, blandade med halfqväfda tröstande ord, ömma försäkringar om deltagande och förhoppningsfulla hviskningar, som dränktes af tårar. Den stackars Elsa var den som först kom till besinning, och utan att den goda qvinnan sjelf visste det, var det hon som föregick de andra med godt exempel, ty arbetet var hennes universalmedel i all slags motgång och sorg.

“Herren bevare min älskade husbonde! Jag skall inte spilla ett ögonblick med att lipa utan genast göra i ordning era saker," sade hon hjertligt, aftor-kande tårarne med sitt förkläde och med sin gröfva hand deltagande kramande fru Marchs, hvarefter hon skyndade ut för att arbeta för tre.

“Elsa har rätt. Vi ha ingen tid att gråta nu. Gråten ej barn, och låten mig samla mina tankar, “ sade fru March.

De stackars flickorna försökte lugna sig, och deras moder satte sig upprätt i stolen, blek men fullkomligt sansad, och slog för ögonblicket bort sin sorg för att planera för sina barn och göra sig i ordning att resa.

“Hvar är Laurie?“ frågade hon genast, efter att ha samlat sina tankar och bestämt hvad som först måste ske.

“Här, fru March, låt mig göra någonting för er!“ utbrast gossen, skyndande in ur det närbelägna rummet, dit han dragit sig undan i känslan af att denna deras första sorg var för helig att bevitnas af äfven hans vänliga ögon.

“Telegrafera att jag kommer genast. Hästa tåg afgår tidigt i morgon bittida. Jag följer med^ det.“

“Ar det ingenting annat? Hästarne stå och vänta. Jag kan fara hvart som helst — göra allt möjligt," utropade Laurie och såg ut som om han varit färdig att flyga till andra ändan af verlden.

“Lemna ett bref till faster March. Hanna, ge mig penna och papper. “Rifvande af den rena hälften från ett af sina nyss renskrifna ark. satte Hanna i ett ögonblick fram bordet åt modem, genast gissande att pengar maste lånas för den långa sorgliga tiden och kannande att hon möiligen skulle kunna göra någonting for sm tadei genom att lemna ett litet bidrag till den summa, som

“Se så, Laurie, nu är det färdigt, men lid nu

inte ihjäl er sjelf; det behols mte."

Fru Marchs varning var synbarligen gifven toi döfva öron, ty fem minuter derefter sprängde Laurie bort på sin snabba häst som om det galt litvet

“Spring upp på Föreningen, Hanna, och^sag åt fru King att jag inte kan komma dit pa nagon tid Ivöp på vägen dessa saker som pappa be-höfver. Jag skall packa ner dem; de komma bra

till pass och jag måste bereda mig pa att bli sjuksköterska. Det är inte alltid som det pa sjukhusen finns allt hvad som behofs. Spring ofver till herr Laurence, Betty, och bed att du får ett par buteljer gammalt vin. 'Jag är inte för stö t att begara fm er fars skull; han måste ha det basta af allt. Amy, säg- åt Elsa att hon bär ner den svarta kappsäcken: och du, Margret, skall hjelpa mig att plocka fram mina saker, ty jag är halft vansinnig. “

Och det skulle väl ej vant underligt om ^ der stackars fru March blifvit vansinnig af_ att pa er gång skrifva, tänka och utdela betallnmgai, ocl Margret bad henne derför att pa en stund ga m ocl hvila sig i hennes rum och låta dem göra i ordning Si res». Systran» spridde. it .Ila häll hl™ löfven för en stormvind, och den nyss sa tridtul lyckliga familjekretsen var så plötsligt torsankt sorg och klagan som om det ankomna telegramme varit en ond ande.

Betty kom nu i brådskande fart tillbaka me herr Laurence; den väl villige herrn hade samlat iho allt som han trodde blifva kärkommet for den sarad och lofvade på det vänligaste fru March att beskyddhennes flickor medan hon var borta, hvilket var henne en stor tröst. Det var ingenting som han ej erbjöd henne, från sin egen nattrock till sig sjelf såsom ressällskap. Men det senare anbudet kunde fru March på inga vilkor förmås mottaga. Hon ville icke höra talas om att hr Laurence skulle företaga den långa resan, men i 'hennes ansigte kunde man likväl läsa ett uttryck af lättnad när han erbjöd sig att vara hennes ressällskap, ty ängslan gör oss föga lämpliga att företaga en resa. Herr Laurence såg hvad hon tänkte, rynkade ögonbrynen, gnuggade händerna och gick tvärt sin väg, lofvande att han snart skulle vara tillbaka. Då Margret en stund senare med en brödkorg i ena handen och en kopp te i den andra skulle skynda in till sin mor, hade hon dervid så brådtomT att hon i dörren stötte ihop med den i detsamma anländande Brooke.

“Hvad jag är ledsen öfver hvad jag hör, mamsell Margret,“ sade han i en vänlig och tröstande ton, som gjorde den förvirrade flickan mycket godt. “Jag kommer för att erbjuda mig såsom ressällskap åt er mor. Jag skall uträtta några ärenden åt herr Laurence i Washington, och det skulle blifva mig en stor glädje att på samma gång kunna vara er mor till någon tjenst.“

Yid dessa ord släppte Margret brödkorgen i golfvet och tekoppen var på god väg att göra sällskap, då hon sträckte Brooke sin ena hand, dervid i hennes ansigte lästes ett så lifligt uttryck af tacksamhet, att informatorn deri borde ha funnit en rik belöning för en mycket större uppoffring än den obetydliga förlust af tid och beqvämlighet som han nu gick att underkasta sig.

“livad det är snällt gjordt af er! Mamma skall mottaga ert anbud, det är jag säker på, och det skall för oss bli en stor lindring i vår sorg att veta att hon har någon som ser om henne. Hjertligt, hjertligt tack!“

Margret talade ur sitt fullaste hjerta och glömde alldeles bort teet, tills en blick ur Brookos bruna ögon

Alcolt. 10gi orde henne uppmärksam på att detta kallnade. Hon begaf sig nu till salongen, sägande att hon skulle

underrätta sin mor om hans besök. _

Allt var i ordning när Laurie återkom Iran faster March med ett bref, innehållande den begarda summan och några rader, hvari den gamla damen upprepade livad hon sagt många ganger torut, nämligen att hon alltid ansett att hen March gjorde en dumhet när han sökte anställning sasom faltprest samt att deraf aldrig skulle komma nagon godt, hvarettei hon slutade med att uttala sin forhoppning ^ att man en annan gång skulle taga bättre vara pa henne* råd Fru March kastade brefvet pa elden, stoppade penningarne i sin börs och fortsatte med sma

forberedelser till resan, derunder hon holl Mpparne sam manpressade på ett sätt som Hanna skulle ha torstatt

om hon varit der. _ , ,. , ol,

Den korta eftermiddagen torsvann hastigt, aLl< de andra ärendena voro uträttade och Margret ocl hennes mor voro sysselsatta med nagot nödvändig svarbete, medan Betty och Amy gjorde teet i ord

mna- och Elsa stod och strök, men annu hade liann ei synts till. Man började bli orolig, och Lauri skyndade ut för att söka reda på henne ty ma kunde ej så noga veta hvad hon fatt i sitt hufvu Laurie fann henne emellertid, och nar Hanna mtiadd i rummet, lästes i hennes ansigte en besynnerlig blanc ning af glädje och fruktan, tillfredsställelse och sal nad hvilket retade hela familjens nyfikenhet oc förvåningen blef ännu större, då hon pa bordet tran för modern lade en rulle sedlar och med lmdrij

darrande stämma sade: „

“Låt mig tå bidraga med det har, sa att papj

inte behöfver sakna något och snart kan komma hem

“Mitt barn, hvarifrån har fått du dessa pengai Tjugofyra dollars? Hanna, du har väl inte gjort nag

obetänksamt?" ,

“Nej, det är hederligt för vart vade pengar. J. har hvarken tiggt, lånat eller stulit dem. Jag ifortjent dem, och jag tror inte att mamma skall banna mig derfor, ty jag har bara sålt hvad som var rnitt eget."

Medan Hanna sade dessa ord, tog’ hon af sig hatten, dervid ett anskri hordes från allas läppar, ty hennes rika vackra hår var borta.

“Ditt har! Ditt vackra hår! Ack, Hanna, hur har du kunnat göra det? Det enda vackra du hade! Mitt söta barn, det hade du inte behöft göra. Jag känner inte mer igen min Hanna, men jag älskar henne ännu högre än förut. “

Dessa och liknande utrop uppgåfvos af familjen, och Betty fattade ömt om det stubbade hufvudet, men Hanna antog en likgiltig min, hvaraf likväl ingen liit sig bedragas, och sade, i det hon med handen omfattade hvad hon hade qvar af sitt hår och försökte se ut som om hon tyckt att ingen skada skett: “Det inverkar i alla fall ingenting på vårt folks öden, så det är inte värdt du jämrar dig, Betty. Det kommer att göra min fåfanga godt; jag var på väg att bli högmodig öfver min peruk. Och dessutom skall min hjerna må bättre nu se’n jag blifvit af med den stora kalufven. Jag känner mig så sval och lätt om hufvudet,' och frisören påstod att det inte skall dröja länge förrän jag har kort knollrigt hår. Då kommer jag att se ut som en pojke. Det klär mig bra och är inte så besvärligt att kamma. Jag är nöjd med hvad jag gjort; tag derfor pengame, mamma, och låt oss nu äta qvällsvard.“

“Berätta allt för mig, Hanna. Jag tycker inte om hvad du gjort men kan inte tadla dig, då jag tänker på hur beredvilligt du uppoffrat din fåfänga, som du kallar det, för hvad du älskar. Men, mitt barn, det var alldeles onödigt, och jag är rädd för att du kommer att sakna det förr eller senare,“ sade fru March.

“Hej, det skall jag inte," svarade Hanna beslutsamt och glad öfver att hennes tilltag ej möttes af allmänt ogillande.“Hur kom du på den idén?“ frågade Amy, som lika irema skulle ha fallit på den tanken att låta hua-e-a af sig hufvudet som att klippa af sitt vackra har.

“Jo, jag ville promt göra någonting for att hjelpa pappa,“ svarade Hanna, då de samlades omkring bordet ty den friska ungdomen kan äta till och med midt i sorgen. “Liksom mamma vet jag ingenting värre än att låna pengar, och jag visste att laster March skulle kraxa mot, ty det gör hon ,pi bara det är fråga om ett niopence-stycke. Margret hade gitvit hela sitt qvartal såsom hjelp till hyran och det tor-argade mig att mitt gått åt till kläder at mig; dertor satte jag mig i sinnet på att skalfa mig htet pengar, om jag också skulle sälja min egen näsa.“ o

’ “Du behöfver visst inte göra dig nagra lorebra-elser, mitt barn, ty du hade ju inga vinterkläder och har ju dessutom bara skaffat dig livad du oundgängligen behöfde för dina egna, surt för tjen t a pengar, sade fru March med en blick som värmde Hannas

^ “Till en början hyste jag inte den minsta tanke på att sälja mitt'hår, men'då jag gick förbi de granna magasinerna, funderande pa hur jag skulle bete mig, fick jag i fönstret hos en perukmakare se nagra härflätor med priset påsatt. En lång svart, som var längre men inte så tjock som min, kostade fyrtio dollars. jSfu kom jag plötsligt på den tanken att jag hade någonting som jag kunde få pengar för, och utan atl besinna mig ett ögonblick, gick jag m och fragade om man köpte hår der och hvad jag kunde la toi mitt

“Jag kan inte förstå hur du vågade det,“ sadi Betty i rädd ton.

“Åh, det var inte farligt, för i boden stod ei liten karl, hvilken såg ut som om han inte letde fö någonting annat än att olja in har. 1 början blef ha en smula häpen, liksom om han inte var van att s flickor komma inrusande i hans bod och traga oi han ville köpa deras hår. Han sade att han intkunde köpa mitt. derför att färgen inte var modern, men om det skulle bli någon affär af. så kunde han inte betala stort derför, emedan det måste nedläggas mycket arbete derpå innan det fick den moderna färgen o. s. v. Det hade emellertid blifvit sent och jag blef rädd för att det inte skulle bli något köp af alls, och som ni veta, så släpper jag inte en sak sedan jag väl föresatt mig den; derför bad jag honom köpa mitt hår och sade honom hvarför jag var så angelägen att få sälja det. Det var enfaldigt gjordt af mig, det medger jag, men mannen blef i en hast medgörlig, ty jag var mycket upprörd och berättade förhållandet på mitt bakvända sätt, och lians hustru, som hört på mig, sade så vänligt: “Köp det, Thomas, och gör den unga flickan en tjenst. Jag skulle önska jag kunde göra så mycket för vår Jimmy en dag, om jag hade en enda test som vore värd något.“

“Hvad var Jimmy för en?“ frågade Amy, som alltid ville att man skulle förklara allt för henne.

“Deras son, sade hon, som är soldat," svarade Hanna. “Hvad det gör en godt att höra främmande menniskor tala så. Hon berättade om sin son hela tiden medan hennes man klippte mig, och det tröstade mig mycket."

“Tyckte du inte att det var rysligt när han först klippte till?" frågade Margret med en rysning.

“Jag kastade en afskedsblick på mitt hår sedan perukmakaren klippt af det, och så var det slut. Jag lipar aldrig för sådana der småsaker, men jag måste ändå medge att jag kände mig så besynnerlig, då jag såg mitt kära hår ligga på bordet och vidrörde det korta borstiga stubbet som han låtit sitta qvar. Jag tyckte nästan att jag hade bara en arm och ett ben. Då frun märkte hur jag såg på mitt hår, tog hon ut en lång lock och bad mig behålla-den. Den skall du iå, mamma, såsom ett minne af den försvunna herrligheten, men ett sådant här stubb-hår käns så skönt, att jag- tror att jag aldrig mer kommer att lia någon sådan der man som tomt.“

Fru March lindade ihop den kastanjebruna looken och lade in den i en byrålåda tillsammans med en kort grå. Hon sade endast: “Tack, mitt barn!“

men det var någonting i hennes ansigte som manade flickorna att byta om samtalsämne, och derfor öfver-hopade de Brooke med de hjertligaste tacksägelser för hans uppmärksamhet mot modern samt uttalade sin förhoppning att morgondagen skulle blifva vacker och att de skulle tå inånga glada dagar,, när deras fader kom hem och de fingo egn$ honom sina ömma omsorger.

Ingen ville gå och lägga sig, då fru March klockan tio fått allt i ordning och sade: “Kom nu, flickor!" Betty satte sig till pianot och spelade sin fars älsklingssång; alla stämde i början in modigt men tystnade utaf inom kort den ena efter den andra tills Betty satt der ensam, sjungande af fullaste hjerta, ty musiken var alltid hennes ljufvaste tröst.

“Gån till Jivila och talen inte mer för i dag, ty vi måste vara uppe tidigt och behöfva all den sömn vi kunna få. God natt, mina älskade barn,“ sade fru March, då sången afstannade, ty ingen hade styrka att börja den om igen.

Derefter kysste flickorna modern och gingo till hvila lika tyst som om den älskade fadern legat i rummet bredvid. Betty och Amy insomnade snart trots sin stora bedröfvclse, men Margret låg vaken, upptagen af de allvarsammaste tankar hon någonsin tänkt i hela sitt korta lif. Hanna låg utan att röra sig, hvarlör systern trodde att hon sof tills en qväfd snyftning kom henne att utropa, när hon vidrörde en våt kind:

“Kära Hanna, hur är det med dig? Gråter du öfver pappa?"

“Hej, inte nu.“

“Öfver livad då?““Mitt — mitt hår! “ utbrast den stackars Hanna, som förgäfves sökte begrafva sin rörelse i örngotts-kudden.

Margret kysste och smekte på det ömmaste sätt den bedrötvade hjeltinnan.

“Jag ångrar mig visst inte,“ protesterade Hanna med qväfd stämma. “Jag skulle göra på samma sätt i morgon, om jag kunde. Het är bara mitt fåfänga, sjelfviska jag som gråter på det här enfaldiga viset. Tala inte om det för någon, nu är det öfver alltihop. Jag trodde du hade somnat, och derför passade jag på och bestod en liten tårsqvätt åt det enda vackra jag haft. Hur kom du att vakna?41

“Jag kan inte sofva, jag är så ängslig,41 svarade Margret.

“Tänk på någonting roligt, så skall du tå se att du snart lurar af.“

“Jag har försökt det, men det är ännu värre än förut. “

“Hvad var det du tänkte på?“

“Vackra ansigten, i synnerhet ögon,“ svarade Margret småleende för sig sjelf i mörkret.

“Hvilka ögon tycker du mest om?“

“Bruna — cl. v. s. ibland — blå äro så vackra,.“

Hanna skrattade, och Margret ålade henne i sträng ton att icke tala mer. Derefter lofvade hon att krusa hennes hår och insomnade för att i drömmen bo i sina luftslott.

Då klockan slog tolf och det var tyst i rummen, sväfvade en hvit gestalt från säng till säng, slätande ut täcket här, jemkande en hufvudkudde der; derefter stod hon en lång stund och betraktade ömt de oskyldiga ansigtena, kysste hvart och ett at dem med läppar som framstammade en tyst välsignelse och bad dessa brinnande böner hvaraf endast en moder är mäktig. Då hon upplyfte gardinen och sag ut i den hemska natten, trädde månen plötsligt ut ur molnen och kastade sitt sken öfver henne liksom ettklart välvilligt ansigte, hvilket i tysthet tycktes hviska: “Var vid godt mod, älskande hjerta, det finnes alltid ljus bakom molnen.“

*

Sextonde kapitlet.

Bref.

Då systrarne vaknade i den kalla gra daggryningen, tände de lampan och läste ett kapitel i sina böcker med ett allvar som de aldrig förut känt, ty nu hade de gjort bekantskap med skuggan af den verkliga sorgen, hvilken visade dem hur rik på solsken deras lefnad förut varit. De små böckerna öfverflödade af hjelp och tröst, och medan flickorna klädde sig, kommo de öfverens att säga sin moder ett gladt, förhoppningsfullt farväl och att ej genom tårar och klagan nédstämma hennes sinne, då hon skulle anträda den smärtsamma resan. När_ de gingo ned, föreföll dem allt helt annorlunda mot eljest. Lika mörkt och tyst det var utomhus, lika ljust och lifligt var det inne. Att äta frukost sa tidigt förekom dem besynnerligt, och äfven Lisas välbekanta ansigte tyckte de vara sig olikt, då hon sprang fram och tillbaka i nattmössan. Den stora kappsäcken stod färdig i tamburen, moderns kappa och hatt lågo på soffan och hon sjelf satt vid bordet och försökte äta men såg så blek ut och medtagen af sömnlöshet och ängslan, att det blef mycket svårt för flickorna att utföra det beslut de fattat när de stego upp. Margrefc ögon fyldes mot hennes vilja af tarar. Lfanna vai mer än en gång tvungen att gömma sitt ansigte förklädet och i de två yngre sy st rar nes drag lästes ett uttryck af nedslagenhet, liksom om do aldrig förut vetat af

någon sorg. klart välvilligt ansigte, hvilket i tysthet tycktes hviska: “Var vid godt mod, älskande hjerta, det finnes alltid ljus bakom molnen.“

*

Sextonde kapitlet.

Bref.

Då systrarne vaknade i den kalla gra daggryningen, tände de lampan och läste ett kapitel i sina böcker med ett allvar som de aldrig förut känt, ty nu hade de gjort bekantskap med skuggan af den verkliga sorgen, hvilken visade dem hur rik på solsken deras lefnad förut varit. De små böckerna öfverflödade af hjelp och tröst, och medan flickorna klädde sig, kommo de öfverens att säga sin moder ett gladt, förhoppningsfullt farväl och att ej genom tårar och klagan nédstämma hennes sinne, då hon skulle anträda den smärtsamma resan. När_ de gingo ned, föreföll dem allt helt annorlunda mot eljest. Lika mörkt och tyst det var utomhus, lika ljust och lifligt var det inne. Att äta frukost sa tidigt förekom dem besynnerligt, och äfven Lisas välbekanta ansigte tyckte de vara sig olikt, då hon sprang fram och tillbaka i nattmössan. Den stora kappsäcken stod färdig i tamburen, moderns kappa och hatt lågo på soffan och hon sjelf satt vid bordet och försökte äta men såg så blek ut och medtagen af sömnlöshet och ängslan, att det blef mycket svårt för flickorna att utföra det beslut de fattat när de stego upp. Margrefc ögon fyldes mot hennes vilja af tarar. Lfanna vai mer än en gång tvungen att gömma sitt ansigte förklädet och i de två yngre sy st rar nes drag lästes ett uttryck af nedslagenhet, liksom om do aldrig förut vetat af någon sorg.Ingen talade mycket, men då afskedsstunden närmade sig ocli man väntade pa vagnen, sade fm March till flickorna, som sysslade omkring henne-en med att lägga ihop hennes sjal, en med att slata ut hattbanden, den tredje med att sätta på henne ytterkängorna och den fjerde^ med att spänna res-remmen om hennes andra smasaker :

“Barn, jag lemnar er i Elsas vård och hr Lau-rences beskydd; hon är troheten sjelf och vår gode granne skall vaka öfver er sasom vore ni hans egna barn. Jag känner mig icke orolig för er, men jag är rädd att ni taga er för häftigt af denna sorg. Sörj en icke när jag är borta och tron icke att I kunnen trösta er genom att göra ingenting och söka glömma. Bortfaren med ert arbete som vanligt, ty arbetet är en välsignad tröst. Hoppens, arbeten flitigt och ihågkonnnen, hvad än ma hända, att I aldiig kunnen blifva laderlösa. “

“Ja, mamma. “

“Var förståndig, Margret, och vaka ötver dina systrar, fråga Elsa till råds och gå till hr Laurence, om du skulle komma i förlägenhet för någonting. Var undergifven, Hanna, lat dig ej öfvermannas af förtviflan och handla aldrig öfveriladt; skrit ofta till mig och var min modiga flicka, som alltid är redo att hjelpa och glädja oss alla. Trösta dig, Betty, med din musik ocli uppfyll troget dina små husliga pligter; och du, Amy, hjelp alla du kan, vai lydig och låt freden ej bli störd i hemmet.“

“Det vilja vi, mamma. “

Bullret af en framkörande vagn kom dem alla att spritta till och lyssna. Det var ett svart ögonblick, men flickorna stodo sig tappert: ingen grät, sprang sin väg eller lät höra nagon klagan, ehuru deras hjertan voro mycket beklämda, da de sande ömma helsningar till fadern att det var för tidigt för honom att öfvergifva dem. De kysste innerligt sin moder, hängde sig smekande last vid henne ochförsökte att tilivinka henne den sista afskedshelsningen, sedan hon sakta lösgjort sig ur deras armar,

Laurie och hans farfar kommo äfven för att taga afsked af fru March, och hr Brooke såg så deltagande, allvarsam och vänlig ut, att flickorna genast döpte om honom till “hr Storhjerta“.

“Farväl, mina älsklingar! Gud välsigne och bevare oss alla!“ hviskade fru March, då hon kysste det ena dyra ansigtet efter det andra och skyndade upp i vagnen.

I detsamma denna rullade bort, kom solen fram ur molnen, och då fru March vände om ansigtet, såg hon dess strålar öfvergjuta gruppen i porten, hvilket föreföll henne såsom ett godt förebud. Systrarne märkte det äfven samt smålogo och viftade med näs-dukarne, och det sista modern urskilde då vagnen körde om hörnet, var de fyra ljusa ansigtena och bakom dem, likt en lifvakt, hr Laurence, den trogna Elsa och den tillgifne Laurie.

“Så vänliga alla äro mot oss,“ sade hon, vändande sig till hr Brooke, i hvars ansigte stod att läsa ett vördnadsfullt deltagande såsom det närmaste beviset på sanningen af hennes ord.

“Jag kan inte heller inse hur det skulle kunna vara annorlunda,“ svarade hr Brooke, dervid upp-gifvande ett så smittosamt skratt, att fru March ej kunde annat än småle, och sålunda började den långa resan med de goda förebuden solsken, leenden och kärleksfulla ord.

“Jag känner mig alldeles som om det hade varit en jordbäfning,“ sade Hanna, då grannarne återvände hem för att äta frukost, lemnande dem i ro att hemta sig sjelfva.

“Det tycks mig som hade halfva huset ramlat,“ tillade Margret i förtviflad ton.

Betty öppnade sina läppar för att säga någonting men kunde endast peka på den hög af nätt lagade strumpor som lågo på moderns bord, vitnande om att bon äfven under den sista brådskan tänkt påoch arbetat för dem. Detta var visserligen en småsak, men den gick dem djupt till hjertat, och trots sin fattade föresats brusto de ut i en bitter grat.

Elsa gjorde förståndigt i att låta dem gifva fritt lopp åt sina känslor, men när det tycktes klarna upp efter tårregnet, kom hon in till deras räddning, beväpnad med kaffepannan.

“Kommen ihåg, mina små mamseller, hvad mamma sade och varen inte ledsna. Dricken en kopp kaffe, och gån sedan till arbetet!“

Kaffe var bland det bästa flickorna visste, och Elsa hade gjort det riktigt godt denna morgon. Ingen af dem kunde längre motstå hennes öfvertalande nickningar eller den doftande invit som utgick ur kaffepannans pip. De slogo sig ned kring bordet, utbytte sina näsdukar mot servetema och inom tio minuter voro alla vid godt mod igen. _ o

“Må vi hoppas och vara flitiga, det blir vart valspråk, och låtom oss nu se hvem af oss som bäst kommer ihåg dessa mammas ord. Jag går till faster March som vanligt. Ack, om hon inte ville hålla någon föreläsning,“ sade Hanna, som återfått sitt vanliga lynne, medan hon läppjade på kaffet.

“Och jag går till Kings, fast jag mycket hellre skulle vilja stanna hemma och so efter hushållet,“ sade Margret, som gerna skulle sett att hennes ögon ej varit så röda.

“Det behöfs visst inte; Betty och jag kunna styra om den saken lika bra som du,“ förklarade Amy och såg mäkta vigtig ut.

“Vi bedja Elsa säga oss hur vi skola göra, och allt skall vara i ordning när du kommer hem,“ tillade Betty och gick genast efter damborsten och baljan.

“Jag tycker att det är mycket intressant att ha litet bekymmer,“ anmärkte Amy tankfullt, knaprande på en sockerbit.

Systrarno kunde ej låta bli att skratta at henne och kände att det gjorde dem godt, ehuru Margretskakade på hutVudefc åt att Amy kunde finna tröst i en sockerbit.

Yid åsynen af sin morgonbulle kände sig Hanna lugn igen, men då hon och Margret gingo ut att sköta sina pligter, kastade de sorgsna blickar bakom sig upp till fönstret, der de alltid varit vana att se moderns ansigte. Du var detta borta, men Betty, som kommit ihåg fru Marchs vana i detta fall, hade stält sig der, nickande åt dem lik en rosenkindad mandarin.

“Det kunde ingen annan än Betty kommit att tänka på!“ utropade Hanna och svängde sin hatt med af tacksamhet strålande ansigte. “Adjö, Margret, jag hoppas att Kings inte skola plåga dig för mycket i dag och var inte längre orolig för pappa,“ tillade hon då de skildes åt.

“Och jag hoppas att faster March inte skall kraxa. Ditt hår klär dig, och det ser alldeles ut som en gosses,“ svarade Margret och sökte tillbaka-hålla ett småleende åt det stubbhårade hufvudet, som på den långväxta Hannas axlar gjorde ett högst komiskt intryck genom sitt nuvarande utseende.

“Det är också min enda tröst!“ inföll Hanna, och förande handen till hatten å la Laurie, aflägs-nade hon sig med samma känsla som ett klippt lar en vinterdag.

Underrättelser som snart började anlände tröstade flickorna mycket, ty de fingo derigenom veta att ehuru deras fader var farligt sjuk, hade'han likväl redan blifvit bättre, vårdad af den ömmaste bland sjuksköterskor. Hr Brooke skickade en bulletin hvarje dag, och i egenskap af att vara ett slags familjefar gjorde Margret anspråk på att för de andra uppläsa dessa bulletiner, hvilka för hvarje dag blefvo alltmer lugnande. Till en början voro alla ifriga att skrifva, och digra bref nedlades omsorgsfullt i närmaste bref-låda af den ena eller andra af systrarne, som med sin Washington-korrespondens tyckte sig vara ofant-ligt vigtiga. Då några af dessa bref voro ganska karakteristiska, vilja vi i inbillningen göra oss skyldiga till en brefstöld och läsa dem:

“Dyraste moder!

Det är mig omöjligt att säga hur lyckliga ert sista bref gjort oss, ty de nyheter det bragte oss voro så goda, att vi ej kunde annat än både skratta och gråta deråt. Hvad hr Brooke är snäll, och så lyckligt det är att de uppdrag han fått af hr Laurence qvarhålla honom i mammas och pappas närhet, då han är så nyttig för er båda. Flickorna äro alla goda som guld. Hanna hjelper mig att sy och envisas att få uträtta alla slags hårda sysslor. Jag-skulle vara rädd för att hon öfveranstränger sig, om jag icke visste att hennes “moraliska ansats“ ej räcker länge. Betty passar regelbundet som klockan pa sina göromål och glömmer aldrig hvad mamma sade at henne. Hon är så orolig för pappas skull och ser mycket allvarsam ut, då hon sitter vid sitt lilla piano. Amy påminner mig litet emellanåt helt vackert om mina skyldigheter, och jag egnar henne all den omsorg jag kan. Hon kammar sig sjelf och jag lär henne att sy knapphål och stoppa sina strumpor. Hon gör sitt bästa, och jag tror att mamma vid hemkomsten skall bli nöjd med henne. Hr Laurence vakar öfver oss som en moderlig gammal höna, såsom Elsa säger, och Laurie är en snäll och god granne. Han och Hanna hålla oss vid godt lynne, och det beliöfs verkligen, ty ibland känna vi oss alldeles öfvergifna och liksom fader- och moderlösa. Elsa är ett riktigt helgon, hon bannas inte alls och kallar mig alltid “mamsell Margret“, hvilket ju är alldeles i sin ordning, och bemöter mig jemt med tillbörlig respekt. Yi må alla bra och arbeta flitigt, men vi längta dag och natt att få dig tillbaka. Helsa så innerligt till pappa och var öfvertygad om min ständiga kärlek.

Margrct.Detta bref, som var prydligt skrifvet pa parfyme-radt papper, kontrasterade skarpt med nedanstående, hvilket var kluttradt på ett stort tunnt pappersblad, utsiradt med stora bläckfläckar samt alla slags slangar och besynnerliga bokstäfver:

“Min rara mamma!

Tre “hurrah !“ för vår älskade gamle tar! ^Brooke var mig en baddare att telegrafera qvickt, sa att vi fingo veta genast pappa blef bättre. Jag rusade upp på vinden när brefvet kom och försökte tacka, Glid för att Han varit så god mot oss, men jag kunde bara gråta och ropa: “Jag är glad! Jag ar glad. Gör inte det samma verkan som en riktig bon. Jag kände att jag hade många sådana i mitt hjerta. JSu ha vi så roliga dagar, och nu kan jag riktigt njuta af dem, ty vi äro alla ursinnigt snalla och vi letva nästan som turturdufvor i sitt bo. Hvad mamma skulle skratta, om hon fick se Margret gora les hon-neurs vid bordet och agera mamma tor oss. Hon blir vackrare för hvarenda dag och jag är alldeles tokig i henne ibland. Barnen äro riktiga ärkeanglai, och i ag — i a, iag är Haima och skall aldrig bli an-nat än Hanna. Men jag får lof att tala om for dig att jag varit nära att komma i gräl med Laurie. Det ’ var bara en struntsak, fast han biet stött J ag hade rätt men var ohöflig mot honom, och t?10k han hem, sägande att han inte skulle komma ti lbaka förr än jag bedt honom om förlåtelse.^ Jag biet da topp rasande

och förklarade att jag inte ville göra det. Det räckte hela dagen, jag var missbelåten och längtade så mycket efter dig, mamma. Laurie och iag äro båda så stolta, och det är sa svart att bedja om förlåtelse, men då jag var den som hade ratt,

' så trodde jag att han skulle göra det, men det gjorde han inte. ' Om qvällen kom jag ihåg hvad du sade när Amy föll i floden. Jag läste i mm lilla^ bok kände mig bättre, beslöt att inte låta solen ga ned öfver min vrede och sprang så Öfver för att berättaför Laurie att jag var ledsen. Jag mötte honom i porten, och då talade han om att han kom i samma afsigt. Så skrattade vi bägge två, bådo h varandra om förlåtelse och kände oss glada och snälla igen.

Sedan jag hjelpt Elsa tvätta i går, skref jag litet vers, och som pappa tycker om sådana der små barnsligheter, så skickar jag dem med för att roa honom. Gif honom min allra största omfamning och kyss dig sjelf ett dussin gånger från din upp-och-nedvända

Ilanna. “

Tvätterskans. visa.

Så stolt och så glad vid min bnnke jag står och sjunger min visa igen;

den glänsande löddern till armhågen når och mödan är riktigt en vän.

Jag sköljer och vrider, och hurtigt det går.

I solskenet torkar jag se’n.

O, kunde vi två våra hjertan ändå så rena från synder och brist!

Om blott vi med vatten och luft kunde få dem hvita som lärft, förvisst;

vi då stalde till, både stora och små,

En herrlig stortvätt till sist!

Den idoge aldrig görs dagen för lång, förnöjsamhet, bor i hans sinn’.

Han hinner ej tänka på sorgen engång och släpper den aldrig in,

men griper till qvasten och sopar med sång bekymren från tröskeln sin.

Jag är glad att ett handtverk jag eger också och slipper att fåfäng gå;det g i fver mig helsa och styrka och hopp och lär mig att tänka som sa:

«Må hufvud och hjerta sitt lystmäte fa, men handen bör gagna också!«

“Älskade moder!

Det finnes bara sä stor plats qvar at mig, att jag kan skicka min kärlek och nagra pressade pen-seer från den kruka jag vårdat åt pappa. Jag läser hvarje morgon, försöker vara snäll hela dagen och vaggar mig sjelf till sömn med pappas visa. Jag kan inte sjunga mina vanliga visor nu, ty da vill jag bara gråta. Vi äro mycket snälla och sa lyckliga som vi kunna vara utan dig. Amy vill ha resten at sidan, och derför måste jag sluta. Jag har inte glomt hvad du sade åt mig, jag drar upp klockan och vädrar rummen hvarenda dag.

Kyss min älskade far på det kindben som han kallar mitt. Ack, kom snart hem till dm karlekstulla

Mia Betty.“

“Ma eller e mamma!

Vi mår alla bra jag läser hvar dag mina lexor och kontrajerar aldrig systrarne —- Margret säger att jag menar motsäjer — och derför så skriiver jag hit bägge orden så får du taga det som passar bast. Margret tröstar mig så godt hon kan och ger mig hvar qväll honing till teet det är sa bra för mig säger I-Ianna för det gör mig from till lynnet. Laune visar sig inte så respektös som han bör vara mot mig sen jag redan är öfver tretton ar, han kallar

mig lilla kycklingen och sårar min finkänslighet genom att alltid tala franska till mig när jag säjer mer» eller bon jour som Hattic King gör. Armarne i mm blaa klädning voro alldeles utslitna och Margret har satt i ett par nya men de äro nu blaare än klädningen. Jag känner mig illa till mods men klagar inte jag

bär mina olyckor väl men jag skulle så gerna vilja att Elsa satt' lite mer stärkelse i mina förkläden och lä äta hvetbullar för hvar dag. Kan hon inte göra det? Margret säger att min kommentering och stavning är rysligt dåiga och det gör mig riktigt lessen men jag har så mycket att göra så jag kan inte stanna. Adjö, jag skickar hela lass med smekningar till pappa.

Din ömma dotter Amy March."

“Min kära fru March!

Jag går nu att skrifva några rader för att säga att vi må riktigt präktigt. Flickorna äro snälla och svärma omkring just som sma arbetsbin. Mamsell Margret artar sig till att bli en riktigt bra hushållerska; hon är mycket road al det och rappt gar det för henne, skall jag ha äran säga. Hanna knogar på med besked, men hon ger sig ibland inte tid att fundera öfver ett och annat och det blir derför lite svårt att veta hvar man liar henne. 1 mandags tvättade hon en hel balja orena kläder som ingenting, men hon stärkte dem innan de voro riktigt urvridna och blånade den gula kallikåklädningen sa jag trodde jag skulle kikna. Betty är den raraste af de små gudsänglarne och är en riktig hjelp för mig, för hon är så forthändig af sig och sa kan man lita pa henne också. Hon ska lära sig allting och går till torget med, fast hon är för lite gammal till det; jag hjelper henne att föra bok öfver hvad vi ger ut till hushållet, och det går för märkvärdigt bra för henne, och jag-lär säga frun vi hushålla rätt bra., tycker jag. Efter er befallning ger jag dem inte kaffe mor än en gang i veckan och ger dem tarflig men sund mat. Amy mår bäst, då hon får latas) lite, ha sina bästa kläder på sig och snaska namnarn. Herr Laurie är lika tokig som alltid och vänder ibland upp och ned på hela huset, men han piggar upp flickorna och derför låter jag honom hållas. Gamla herrn skickar osshela högar at allt möjligt, han är visst lite tråki men menar väl, och inte passar det inte sig att ja säger något om den saken. Brödet är just nu gräd-dadt, så jag får inte tid mer. Var så god och helsa till herr March och säg honom att jag hoppas lian snari skall se slutet på sina tråkiga dagar..

Er ödmjuka tjenarinna Eka Midlet. “

“Högqvarteret.

Allt lugnt vid Rappahannock, trupperna i godt skick, provianten god, lifgardet under öfverste Laurie gör alltid sin skyldighet, öfverbefälhafvaren, general Laurence, mönstrar dagligen trupperna, qvartermä-staren Mullet håller ordning i lägret, och major Lejon går patrull om nätterna. En salut af tjugofyra skott gafs efter mottagandet af de goda nyheterna fran Washington och parad hölls i högqvarteret. Öfverbefälhafvaren sänder härmed sina bästa välönskningar, hvari hjertiigen instämmer

öfverste Txiurie. “

“Högtärade madame.

I)e sma flickorna må bra allesammans; Bettv och min gosse afgifva dagligen rapport, Elsa är ett mönster för tjenare och vakar öfver den vackra Margret som en drake. Gläder mig att det vackra vädret håller i sig; anhåller att ni är god och drar nytta af Brooke och vänder er lilj mig, i händelse ni kommer i behof af penningar. Låt ej er man sakna någonting. Gud vare tack att han är bättre.

Er uppriktige vän och tjenare James Laurence. “

*

Sjuttonde kapitlet.

Föga pligttrogna.

Den fond af goda egenskaper som under en veckas tid lades i dagen i det gamla huset skulle mycket väl ha räckt till äfven för grannarne. Det var verkligen förvånande att se hur alla tycktes ha fått ett änglasinne. Och sjelfuppoffring hade riktigt kommit på modet inom systräringen. Sedan flickorna biifvit befriade från den oro de i början hyste för sin fader, slappades dem sjelfva ovetande deras berömvärda ifver något och de började återfalla i sina gamla vanor. De glömde visserligen icke bort sitt valspråk, men den första ifvern tycktes alltmer sakta sig, och efter så ofantliga ansträngningar som dem de gjort ansågo de sig för sitt välförhållande förtjena en helgdag och togo sig äfven många sådana.

Hanna ådrog sig en elak förkylning genom sin vårdslöshet att ej ha tillräckligt på sitt klippta hufvud och måste derför stanna hemma tills hon blef bättre, ty faster March ville icke höra folk läsa för sig som skaffat sig snufva. Hanna hade ingenting deremot, och sedan hon vändt upp och ned på hela huset från källaren till vinden, slog hon sig ned i soffan för att bota sin snufva med ljustalg och läsning. Amy fann att hushållsbestyr och artistiska sysselsättningar ej passa väl tillsammans och återvände derför till sina ler-figurer. Margret tog sig dagligen sin lilla eftermiddagslur och sydde eller inbillade sig att hon gjorde det, men mycken tid gick bort för henne med att skrilva långa bref till modern eller läsa de depescher som litet emellanåt kommo från Washington. Betty höll sig tappert, undantagandes att hon någon gång föll tillbaka i sin förra maklighet och missbelåtenhet.Hon uppfylde hvarje dag troget -sina små pligter och äfven många af sina systrars, när dessa ibland glömde bort dem, och det lilla hushållet liknade stundom ett urverk hvars pendel liksom tagit sig ledighet från tjensten. Då längtan efter modern eller oro för fadern gjorde hennes hjerta tungt, stängde hon in sig i en liten viss garderob, gömde sitt ansigte i vecken af en viss gammal klädning, grät några tårar och bad en tyst bön. Ingen visste hur det kom sig att Betty såg så glad ut efter dessa allvarsamma stunder, men* hvar och en kände hur ljuf och hjelpsam hon var ocli erfor ett behof af att vända sig till henne för att finna tröst och råd i sina små bekymmer.

Ingen af dem insåg att hvad de nu upplefvade just var en probersten för deras karakter, och sedan den första ifvern gått öfver, kände de att de uppfört sig väl och förtjenade beröm. Det gjorde de också, men deras misstag låg deri att de tröttnat på att uppfylla sina pligter, och denna lärdom inhemtade de först efter mycken ängslan och ånger.

“Hör du, Margret, du vore bra snäll, om du gick och såg efter hur det är med Hummels. Du minns väl att mamma bad oss att inte glömma bort dem,“ sade Betty, sedan tio dagar förflutit efter fru Marchs afresä.

“Jag orkar inte gå dit i eftermiddag,“ svarade Margret, makligt vaggande med kroppen, under det hon satt och sydde.

“Vill du inte göra det, Hanna? frågade Betty.

“Jag törs . inte ut i blåsten så förkyld som jag är. “

“Jag trodde du var nästan bra nu.“

“Så pass bra är jag väl, att jag kan gå ut och gå med Laurie, men inte är jag så rask, att jag kan gå till Hummels," svarade Hanna skrattande, ehuru han såg något förlägen ut öfver motsägelsen i livad hon sagt.

“Hvarför går du inte sjelf?" frågade Margret.“Jag liar varit der hvarenda dag; det minsta af bamen är sjukt, och jag vet inte hvad vi skola göra åt det. Madam Hummel är borta på arbete och Lotta sköter den stackarn, men han blir allt sämre och derför tycker jag att du och Elsa kunde gå dit. “

Betty talade allvarsamt, och Margret lofvade att hon skulle gå till Hummels dagen derpå.

“Bed Elsa laga till litet godt åt dem men tag-till rundligt. Luften skall göra dig godt, Betty,“ sade Hanna och tilläde urskuldande, “jag skall gerna gå, men jag måste sluta min berättelse först."

“Jag har ondt i hufvudet och är så trött, och derför trodde jag att någon af er ville gå,“ sade Betty.

“Det står inte på mer än några minuter förrän* Amy är här, och hon kan springa förut, så komma vi efter," tillade Margret.

“Nå, då hvilar jag mig en smula och väntar på henne."

Derefter lade sig Betty ned pa soffan, de andra återtogo sina sysselsättningar och Hummels voro glömda. En timme förgick, men ingen Amy syntes till, Och nu gick Margret in i sitt rum för att prolva en ny klädning. ITanna var fördjupad i sin berättelse och Elsa hördes snarka framför spiselelden i köket, da Betty helt tyst satte på sig sin hufva, fylde en korg med litet af hvarje åt de stackars barnen, gick ut i den kyliga luften med tungt hufvud och sorgsna blickar i sina milda ögon. Det var sent när hon kom hem igen, och ingen såg hur hon smög sig uppför trappan och stängde in sig i sin moders rum. En halttimme derefter kom Hanna för att hemta någonting i moderns garderob och fann då Betty sitta pa apoteksladan, med bedröfvad uppsyn, rödgråtna ögon och en kam-fertsfiaska i handen.

“Kristoffer Columbus, hur är det fatt med dig:'" utbrast Hanna, då Betty sträckte ut handen för att hålla henne på afstand och genast frågade:“Har du haft skarlakansfebern, säg?“

“Ja, for några år se’n, då M argret hade den. Hur så?“

“Då kan jag tala om det. Åck, Hanna, det lilla barnet har dött —“

“Hvilket barn?11

“Madam Hummela. Det dog i mitt knä innan hon kom hem,“ utbrast Betty snyftande.

“Stackars Betty, så fortårligt tor dig! Jag borde ha gått,“ sade Hanna och tog systern i sitt knä, sedan hon satt sig i sin mors stora länstol med sjelfförebra-elsen afspeglad i sitt ansigte.

“Det var inte förfärligt, bara ledsamt. Jag såg genast - att gossen blifvit sämre, men Lottehen sade att , madam Hummel gått efter en doktor, och derfor tog jag den stackarn i knäet och lät flickan hvila sig' litet. Han tycktes ha insomnat, men plötsligt skrek han till och hela den lilla kroppen skälfde och se’n låg han alldeles stilla. Jag försökte värma upp hans totter och Lottehen ville ge honom mjölk, men han rörde sig inte och nu först märkte jag ätt han var död.“ “Gråt inte, snälla du! Nå, hvad gjorde du se’n?“ “Medan jag satt der med gossen i knä kom madam Hummel hem med doktorn. Han sade att den lille var död och undersökte Henrik ock Minna, ty de klagade öfver ondt i halsen. — Skarlakans-feber, min goda madam; borde ha skickat bud på mig förr, sade han snäft. Madam Hummel svarade att hon var fattig, hade försökt bota sitt barn sjelf, men då det nu var för sent, kunde hon endast bedja honom hjelpa de andra och såsom betalning derfor taga himlens välsignelse. Då smålog han och blef vänligare, men det var mycket illa med de andra barnen och jag grät med dem tills han plötsligt vände sig om till mig och sade att jag skulle gå hem och taga in . belladonna genast, om jag inte ville få skarlakansfeber. “ “Nej, det får du inte! “ utbrast Hanna gråtande och omfamnade systern ännu hårdare, i det hon betraktade henne med oroliga blickar. Ack, Betty,em du skulle bli sjuk, kan jag aldrig förlåta mig sjelf. Hvad skola vi göra?"

“Bli inte förskräckt, jag tror att jag inte får den så farligt, ty jag har sett efter i mammas Husmedicin, och der står det att skarlakansfebern börjar med hufvudvärk, ondt i halsen och att man känner sig besynnerlig såsom jag nu gör. Derfor har jag tagit in litet beliadonna och mår nu bättre,“ sade Betty, i det hon lade de kalla händerna på sin brännheta panna och försökte att se ut som om hon varit frisk.

“Om mamma vore hemma ändå!“ utropade Hanna, i det hon fattade Husmedicinen och kände att det var ofantligt långt till Washington. Hon läste på ett ställe i den, såg på Betty, kände på henneis hufvud, tittade ned i hennes hals och sade derefter allvarsamt:

“Du har gått och pysslat med gossen i öfver en vecka hvarenda dag och jemt varit tillsammans med de andra som höliö på att få skarlakansfebern, och derför är jag rädd för att du får den sjelf, Betty. Jag skall ropa på Elsa; hon vet råd för alla sjukdomar."

“Låt inte Amy få komma hit; hon har inte haft skarlakanslebern, och det vore rysligt om hon skulle få den. Du och Margret måtte väl inte kunna få om den igen?" frågade Betty ängsligt.

“Det tror jag inte. Det gör i alla fall ingenting om jag skulle få den, jag, sjelfviska unge, som lät dig gå och sjelf stannade hemma för att skrifva mitt vanliga skräp!" mumlade Hanna, då hon gick ut för att rådfråga Elsa.

Den goda qvinnan blef fullt vaken i ett ögonblick och steg genast upp, försäkrande Hanna att det var ingenting att oroa sig öfver: det finns ingen som ej måste ha skarlakansfebern, och om den skötes riktigt, doge ingen deri, hvilket allt Hanna trodde och derför kände hon sig betydligt lugnad, då de gingo upp för att tala vid Margret.

“Nu vill jag säga er livad vi skola göra," sade Elsa, sedan hon undersökt Betty och gjort henneSfalnlliVa frågor “Vi hemta hit doktor Bangs och SSÄp» «, „Ä Ä barn; »dj. **. vi Amy till faster March i Hannas stalle, sa att o-amman inte blir vid dåligt humor, och en af er, flickor, får stanna hemma och halla Betty sallskap

under en eller två dagar." J, •: ... . ,

“Det gör jag naturligtvis, som ar aldst, borja Margret med orolig och sjelflorebrående uppp-n.

“Hei det skall jag, for det ar mitt tel att hon blifvit sjuk. Jag lofvade mamma att jag skull«»qWJ alla ärendena, och än har jag mte utrattat ett enda, förklarade Hanna i bestämd ton

“Hvem af systrarne vill Betty ha hos sug." Det behöfs väl inte mer än en heller!“ frågade Elsa

“Jag vill ha Hanna, “ svarade Betty och lutade hufvudet mot systern med en belåten blick som falde

UtSk“Jagaskall gä och säga till åt Ämy,“ sade Mar aret, som kände sig smått stött men hkval pa det hel< taget var nöjd med Bettys dom, ty hon tyckte icke on att vara sjuksköterska, hvilket återigen roade Hanna Amy' opponerade sig på det bestämdaste ocl förklarade häftigt att hon hellre ville fä skarlakans feber än gå till faster March. Margret talade toi nuft bad och befalde, men det tjenade till ingenting Amy höll envist fast vid att hon icke ville ga, oc Margret lemnade henne för att i sin förtvman irag Elsa livad man nu skulle göra. Men innan hon han tillbaka, hade Laurie inkommit i salongen, der ha fann Amy snyftande med hufvudet nedborradt blar soffkuddarne. I förhoppning att Laurie skulle tros henne, berättade Amy hvad som handt, men Laur stack endast händerna i fickorna och gick omkring rummet, derunder han småhvisslade och drog ih< ögonbrynen, liksom han varit försänkt i djupa tanki En stund derefter satte han sig bredvid henne o< sade med sin mest inställsamma ton:

“Var nu en förståndig liten qvinna och g som de andra vilja. Se så, gråt inte utan hörsådan rolig plan jag bar hittat på. Ni beger er till faster March, och jag kommer och hemtar er hvarje dag för att åka eller promenera, och så skola vi ha riktigt trefligt. Blir det inte roligare än att sitta här och hänga läpp?“

“Jag vill inte bli bortskickad som om jag vore i vägen här,“ började Amy i förnärmad ton.

“Men, söta Amy, det är ju tvärtom för att ni inte skall få skarlakansfebern! Yill ni verkligen bli sjuk?“

Nej, det vill jag visst inte, men det kan hända att jag blir det, för jag har ju varit tillsammans med Betty hela tiden. “

“Just derför bör ni genast bege er till faster, så att ni inte blir smittad. Ombyte af luft skall bekomma er väl, tror jag, eller åtminstone göra sa mycket att, om ni inte alldeles slipper febern, ni far den lindrigare. Jag råder er derför att bege er af så fort ni kan, ty skarlakansfeber är inte att leka med. “

“Men det blir så ledsamt hos faster March, och hon är så butter af sig,“ sade Amy och såg något förskräckt ut.

“Det blir inte så tråkigt, för jag skall titta in till er hvarje dag och tala om hur det är med Betty, och så skola vi gå ut och roa oss. Den gamla frun tycker om mig, och jag skall göra henne till lags i allt möjligt, så att hon inte skall gnata på oss, hvad vi än taga oss för.“

“Får jag fara ut och åka med er efter Puck ?“

“Det lofvar jag på min heder.“

“Och ni kommer hvarenda dag?“

“Det skall ni få se.“

“Och för mig hem igen genast Betty blir frisk <

“På eviga fläcken. “

“Och jag får gå på teatern också?11

“Ja, på ett dussin teatrar, om vi orka med det. “

“Nå ja — då tror jag — jag vill,“ sade Amy långsamt.

Alcott. 11“Det var en snäll flicka! Gå nu och tala om för Margret att ni gifvit med er,“ bad Laurie med gillande klapp på Amys axel, hvilken förtretade henne mer än att hon låtit öfvertala sig.

Nu kommo Margret och Hanna nedspringande för att med egna ögon öfvertyga sig om det skedda underverket, och Amy, som tyckte sig göra en utomordentlig sjelfuppoffring, lofvade att begitva sig till faster March, om doktorn sade att Betty skulle bli sjuk.

“Hur är det med det lilla sockergrynet r‘ tra-gade Laurie, ty Betty var hans förklarade gunstling och han kände sig oroligare för henne än han ville visa.

“Hon ligger i mammas säng och mår litet bättre nu. Den lilla gossens död har tagit henne djupt, men jag tror att hon bara förkylt sig. Elsa säger att hon tror det, men hon ser orolig ut, och det gör mig ängslig, “ svarade Margret.

“En sådan jämmerdal denna veriden ar!“ sade Hanna och förde förtretad fingrarne genom det stubbade håret. Vi ha knappt kommit ur den ena förargelsen förrän vi raka ut tor en annan. Det tycks vara alldeles förgjordt se’n mamma for bort.1-'

“Men borsta då inte upp er till ett piggsvin heller, det är inte lönt. Gör i ordning er peruk, Hanna, och säg om jag skall telegrafera till er mor - eller hjelpa er med något,“ bad Laurie, som alltid med missnöjda blickar betraktat sin väninnas förlust af det enda vackra hon kunde skryta med.

“Det är just hvad som jag inte är ense med mig sjelf om," sade Margret. Jag tror att vi böra underrätta henne, om Betty verkligen skulle bli sämre, men Elsa säger att vi inte skola göra det, ty mamma kan inte resa från pappa, och det skulle bara oroa dem. .Betty lär inte bli sjuk länge, och Elsa vet fullkomligt hvad som är att göra ocli mamma sade ju att vi skulle lita oss till henne, så vi få väl göra det, fast jag tycker att det borde vara jag som skulle bestämma om den saken, när mamma inte är hemma;“Hm, det vet jag knappt; jag förmodar att ni fråga farfar till råds, sedan doktorn varit här,“ anmärkte Laurie.

“Ja, det skola vi. Hanna, gå och bed doktor Bangs genast komma hit, “ befalde Margret; “vi kunna inte afgöra något förrän han varit här.“

“Stanna qvar, Hanna, jag är husets springpojke,“ sade Laurie och fattade sin mössa.

“Jag är rädd för att ni inte har tid,“ började Margret.

“Jo, bevars, jag kan mina lexor.“

“Brukar ni sätta er och läsa, då ni har ledigt?" frågade Hanna.

“Jag följer det goda exempel mina grannar ge mig,“ svarade Laurie i detsamma han skyndade ut ur rummet. “

“Jag gör mig stora förhoppningar om min gosse," anmärkte Hanna med ett belåtet leende, medan hon betraktade Laurie der han ilade åstad öfver gårdsplanen.

“Han är rätt bra för att vara en pojke," var Margrets något onådiga svar, ty ämnet intresserade henne icke.

Doktor Bangs kom, sade att Betty hade symptomer till feber men trodde att denna ej skulle blifva svår, ehuru han

såg något allvarsam ut, då han fick höra händelsen hos Hummels. Amy förständigades att genast bege sig till faster March och fick ett preservativ att skydda sig med; hon afieste med stor ståt, eskorterad af Hanna och Laurie.

Haster March mottog dem med sin vanliga gästfrihet.

“Hur är det fatt nu igen?" frågade hon och kastade öfver glasögonen skarpa blickar på systrarne, under det den på stolens ryggstöd sittande papegojan skrek: “Gå bort, inga pojkar här!“

Laurie drog sig undan till fönstret och Hanna framförde ärendet.“Kunde just tro det, då ni få gå och rota bland fattiga stackare. Amy skall få stanna här och göra nytta för sig, om hon inte är sjuk, hvilket jag inte har någon anledning att tro, att döma af hennes^ nuvarande utseende. Kat bli att grata, bam, det plagar mig att höra folk snyfta. “

Amy var på god väg att gråta, men Laurie ryckte helt listigt papegojan i stjerten, hvilket hade till följd att Polly lät höra ett kraxande af förvåning och utbrast: “Gud välsigne mina stöflar11 i så kostlig ton, att Amy i stället brast i skratt.

“Hvad nytt från mamma?" frågade den gamla dämen snäft.

“Pappa är mycket bättre, “ svarade Hanna och försökte att hålla sig allvarsam.

“Jaså, är han det? Det lär väl inte räcka länge, kan jag tro, för March har aldrig haft någon helsa värd att tala om,“ var det vänliga svaret.

“Ha, ha! Säga aldrig dö, ta en pris snus, adjö, adjö! “ gnälde papegojan, hoppande på ryggstödet och nappande åt den gamla damens mössa, då Laurie nöp henne i stjerten.

“Tig, din oförskämda gamla fågel! Och du, Hanna, gör bäst i att genast ge dig af. Det passar sig inte att stryka omkring så här sent med en ' sådan dansmästare till pojke som ...

“Tig, din oförskämda gamla fågel!“ skrek Polly, som med ett skutt gaf sig ned från stolsryggen för att hacka “dansmästaren “, som fallit i en skratt-paroxysm vid papegojans sista ord.

“Jag tror inte jag står ut med det här, men jag vill i alla fall försöka," tänkte Amy, då hon var ensam med faster March.

“Gå din väg, otäcking!“ skrek Polly, vid hvilket oartiga tilltal Amy ej kunde tillbakahålla en snyftning.

*

Adertonde kapitlet.

Mörka dagar.

Betty hade fått feber och var sämre än hvad någon annan utom Elsa och läkaren anade. Flickorna visste ingenting om systerns sjukdom, hr Laurence tilläts ej att gå in till henne, hvarför Elsa skötte sjuklingen nästan ensam, och doktor Bangs, som alltid hade brådtom, gjorde sitt bästa men öfver-lemnade en god del åt den ypperliga sjuksköterskan. Margret stannade hemma, så att hon ej skulle medföra någon smitta till Kings, och skötte hushållet. Hon kände sig mycket orolig och en smula brottslig, då hon i sina bref till modern ej nämnde något om att Betty var sjuk. Hon kunde ej blifva ense med sig sjclf att det var rätt att undanhålla sin moder sanningen, men hon hade blifvit tillsagd att lyda Elsa, och Elsa ville icke höra talas om att man skulle underrätta fru March och “oroa henne för en sådan lapprisak“. Hanna uppoffrade sig för Betty bade dag och natt, hvilket dock icke föll sig svårt, ty Betty var mycket tålmodig och led utan klagan så länge hon visste hvad hon gjorde. Men det kom ett stadium af sjukdomen hvarunder hon talade med hes och bruten röst, spelade piano på täcket,

såsom om hon haft sitt kära piano framför sig, och försökte sjunga, ehuru hennes strupe var så svullen, att ej en enda klar ton kom fram derur — ett stadium, da hon ej kände igen de välbekanta ansigtena omkring sig utan gaf dem oriktiga namn och bönfallande ropade pa sin moder. Då blef Hanna förskräckt, Margret bad att hon skulle få skrifva och omtala verkliga förhållandet, och äfven Elsa sade att hon “ville tänka på saken, ehuru det inte var någon fara ännu“. Ettbref från Washington ökade deras bedröfvelse, ty deri omtalades att hr March blifvit sämre och ännu ej på länge kunde hoppas få återvända hem.

Huru mörka föreföllo icke dagarne systrarne nu, huru dystert och ödsligt syntes dem icke hemmet och huru beklämda voro icke deras hjertau, medan de skötte sina pligter och väntade och dödens skugga lägrat sig öfver den en gång så lyckliga familjekretsen ! Då först var det Margret, sittande ensam och ofta fällande tårar öfver sitt arbete, kände huru rik hon varit på saker långt dyrbarare än dem penningen kan skänka — på kärlek, skydd, frid och helsa, dessa lifvets verkliga välsignelser. Då först var det som Hanna, med den lidande lilla systern beständigt för ögonen i det mörka rummet och hörande hennes ljufva röst ljuda i sina öron, lärde sig inse den skönhet och mildhet som funnos i Bettys natur känna huru ömt och innerligt hon var älskad af den alla och fatta värdet af Bettys oegennyttiga äre. lystnad att lefva blott för andra och förljufva hemmei genom utöfningen af de anspråkslösa dygder den alla böra ega och hvilka borde uppskattas mer äi talanger, rikedom och skönhet. Den landsförvist« Amy längtade ifrigt hem, så att hon skulle kunna f; göra'något för Betty, ty hon kände nu att ingenting af hvad hon då toge sig till skulle bli mödosamt ocl påkostande och erinrade sig med bitter saknad hu många af henne försummade pligter systerns villig; händer uträttat. Laurie ströfvade omkring huse såsom en evigt irrande ande, och hr Laurence sloj igen sitt stora piano, ty han led af att påminna om sin unga granne, som brukade göra skymnings stunderna så angenäma för honom. Alla saknad Betty. Mjölkbudet, bagaren, kryddkrämaren oc slagtaren frågade hur hon mådde, den stackars mr dam Hummel kom för att bedja om förlåtelse för si tanklöshet och få litet kläder åt Minna; grannarn skickade välgångsönskningar och hjertliga helsningai och äfven de som bäst kände Betty öfverraskadedå de funno hur många vänner den blyga flickan förvärfvat sig.

Ibland låg hon ofvanpå med den gamla Skrapnos vid sin sida, ty äfven under sin yrsel glömde hon ej sin öfvergifna skyddsling. Hon längtade efter sina kattungar men ville icke att de skulle bringas henne, af fruktan att de skulle bli sjuka, och i sina rediga ögonblick var hon uppfyld af oro för Hanna. Hon skickade ömma helsningar till Amy, bad dem säga modern att hon skulle skrifva snart, och ofta ville hon ha penna och papper för, att skrifva, sa att fadern ej. skulle tro att hon glömt honom. Men snart upphörde äfven dessa rediga mellanstunder, och timme efter timme låg hon kastande sig än åt ena, än åt andra sidan och "frammumlande osammanhängande ord, eller föll hon i en djup slummer, som ej skänkte henne någon vederqvickelse. Doktor Bangs kom tva ganger om, dagen, Elsa satt uppe om nätterna, Margret hade ett färdigskrifvet telegram liggande i bordslådan för att kunna afskickas i hvilket ögonblick som helst, och Hanna vek aldrig från Bettys bädd.

Den 1 December var en riktig vinterdag, tydet blåste bitande kallt, snön föll tätt och året tycktes göra allt i ordning till sin förestående begrafning. Då doktor Bangs kom på morgonen, betraktade han Betty länge, höll ett ögonblick hennes heta hand mellan sina båda och lade sedan varsamt ned den, dervid med låg röst sägande till Elsa:

“Om fru March Tian lemna sin man, vore det bäst att skicka efter henne. “

Elsa nickade utan att svara ett ord, ty hennes läppar sammandrogos krampaktigt; Margret nedsjönk i en stol, ty då hon hörde läkarens ord, tyckte hon att benen vägrade bära henne, och Hanna, som en stund stått mod blekt ansigte, skyndade ut i salongen, ryckte åt sig telegramet ur bordsladan och störtade ut i ovädret, efter att ha kastat på sig hatt och kappa, Hon var snart tillbaka, och medan hon ljudlöst tog af sig kappan, inträdde Laurie med ett bref,som förkunnade att hr March var bättre. Hanna läste det tankfullt, men den tunga bördan tycktes ej ha blifvit lyftad från hennes hjerta och i hennes an-sigte afspeglades en sådan sorg, att Laurie genast frågade:

•‘Hur är det? Är Betty sämre?“

“Jag har telegraferat efter mamma, “ svarade Hanna och gjorde med ett tragiskt uttryck i ansigtet förtviflade

ansträngningar att taga af sig kängorna.

“Har ni gjort det på eget bevåg, Hanna?“ frågade Laurie, i det han, seende hur hans väninnas händer darrade, nödgade henne att taga plats på en stol och drog af henne de motsträfviga kängorna.

“Hej, doktorn sade att vi skulle göra det.“

“Ack, Hanna, så illa kan det inte vara!“ utbrast Laurie med förskräckelsen målad i sitt ansigte.

“Jo, så är det; hon känner inte mer igen oss och talar aldrig om något annat än gröna dufvor, som hon kallar vinranksbladen på trädgårdsmuren; hon är inte längre lik min Betty och vi ha ingen som kan trösta oss, då pappa och mamma äro borta, och Grud tycks vara så långt borta, att jag inte kan finna Honom.“

Tårarne runno härunder ymnigt utför den stackars Hannas kinder, hon sträckte öfvergifvet ut handen, liksom om hon trefvade i mörkret för att finna ett stöd, och Laurie fattade den, hviskande så godt han kunde, ty det var liksom om han fått något i halsen:

“Här är jag. snälla Hanna, luta er mot mig!“

Hanna kunde ej tala, men hon slöt sig intill vännen, hvars deltagande handtryckning tröstade hennes qvalda hjerta och tycktes föra henne närmare den gudomliga arm som ensam kunde hålla henne upprätt i bedröfvelsen. Laurie ville säga Hanna någonting vänligt och tröstande, men tungan vägrade göra sin tjenst, hvartor han stod tyst och mildt strök hennes nedböjda hufvud, såsom modern brukade. Detta var också det bästa han kunde taga sig till ochskänkte Hanna större tröst än de mest vältaliga ord, ty hon uppfattade sin väns outtalade sympati och kände i tysthet den ljufva tröst som tillgifvenheten skänker sorgen. Snart aftorkade hon tararne som lindrat hennes smärta, och såg upp med tacksamheten afspeglad i sitt ansigte.

“Tack, Laurie, jag känner mig bättre nu, jag tycker inte längre att jag är så öfvergifven och vih försöka att bära hvad som kan hända. “

“Hoppas det bästa, det skall göra er godt, Hanna Snart skall er mor vara här, och då blir allt bra igen.

“Hvad det gläder mig att papjia är bättre, ty nu skall det inte kosta på mamma så mycket att nodgas lemna honom. Ack, min Gud, det tyckes mig som om alla sorger kommit öfver oss pa en gang oc jag fått den tyngsta delen på mina skuldror, sade Hanna suckande och slätade ut den vata näsduken på sina knän för att torka.

“Har Margret det bättre då?“ frågade Laurie och såg missbelåtet på henne.

“Ack, ja, visst är det svårt för henne också, men

hon älskar inte Betty så högt som jag, och hon skulle inte sakna henne så mycket som jag. Betty ar mitt samvete och jag Un inte lefva utan henne. Jag kan det inte! Jag kan det inte!“ . ..

Efter dessa ord dolde Hanna sitt ansigte i näsduken och grät förtvifladt, ty hon hade härdat u tappert ända tills nu och aldrig fält en tar Laurie förde ena handen öfver sina ögon men kunde ej tala förrän han lyckats öfvervinna den känsla afqyatning som han erfor i strupen och bekämpa darrningen i sina läppar. Det skulle varit omanligt att gråta, tyckte han, men han kunde ej hjelpa det, och jag är glad deråt. _

Då Hannas snyftningar saktat sig, sade han förtröstansfullt: .. o

“Jag tror inte att Betty skall dö_; hon ar sa god och vi älska henne alla så högt-, jag kan inte

föreställa mig att Gud ännu vill taga henne bort från oss.“

“Goda och älskade menniskor dö alltid förr än andra, “ genmälde Hanna med qväfd röst men upphörde att gråta, ty vännens ord ingåfvo henne förtröstan trots hennes egna tvifvel och farhågor.

“Stackars Hanna, det är alldeles förbi med er. Ni brukar likväl inte förlora modet i första taget. Yänta litet, så skall jag springa efter något att muntra upp er med.“

Laurie skyndade upp i öfre våningen, tagande två trappsteg i hvarje språng, och Hanna lutade sitt värkande

hufvud mot Bettys lilla bruna hufva, hvilken ingen tänkt på att taga bort från bordet der hon sist lagt den. Den måtte ha egt någon magisk kraft, ty dess milda egarinnas undergifna sinne tycktes öfverilyttas på Hanna, och då Laurie kom nedspringande med ett glas vin, mottog hon det småleende och sade modigt:

“Skål för min Bettys tillfrisknande! Ni är en bra doktor, Laurie, och en tröstande vän som ingen. Hur skall jag någonsin kunna vedergälla er?“ tillade hon, då hon kände sina krafter stärkta af vinet och sinnet lättadt af de vänliga orden.

“Jag skall låta höra af mig med min räkning litet emellanåt, och för natten vill jag ge er något som värmer ert hjerta mer än ett glas vin,“ svarade Laurie, hvars ansigte strålade af tillfredsställelse öfvei något som han hittills lyckats hålla inom sig.

“Hvad är det?“ frågade Hanna, förvånad och för ett ögonblick af idel förvåning glömmande sin sorg,

“Jag telegraferade till er mor i går, och Brookc svarade att hon skulle komma genast och vara här : qväll, och då blir allt bra igen. Är ni inte glad öf-ver att jag gjorde det?“

Laurie talade mycket fort och blef blossande röc i ansigtet, ty han hade hållit sin plan hemlig af fruktan för att bedröfva systrame och göra Betty miss nöjd. Hanna blef krithvit i ansigtet, 6törtade upjfrån stolen, och i samma ögonblick Laurie tystnade slog hon honom med den största häpnad genom att kasta armarne omkring hans hals och med ett anskri af glädje utropa:

“Ack, Laurie! Ack, mamma! Hvad jag ar glad.

Hon grät ej mer utan skrattade hysteriskt^ hela hennes kropp skälfde och hon hängde sig fast vid sm vän såsom om hon blifvit bragt fran sina sinnen genom den oväntade nyheten. Ehuru Laurie blef nästan utom sig af öfverraskning, ådagalade han likväl stor själsnärvaro; han klappade Hanna varligt i ryggen, och efter att ha märkt att hon lugnat sig något, kysste han henne blygt två gånger, hvilket kom henne att på en gång vända sig om. Hallande sig till väggen, sköt hon honom sakta från sig och sade, dragande efter andan:

“Gör inte så! Jag menade ingenting dermed, det var rysligt gjordt af mig; men det. var så snällt af er att telegrafera, fast Elsa inte ville det, att jag omöjligt kunde låta bli att omfamna er. Berätta hur ni kom på den idén och ge mig inte mera vis, ty då kan det hända att jag tar er i famn en gång till. “

“Det skall jag inte göra!“ sade Laurie skrattande, medan han ordnade sin halsduksknut. Jo, det var så, att jag kände mig orolig, och på samma sättvar det med farfar också. Vi tyckte att Elsa gick nagot för långt i utöfvandet af sin myndighet och att er mor borde underrättas om hur sakerna stå. Hon skulle aldrig förlåta oss, om Betty — om någonting mtrai-fade, ni vet hvad jag menar. På det viset^ fick jag farfar att säga att det var hög tid att vi gjorde någonting, och så kilade jag i gar af till telegraf by i an, ty doktorn såg allvarsam ut och Elsa skulle ha tagit hufvudet af mig, om jag föreslagit att skicka af ett telegram. Och så telegraferade jag och kände mig belåten dermed. Er mor skall komma, det vet jag, och sista tåget är här kl. 2 i natt. Da skall jag hemta henne, och ni beliöfver inte göra något, annat än att sansa er och lugna Betty tills er mor är här.““Ni är en ängel, Laurie! Hur skall jag någonsin kunna tacka er?“

“Omfamna mig en gång till! Jag tror nästan jag tycker om det,“ sade Laurie och sag litet skälmsk ut, hvilket han ej gjort på fjorton dagar. ^

“Nej, tack! Men jag skall säga at er tartar att göra det, ’ så snart jag träffar honom. Se så, grumsa inte utan gå hem och hvila er, ty ni måste vara uppe halfva natten. G-ud välsigne er, Laurie! “

Hanna hade härunder retirerat till ett hörn af tamburen, och då hon tystnade, försvann hon genast ut i köket, der hon satte sig på en träknubb och berättade för de församlade kattorna att hon var så lycklig, så lycklig, medan Laurie återvände hem, medveten om att han handlat som han bort.

“Han lägger sig då i allting, den pojken, men jag förlåter honom och hoppas att fru March hinner 'hit i rättan tid,“ sade Elsa, hvilken såg ut som en sten fallit från hennes bröst, sedan Hanna berättat den glada nyheten.

Margret brummade litet och funderade öfver brelvet, medan Elsa städade i sjukrummet och gräddade ett par tårtor, i fall matmodern “skulle ha med sig något oväntadt sällskap. “ En frisk vindfläkt tycktes blåsa genom huset, och någonting bättre än solsken upplyste de ödsliga rummen; allt tycktes lif-vas af förhoppningen om en lycklig förändring; Bettys fågel började åter qvittra och en halft utsprucken knopp upptäcktes på Amys törnrosbuske i fönstret; eldbrasan sprakade ovanligt muntert och för hvarje gång systrarne möttes, spred sig ett solklart leende öfver deras bleka ansigten, då de omfamnade hvarandra och förtröstansfullt hviskade: “Mamma kommer! Mamma kommer!“ Alla voro glada utom Betty; hon låg i en tung dvala, lika omedveten om hopp och glädje som om fruktan och fara. Det var en ömklig syn — det en gång så rosiga ansigtet törändradt och afmagradt, de en gång så flitiga händerna svaga och aftärda, de en gång leende läpparne tysta ochdet en gång vackra, omsorgsfullt kammade håret upplöst och hoptofvadt på hufvudkudden! Hela dagen låg hon så och reste sig endast emellanåt mumlande: “Vatten!“,| med så förtorkade läppar, att de knappt framsläppte orden. Hanna och Margret sväfvade hela dagen omkring henne, vakande, väntande och förhoppningsfullt förtröstande på Gud och modern; och hela dagen föll snö, rasade den bitande blåsten och framsläpade sig timmarne långsamt. Men slutligen inbröt natten, och hvarje gång klockan slog, betraktade systrarne, som sutto på båda sidor om sängen, hvarandra med ljusnande blickar, ty med hvarje timme som gick kom hjelpen närmare. Doktorn hade sagt att en förändring till ett bättre eller sämre sannolikt torde ega rum vid midnatten, då han skulle komma igen.

Elsa, som var alldeles uttröttad, lade sig på golf-vet vid sängen och föll genast i sömn; hr Laurence gick fram och tillbaka i salongen, kännande med sig att han hellre ville möta ett upprorsmakarnes batteri än fru Marchs ängsliga ansigte vid hennes inträde i hemmet. Laurie låg på mattan framför kaminen och låtsade sofva men stirrade in i elden med tankfulla blickar, hvilka åt hans svarta och klara ögon skänkte ett vackert uttryck af mildhet.

Systrarne glömde aldrig denna natt, ty ingen blund föll öfver deras ögon och de hemsöktes af denna hemska känsla af vanmakt som kommer öfver oss i dylika stunder.

“Om Gud låter oss behålla Betty, skall jag aldrig knota mer,“ hviskade Margret högtidligt.

“Om Gud låter oss få behålla Bettj^, vill jag försöka att älska och tjena Honom hela mitt lif,“ inföll Hanna lika ifrigt.

“Ack, om jag inte hade något hjerta, det gör så ondt,“ sade Margret efter ett ögonblicks tystnad.

“Om lifvet har många sådana här sorger, ser jag inte hur vi skola kunna härda ut dermed," tillade hennes syster i sin förtvillan,

/Nu slog klockan tolf och de båda systrartfe glömde bort sina egna bekymmer för att betrakta Betty, i hvars bleka ansigte dc tyckte sig se en forandring ega rum. Öfverallt i huset rådde grafyens stil het, och blott den klagande blåsten brot den d]upa tystnaden Den utmattade Elsa sof fortfarande, och ingen utom de två systrarne såg den mörka skugga som tycktes falla på den lilla bädden. En timme förgick och ingenting annat inträffade an att Laurie tyst smög sig ut för att fara till jernvagsstationem Åter en timme — ännu kom ingen, och de stackars flickorna bestormades af ängslande farhågor att deras moder blifvit uppehållen i följd af ovädret, någon olyckshändelse under vägen eller — det varsta at allt

någon stor sorg i Washington

Klockan var öfver två, da Hanna, som stod vid fönstret, försänkt i tankar huru sorglig verlden nu

föreföll i sin snöskrud, hörde en rörelse vid sangen och

då hon hastigt vände sig om, såg Margret ligga på knä framför moderns länstol med ansigtet doldt i sona händer. En isande känsla genomilade henne da hon tänkte: “Betty är död och Margret tors mte saga

I ett^ögonbliek var hon tillbaka på sin post, och i sitt upprörda tillstånd tyckte hon att en stor förändring försiggått med systern. Feberrodnaden och det lidande uttrycket i ögonen voro forsvunna och det älskade lilla ansigtet såg så blekt och fridfull ut i dess fullständiga hvila, att Hanna e] kande något bebof af att gråta eller

klaga. Lutande sig ned ofvei den mest älskade af sina systrar, kysste hon liennee fuktiga panna med hjertat på läpparne och hviskadi

fcclktcl;

“God dag, min Betty, god dag.

Uppväckt af bullret, vaknade Elsa plötsligt 'Hl ur sin sömn. skyndade till sängen, betraktade Betty

kände på hennes händer, lyssnade till hennes^ande

drägt, hvarefter hon, kastande forkladet ofvel h vu det; satte sig och utbrast, vaggande fram och tillbakmed kroppen: “Febern har slagit om; hon sofver igen sin naturliga sömn, hon svettas och andas lätt! Lofvad vare himlen! Jag tackar dig, Gfud!“

Innan flickorna kunde tro på möjligheten af att Betty var bättre, inträdde doktorn och försäkrade det. Han hade ett mycket vanligt ansigte, men eystrarne tyckte nu att deri låg någonting himmelskt, då han, småleende och betraktande dem med en faders blickar, sade:

“Ja, mina barn, nu tror jag att er lilla syster skall gå igenom. Laga blott att det är tyst omkring henne, låten henne sofva, och när hon vaknar, så gifven henne —“

Hvad de skulle gifva henne hörde sy strame icke, ty bådo smögo sig ut i den mörka tamburen, der de satte sig i trappan, hårdt omfamnande hvarandra och med sina hjertan uppfylda af för stor glädje, att de skulle kunnat gifva luft deråt i ord. Sfär de gingo in igen för att kyssas och omfamnas af den trogna Elsa, sågo de Betty ligga i sin säng såsom hon eljest brukade, med kinden mot ena handen, den hemska blekheten var borta och hon andades lugnt, liksom hon insomnat för några ögonblick sedan.

“Om mamma bara ville komma nu!“ utbrast Hanna, då vinternatten började gifva vika för morgonen.

“Se,“ sade Margret, i det hon pekade på en till hälften utsprucken hvit ros, “jag trodde att denna knopp knappt skulle bli färdig att sättas i Bettys hand i morgon, om hon - gått bort från oss. Men den har öppnat sig i natt, och nu tror jag att jag kan sätta den i min vas här, så att det första vår älskade Betty får se.när hon vaknar blir denna vackra ros och mammas ansigte."

Aldrig förr hade solen gått upp så vackert, aldrig hade verldcn synts Margret och Hanna så skön som då de med matta ögon blickade ut i den tidiga morgonen, sedan deras långa, sorgliga vaka gått tillända.

“Det ser ut som en fe-verld,“ sade Margret småleende för sig sjelf, då hon stod bakom gardinen och betraktade den bländande taflan.“Hör du?“ utropade Hanna och spratt till.

Ja, der hördes ett ljud af bjellror vid porten, ett anskri af Elsa och sedan Lauries rost som jublande hviskade:

“Flickor, hon är här! Hon är här.“

*

Nittonde kapitlet.

Amys testamente.

Medan detta hände i det gamla huset, hade Amy svåra dagar hos faster March. Hennes förvisning låg henne tungt på sinnet, och för första gången i sitt lif insåg hon hur mycket man älskade och klemade med henne i hemmet. Faster March skämde aldrig bort någon; det var ej öfverensstämmande med hennes grundsatser, men hon var vänlig mot Amy, ty den väluppfostrade lilla flickan behagade henne mycket, och faster March hade i sitt gamla goda hjerta en vrå för sina brorsbarn, fastän hon ej ansåg det lämpligt att låtsa derom. Hon gjorde

verkligen hvad hon kunde för att Amy skulle trifvas hos henne, men hon misstog sig dervid alldeles om sättet. Det finnes visst gammalt folk som drager barnahjertat till sig trots sina skrynklor och grå hår, kunna sympatisera med barnens fröjder och små bekymmer, få dem att trifvas hos sig, dölja lärdomarne under roande lekar samt gifva och mottaga vänskap på det ömmaste sätt. Men faster March hade ej fått den gåfvan, och hon nästan plågade Amy till döds med sina påminnelser och föreskrifter, sitt besynnerliga sätt och sina långa torra föreläsningar. Då den gamla damen fann att Amy var läraktigare och lätthandterligare än hennes syster, ansåg hon det vara sin pligt att så mycket som “Hör du?“ utropade Hanna och spratt till.

Ja, der hördes ett ljud af bjellror vid porten, ett anskri af Elsa och sedan Lauries rost som jublande hviskade:

“Flickor, hon är här! Hon är här.“

*

Nittonde kapitlet.

Amys testamente.

Medan detta hände i det gamla huset, hade Amy svåra dagar hos faster March. Hennes förvisning låg henne tungt på sinnet, och för första gången i sitt lif insåg hon hur mycket man älskade och klemade med henne i hemmet. Faster March skämde aldrig bort någon; det var ej öfverensstämmande med hennes grundsatser, men hon var vänlig mot Amy, ty den väluppfostrade lilla flickan behagade henne mycket, och faster March hade i sitt gamla goda hjerta en vrå för sina brorsbarn, fastän hon ej ansåg det lämpligt att låtsa derom. Hon gjorde verkligen hvad hon kunde för att Amy skulle trifvas hos henne, men hon misstog sig dervid alldeles om sättet. Det finnes visst gammalt folk som drager barnahjertat till sig trots sina skrynklor och grå hår, kunna sympatisera med barnens fröjder och små bekymmer, få dem att trifvas hos sig, dölja lärdomarne under roande lekar samt gifva och mottaga vänskap på det ömmaste sätt. Men faster March hade ej fått den gåfvan, och hon nästan plågade Amy till döds med sina påminnelser och föreskrifter, sitt besynnerliga sätt och sina långa torra föreläsningar. Då den gamla damen fann att Amy var läraktigare och lätthandterligare än hennes syster, ansåg hon det vara sin pligt att så mycket sommöjligt utplåna eller motarbeta verkningarne af den frihet och den efterlåtenhet hvarvid den yngsta systern vants i hemmet. Derfor tog hon Amy om hand och uppfostrade henne på samma sätt som hon sjelf blifvit det för sextio år sedan, en metod hvilken plågade Amy och kom henne att känna sig såsom en fluga i en obarmhertig spindels nät.

Hon måste diska kopparne hvarje morgon samt gnida de gammalmodiga skedarne, den stora silfver-tekannan och glasen tills ej minsta fläck kunde upptäckas på dem. Sedan skulle hon damma rummen, och man tänke sig hvad det kostade på henne! Icke ett damkorn undgick faster Marchs falköga, och då alla möblerna hade klo-fötter och sirater, var det nästan omöjligt att få bort dammet öfverallt. Sedan skulle hon mata Polly, kamma knämopsen och ett dussin gånger springa i trapporna för att hemta något eller utdela befallningar, ty den gamla damen var svårt anfäktad af gikten och lemnade sällan sin stora länstol. Efter dessa ansträngande göromål måste hon läsa öfver sina lexor, hvilket ej heller föll henne särdeles i smaken. Sedan fick hon ledigt på en timme för att taga sig motion eller leka, och vi behöfva ej säga att Amy med förtjusning öfverlemnade sig deråt. Laurie besökte henne hvarje dag och stälde sig så länge in hos faster March tills Amy fick gå ut med honom, då de promenerade eller åkte och roade sig. på bästa sätt. Efter middagen skulle hon läsa högt och sitta stilla tills den gamla damen somnade, hvilket hon vanligtvis gjorde, efter att ha börjat nicka innan Amy hunnit till slutet af första sidan, hvarpå hon tog sig en timmes middagslur. Sedan skulle handdukar och annat lagas, och Amy sydde, till det yttre lugn, men inom henne sjöd det. Detta fortgick till skymningen, då hon fick sysselsätta sig med livad hon ville till tedags. Qvällarne voro det värsta af allt, ty faster March brukade då berätta långa historier från sin egen ungdom, hvilka voro så outsägligt sömn-gifvande, att Amy derunder var färdig att gå tillsängs när som helst i afsigt att i

ensamheten begråta sitt hårda öde, men vanligtvis somnade hon, mnan hon hunnit fälla mer än en eller tva tårar.

Amy kände att om hon ej haft Laurie och den gamla Ester, pigan, skulle det varit henne omöjligt att uthärda med dessa rysliga dagar. Papegojan ensam var nog att göra henne förtviflad, ty denna märkte snart att Amy ej beundrade henne och hämnades genom att vara så förarglig mot den stackars flickar som möjligt. Så ofta Amy kom i hennes närhet ryckte hon henne i håret, slog ut mjölken med brö det i för att plåga henne, när hon nyss förut gjor rent i buren, hade mopsen att skälla genom att hugg: åt honom, medan den gamla damen slumrade, ga henne allehanda mindre vackra epiteter, da det^ va främmande, och uppförde sig i alla afseenden såson en gemen gammal fågel. Vidare kunde Amy ej_ fördraga den rultande och brutala mopsen, hvilkei morrade och skälde på henne, da hon klädde sig, ocl som låg på ryggen med benen i vädret och det mes idiotiska uttryck i ögonen, när han ville ha mat, hvil ket inträflade ett dussin gånger om dagen. Kocke hade ett odrägligt lynne, den gamle kusken var dc och Ester var den enda som brydde sig om de stackars flickan.

Ester var fransyska och hade varit hos madam såsom hon kallade faster March, i många år. Ho nästan tyranniserade den gamla damen, hvilken tyckt« ej kunna lefva utan henne. Esters verkliga namn vf Estelle, men faster March befalde henne att utbyt det mot ett annat, och hon fogade sig derefter m< vilkor att män aldrig skulle ålägga henne att byi om religion. Hon fattade ett visst tycke för mad moiselle, och med sina roliga historier från den tid, c hon var i Frankrike, muntrade hon mången gar upp Amy, när denna satt hos henne och lagade m danres spetsar. Ester tillät Amy att ströfva or kring i det stora huset och undersöka de besynnerlig och vackra saker som voro magasinerade i de sto.

garderoberna ooh gamla kistorna, ty faster March hade förstått draga ihop till huset såsom en skata, Amys förtjusning utgjordes af ett indiskt skåp, fullt af besynnerliga draglådor med små dufbon och lönnlådor, hvari lågo alla slags prydnader, en del dyrbara, andra blott besynnerliga, men allt mer eller mindre antikt. Det roade Amy ofantligt att undersöka och ordna dessa saker, i synnerhet juvel-etuien, hvari på sammetsbäd-dar hvilade de prydnader som smyckat faster, då hon var en skönhet för fyratio år sedan. Der lågo de granater faster March burit då hon gjorde sitt inträde i säll-skapslifvet, de perlor hon fått af fadern på sin förlof-ningsdag, de diamanter hennes fästman gifvit henne, sorgeringarne och nålarne af agat, de besynnerliga armbanden med porträtter på af döda vänner, de barnarmband hennes enda lilla dotter burit, onkel Marchs stora klocka med det röda sigill som så många barnhänder lekt med, och i en dosa, som stod alldeles för sig sjelf, låg faster Marchs vigselring, hvilken nu var för liten för hennes knubbiga fingrar och derför blifvit omsorgsfullt undanlagd såsom den dyrbaraste bland alla hennes klenoder.

“Hvad skulle mademoiselle taga, om hon fick välja?“ frågade Ester, som alltid satt bredvid Amy för att akta och visa henne fasterns dyrbarheter.

“Jag tycker mest om diamanterna, men det finns inte något halsband bland dem. Jag är förtjust i halsband, ty de kläda mig så bra. Om jag fick välja, skulle jag taga den här,“ svarade Amy och betraktade med beundrande blickar en guldkedja med eben-holtskulor, hvarvid satt ett tungt kors af nämnda metall.

“Det gjorde jag också, men inte för att begagna den som halsband — ack nej, jag skulle ha den till radband och göra ett fiitigt bruk deraf såsom god katolik,“ sade Ester och betraktade begärligt den vackra prydnaden.

“Ville ni begagna den på samma sätt som ni

I

. I

r M

nyttjar det der bandet med ^välluktande träkulor som hänger öfver er spegel?“ frågade Amy.

“Ja, alldeles så, att bedja med. Det skulle vara helgonen en behaglig gerning, om man begagnade ett så vackert radband som det här i stallet tor att använda det som en tom prydnad."

“Ni tycks hemta mycken tröst i era boner, Ester, och* när ni kommer ner från ert rum, ser ni alltid lugn och belåten ut. Jag önskar att jag vore det också. “

“Om ni vore katolik, mademoiselle, skulle n finna verklig tröst, men då nu inte så är, vore det vä bäst att ni hvarje dag drog er undan i ensamheten foi att eftersinna och bedja, såsom den goda matmor gjord* hos hvilken jag tjenade innan jag kom till madame Hon hade ett litet kapell och fann der tröst i man gen nöd.“

“Skulle det hjelpa mig, om jag gjorde på samm: sätt?“ frågade Amy, som i sin öfvergifvenhet kand behof af något slags stöd och märkte att hon var p väg att glömma sin lilla bok nu då Betty ej fann der och påminde henne derom.

“Det skulle vara ypperligt — och såiortjusand se>n * — och jag skall gerna göra i ordning lilla toaletl rummet åt er, om ni tycker om det. Säg mger ting åt madame, utan gå, när hon somnat, och säl er lör er sjelf, för att tänka goda tankar och bodj den goda Gfuden att bevara er systei.

Ester var djupt religiös och menade uppriktig med sitt råd, ty han hade ett kärleksfullt hjerta oc hyste ett varmt deltagande för de bedröfvade systrarn Hennes råd behagade Amy, och i förhoppning att d* skulle skänka hennes sjuka hjerta tröst, gaf den hl flickan henne tillåtelse att till ett litet bönkapell anordr det till hennes rum angränsande lilla ljusa kabinette

“Det skulle vara bra roligt att veta hvart al dessa vackra saker taga vägen, när faster March d* en gång," sade Amy, medan hon långsamt lade tibaka den glänsande guldkedjan och tillslöt det ena juvel-etuiet efter det andra.

“Till er och era systrar. Jag vet det, ty madame har sagt mig det i förtroende. Jag har sett hennes testamente, och der står det så,“ svarade Ester hviskande och smålog dervid.

“Så roligt! Men jag skulle vilja att hon gaf oss dem nu. Det är inte bra att skjuta upp något till morgondagen,11 anmärkte Amy och kastade en afskedsblick på diamanterna.

“Det är för tidigt ännu för de unga damerna att begagna sådana saker. Den som först blir för-lofvad får perlorna — det har madame sagt; och jag har fått i mitt hufvud att ni får den lilla turkosringen, när det blir er tur, ty madame tycker om ert goda uppförande och fina sätt.“

“Tror ni det? Ack, jag skall vara from som ett lam, om jag bara kan få den vackra ringen. Den är mycket, mycket vackrare än Kitty Bryants. När allt kommer omkring, så tror jag nästan att jag tycker om faster March.“

Med dessa ord försökte Amy den blå ringen, hvarunder förtjusning afmålade sig i hennes ansigte, och hon fattade det fasta beslutet att göra sig värdig densamma.

Erån denna stund var hon ett mönster af lydnad, och den gamla damen beundrade förnöjd det lyckliga resultatet af sin uppfostringsmetod.

Ester inflyttade ett litet bord i kabinettet, satte en bönpall framför och hängde deröfver en tafla, som hon hemtat ur ett af de igenstängda rummen. Hon trodde att målningen ej var af något synnerligt värde, men då den passade bra för ändamålet, lånade hon den, väl vetande att madame aldrig skulle erfara det och, äfven ifall hon finge reda derpå, ej bry sig derom. Taflan var emellertid en mycket värdefull kopia af ett bland målarekonstens förnämsta alster, och Amys för allt skönt öppna ögon tröttnade aldrig att blicka upp i gudamoderns ljufva ansigte medan hen-nes hjerta var uppfyldt af ömma tankar på hennes ea-en På bordet lade hon sm lilla bibel och psalmbok 'hade alltid derpå en vas, fullsatt med de vackraste af de blommor Laurie gaf henne, och infann sig har livarie dag för att i ensamheten “tänka goda tankar och bedja den goda Guden att bevara hennes syster “ Ester hade gifvit henne ett radband med svarta kulor och ett silfverkors, men Amy hängde upp det och begagnade det icke, ty hon kände sig tvifvelaktig om dess lämplighet för en bedjande protestant.

Den lilla flickan leddes i allt detta al en oskrymtad fromhet, ty lemnad ensam utom-det trygga hemmet kände hon ett så stort behof af någon vanlig hand att stödja sig vid, att hon instmktlikt vände sig ti den starke och ömme Yän som med den mnerli-. gaste faderskärlek omfattar sina sma barn. Hon saknade modern, som kunde hjelpa

henne att törsta och styra sig sjelf, men då man lärt henne livart hon borde rikta blicken, gjorde hon sitt basta att hnna yägen och förtröstansfullt vandra den framat. Men Amy var en ung pilgrim, och just nu föreföll bördan henne mycket tung. Hon försökte glömma sig sjelf, hålla sig vid godt mod och kanna sig belåten med att göra det rätta, fastän ingen sag del eller berömde henne derfor. I sin första lfver atl vara mycket, mycket snäll beslöt hon att uppsatt; sitt testamente såsom faster March gjort sa att, händelse hon insjuknade och dog, hennes tillhorighete. skulle bli rättvist fördelade bland dem som voro henm kära. Tanker, på att skiljas från sina små skattei hvilka i hennes ögon voro lika dyrbara som den gaml damens juveler, smärtade henne icke så litet.

TJnder en af sina ledighetstimmar uppsatte hon de vigtiga dokumentet så godt hon kunde och med nago hjelp af Ester beträffande vissa juridiska termer, oc när den beskedliga fransyskan undertecknat sitt nami kände sig Amy betydligt lättad till sinnes och lad undan dokumentet, hvilket hon ämnade visa for Lauri som ville bli det andra vitnet. En dag, då det re(nåde, gick hon upp i öfra våningen for att roa sig sjelf i ett af de stora rummen oeh tog Polly med såsom sällskap. I detta rum fanns en garderob, hvarest sutto upphängda gammalmodiga kläder, med hvilka Ester gifvit henne tillåtelse att leka, och det var hennes största nöje att styra ut sig i de urblekta brokadkläd ningarne samt gå upp och ned framför den höga spegeln, derunder görande sirliga helsningar till höger och venster och med förtjusning lyssnande till fraset af det långa släpet. Denna gång var Amy så upptagen häraf, att hon hvarken hörde Laurie ringa eller märkte hur han tittade in genom dörren, medan hon promenerade fram och tillbaka, koketterande med en solfjäder och kråmande sig med hufvudet, hvarpå hon bar en stor röd turban, som bildade en skärande kontrast mot hennes blå brokadklädning och stickade gula underkjol. Hon var tvungen att gå forsigtigt, ty hon hade högklackade skor, och det var, såsom Laurie sedan berättade för Hanna, en komisk syn att se henne pösa sig i denna kostliga toalett, med Polly tätt i hälarne, kråmande sig och härmande henne så godt hon kunde och litet emellanåt stannande för att skratta eller utropa: “Ä’ vi int’ fina? Gå bort, otäcka! Håll mun! Kyss mig lilla du! Ha, ha!“

Endast med svårighet tillbakahållande ett gapskratt, som skulle förnärmat Amys majestät, knackade Laurie på dörren och blef mottagen mycket nådigt.

“Sitt ned och hvila er litet, medan jag tager af mig det här; sedan skall jag fråga er till råds angående en mycket vigtig sak,“ sade Amy, sedan hon låtit Laurie beundra sig i all sin glans och kört in Polly i ett hörn.

“Den der fågeln har jag lått för mina synder, “ fortfor hon, aflyftande det röda berget från sitt huf-vud, medan Laurie satte sig grensle öfver en stol. “Under det faster tog sig sin lur i går och jag sökte vara. så stilla som en råtta, började Polly skrika och flaxa i sin bur. -Tag gick derför och släppte ut henneoch såg då en stor spindel i buren. Jag petade ut den och då kilade den in under bokskåpet. Polly marcherade rakt efter den, böjde sig ned, lukande in under skåpet, och skrek på sitt löjliga vis: Kom fram och tag en promenad, lilla vännen!“ Jag kunde inte låta bli att skratta, hvilket gjorde att Polly tog illa vid sig, och i detsamma vaknade faster och ban-nade oss båda.“

“Antog inte spindeln den gamla otäckans anbud ?“ frågade Laurie gäspande.

“Jo, den kom fram, och nu rusade den förskräckta Polly bort och flaxade upp på fasters stol skrikande: “Tag fasfen! Tag fasfen!“ då jag anstäldejagt etter

spindeln. “ . , . ,

“Inte sannt!“ skrek papegojan, hackande pa

Lauries stöflar. . ,

“Om jag rådde om dig, skulle jag vrida nacken af dig, din gamla plågoande!“ utropade Laurie och hötte åt fågeln, som satte hufvudet på sned och högtidligt kraxade: “Aha, tack ska’ du ha, mm van!

“Nu är jag färdig,“ sade Amy, stängande igen garderobsdörren och tagande upp ett papper ur fickan. “Var snäll och läs det här och säg mig, om det ar som det skall vara. Jag har känt på mig att jag maste e-öra det, för man vet inte hur länge man kan lelya och jag vill inte att någon skall stå missbelåten vid

min graf.“ . r.

Laurie bet sig i läppen, och vandande sig titel

bort från den högtidligt stämda Amy, läste han mec ett allvar som förtjenade det högsta erkännande tol jande dokument:

“Min sista vilja och testimente.

Jag, Amy March, som har mina sinnens bruk gifver och testimenterar hela min timliga förmögenhet

nämligen: ...

“Åt min fader mina bästa taflor, ritningar, karto och konstverk, inklusive ramarne. Dessutom min 100 dollars, att användas såsom honom för godt synes265

“Åt min moder alla mina kläder, utom det blå förklädet med fickorna; dessutom mitt porträtt, min medalj ocli mycken kärlek.

“It min älskade syster Margret gifver jag- min turkosring (om jag får den), äfven min gröna ask med dufvorna på, likaså min hela spetsbit att ha om halsen och mitt utkast af henne såsom ett minne af hennes “lilla flicka. “

“Åt Hanna lemnar jag mina två bröstnålar, den ena lagad med lack, likaså mitt bläckhorn af brons, hvartill locket kommit bort, och min allra bästa gipskanin, derför att det smärtar mig att jag brände upp hennes novell.

“At Betty (om hon öfverlefver mig) ger jag mina dockor och den lilla byrån, min solfjäder, mina linnekragar och mina nya kängor, om hon kan ha dem. Jag betygar henne härmed äfven min ledsnad öfver att jag ibland varit elak mot hennes kattungar.

“At min vän och granne Teodor Laurence testi-menterar jag min pappersportfölj, min lermodell till en häst, fastän han påstått att den icke har någon .hals; vidare, som ersättning för hans stora vänlighet under sorgens dagar, något af mina artistiska arbeten som han tycker mest om. Hoter Dame är det bästa

“Åt vår vördnadsvärde välgörare hr Laurence lemnar jag min röda ask med spegel i locket, hvilken kommer att passa bra åt honom att lägga sina pennor i och skall erinra honom om den bortgångna flickan, som tackar honom för allt livad han gjort för hennes familj, i synnerhet för Betty.

“Min goda väninna och lekkamrat Kitty Bryant får det blå sidenförklädet och min förgylda ring jemte en kyss.

“Åt Elsa gifver jag pappasken hon önskat sig och alla mina lappsaker, i förhoppning att hon skall ihågkomma mig, när hon ser dem.

“Och nu, sedan jag' förordnat om min mest redbara egendom, hoppas jag att alla skola bli nöjda och ej tadla den döda. Jag gifver hvar och en mm förlåtelse och förtröstar på att vi alla skola motas en gån°', när domsbasunen ljuder. Åmen.

° Detta mitt testimente undertecknar jag med egen hand, som skedde på den 20:de dagen i November anni domino 1861. Amy March.

r Estelle Valnor.

Yitnen j rj'eo&or Laurence, “

Det sista namnet var skrifvet med blyertspenna, hvarför Amy förklarade att Laurie skulle fylla i det med bläck, hvarpå testamentet borde af honom förseglas i hennes närvaro.

“Hur har ni kommit pa den tanken ? Ilar någon sagt er att Betty tänker ge bort sina saker?» frågade Laurie allvarsamt, då Amy satte fram at honom ett ljus och ett bläckhorn och bredvid lade

en bit rödt linneband och lack. o L

Amy upplyste honom härom och fragade derefter

ängsligt:

“Hur är det med Betty?" . .

“Det var orätt af mig att fråga er om m visste det, men efter jag nu gjort det, så^ vill jag saga er

allt En dag kände sig Betty ma sa illa, att hon

anförtrodde Hanna sin fruktan för att hoi^inte skulle lefva länge och derför ville ge sitt piano at Margret, sin fågel åt er och den stackars gamla dockan at Hanna, som säkert skulle älska den för hennes skull, Hon var ledsen öfver att hon hade sa litet att gifva

och gaf hårlockar åt oss andra och^ sin bästa kärlet

åt farfar. Hon tänkte aldrig på något testamente.1

Laurie undertecknade och förseglade dokumente medan han talade och såg ej upp lörrän en stor tå: föll ned på papperet. I Amys ansigte lastes endas

sorg, men hon sade blott:

“Brukar man inte ibland göra ett postskriptum

testamenten?"

“Jo, det kallas cn kodicill.““Skrif då ett i mitt — att jag vill att man skall klippa af alla mina lockar och utdela dem bland mina vänner. Jag glömde alldeles bort det; men det är min vilja att så skall ske, fastän det kommer att förstöra mitt utseeende.“

Laurie gjorde tillägget, småleende åt Amys sista och största uppoffring. Sedan lekte han med henne en timme och åhörde med lifligt intresse berättelsen om alla hennes pröfningar. Men när Laurie skulle gå, höll Amy honom tillbaka och frågade hviskande med darrande läppar:

“Är det någon verklig fara med Betty?“

Jag fruktar det, men vi böra hoppas det bästa, och gråt derför inte, snälla Amy,“ svarade Laurie och slog sin arm omkring Amy med broderlig ömhet, hvilket mycket tröstade henne.

Sedan Laurie gått, gick Amy till sitt lilla kapell, der hon satte sig i skymningen och bad för Betty under ymnigt flödande tårar och med svidande hjerta, ty han kände att en million turkosringar ej skulle kunna trösta henne öfver förlusten af sin milda lilla syster.

*

Tjugonde kapitlet.

Förtroenden.

Jag tilltror mig icke att i ord skildra återseendet mellan moder och döttrar; sådana stunder äro sköna att upplefva men mycket svåra att beskrifva, och derför vill jag öfverlemna åt mina läsares inbillning att föreställa sig detsamma och blott säga att det gamla huset öfverflödade af den renaste lycka och att Margrets varma önskan gick i fullbordan, ty när Betty uppvaknade ur den långa, vederqvickande sömnen, voro den lilla törnrosknoppen och moderns ansigte “Skrif då ett i mitt — att jag vill att man skall klippa af alla mina lockar och utdela dem bland mina vänner. Jag glömde alldeles bort det; men det är min vilja att så skall ske, fastän det kommer att förstöra mitt utseeende.“

Laurie gjorde tillägget, småleende åt Amys sista och största uppoffring. Sedan lekte han med henne en timme och åhörde med lifligt intresse berättelsen om alla hennes pröfningar. Men när Laurie skulle gå, höll Amy honom tillbaka och frågade hviskande med darrande läppar:

“Är det någon verklig fara med Betty?“

Jag fruktar det, men vi böra hoppas det bästa, och gråt derför inte, snälla Amy,“ svarade Laurie och slog sin arm omkring Amy med broderlig ömhet, hvilket mycket tröstade henne.

Sedan Laurie gått, gick Amy till sitt lilla kapell, der hon satte sig i skymningen och bad för Betty under ymnigt flödande tårar och med svidande hjerta, ty han kände att en million turkosringar ej skulle kunna trösta henne öfver förlusten af sin milda lilla syster.

*

Tjugonde kapitlet.

Förtroenden.

Jag tilltror mig icke att i ord skildra återseendet mellan moder och döttrar; sådana stunder äro sköna att upplefva men mycket svåra att beskrifva, och derför vill jag öfverlemna åt mina läsares inbillning att föreställa sig detsamma och blott säga att det gamla huset öfverflödade af den renaste lycka och att Margrets varma önskan gick i fullbordan, ty när Betty uppvaknade ur den långa, vederqvickande sömnen, voro den lilla törnrosknoppen och moderns ansigtedet första hvarpå hennes blickar föllo Alltför svag att betagas af förvåning öfver något, smålog h endast och smög sig djupt in i moderns karlekstulU

omfamning, kännande att hennes tarande langtan slutligen blifvit tillfredsställd. Derefter^ foll hon ater i sömn, och flickorna passade upp pa modem, tj denna ville ej draga sina händer ur e arnagaa c små som omfattade hennes afven under sömnen, kisa som ej kunde gifva luft åt sin förtjusning pa nagot annat sätt, hade åt den hemkomna matmodern dukat fram en god frukost, och Margret och Hanna matade sin moder likt kärleksfulla stork-ungar derunder de lvssnade till hvad hon hviskande berättade om faderns tillstånd. Brookes löfte att stanna qvar hos honom, de uppehåll ovädret förorsakat pa hemresan och den outsägliga tröst Lauries hoppfulla ansete mgifvil henne, då hon, utmattad af ansträngning, oro ocl köld, återsåg honom vid jernvägsstationen.

Hur besynnerlig men dock angenäm denna aa^ var så strålande och glad utomhus, ty hela verldei tycktes vara ute för att välkomna den törsta snon; s: luen och fridfull inom Marehska familjen, ty alla sotvc uttröttade af vaka, och en sabbatsstillhet herrskad öfverallt i huset, under det den nickande kisa ho vakt vid dörren. Med en ljuflig kansla at att h blifvit befriade från sina bördor, tillslo to Margret oc Hanna sina matta ögon och hvilade liksom storn drifna farkoster trygga för ankar i den lugna hamne. Hru March ville ej vika från Bettys sida utan sot den stora länstolen, ofta vaknande för att betrakt vidröra och böja sig ned öfver sitt barn, liksom e ririg hvilken återfunnit en förlorad skatt.

Under tiden skyndade Laurie till faster Man för att trösta Amy, och han lade dervid sina ord väl att den gamla damen slutligen började lata ho vissa betecknande nasalljud och ej en enda ga: sade: “Kunde jag inte tro det!“ Amy visade sådan själsstyrka vid detta tillfälle, att jag tror . de goda tankar hön fått i det lilla kapellet verkligbörjat bära frukt. Hon aftorkade skyndsamt sina tårar, tyglade sin otålighet att få återse modern och tänkte ej ens på turkosringen, när faster March hjertligt förklarade sig instämma i Lauries åsigt att hon skickade sig “alldeles som en liten qvinna“. Äfven Polly tycktes ha fattat gynsammare tankar om henne, ty hon kallade henne “snäll flicka“, lem-nade henne i fred och bad henne i sin förbindligaste ton: “Kom och ta’ en promenad, lilla vännen!“

Amy skulle gerna velat göra en sådan i det vackra klara vintervädret, men då hon märkte att Laurie trots sina energiska bemödanden var nära att digna till golfvet af trötthet, öfvertalade hon honom att hvila sig på soffan, medan hon skref ett bref till modern. Detta gick icke fort för henne, och när hon omsider fått brefvet färdigt och kom in igen, låg Laurie rak lång på soffan, med båda händerna under hufvudet, försänkt i den djupaste sömn, medan faster March, som fält ned rullgardinerna, satt och gjorde ingenting, befinnande sig i en ovanligt välvillig sinnesstämning.

Yid närmare eftertanke fann man det icke vara skäl att väcka Laurie före qvällen, och jag är iast öfvertygad om att han ej skulle ha vaknat dessförinnan af sig sjelf, i händelse ej Amy väckt honom genom att vid åsynen af sin moder uppgifva ett anskri af glädje. Sannolikt fanns det i staden och dess omnejd många lyckliga små flickor denna dag, men det är min enskilda tanke att Amy var den lyckli-gasoe af dem alla, då hon satt i sin moders knä och berättade för henne de pröfningar hon genomgått,^ derunder mottagande tröst och belöning i form al gillande småleenden och ömma smekningar. De sutto ensamna i det lilla kapellet, mot hvilket tru Maich ej hade något anmärka, när hon fått höra hvad ändamålet var dermed.

“Tvärtom, jag tycker mycket om det, mitt barn,“ sade hon, betraktande än den dammiga rosenkransen, än den genom flitigt begagnande slitna lilla bokenoch den vackra taflan med dess murgrönsgirland. “Det är en förträfflig tanke att ha ett ställe dit man kan draga sig undan, när man känner sig betryckt och sorgsen. Vi ha många svåra stunder i lifvet, men vi kunna alltid bära dem, om vi söka hjelp deremot på rätt sätt. Jag förmodar att min Amy nu lärt sig detta. “

“Ja, mamma, och när jag kommer hem, skall du ge mig ett hörn i stora garderoben för att der ha mina böcker och den kopia som jag försökt taga af denna tafia. Jungfru Marias ansigte är inte bra, det är för vackert för mig att rita af, men med barnet har det lyckats bättre för mig, och jag tycker mycket om det. Jag vill så gerna tänka mig att Han en gång var ett litet barn, ty då tycker jag mig inte vara så långt från Honom, och det är en stor tröst för mig.“

Då Amy pekade på det leende Kristusbarnet i modersknäet, såg fru March på den upplyftade handen något som kom henne att draga litet på munnen. Hon sade ingenting, men Amy förstod hennes blick, och efter ett ögonblicks tystnad tillade hon allvarsam :

“Jag tänkte tala om det för dig, mamma, men kom att glömma bort det. Jag har fått den här ringen i dag af faster; hon skickade bud på mig, kysste mig, satte den sedan på mitt finger och sade att hon hade heder af mig och att hon ville ha mig hos sig jemt. Hon gaf mig den här kostliga tingesten för att ringen skall sitta qvar, ty den är för stor åt mig. Jag vill så gerna ha den på mig, mamma, tår jag det?“

“Den är mycket vacker, men jag tror att du är för ung ännu att begagna dylika prydnader, Amy,“ svarade fru March och betraktade den lilla knubbiga handen, på hvars pekfinger lyste de himmelsblå turkos-stenarne, hvilkas guldintättning utgjordes af två små hopknäppta händer.“Jag skall försöka att inte blifva fåfäng ölver den,“ sade Amy; “jag tror inte att jag tycker om den bara derför att den är så vacker, men jag vill bära don såsom flickan i sagan bar sina armband, för att påminna mig om någonting. “

“Menar du dermed fäster March V11 frågade hen {+-+} nes moder skrattande.

“Nej, för att påminna mig att jag inte skall vara sjelfvisk,“ svarade Amy med sa allvarsam och uppriktig uppsyn, att fru March upphörde a.tt skratta och med pligtskyldig uppmärksamhet åhörde Amys lilla plan.

“Jag har på sista tiden funderat mycket öfver min “börda“, och den utgöres till största delen af min sjelfviskhet, och derför tänker jag försöka bota mig för den, om jag kan. Betty är inte sjelfvisk, och deraf kommer det sig att alla tycka om henne och känna sig så bedröfvade vid tanken på att förlora henne. Man skulle inte tycka det vara hälften så ledsamt om jag blef sjuk, och jag förtjenar inte heller annat, men jag tycker om att bli älskad och saknad af många vänner, och derför vill jag göra allt hvad jag kan för att bli lik Betty. Jag har så lätt för att glömma bort mina goda föresatser, men om jag hade någonting som alltid påminde mig om dem, sa tror jag att det skulle gå bättre. Får jag försöka med ringen, mamma ?“

“Ja, men jag har större förtroende till hörnet i stora garderoben. Bär din ring, mitt barn, och gör ditt bästa; jag tror du skall lyckas, ty uppriktig vilja är halfva segern. Men nu måste jag gå hem till Betty. Fäll ej modet, min flicka, och du skall snart få komma hem till oss igen.“

Samma afton sprang Hanna, medan Margret skref till sin far för att underrätta honom om moderns lyckliga hemkomst, uppför trappan till Bettys rum, och då hon fann sin mor på hennes vanliga plats, stannade hon ett ögonblick och förde fingrarne genom håret, dervid hon såg förlägen och obeslutsam ut.“Hvad vill du, mitt barn?" frågade fru March, i det hon räckte Hanna sin ena hånd och med en uppmuntrande min inbjöd dottern att öppna sitt hjerta för henne.

“Jag ville tala med mannna om någonting.11

“Om Margret?"

“Så fort du gissade det. Ja, det är verkligen om Margret, och fast det bara är en småsak, så oroar det mig ändå.“

“Betty sofver; tala derför sakta och låt mig veta allt. Edvard Moffat har väl inte varit här, hoppas jag?“ frågade fru March i nästan sträng ton.

“Hej, hade han det, så skulle jag slagit igen dörren midtför näsan på honom,“ svarade Hanna, i det hon satte sig på golfvet vid moderns fotter. I fjol somras glömde Margret qvar ett par vantar hos Laurences, men hon fick igen bara den ena. Vi glömde bort det allihop, tills Laurie slutligen talade om för mig att Brooke hade den andra. Han bar den i ena västfickan, men en gång tappade han den och då brydde Laurie honom derför, och se’n tillstod Brooke att han tyckte om Margret men inte vågade tala om det, efter hon var så ung och han så fattig. Det är ju alldeles förfärligt?"

“Tror du att Margret bryr sig om honom?“ frågade fru March med orolig uppsyn.

“Gud hjelpe mig, jag begriper ingenting om kärlek och slikt skräp!" utbrast Hanna, dervid tonen i hennes röst uttryckte en komisk blandning af nyfikenhet oeh förakt. “I romaner, ser man sådant der på flickor deraf att de spritta till och rodna, bli krassliga och magra af och bete sig som de vore tokiga. Men Margret gör inte på det viset, för hon äter, dricker och sofver som en förståndig menniska; hon ser mig rakt in i ögonen, när jag talar om den der karlen, och rodnar bara en smula, då Laurie drifver gyckel med förälskadt folk. Jag har förbjudit honom att göra det, men han lyder mig inte så som han borde."

“Du tror då att Margret inte bekymrar sig om John?"

“Om hvem?" sade Hanna med uppspärrade ögon.

“Brooke, jag kallar honom John nu; det föll sig så att vi kom att börja dermed, medan vi voro tillsammans på sjukhuset, och han tycker om det.“

“Du store G-ud! Nu ser jag att du kommer att taga hans parti, mamma; han har varit snäll mot pappa, och du vill inte hindra honom från att gifta sig med Margret, om hon tycker om honom. Jo, det är just vackert af Brooke att gå och lisma sig in hos mamma!" utbrast Hanna och ryckte sig förtvif-ladt i håret.

“Mitt barn, blif inte ond för det, så skall jag tala om hur det gick till. John gjorde mig ressällskap enligt hr Laurences uttryckta önskan och visade sig så hängifven mot din stackars far, att vi inte kunde annat än hålla af honom. Fullkomligt öppet och hederligt anförtrodde han oss att han älskade Margret men först ville arbeta sig till ett trefligt hem innan han erbjöd henne sin hand. Han bad oss endast om tillåtelse att få älska och sträfva för Margret och att söka vinna hennes kärlek. Han är verkligen en förträfflig ung man, och vi kunde inte vägra att lyssna till hvad han sade, men jag vill inte ge mitt samtycke till att Margret förlofvar sig så ung som hon nu är.“

“Nej, det kan naturligtvis inte komma i fråga, det vore höjden af galenskap! Jag visste väl att det var något otyg i görningen, jag kände det på mig, och nu finner jag att det är ännu värre än jag trodde. Jag skulle just önska att jag kunde sjelf gifta mig med Margret och på det viset rädda henne åt oss.“

Hannas lustiga infall kom fru March att småle, men derpå sade hon allvarsamt:

“Jag förlitar mig på dig, Hanna, och vill inte att du skall säga något åt Margret ännu. Då John kommit tillbaka och jag får se dem tillsammans, skalljag bättre kunna bedöma de känslor hon hyser för

h°n° ™ Hon gkall läsa hans i de der välsignade vackra ögonen hon talar om, och då är det slut med henne. Mareret har lått ett så känsligt hjerta, det smalter som smör i solskenet, bara någon ser sentimentalt pa henne. De korta bulletinerna han skickade läste hon mer än mammas bref och nöp mig när jag sade det åt henne, förklarade att bruna ögon voro vackra och tyckte inte att John är ett fult namn. Hon kommer att bli pin kär i honom, och då är det slut med tret-naden och vårt skymningsprat vid eldbrasan. Jag ser mycket väl hur det kommer att gå. De skola ø-å och kuttra i alla vrår och vinklar, och vi ta maka oss undan för dem. Margret kommer att bli tankspridd och jag får inte något godt^ af henne mer. Brooke skrapar ihop en förmögenhet at sig pa något sätt, för bort henne och gör så en lucka i familjen; jag blir otröstlig och allt kommer att bli afskyvärdt otref-ligt. Herre min Gud, hvarför äro vi då inte gossar! Då kunde det inte bli något sådant här spektakel! “ Förtviflad lade nu Hanna hufvudet i moderns knä och knöt handen mot den brottslige John. Fru March suckade, dervid Hanna såg upp på henne med

något tröstad uppsyn. f

“Du tycker ju inte om det, mamma i Det var roligt; låt honom gå sin kos och säg inte ett ord at Margret, så fa vi alla vara tillsammans och ha det

lika trefligt som förut.“ ..

“Jag gjorde orätt i att sucka, Hanna. Ket ar naturligt och i sin ordning att ni alla en gång kunne få era egna hem, men jag önskar likval att lä behålla mina flickor hos mig så länge som mojhgt, och jag är ledsen att detta inträffade så tidigt, ty Margret är endast sjutton år, och det kommer att droja om någon tid innan John kan erbjuda henne ett eget hem Er far och jag ha öfverenskommit att hon inte skali binda sig på'något sätt eller gifta sig innan han fylt tjugo år. Om hon och John älska hvarandra, säkunna de vänta och derigenom gifva ett prof på stvrkan af sin kärlek. Margret är för finkänslig och rättänkande, att jag skulle behöfva frukta att bon bemöter honom ogranlaga. Min snälla, ömhjertade flicka, jag vill hoppas att allt skall ga lyckligt för henne11.

“Bkulle du inte hellre vilja att hon fatt en rik man?“ frågade Hanna, då hon märkte en lindrig darrning i moderns röst vid de sista orden.

“Penningar äro en god och nyttig sak. Hanna, och jag vill hoppas att mina flickor aldrig skola behöfva alltför bittert sakna dem eller komma i frestelse genom alltför mycket deraf. Det skulle glädja mig att veta John ha en säker bergning af något bra yrke, hvilket gåfve honom tillräcklig inkomst för att han kunde bereda Margret ett trefligt hem utan att behöfva skuldsätta sig. För mina flickor eftersträfvar jag hvarken stor förmögenhet, hög ställning i samhället eller något klingande namn. Om rang och förmögenhet åtfölja kärlek och dygd, så mottager jag den gerna och glädes öfver er lycka, men af egen erfarenhet vet jag hur mycken äkta lycka kan erbjudas inom ett anspråkslöst litet hem, der det dagliga brödet förtjenas genom redligt arbete och några små försakelser gifva sötma att de få förströelserna. Jag är nöjd med att se Margret börja anspråkslöst, ty om jag inte misstagit mig, skall hon känna sig rik i besittningen af en god mans hjerta, och detta äi bättre än rikedom. “

“Jag förstår dig, mamma, och instämmer fullkomligt, men mina beräkningar angaende Margret ha blifvit svikna, ty jag hade gjort upp det så, att hon en gång skulle bli gift med Laune och lå lefva i öfverflöd alla sina dagar. Vore det inte bra, det:'“ frågade Hanna och såg upp på sin moder med ljusare ansigte än förut.

“Laurie är yngre än Margret, som du vet, började fru March, men Hanna afbröt henne med.“Åh, det gör ingenting, Laurie är gammal för sina år ooh lång, och dessutom kan han bete sig som en fullvuxen menniska, om han vill. Vidare är han rik, ädel och god och älskar oss alla; och derför tycker jag att det var synd att min plan blifvit för-derfvad. “

“Jag befarar att Laurie inte är fullvuxen nog att passa åt Margret och har för mycket af väderflöjel i sig nu för att det var bra för någon annan att bero af honom. Grör inte upp några planer, Hanna, utan låt tiden och deras egna

hjertan uträtta hvad de förmå för dina vänner. Vi kunna inte medla i dylika saker med någon utsigt att lyckas fullkomligt "och göra derför bäst i att inte befatta oss med något “romantiskt skräp “, som du säger, såvida vi inte vilja göra det ännu värre.“

“Hå, så skall jag låta bli det då, men bra förargligt är det att se saker och ting gå alldeles uppåt väggarne, då en knuff1 här och en knuff der skulle kunna göra allt bra. Jag önskade vi bure strykjern på hufvudet, som hindrade oss från att bli stora. Men knoppar vilja bli rosor och kattungar kattor det är just det tokiga i saken!“

“Hvad är det för slag med strykjern och kattor ?“ frågade Margret, som i detsamma smög sin in i rummet med det färdiga brefvet i ena handen.

“Åh, bara mitt vanliga dumma prat. Nu går jag och lägger mig. Kom efter se’n, Margret,“ sade Hanna och sträckte sig sjelfsvåldigt.

“Mycket bra — och väl skrifvet. Var snäll och lägg till att jag hjertligen helsar John,“ sade fru March, sedan hon genomögnat brefvet och lemnat det tillbaka åt Margret.

“Kallar du honom John?“ frågade Margret småleende och såg med sina oskyldiga ögon djupt in i moderns.

“Ja, han har varit liksom en son för oss och vi sätta högt värde på honom,“ svarade fru March ocfl betraktade kärleksfullt sin dotter.“Det gläder mig att höra, ty han står så ensam i veriden. God natt, älskade mamma! Jag känner mig så outsägligt nöjd med att ha dig här igen,“ var Margrets lugna svar.

Den kyss fru March gaf sin dotter var mycket öm, och då Margret gick ut, sade modern med en blandning af tillfredsställelse och bekymmer:

“Ännu älskar hon inte John, men hon skall snart lära sig göra det.“

*

Tjugoförsta kapitlet.

Laurie ställer till förargelse och Hanna stiftar fred.

Dagen derpå satte Hannas uppsyn systrarne myror i hufvudet, ty hon tyckte hemligheten vara nästan för tung att bära på, och det föll sig svårt för henne att ej se hemlighetsfull och förnumstig ut. Margret märkte det visserligen men besvärade sig ej med att göra systern några frågor, ty hon hade kommit till den erfarenheten att det bästa sättet att sköta Hanna var att låtsa om ingenting, då hon var säker på att hon skulle få veta allt af henne. Hon blef derför något öfverraskad, när Hanna fortfarande vidhöll en envis tystnad och visade en beskyddande min, som svårligen förargade Margret, så att hon i sin ordning tog på sig en uppsyn af förnärmad tillbakadragenhet och uteslutande höll sig till modern. Hanna fick sålunda sköta sig sjelf bäst hon kunde, ty fru March hade intagit hennes plats såsom sjuksköterska och uppmanat henne att hvila sig, taga motion och roa sig efter den långa tid hon setat inspärrad. Da Amy var borta, hade hon endast Laurie att taga sin tillflykt till, och så mycket nöje hon eljest fann i hans “Det gläder mig att höra, ty han står så ensam i veriden. God natt, älskade mamma! Jag känner mig så outsägligt nöjd med att ha dig här igen,“ var Margrets lugna svar.

Den kyss fru March gaf sin dotter var mycket öm, och då Margret gick ut, sade modern med en blandning af tillfredsställelse och bekymmer:

“Ännu älskar hon inte John, men hon skall snart lära sig göra det.“

*

Tjugoförsta kapitlet.

Laurie ställer till förargelse och Hanna stiftar fred.

Dagen derpå satte Hannas uppsyn systrarne myror i hufvudet, ty hon tyckte hemligheten vara nästan för tung att bära på, och det föll sig svårt för henne att ej se hemlighetsfull och förnumstig ut. Margret märkte det visserligen men besvärade sig ej med att göra systern några frågor, ty hon hade kommit till den erfarenheten att det bästa sättet att sköta Hanna var att låtsa om ingenting, då hon var säker på att hon skulle få veta allt af henne. Hon blef derför något öfverraskad, när Hanna fortfarande vidhöll en envis tystnad och visade en beskyddande min, som svårligen förargade Margret, så att hon i sin ordning tog på sig en uppsyn af förnärmad tillbakadragenhet och uteslutande höll sig till modern. Hanna fick sålunda sköta sig sjelf bäst hon kunde, ty fru March hade intagit hennes plats såsom sjuksköterska och uppmanat henne att hvila sig, taga motion och roa sig efter den långa tid hon setat inspärrad. Da Amy var borta, hade hon endast Laurie att taga sin tillflykt till, och så mycket nöje hon eljest fann i hanssällskap, kände hon sig likväl en smula radd for honom nu, ty lian var så efterhäugsen och ihärdig och hon fruktade att han skulle locka ur henne hennes

Hon hade också fullkomligt skäl dertill, ty den illmarige gossen hann ej väl komma underfund med att hon gick och bar på en hemlighet förrän han föresatte sig att utleta densamma, hvilket beslut tillskyndade Hanna svåra dagar. Laurie lismade, mutade, dref gäck, hotade och harmades, spelade likgiltig i afsigt att sålunda genom öfverraskning upptäcka hemligheten, förklarade att han hade reda på den och derefter att han ej brydde sig om den; och slutligen kom han genom sin ihärdighet sa langt,_ att han visste att det gälde Margret och Brooke. Djupt förnärmad öfver att man ej invigt honom i en sak som rörde hans lärare, ansträngde han hela sm hnt-lighet att uttänka en lämplig härnd för den sidvördnad man visat honom.

Margret tycktes emellertid ha glömt hela saken och var fullt upptagen med förberedelserna till faderns hemkomst, men helt plötsligt syntes^ hon ha undergått en förändring, och en eller tva dagar var hon aldeles olik sig sjelf. Hon spratt till, när man tilltalade henne, rodnade, då någon betraktade henne, var myckel tyst af sig och satt öfver sitt arbete med blyg och förvirrad uppsyn. På sin mors frågor hui hon befann sig svarade hon att hon mådde bra, och Hanna bragte hon till tystnad med en anhållan att

få vara i fred. _

“Hon känner att det ligger kärlek i lutten, tioi jag, och det går i flygande fläng. Hon har råkat 'ut för hela raden af de vanliga symptomerna: ar kinkig och snäsig, äter inte, ligger vaken om nätterna och sitter och suckar i vråarne. Jag kom på henne en dag, då hon satt och sjöng den der sången om “den silfverröstade bäcken11, och en gång sade hon “John“ precist som du brukar göra, mamma, och blef så röd i ansigtet som en pion. Hvad skola vigöra?“ frågade Hanna ined en min som förrådde att hon var besluten att taga sina matt^oeh steg, till och med våldsamma, om så beliQfdes.

“Ingenting annat än vänta. Lemna henne i fred var vänlig och öfverseende mot henne, och bara pappa kommer hem, skall allt bli bra igen,-1 svarade

modern. ,

“Här är ett bref till dig, Margret, med en mangd sigill. Så besynnerligt! Laurie'förseglar aldrig mina,“ sade Hanna dagen ^ derpå, då hon utdelade det lilla postkontorets innehall.

Fru March och Hanna voro fullt upptagna at sina egna göromål, då ett utrop från Margret kom dem att kasta ögonen på henne, och nu sågo de henne stå och stirra på sitt bref med förskräckelsen

målad i sitt ansigte. , , ,

“Mitt barn, hvad är det?“ utbrast modern och skyndade fram till henne, medan Hanna sökte be-mäktiga sig

brefvet som förorsakat den ledsamma

“Det är ett misstag — han har inte skickat det — fy Hanna, hur kunde du göra så?“ utropade Margret och gömde ansigtet i händerna, gratande som om hennes hjerta blifvit krossadt.

“Jag! Jag har inte gjort nagot alls! Hvad pratar hon för slag?“ utbrast Hanna förtviflad.

Margrets eljest så milda ögon gnistrade af harm, då hon ur fickan uppdrog det hopskrynklade bref och kastade det åt Hanna, i förebrående ton Bagande: “Det är du som skrifvit det och tagit den otacka pojken till hjelp. Hur kunde du bära dig sa simpelt,

uselt och grymt åt mot oss båda?“

Hanna knappt hörde hvad systern sade, ty hon och modern voro upptagna af att lasa brefvet som skrifvet med en besynnerlig handstil, vai at följande innehåll:

“Dyraste Margret!- .

“Jag kan icke längre lägga band på mina känslor och måste veta mitt öde innan jag atervander. Jagvågar ej ännu yppa min kärlek till dig för dina föräldrar, men jag tror att de skulle gifva sitt samtycke, om de visste hur högt vi älska hvarandra. Herr Laurence skall nog hjelpa mig att få en god plats, och då, min ljufva flicka, skall du göra mig lycklig. Jag besvär dig att ännu icke säga något åt de dina, men skicka genom Laurie blott ett ord som ingifver hopp till din trogne John."

“Ack, den lille skälmen, det är på det viset han hämnas på mig, derför att jag hållit mitt löfte till mamma. - Jag skall ge honom en grundlig lexa och tvinga honom att bedja om förlåtelse!“ utropade Hanna, brinnande af otålighet att genast skipa rättvisa.

Men fru March höll henne tillbaka och sade med en uppsyn som hon sällan visade:

“Vänta, Hanna, först måste du rättfärdiga dig sjelf. Du har gjort så många fuffens förut, att jag är rädd att du haft din hand med i spelet också den här gången. “

“På mitt hedersord, mamma, det har jag inte! Jag har inte sett detta bref förut och vet ingenting om det, så sannt jag lefver!“ svarade Hanna så allvarsamt, att man måste tro henne. “Om jag haft något att skaffa med den här saken, så hade jag gjort det bättre än det der och skrifvit ett förståndigt bref. Jag hade annars tänkt att mamma känner Brooke för väl för att tro honom om att skrifva sådant der,“ tillade hon och slängde förgrymmad brefvet utåt golfvet.

“Stilen är lik hans,“ stammade Margret, jem-förande brefvet med ett söm hon tagit upp ur fickan.

“Men, Margret, du svarade väl inte derpå?“ frågade fru March hastigt.

“Jo, det gjorde jag,“ genmälde Margret och gömde åter, öfverväldigad af blygsel, ansigtet i sina händer.

“Här är något fuffens! Låt mig springa efter den otäcka pojken för att få honom att afge en förklaringoch bli upplexad. Jag får ingen ro förrän jag har honom här,“ förklarade Hanna och ämnade störta ut.

“Vänta, låt mig sköta den saken, ty det är värre än jag trodde. Berätta alltsammans för mig,“ sade fru March i befallande ton, i det hon satte sig bredvid Margret men likväl aktade sig för att släppa Hanna, hvilken i sådant fall skulle ha rusat sin väg.

“Det första brefvet fick jag af Laurie, och han såg då ut som om han inte vetat något," började Margret utan att se upp. “Först blef jag orolig och tänkte tala om det för mamma, men då jag sedan kom att tänka på hur mycket du tycker om Brooke, så trodde jag att du inte skulle bry dig om att jag behöll min lilla hemlighet för mig sjelf några dagar. Jag var enfaldig nog att tro att ingen visste något derom, och medan jag gick och öfverlade- med mig sjelf om hvad jag skulle säga, kände jag mig på samma sätt som flickorna beskrifvas i böcker som handla om sådana der saker. Förlåt mig, mamma, nu har jag fått sota för min enfald: jag kan aldrig mer se honom i ansigtet."

“Hvad skref du till honom då?“ frågade fru March.

“Jag svarade att jag ännu var för ung att af-göra något, att jag inte ville ha några hemligheter , för dig och att han skulle tala vid pappa. Jag skref också att jag var mycket tacksam för den välvilja ha.n visat mig och vill vara en vän för honom, men ingenting mer, på en lång tid åtminstone. “

Fru March smålog, liksom hon känt sig lugnad, och Hanna klappade i händerna, dervid hon skrattande utropade:

“Du kan nästan mäta dig med Karolina Percy, som var ett mönster af försigtighet! Berätta vidare, Margret! Hvad svarade han härpå?“

“Nu skrifver han helt annorlunda, säger att han inte skickat mig något kärleksbref alls och att han är mycket ledsen öfver att min okynniga syster Hanna tillåtit sig sådana friheter , med oss. Det ärmycket vänligt och aktningsfullt skrifvet. Men tänk så rysligt för mig!“

Margret lutade sitt hufvud mot moderns axel och såg dervid ut såsom en bild af förtviflan, under det Hanna med stora steg gick omkring i rummet och tilldelade Laurie en mängd mindre vackra epiteter. Plötsligt tvärstannade hon, ryckte åt sig de båda brefven och sade, efter att noga ha betraktat dem, i bestämd ton:

“Jag tror inte att Brooke någonsin har sett dessa två bref. Laurie har skrifvit dem och gömmer era för att triumfera öfver mig, derför att jag inte ville omtala min hemlighet för honom."

“Du skall inte ha några hemligheter, Hanna, tala om det för mamma, som jag skulle, ha gjort, så att vi komma ur den här förargelsen," sade Margret förmanande.

“Kära Margret, det var mamma som talade om det för mig.“

“Se så, nu kan det vara nog om den saken, Hanna. Gå och bed Laurie komma hit, så skall jag under tiden trösta Margret. Jag vill taga reda på saken i grund och botten och för framtiden göra ett slut på sådana här konster."

Hanna skyndade ut och fru March berättade nu för Margret hvilka känslor Brooke verkligen hyste för henne, hvarefter hon sade:

“Säg mig nu, mitt barn: hvilka äro dina egna känslor för honom ? Älskar du honom tillräckligt för att kunna vänta tills han blir i stand att erbjuda dig ett eget hem, eller vill du förblifva alldeles .fri för det närvarande?“

“Jag har blifvit så uppskrämd och pinad, att jag inte vill veta af några friare på länge — kanhända för alltid,“ svarade Margret häftigt. “Yet John ingenting om de här dumheterna, så säg ingenting åt honom och laga så att Hanna och Laurie tiga dermed. Jag tycker jag fått nog nu och vill inte bli ett allmänt åtlöje — det är skamligt!"Då fru March såg att Margrets eljest så milda lynne kommit i svallning och atc hennes stolthet blilVit sårad genom det elaka skämtet, sökte hon lugna henne med löftet om fullständig tystlåtenhet och varsamhet för framtiden. I samma ögonblick Lauries steg hördes i tamburen, skyndade Margret in i studerkammaren, och fru March mottog brottslingen ensam. Af fruktan att Laurie ej skulle komma, om hon sagt livad det var fråga om, hade Iianna ej upplyst honom härom, men han insåg det i samma stund han kastade sina blickar på fru Marchs ansigte, och der stod han nu, tummande på sin hatt med en uppsyn af brottslighet, som genast fälde honom. Hanna bortskickades, men hon ansåg det likväl råd-ligt att patrullera fram och tillbaka i tamburen såsom skildtvakt, ty hon var ej rätt säker på att fången ej skulle söka rymma. Ljudet af rösterna i salongon höjdes och sänktes under en halftimme, men hvad som dervid sades fingo flickorna aldrig veta.

Då de inkallades, stod Laurie bredvid deras moder med så ångerfullt ansigte, att Hanna genast gaf honom sin förlåtelse, ehuru hon ej ansåg det lämpligt att skänka den muntligen. Margret mottog hans ödmjuka bön om förlåtelse och kände sig mycket tröstad efter hans försäkran att Brooke ej visste något om hela saken.

“Jag skall inte säga ett enda ord derom åt honom så länge jag lefver — inte en gång vilda hästar skola kunna slita det ur mig. Förlåt mig derför, Margret, och jag skall göra någonting för att visa er hur otröstligt ledsen jag är,“ tillade han och såg mycket skamflat ut öfver sig sjelf.

“Jag skall bjuda till, men det var inte ädelt af er att göra så. Jag trodde inte att ni kunde vara så elak och bakslug, Laurie,“ svarade Margret och försökte att dölja sin jungfruliga förvirring under en sträng och förebrående

uppsyn.

“Det var afskyvärdt från början till slut, och jag förtjenar inte att man talar vid mig på en helmånad, men det gör ni ju ändå eller hur?“ bad Laurie och knäppte bönfallande ihop sina händer, dervid en så allvarlig ånger afspeglades i hans an-sigte och han talade i så oemotståndligt bevekande ton, att det var omöjligt att banna honom längre för hans oskickliga tilltag. Margret förlät honom och fru Marchs allvarsamma ansigte klarnade trots hennes bemödanden att hålla sig allvarsam, då hon hörde honom förklara att han skulle söka utplana, sitt fel genom alla slags botöfningar och ödmjuka sig sjelt lik en mask inför förorättade flickan.

Hanna stod under tiden på något afstånd och försökte att stålsätta sitt hjerta mot sin vän men kom dervid ej längre än till att i sitt ansigte framtvinga ett uttryck af fullkomligt ogillande. Laurie såg på henne en eller två gånger, men då hon icke visade minsta tecken till att hennes hjerta veknat, kände han sig stött och vände henne ryggen tills han besegrat fru March och Margret, hvarefter han gjorde en lätt bugning för Hanna och atlägsnade sig utan att säga ett enda ord.

Då Laurie gått, ångrade Hanna sin oförsonlighet, och sedan Margret och hennes moder begifvit sig upp i öfre våningen, kände hon sig ensam och längtade efter Laurie. Sedan hon en stund kämpat mot sitt bättre jag, gaf hon efter för sitt hjertas maning och styrde, beväpnad med en bok, som hon skulle, lemna igen, kosan till det stora huset.

“Är hr Laurence inne?“ frågade Hanna en tjenst-flicka, som kom utför trappan.

“Ja, men jag tror inte att han träffas ännu.“

“Hur då, är han sjuk?“

“Åh nej, men det har varit ett uppträde mellan honom och hr Laurie, som är vid sitt värsta humör öfver någonting, och den gamle herrn ärjsa uppretad, att jag inte törs komma honom nära.“

“Hvar är Laurie ?“

“Han har stängt in sig i sitt rum och vill inte svara, fast jag knackat på flera gånger. Jag vet intemi

285

hur det skall gå med middagen; den har varit fardig länge, men ingen vill äta.“

“Jag skall gå oeh se efter hur det hänger ihop; jag är inte rädd for någondera af dem.“

Derpå skyndade Hanna uppför trappan och knackade häftigt på dörren till Lauries lilla studerkammare.

“Låt bli att knacka, eller jag öppnar dörren och smäller upp er!“ ropade den unge herrn innanför i hotande ton.

Hanna knackade på igen, dörren flög upp och hon störtade in innan Laurie hann hemta sig från sin öfverraskning. Då Hanna såg att han verkligen var vid dåligt lynne, antog hon, som visste hur hon skulle sköta honom, en förkrossad uppsyn, sjönk med en skådespelerskas talang ned på sina knän och sade med vek stämma:

“Förlåt mig att jag burit mig så ovänligt åt. Jag har kommit hit för att stifta fred och kan inte gå min väg förrän jag gjort det.“

“Det är mycket bra, stig upp och bete er inte som en gås, Hanna!“ var Lauries ridderliga svar på hennes bön.

“Tack! Törs jag fråga hvad som händt? Hi tycks inte vara riktigt lugn till sinnes. “

“Jag har blifvit ruskad och det kan jag inte lida!“ brummade Laurie förgrymmad.

“Af hvem?“ frågade Hanna.

“Af farfar. Om det varit någon annan, så skulle jag —“ utbrast den uppretade gossen och fullföljde meningen med en kraftig gest med högra armen.

“Det gör ingenting. Jag har ju ruskat er flera gånger och ni har inte brytt er om det,“ inföll Hanna lugnande.

“Bali, ni är en flicka och det har varit bara- på lek, men jag tillåter inte att en man ruskar mig.“

“Jag tror inte att någon skulle våga försöka det, om ni vore så lik ett åskmoln som ni nu är. Hvarför behandlade han er så?““Emedan jag inte ville tala om hvarför er mor skickade efter mig. Jag liade lofvat henne att mte nämna ett ord om saken for någon, och om jag iatit farfar få veta det, så skulle jag ju hrutit mitt lotte.1

“Kunde ni inte göra honom till viljes pa annat

sätt?“ .

“Kej, han ville höra sanningen, hela sanningen

och ingenting annat än sanningen. Jag skulle ha omtalat min del i den välsignade historien, om jag kunnat det utan att behöfva draga m Margret den Då jag inte kunde det, teg jag och höll tillgodo med farfars snubbor tills han tog mig i kragen. Da ble! jag ond och sprang min väg, ty jag var radd att jag skulle glömma mig.“

“Det var inte rätt gjordt af honom, men han ble väl så ledsen, kan jag tro. Gå derfor ned och stal saken tillrätta. Jag skall hjelpa er.“

“Förr vill jag bli hängd än jag gör det. Ja{ har inte lust med att bli upplexad och örfilad a hvarenda inenniska. derfor att jag haft ett litet put för mig. Det gjorde mig ondt om Margret, och dei för bad jag henne om förlåtelse som jag borde, me jag vill inte göra om det en gång, när jag inte ha orätt. “

“Det vet er farfar inte.“

“Men han borde väl ha något förtroende för mi och inte behandla mig som om jag vore en barnung Men han skall bli varse att jag kan taga vard o. mig sjelf och inte behöfver gå och hålla honom i rocl skörtet jemt.“

“Ett sådant tjurhufvud ni är!“ sade Hanna su kande. “Hur tror ni att den här saken skall kuni ställas tillrätta igen?“

“Han får bedja mig om förlåtelse och tro mi då jag säger att jag inte kan tala om det löi honon.

“Det skall han aldrig göra.“

“Men jag går inte ner förrän han gjort det.“

“Se så, var förståndig nu, Laurie; låtsa om i genting och jag skall förklara alltihop utan att sä;något om Margret. Ni kan väl inte sitta här i evighet heller, så det tjenar till ingenting att tjura längre."

“Jag tänker också inte längre stanna här. Jag rymmer min väg och reser nå’nstans, och när farfar saknar mig, skall det inte dröja länge förrän han blir snäll igen.“

“Hur kan ni tala så? Tänk hvad ni skulle göra honom ledsen!“

“Inga predikningar! Jag tar till Washington och helsar på Brooke; der har man roligt och der skall jag taga skadan igen efter de här förargelserna.“

“Så roligt ni skulle få. Ack, om jag också finge resa bort!“ utropade Hanna, som vid tanken på det lifliga skådespelet af militärlifvet i hufvudstaden glömde sin mentors-roll.

“Följ med! Hvarför inte? Ni reser och öfver-raskar er far, och jag skall rusta om med gamla Brooke. Det skulle bli riktigt lifvadt, låt oss göra det, Hanna! Yi skrifva ett bref, som vi lemna elter oss och säga deri att. vi må bra, och se’n bege vi oss genast af. Jag har tillräckligt med pengar, och det skall göra er godt att få komma ut litet. Inte ligger det något ondt i att ni helsar på er far!“

Under ett ögonblick såg Hanna ut som hon ämnade samtycka, ty förslaget slog an på henne just genom sin äfventyrlighet. Hon var trött vid att sitta inom fyra väggar och tänka för andra, längtade efter ombyte och tanken på hennes fader blandade sig frestande med den på det nyhetens behag som erbjöds henne i att få se fältlifvet och hospitalen, njuta af friheten och glädjen. Hennes ögon strålade med en liflig glans, då hon forskande vände dom mot fönstret, men när de föllo på det gamla huset midtemot, skakade hon sorgset men bestämdt på hufvudet.

“Vore jag en gosse, så skulle vi ge oss i väg och roa oss med besked, men som jag nu är en stackars flicka, måste jag tänka på livad som passaraig och derfor stanna hemma. Fresta mig inte, Laurie.

det är en alltför vildsint plan. _ ......

“Det är just deri det roliga ligger.“ började Laurie, som nu fått ett anfall af envishet och satl sig i sinnet på att han på det ena eller andra satte

skulle skena öfver skaklarne.

“Tyst1" utbrast Hanna och satte fingrarne öronen.‘ Jag har kommit hit för att lexa upp er ocl inte för att höra ert tokiga prat, som kommer mi| att hoppa bara jag tänker derpå."

“Att Margret skulle bli förskräckt öfver ett sc dant förslag, vet jag nog, men jag trodde likväl al ni skulle ha bättre uppfattning,“ fortfor Lauiae to.

“Elaka gosse, kan ni inte tiga! feitt ned oc tänk öfver ert eget syndaregister och låt bli att vil, ha mig att öka på mitt. Lofvar ni mig att atsta fre planen att fara er väg, om jag lagar så att er fart: ber om ursäkt för att han ruskade er?“ tragai Hanna allvarsamt.

“Ja, men det skall inte lyckas er,“ svann Laurie, ’sorn önskade en försoning men ansåg £ hans kränkta sjelfkänsla först måste blidkas. __

“Kan jag 'sköta den unge, så går det väl ock med den gamle, “ mumlade Hanna, då hon gick n< lemnande Laurie, hvilken stod framlutad öfver jernvägskarta, med hufvudet inklämdt mellan bag

händerna. , ...

“Stig på!“ hördes herr Laurences stratva rc

hvilken var barskare än någonsin, då Hanna knäcks

på dörren till hans arbetsrum.

“Det är bara jag; jag kommer för att len igen den här boken," började Hanna inställsamt,

hon inträdde. . 0 Ä j

“Vill ni ha fortsättningen pa den?“ frågade i gamle herrn, som såg uppretad och ledsen ut i försökte att icke låta märka det.

“Ja, jag tackar, jag tyckte om den gamle t så mycket, att jag har lust att fresta på andra deksvarade Hanna, som hoppades att hon skulle kunna stämma hr Laurence vänligare genom att intaga den andra dosisen af Boswells lefnadsteckning af Johnson*), hvilken han varmt rekommenderat hos henne.

De buskiga ögonbrynen skildes litet åt, då han rullade fram den lilla trappan till den bokhylla der den vördnadsvärda Johnsonska litteraturen hade sin plats, llanna klättrade upp, och medan hon satt på öfversta steget, låtsade hon leta efter den ifrågavarande boken, men egentligen sysselsatte sig hennes tankar med hur hon skulle kunna komma in på det ömtåliga ämne som utgjorde orsaken till hennes besök. Hr Laurence tycktes misstänka att hon funderade på något sådant, ty sedan han häftigt gått ett par hvarf omkring rummet, stannade han plötsligt framför trappan och tilltalade henne så tvärt, att hon släppte sjelfva “Prins Rasselas“ i golfvet.

“Hvad har pojken haft för sig? Försök inte att försvara honom! Af hans uppförande, då han kom hem, såg jag genast att han haft något fulfens för sig. Jag kan inte få ett ord ur honom, och när jag hotade med att ruska sanningen ur honom, sprang han upp på sitt rum och stängde in sig der.“

“Han har burit sig illa åt, men vi ha förlåtit honom, och så kommo vi alla öfverens att inte säga ett ord om saken åt någon,“ började Hanna mot sträfvigt.

“Det skall inte hjelpa honom; han skall inte lyckas krypa undan bakom ett löfte, gifvet af er, ömhjertade flickor! Har lian felat, skall han bekänna, bedja om förlåtelse och få sitt straff. Fram med sanningen, Hanna, jag vill veta

den!“

Hr Laurence såg nu så uppretad ut och hans ton var så sträng, att Hanna gerna skulle ha Sprungit sin väg, om hon kunnat det, men som hon satt upp-

*) Samuel Johnson, en på sin tid omtyckt engelsk skriftställare under förra århundradet, har författat hland annat Rasselas, Prins af Ahyssiuien, och utgaf en tidskrift The Rambler (Vandringsmannen).

Alcott. 13flugen på ö fvers t a trappsteget ocli den gamlehemi stod nedanför - ett lejon pa vägen _ maste hon stanna der hon var och härda ut till slut

“Jao- kan verkligen inte tala om det, tor mamma har förbjudit oss det. Laurie har bekant, bedt om förlåtelse och blifvit straffad alldeles tillräcklig . är inte för att skydda honom som vi fe ^

om det, utan för en annan persons skull och det b i ännu värre, om ni skulle blanda er den. Groi det der tör inte Bet var mitt fel till en del, men nu ai del bra igen, och låt oss derför glömma det och i stallet tak om “Vandringsmannen» eller någontingjurna*roligt “I galgen med “Vandringsmannen»! kom nu nu och gif mig ert ord på att den vildbasaren mt< visatsig^ otacksam eller oförskämd Om han g,or det trotø all er vänlighet, så ^ sk all jag klappa on

honom med mina egna händer.' rrnnna

Denna hotelse lät hemsk men oroade icke Hanna ty hon visste att den lättretlige gamle herrn ick skulle lyfta ens ett finger mot sm sonson hur mj ck han än‘sade raka motsatsen. Hon klattiade deito lvdin-t ned för trappan och omtalade hvad Laurie gjoi SttSt lie, »I... »tt blottställa Matgrt

eller afvika från sanfungen.

“Hm! Nåja, om pojken tegat derfor att han gitv ett löfte och inte af trilskhet, så vill jag forlata honon Han är en tjurskalle och svar att handskas med sade hr Laurence och förde oupphörligt fingran genom håret tills detta såg ut som om han varit u i stormväder, dervid rynkorna i hans panna utjernn. des och efterföljdes af ett uttryck al belåtenhet. _ “Det är på samma vis med mig som med Lauri men med ett vänligt ord styr man mig battre i med hela regementen,» sade Hanna, i det hon to sökte att fälla ett godt ord för sm van hvilken tyc tes knappt ha kommit ur en klamma forran han v;

nära att råka i en annan.

“Tycker ni att jag inte är tillräckligt snäll m honom, 'hä?“ ljöd det skarpa svaret.“Ack nej, visst inte, ni är nästan alldeles för snäll mot honom ibland och så en smula för häftig, när han pröivar ert tålamod för mycket. Tycker ni inte sjelf så med?“

Hanna var fast besluten att söka nå sitt mål och försökte att se fullkomligt lugn ut, ehuru hennes röst darrade lindrigt vid uttalandet af de sista djerfva orden. Till hennes stora glädje och öfverraskning kastade den gamle herrn endast sina glasögon häftigt på bordet och utropade öppenhjertligt:

“Hi har rätt, min flicka, jag är för häftig ibland! Jag älskar pojken, men han frestar stundom mitt tålamod öfver höfvan, och jag vet inte hur det kommer att sluta, om det skall fortfara på samma sätt som hittills. “

“Det skall jag säga er — han rymmer sin väg.“ Hanna ångrade dessa ord i samma ögonblick hon sade dem; hon ville varna den gamle herrn genom att låta honom förstå att Laurie icke skulle fördraga för mycket tvång, och hon hoppades att farfadern sedan skulle ha litet större öfverseende med sonsonen.

Den iifliga färgen i hr Laurences ansigte försvann plötsligt; han satte sig, kastande en bedröfvad blick på det porträtt af en vacker man som hängde öfver lians skrifbord. Det var Lauries fader, som rymt bort i sin ungdom och gift sig mot den despotiske gamle mannens vilja. Hanna förestälde sig att den gamle nu erinrade sig och ångrade flydda dagar, och hon önskade att hon styrt sin tunga bättre.

“Han skall inte göra det förrän han inte kan stå ut längre och hotar bara dermed när han blir trött på att läsa. Ofta

tycker jag också att jag skulle vilja göra på samma sätt, i synnerhet sedan mitt hår blef afklippt; om ni derf r en vacker dagi skulle finna oss borta, kan ni låta efterlysa två gossar och spana efter dem på skeppen som segla till Indien.“ Hanna sade detta skrattande och hr Laurence såg ut som om han känt sina farhågor minskade och uppfattade synbarligen det hela såsom ett skämt.“Ni, lilla skälm, hur vågar ni tala så? Hvar har respekten för mig tagit vägen, och er egen uppfostran se’n ? Gud hjelpe en för gossar och flickor, sådana plågoris de äro! I rappet kunna vi gamla inte göra något utan att fraga dem om lof sade hr Laurence och nöp henne vänligt i kindbenet.

“Gå nu upp och skaffa ner pojken till middagen, g äg honom att allt är bra och råd honom att inte försöka spela några hjelteroler vis å vis mig; jag

tycker inte om sådant." .

“Han kommer inte ned. Han känner sig illa till mods derför att ni inte trodde honom da han sade att han inte kunde tala om för er hvad niville veta. Jag tror att han känner sig djupt krankt at att ni ruskade honom."

Hanna försökte att antaga en hjertnupen uppsyn, men detta måste ha alldeles misslyckats, ty hr Laurence började skratta, och nu visste hon att spelet var vunnet.

“Jag känner mig verkligen ledsen deröfver och bör vara honom tack skyldig för att han inte ruskade mia, förmodar jag. Hvad knäfveln vill pojken da ? sade den gamle herrn och såg nagot förlagen u

öfver sin egen häftighet. , . . , .»

“Om jag vore i ert ställe, sa skulle jag skruva ett bref till honom och deri bedja om ursäkt. Han har sagt åt mig att han inte kommer ner med mindre talar om Washington och pratar en hel mängd galenskaper. En formlig ursäkt skall komma honom att inse hur dumt han burit sig åt och försätta honom i bästa lynne innan han kommer ned. Eorsok det; han tycker om skämt, och den utvägen är bättre an att tala vid honom. Jag skall bära upp brefvet och lära honom morcs."

Hr Laurence gaf Hanna en hvass blick, satte på sig glasögonen och sade långsamt:

“Ni är en listig skälmunge, men ni och Betty få gerna föra mig i ledband. Se så, gif mig nu en bit papper och låt oss komma till ett slut med den här galenskapen."Brefvet afiättadcs i samma ordalag som en person använder mot en annan den han tilltogat en stor förolämpning. Hanna böjde sig ned öfver^den gamles skalliga hjessa och tryckte en kyss derpå, hvarefter hon sprang uppför trappan och smög in brefvet under Lauries dörr, dervid hon genom nyckelhålet rådde honom att vara eftergifven och ej glömma hvad han var skyldig sin farfar samt några andra mer eller mindre angenäma råd. Då Hanna äfven denna gang fann dörren stängd, gick hon sin väg, öfverlemnande åt brefvet att uträtta hvad det skulle, men hon hade ej hunnit mer än några steg förrän den unge herrn kom hasande utför ledstången och inväntade henne vid nedra ändan af trappan, sägande med sitt mest okonstlade ansigtsuttryck:

“Hvad ni är för en snäll flicka, Hanna! Fick ni inte stryk af honom ?“ tillade han skrattande.

“Nej, han var på det hela taget riktigt hygglig".

“Ah, det går då alldeles på tok! Också ni ger mig på båten, och jag som just gjort mig i ordning att dra för hin i våld!“ började han urskuldande.

“Tala inte så der, Laurie! Sia upp en nytt blad i din lefnads bok, min son, och börja om igen!“

“Jag har nu tillräckligt länge gått på med att vända om och förstöra dem som jag förr brukade göra med mina skrifböcker, och jag börjar om sa många gånger, att jag aldrig kommer till slutet," sade han klagande.

“Gå och ät nu, så känner ni er bättre sedan. Man är alltid vid dåligt humör då magen är tom," svarade Hanna och smög sig derpå ut genom porten.

Laurie begaf sig derpå till middagsbordet, der han träffade farfadern, som var vid ett riktigt helgona-liumör och under hela dagen visade ett förkrossande aktningsfullt uppförande mot sonsonen.

Alla trodde att nu allt var på don gamla foten igen och att det lilla åskmolnet dragit förbi, men olyckan hade dock skett, ty ehuru de andra förgäto den,glömde Margret den icke. Hon talade aldrig om en viss person men tänkte desto mer på honom, drömde drömmar mer än någonsin förut, och då Hanna en gång letade i systerns skrifbordslåda efter brefmärken, kom hon der öfver en papperslapp fullskrifven med orden: “Fru Margret Brooke“, hvarvid hon nickade tragiskt och kastade den på elden, kännande att Lauries upptåg hade bragt den onda dagen närmare henne.

*

Tjugoandra kapitlet.

“Ljufliga ängar.“

De lugna veckor som nu följde voro såsom solsken efter storm. Sjuklingarne fortgingo raskt på bättringsvägen, och hr March började tala om att kunna komma hem tidigt på nyåret. Betty var inom kort så pass återstäld, att hon kunde ligga på Hannas studersoffa hela dagen och leka med de kära kattorna till en början och sedan laga sina dockor, hvilka hade råkat i ett bedröfligt förfall under den tid hon varit skild från dem. Bettys förut så rörliga ben voro nu så stela och svaga, att Hanna dagligen måste bära henne på sina starka armar genom rummen, för att hon skulle få litet frisk luft. Ledd af sin ömhet för systern, nedsotade och brände Margret sina hvita händer genom att laga god mat åt henne, medan Amy, lik en lydig slafvinna, firade hennes tillfrisknande med att åt systrarne bortgifva så många af sina skatter som hon kunde förmå dem att mottaga.

Här julen stundade, började det då vanliga hemlighetsmakeriet grassera i huset, och litet emellanåt kom Hanna hela familjen att nästan kikna af skratt genom att till firandet af den ovanligt glada helgen glömde Margret den icke. Hon talade aldrig om en viss person men tänkte desto mer på honom, drömde drömmar mer än någonsin förut, och då Hanna en gång letade i systerns skrifbordslåda efter brefmärken, kom hon der öfver en papperslapp fullskrifven med orden: “Fru Margret Brooke“, hvarvid hon nickade tragiskt och kastade den på elden, kännande att Lauries upptåg hade bragt den onda dagen närmare henne.

*

Tjugoandra kapitlet.

“Ljufliga ängar.“

De lugna veckor som nu följde voro såsom solsken efter storm. Sjuklingarne fortgingo raskt på bättringsvägen, och hr March började tala om att kunna komma hem tidigt på nyåret. Betty var inom kort så pass återstäld, att hon kunde ligga på Hannas studersoffa hela dagen och leka med de kära kattorna till en början och sedan laga sina dockor, hvilka hade råkat i ett bedröfligt förfall under den tid hon varit skild från dem. Bettys förut så rörliga ben voro nu så stela och svaga, att Hanna dagligen måste bära henne på sina starka armar genom rummen, för att hon skulle få litet frisk luft. Ledd af sin ömhet för systern, nedsotade och brände Margret sina hvita händer genom att laga god mat åt henne, medan Amy, lik en lydig slafvinna, firade hennes tillfrisknande med att åt systrarne bortgifva så många af sina skatter som hon kunde förmå dem att mottaga.

Här julen stundade, började det då vanliga hemlighetsmakeriet grassera i huset, och litet emellanåt kom Hanna hela familjen att nästan kikna af skratt genom att till firandet af den ovanligt glada helgenföreslå genom sina

storartade dimensioner totalt omöjliga eller till ytterlighet befängda ceremonier. Laune gaf henne ej efter, och om han fått råda, skulle man haft lusteldar, raketer och triumfbågar. Efter många skärmytslingar och dispyter ansågs det uppatsträfvande paret vara fullkomligt "utsläckt1' och lornade omkring med otröstlig uppsyn, hvilken det likväl^ ej matte varit så farligt med, att döma af de ljudliga skratt-salfvor som hördes när det kom för sig sjelf.

Några dagars ovanligt blid väderlek förebådade en liksom beställd herrlig juldag. Elsa kände på sina ben att det skulle bli en ovanligt lycklig dag, och det tycktes äfven som om hon den gangen var en sannspådd profetissa, ty alla och allt syntes åtföljas af framgång. A.tt börja med: hr IVfarch skref att han snart skulle vara hos dem; vidare kände sig Betty ovanligt kry samma morgon, och sedan hon blilvit insvept i den julklapp hon fått af sin moder — en mjuk karmosinröd merino-sjal — bars hon^ i triumf till fönstret för att taga i betraktande de gåfvor-hon fick af Hanna och Laurie. "De outsläckliga11 hade gjort sitt bästa för att visa sig värdiga sitt namn, ty, liksom tomtar, hade do arbetat om nätterna och salunda frambesvurit en komisk öfverraskning. Ute i trädgården stod en ståtlig snöflicka med en ekruska på hufvudet, en korg med frukt och blommor i ena handen och en stor rulle nya noter i den andra.

Hvad Betty skrattade, då hon fick se snöflickan! Hvad Laurie hade brådt med att springa upp och ned för att bära upp julklapparne, och sådana kostliga tal Hanna höll, då hon öfverlemnade dem åt systern!

"Om vi bara hade pappa hemma nu, så vore mitt hjerta så fullt af lycka, att jag inte skulle ha rum för en endaste droppe till,11 sade Betty, suckande under sitt öfvermått af sällhet, da Hanna bar henne till studerkammaren, så att hon skulle fä hvila sig efter den häftiga själsspänningen och vederqvicka sig med de inbjudande drufldasar snöflickan skickat henne."Så tycker jag också!" tillade Hanna och slog på klädningsfickan, hvari låg den ifrigt efterlängtade "Sagan om feen Undine".

"Och jag med! " instämde Amy, i det kon med förtjusta blickar betraktade ett kopparstick föreställande madonnan och Kristusbarnet, hvilket modern gifvit henne och låtit sätta i en vacker ram.

"Och naturligtvis jag också!" utbrast Margret, i det hon strök de silfverglänsande vecken af sin första sidenkläd ning, den hr Laurence envisats att fa gifva henne.

"Måste icke jag också säga detsamma!" sade fru March tacksamt, då hennes ögon från makens bref riktades på Bettys småleende ansigte och hennes hand smekte den brosch af grått, guldgult, kastanje-brunt och svart hår som flickorna nyss fästat på hennes bröst.

I denna mödornas verld inträffa då och då händelser sådana man finner dem beskrifna i sagans fängslande form, och huru stor är icke den lisa de skänka oss! En halftimme efter sedan alla förklarat sina hjertan vara så fulla af lycka, att de ej kunde rymma en droppa till, kom denna droppe. Laurie gläntade på salongsdörren, genom hvilken han varsamt stack in hufvudet. Han kunde lika gerna ha slagit en kullerbytta eller uppgifvit ett indianskt stridsrop, ty hans ansigte förrådde så mycken undertryckt rörelse och hans röst klingade så förrädiskt gladt, att alla sprutto upp, ehuru han endast sade med mystisk och andfådd stämma:

"Här är en annan julklapp åt herrskapet."

Laurie hade knappt hunnit säga dessa ord förrän han försvann och i hans ställe syntes en reslig man, påpelsad ända upp under ögonen och stödjande sig på cn annan högväxt person, hvilken försökte säga något men ej kunde få fram ett enda ord. Naturligtvis följde nu en allmän uppståndelse, och undci några minuter tycktes alla vara från sina sinnen, ty de besynnerligaste saker egde rum, och ingen sadeett ord. Herr March kunde knappt ses, omsluten af fyra arin-pars kärleksfulla omfamning; Hanna förargades på sig sjelf öfver att hon varit nära att svimma och hade,- måst af Laurie kureras derför i garderoben der husapoteket fanns; hr Brooke kysste Märgret helt och hållet af misstag, såsom han något osammanhängande förklarade, och den om sin värdighet så måna Amy föll omkull öfver en pall, och då hon ej kunde komma upp igen, omfattade hon gråtande sin fars stöttar på det mest rörande sätt. Fru March var den som först återvann sjelfbeherrskningen och sträckte upp handen med ett varnande:

"Tyst, tänk på Betty!"

Men det var för sent: dörren till studerkammaren flög upp, den lilla röda själen syntes på tröskeln — glädjen göt styrka i de svaga benen — och Betty sprang i sin fars armar. Hvarför söka skildra hvad som nu följde? — Deras fulla hjertan öfverflödade, det framfarnas bitterhet var glömd och man lefde endast för det närvarandes sällhet.

Det låg intet romaneskt häri, och ett hjertligt skratt bragte alla åter i den jemna sinnesförfattningen, då man upptäckte Elsa bakom dörren snyftande och torkande sig i ögonen med den feta kalkontuppen, hvilken hon glömt att lemna qvar, när hon störtade upp från köket. Då munterheten lagt sig, tackade fru March hr Brooke för de ömma omsorger han egnat hennes make, hvarvid hr Brooke hastigt erinrade om att hr March bohöfde hvila sig, fattade Lauries hand och brådstörtadt aflägsnade sig med honom. Derefter ålades de båda sjuklingarne att hvila sig, hvilket de äfven gjorde genom att tillsammans slå sig ned i en stor länstol, der de ifrigt språkade mod hvarandra.

Hr March berättade huru han längtat efter att få öfverraska dem och huru, då det vackra vädret kom, hans läkare gifvit honom tillåtelse att få begagna sig deraf för att resa hem, huru uppmärksam Brooke varit och huru han obestridligen vore den aktningsvärdaste och hederligaste unge man. Hvarför hrMarch stannade just här i sm berättelse ett ögonblick och efter att ha kastat en blick pa M arg re t, som med ovanlig ifver. rörde om i kammen, sedan betraktade sin hustru med en frågande höjning pa ogon-brvnen, öfVerlemnas åt läsaren att gissa; hksom afven hvarför fru March böjde lindrigt pa_ hufvudet och något tvärt frågade sin man om han ej ville lia något att äta. Iianna såg och förstod denna blick, hvarför hon motsträfvigt gick ut för att bära m vin och kallt kött, mumlande för sig sjelf, då hon slog igen dorren:

“Jag kan inte med aktningsvarda unga man mecl

bruna ögon.“

Aldrig hade man inom March ska familjen hatt en sådan julmiddag som denna. Den tjpta kalkonen var i sanning värd att beskåda, då Elsa skickade upp den speckad, brunstekt och utsirad med gront och pappersgrannlåter. Så var afven iörhallandet med plnmpuddingcn, hvilken ordentligt smälte i munnen, äfvensom geléet, hvarmed Amy smorde sig som en fluga i en honingburk. Allt hade lyckats förträffligt hvilket var “en Herrens lycka“, _ förklarade Elsa “för jag blef alldeles vimmelkantig af glädje of vt* att vi ha husbond’ här igen, att det är ett rent mii räkel att jag inte stekte puddingen och spackadi

kalkonen med russin.“ o

Hr Laurence och hans sonson ato middag ho dem liksom hr Brooke, på hvilken Hanna till Lau ries oändliga förnöjelse litet emellanåt kastade mork blickar. Vid midten af bordet voro bredvid hvarandr placerade två länstolar, som intagits af Betty oc hennes fader, hvilka måttligt undfägnade sig med en b fågel och litet frukt. Man drack skålar, berättade luste rier, sjöng sånger och hade mycket roligt. Ett slat parti hade blifvit beramadt af Laune, men flickorn ville icke lemna sin far, hvarför gästerna togo afskc tidigt, och då skymningen inbröt, satt den lycklig familjen samlad omkring eldbrasan.

“För jemt ett år sedan sutto vi sa har och b klagade oss öfver den ledsamma jul vi hade att vanoss. Komma ni ihåg det?“ frågade Hanna, afbrytande den korta tystnad som följt på ett långt samtal om hvaijehanda ämnen.

“På det hela taget ett nästan angenämt år!“ sade Margret småleende och lyckönskade sig öfver att hon mot herr Brooke iakttagit ett värdigt uppförande.

“Jag tycker att det varit ett ganska svårt, “ anmärkte Amy, under det hon med tankfulla blickar betraktade det matta skenet från hennes ring.

“Jag är glad att det är slut, då vi fått hem dig, pappa,“ hviskade Betty, som satt på faderns knä.

“Det har varit en mödosam vandring för er, mina små pilgrimer, i synnerhet dess senare del. Men ni ha stått er tappert, och jag tror att era bördor äro på god väg att mycket snart falla från era skuldror,“ sade herr March, i det han med faderlig tillfredsställelse betraktade de fyra unga, omkring honom grupperade ansigtena.

“Hur vet du det, pappa? Har mamma sagt något derom åt dig?“ frågade Hanna.

“Inte mycket; på gräset ser man hvartat vinden blåser, o och jag har gjort åtskilliga upptäckter idag.“

“Åh, låt oss höra h vilka de äro!“ utropade Margret, som satt vid sidan af fadern.

“Här är en!“ sade herr March, och fattande handen som låg på stolskarmen, pekade han pa dess sträfva pekfinger, en bränblåsa pa öfre och tva eller tre små fläckar på inre sidan af den lilla handen. Jag minnes den tid, då denna hand var hvit och len och ditt största bekymmer var att alltid halla den sa. Den var mycket vacker då, men i mina ögon är den mycket vackrare nu, ty i dessa fläckar läser jag en hel liten historia. Ett stort offer affåfanga har blifvit gjordt ; denna sträfva hand förtjenar någonting bättre än bränblåsor, och jag är säker om att livad som sytts med dessa sönderstuckna fingrar skall halla länge, ty mycken god vilja har lcdt dessa stygn. Margret, mitt barn, högre än hvita händer och detalanger som göra en ung fliclca eftersökt ute^ i säll-skapslifvet skattar jag denna qvinnans förmåga att sprida trefnad omkring sig i hemmet; jag är stolt öfver att trycka denna flitiga lilla hand och hoppas att jag ej så snart skall blifva ombedd att gitva

bort den.“ _ .

Om Margret önskat sig en belöning lor det ta-liga arbetets timmar, fick hon den nu i en hjertlig tryckning af faderns hand och i det gillande leende

han gaf henne. „

“Ilvad får Hanna då? Säg någonting vackert at henne också, för hon har slitit mycket ondt och varit mycket, mycket snäll mot mig,“ sade Betty i faderns öra.

Hr March skrattade och lät sina blickar stanna på den långa flickan som satt midt emot honom med ett ovanligt mildt uttryck i sitt mörka ansigte.

“Trots det knollriga håret, ser jag inte pojken Hanna som jag lemnade för ett år sedan, sade hr March. Jag' ser en ung flicka som begagnar stärkt krage, snör sina kängor nätt och hvarken hvisslar, talar gatpojkspråk eller ligger på kaminmattan som hon förr brukade göra. Hennes ansigte är visserligen nu något blekt och afmagradt genom vakor och bekymmer, men jag tycker om att betrakta det, ty det har fått ett vekare uttryck och hennes röst är inte mer så gäll; hon hoppar inte längre fram öfver golf-vet utan rör sig lugnt och vårdar sig om en viss liten person på ett moderligt sätt som gläder mig. Jag nästan smått saknar min vilda flicka, men om jag i hennes ställe får on duktig, arbetsam ocli ömhjertad qvinna, skall jag känna mig fullkomligt tillfredsställd. Jag' vet inte om vårt svarta får blifvit förståndigare efter klippningen, men det vet jag att jag i hela Washington inte kunnat finna något nog vackert att köpa för de tjugofem dollars som min snälla flicka skickade mig. “

Hannas klara ögon voro något dimmiga under en stund, och hennes magra ansigte öfvergöts af ettrosenskimmer, då hon fick beröm af sin fader, ty hon kände att hon förtjenade en god del deraf.

“Un litet åt Betty,“ sade Amy, som längtade efter att turen skulle komma till henne men likväl var beredd att vänta.

“Det är så litet qvar af henne, att jag är rädd för att säga mycket om min flicka af fruktan att hon skall smyga sig sin väg helt och hållet, ehuru hon numera inte är så skygg som hon förr brukade vara, “ började hr March ömt; men ihågkommande hur nära det varit att han förlorat henne för alltid, slöt han henne tätt till sitt bröst och sade kärleksfullt:

“Jag har fått dig frisk igen, min Betty, och vill Gud, skall jag få behålla dig så.“

Efter ett ögonblicks tystnad såg han ned på Amy, hvilken satt på en pall vid hans fotter, och sade, smekande hennes glänsande hår:

“Jag har märkt att Amy inte trummade med fhigrarne vid middagsbordet, uträttat ärenden at sin mor hela eftermiddagen, i qväll lemnat sin plats åt Margret och visat sig uppmärksam mot alla utan att förlora tålamodet eller tappa humöret. Jag har också funnit att hon inte mer är häftig eller kramar sig framför spegeln och inte ens

talat om en mycket vacker ring som hon har på sig, och deraf har jag dragit den slutsatsen att hon lärt sig att tänka mera på andra mcnniskor och mindre på sig sjelf samt har föresatt sig att forma sin karakter med lika mycken omsorg som hon gör sina små lerfigurer. Jag är glad deröfver, ty fastän jag skulle blilva mycket stolt öfver en vacker, af henne gjord staty, skall jag bli oändligt mycket stoltare öfver en älskvärd dotter, som besitter förmågan att göra lifvet lyckligt och angenämt för sig sjelf och andra. “

“Hvad tänker du på, Betty ?“ frågade Hanna, sedan Amy tackat sin fäder och berättat hur hon fått sin ring.

“Jag lästo i dag i “Kristens resa“ hur Kristen och Hoppfull efter många vedermödor hunno till enljuflig grön äng, der liljor blommade hela året om och der de hvilade ut, kännande sig lika lyckliga som vi nu göra, innan de begåfvo sig vidare mot sin resas mål,“ svarade Betty och tillade, långsamt närmande sig pianot: “Det är vår vanliga sångtid nu och derför intager jag min gamla plats. Jag skall försöka sjunga den herdegossens sång som pilgrimerna hörde. Då pappa tycker om verserna, har jag satt musik till dem.“

Sättande sig vid det kära lilla pianot, rörde Betty sakta vid tangenterna och med sin ljufva stämma, hvilken de trott sig aldrig mer få höra, sjöng hon, ackompagnerande sig sjelf, den vackra hymnen, hvilken låg särdeles väl för hennes röst:

När höghet lutar mot sitt fall och stolthet lider nöd, den ringe städse finna skall hos Gud sitt säkra stöd.

Ej jordisk ära, glans och makt jag eftersträfva vill, ty ödmjukheten, Herren sagt, hör himmelriket till.

En börda rikedomen är uppå vår pilgrimsfärd, och ringhet här blir storhet der uti en bättre verld.

*

Tjugotredje kapitlet.

Faster March gör slag i saken.

Liksom efter sin vise svärmande bin, rörde sig moder och döttrar den följande dagen beställsamt omkring hr March, försummande allt annat flör att be ljuflig grön äng, der liljor blommade hela året om och der de hvilade ut, kännande sig lika lyckliga som vi nu göra, innan de begåfvo sig vidare mot sin resas mål,“ svarade Betty och tillade, långsamt närmande sig pianot: “Det är vår vanliga sångtid nu och derför intager jag min gamla plats. Jag skall försöka sjunga den herdegossens sång som pilgrimerna hörde. Då pappa tycker om verserna, har jag satt musik till dem.“

Sättande sig vid det kära lilla pianot, rörde Betty sakta vid tangenterna och med sin ljufva stämma, hvilken de trott sig aldrig mer få höra, sjöng hon, ackompagnerande sig sjelf, den vackra hymnen, hvilken låg särdeles väl för hennes röst:

När höghet lutar mot sitt fall och stolthet lider nöd, den ringe städse finna skall hos Gud sitt säkra stöd.

Ej jordisk ära, glans och makt jag eftersträfva vill, ty ödmjukheten, Herren sagt, hör himmelriket till.

En börda rikedomen är uppå vår pilgrimsfärd, och ringhet här blir storhet der uti en bättre verld.

*

Tjugotredje kapitlet.

Faster March gör slag i saken.

Liksom efter sin vise svärmande bin, rörde sig moder och döttrar den följande dagen beställsamt omkring hr March, försummande allt annat flör att betrakta, pyssla om och lyssna till den hemkomne sjuklingen, hvilken nästan var på god väg att förgås af idel ömhet. Då han satt ombonad i den stora länstolen bredvid Bettys soffa, med sina andra tre flickor samlade omkring sig och Elsa litet emellanat stack in hulvudet genom dörren för att fröjda sig åt åsynen af sin käre husbonde, tycktes ingenting erfordras lör att fullständiga familjens lycka. Men det var likväl något som fattades, ' och den husliga kretsens äldre medlemmar kände det, ehuru ingen ville säga hvad det var. Ilr och fru March sågo oroliga pa hvarandra, då deras ögon följde Margret. Hanna fick litet emellanåt plötsliga ryck af'allvarsamhet och sags ibland höta åt hr Brookes i tamburen qvarglomda paraply, Margret var tankspridd, skygg^och fåordig, spratt till när det ringde och rodnade då Johns namn nämndes; Amy sade att alla tycktes vänta på något och kunde icke hålla sig stilla, hvilket hon tyckte var besynnerligt, sedan de fått sin far lyckligt och väl hem, och Betty undrade helt oskyldigt hvartör deras grannar ej kommo och helsade pa sa ofta som förr.

Efter middagen syntes Laurie på gården och då han upptäckte Margret i fönstret, tycktes han. plötsligt ha lått ett melodramatiskt anfall, ty han sänkte sig på sitt ena knä i snön, slog sig för sitt bröst, slet sig i håret och knäppte bedjande ihop händerna, liksom bönföll han om något, och då Margret bad honom att vara förståndig och gå sin väg, vred han imagmara tårar ur sin näsduk och stapplade bort omkring hornet, liksom han hemfallit under den ytterligaste tor-tviflan.

“Hvad menar den enfaldiga pojken?1' sade Margret skrattande och försökte se ut som om hon begrep ingenting.

“Han visade hur din John kommer att bete sig med tiden. Var det inte rörande?" svarade Hanna föraktligt.“Säg inte min John, det är hvarken passande eller sannt,“ inföll Margret, men hon uttalade dessa två ord långsamt liksom hade de en angenäm klang i hennes öron. “Låt bli att plåga mig, Hanna; jag har en gång förklarat att jag inte bryr mig mycket om honom, och derom är ju ingenting att säga, jnen vi böra alla visa oss lika vänliga mot honom såsom förut. “

“Det kunna vi inte, ty någonting har blifvit sagdt, och Lauries okynne har förstört dig för mig. Jag ser det, och det gör mamma också; du är inte alls sådan du var förut och tycks ha kommit långt bort från mig. Jag vill visst inte plåga dig och skall bära min olycka som en man, men jag önskar ända att allt vore på det klara. Jag vet ingenting värre än att gå och vänta, och om du tänker taga honom i framtiden, så gör det derför lika sa gerna nu och stöka undan det på en gång,“ sade Hanna i retfull ton.

“Jag kan hvarken säga eller göra något förrän han förklarat sig, och det vill han inte, då pappa sagt att jag ännu är för ung,“ började Margret, der-vid, då hon lutade sig ned öfver sitt arbete, på hennes läppar spelade ett besynnerligt leende, hvilket förrådde att hon ej var af fullkomligt samma tanke som fadern i detta afseende.

“Om han tog bladet från munnen, så visste du inte hvad du skulle säga utan började gråta och rodna eller lät honom prata bäst han ville, i stället för att helt kort och godt ge honom ett bestämdt nej. “

“Jag är inte så enfaldig och svag som du tror. Jag vet mycket väl hvad jag skulle säga, för jag har tänkt noga öfver det på förhand, så att han inte kan öfverraska mig; man vet inte hvad som kan komma att hända och derför har jag velat förbereda mig.“

Hanna kunde ej tillbakahålla ett småleende at den vigtiga min Margret sig sjelf ovetande antogoch hvilken klädde henne lika bra som den vexlande färgen på hennes kinder.

“Vill du vara så nådig och låta mig få veta hvad du skulle säga då?“ frågade Hanna i mera aktningsfull ton än förut.

“Mer än gerna; du är nu sexton år och tillräckligt gammal att vara min förtrogna, och min erfarenhet kan måhända förr eller senare bli dig till gagn, om du sjelf skulle råka i samma belägenhet som jag.“

“Ivommer aldrig i fråga! Det kan vara roligt nog att ha ett öga på annat folks kurtis, men jag skulle anse mig sjelf för en galning, om jag skaffade mig sådant der otyg på halsen,“ sade Hanna och såg förskräckt ut vid blotta

tanken derpå.

“Det tror jag knappt, om du blefve. riktigt kär i en karl och han vore lika kär i dig. “

Margret sade detta liksom för sig sjelf och såg derunder ut åt alléen, der hon om somrarne sett månget älskande par vandra fram och tillbaka i skymningen.

“Jag trodde du skulle låta mig få höra den lexa du ämnar ge den gunstig herrn,“ sade Hanna och ryckte derigonom systern ur hennes svärmerier.

“Ack, jag skulle bara helt lugnt och bestämdt säga: “Tack, hr Brooke, för er vänlighet mot mig, men jag tycker på samma sätt som pappa att jag ännu är för ung att knyta någon förbindelse. Tala derför icke mer om den saken, men låtom oss vara vänner såsom hittills.“

“ITm, det der var hvasst och afkylande nog, det! Jag tror inte att du nå’nsin kommer att säga det, och jag vet att han inte skall låta afspisa sig dermed. Går han på som de försmådda älskarne i romanerna, så kommer du nog att ge efter i stället för att af-kyla hans känslor. “

“Hej, det skall jag inte. Jag skall säga honom att jag fattat mitt beslut, och se’n går jag min väg med mycken värdighet."Margret steg upp medan hon sade detta och ämnade just repetera sin värdiga sortie, då steg_ i tamburen kommo henne att blixtsnabbt atertaga sm plats och börja sy, liksom om hennes lif hängde derpå att arbetet biet' tärdigt på klockslaget. Ilanna qväfde sin skrattlust öfver Margrets plötsliga manöver, och då i detsamma en blyg knackning hördes på dörren, gick hon att öppna, antagande en uppsyn som talade om helt annat än gästfrihet.

“God afton, jag kommer för att hemta mitt paraply — det vill säga för att höra åt^ hur er far mår i dag,“ sade herr Brooke, som blef något förvirrad vid åsynen af flickornas ansigten.

“Han mår ganska bra, jag skall gå och säga honom att ni är här,“ svarade Hanna och smög sig ut ur rummet för att gifva Margret tillfälle att komma fram med sitt tal och sin högtidliga min. Men i samma ögonblick Hanna försvann började Margret draga sig mot dörren mumlande:

“Mamma önskar att få tala med er; var derför god och sitt ned, så skall jag bedja henne komma hit.“ “Gå inte, är ni rädd för mig, Marget?“ sade Brooke och såg så nedslagen ut, att Margret tänkte att hon sagt något mycket ovänligt. Hon rodnade ända upp till de små lockarne i pannan, ty han hade aldrig förut kallat henne Margret och hon öfver-raskades af att finna huru naturligt och vackert det lät när han sade så. Ifrig att visa sig vänlig och obesvärad, sträckte hon förtroligt ut sin hand och sade hjertligt:

“Hur skulle jag kunna bli rädd för er som varit så snäll mot pappa? Ack, om jag bara kunde visa er min tacksamhet derför. “

“Skall jag säga er hur ni skall kunna göra det?“ frågade Brooke, qvarhållande den lilla handen i sina stora och betraktande Margret med så mycken kärlek i sina bruna ögon, att hennes hjerta började klappa ännu häftigare och hon både ville springa sin vägoch stanna qvar för att lyssna till livad han ämnade säga henne.

“Ack, nej, gör inte det! Jag vill det inte!“ utbrast hon och försökte draga bort sin hand ur hans samt såg mycket rädd ut trots hvad hon nyss förut sagt.

“Jag ville inte göra er förlägen; jag önskar bara veta om ni bryr er en liten smula om mig, Margret. Jag älskar er så högt, dyra flicka,“ tillade Brooke ömt.

Nu skulle det lugna, högtidliga talet kommit, men dermed blef det ingenting af, ty Margret glömde bort hvartenda ord deraf lät hufvudet nedsjunka mot bröstet och svarade: “Jag vet inte“ så sakta, att John måste luta sig ned för att kunna uppfatta det löjliga korta svaret.

Han tycktes vara ense med sig sjelf att de få orden voro värda det besvär han gjort sig, ty han smålog för sig sjelf, tryckte tacksamt den lilla knubbiga handen och sade i sin mest öfvertalande ton:

“Vill ni försöka att komma till klarhet i den saken? Jag önskar det så innerligt, ty jag kan inte med glädje börja arbeta förrän jag vet om jag slutligen får min belöning derför eller ej.“

“Jag är alldeles för ung ännu,“ stammade Margret, som inom sig undrade öfver att hon var så förvirrad men på samma gång fann ett visst behag deri.

“Jag skall vänta och under tiden kan ni ju lära cr att tycka om mig. Skulle det bli en mycket svår lexa?“

“Visst inte, om jag vill lära mig den, men...

“Nå, så vill det då, Margret. Jag tycker om att undervisa, och det här är lättare än att lära sig tyska,“ afbröt henne Brooke och bemäktigade sig äfven don andra handen, så att hon ej kunde dölja sitt ansigte, då han böjde sig ned för att betrakta det.

Tonen i Brookes ord var tillbörligt bönfallande, men då Margret smög en skygg blick upp i hans ansigte, såg hon att i ögonen lästes lika mycket glädje som ömhet och att kring läpparne speladedet tillfredsstälda leendet hos en person som e längre hyser något tvitvel om att lyckas. Dettt retade hennes stolthet. Hon erinrade sig nu Anni Moffats dåraktiga lektioner i koketteri, och kärleken äfven i dc bästa flickors bröst slumrande makt upj vaknade plötsligt och bemäktigade sig henne. Ho kände sig främmande för sig sjelf och upprörd, oc då hon ej visste hvad hon skulle taga sig till, följd hon en nyckfull impuls och sade kokett, dragand sina händer ur hans:

“Jag vill inte försöka; var god och gå er vä och låt mig vara i fred!“

Den stackars Brooke såg ut som om hans luf slott ramlat öfver honom, ty han hade aldrig föri sett Margret vid ett sådant lynne, ock hennes up förande bragte honom alldeles ur fattningen.

“Menar ni verkligen livad ni säger ?“ frågä< han ängsligt, följande efter henne, då hon närmat sig dörrem

“Ja, det gör jag. Jag behöfver mte bh plag; med sådant der' prat, det har pappa sagt, o< dessutom är det för tidigt ännu, och jag vill m höra mer.“

“Får jag inte hoppas att ni skall komma andra tankar med tiden. Jag skall vänta och in säga ett ord åt er förrän ni fått mer tid att bctän er. Lek icke med mig, Margret, det trodde jag inte om. “

“Jag skulle hellre se att ni trodde mig om mgc ting alls,“ svarade Margret, kännande en viss t fredsställelse af att pröfva älskarens tålamod och i egen makt.

Brooke blef nu allvarsam ocli blek och fick åtgjord likhet med de ronianhjeltar som tillvunnit ; Margrets varma beundran, mc.n han hvarken sänl pannan eller stapplade ut ur rummet såsom dessa b kade göra; han endast betraktade henne med så f skan.de och ömma blickar, att hon mot sin vilja kän sitt hjerta vekna. Hvad som sedan kunnat inträffa, 1icke faster March kommit inhaltande i detsamma och gjort ett hastigt slut på den intressanta scenen, kan jag ej säga.

Den gamla damen kunde icke motstå sin längtan att besöka sin brorson, ty hon hade mött Laurie då hon åkt ut för att hemta frisk luft, och när han berättade att hr March kommit hem, befalde hon genast kusken att köra raka vägen till hans bostad. Familjens medlemmar sutto och arbetade i ett af de inre rummen, och hon hade gått helt tyst för att öfverraska dem. Vart par kom hon sålunda så oförhappandes öfver, att Margret studsade som om hon sett ett spöke och Brooke tog till flykten in i studerkammaren.

“Gud tröste mig, livad betyder detta?“ utropade den gamla damen och stötte sitt spanska rör i golfvet, sedan hon, då den bleko unge mannen försvunnit genom dörren, fastade sina blickar på den djupt rodnande Margret.

“Det är en vän till pappa. Jag blef så öfver-raskad, när jag fick se er!“ stammade Margret, som kände att hon hade att motse en föreläsning.

“Det är klart, “ återtog faster March och satte sig; “men livad har pappas vän sagt, efter du är röd i ansigtet som en pion. Här står det inte rätt till, och jag vill veta hvad det är,“ fortfor faster och stötte än en gång käppen i golfvet.

“Vi bara pratade om hvarjehanda. Hr Brooke kom för att hemta sitt paraply,” började Margret, önskande att John och paraplyet väl varit nr huset.

“Brooke? Den der pojkens informator? Aha, nu förstår jag allt! Hanna försökte nog krångla bort livad som stod om honom i ett af erfarsbref, men jag tvingade henne att omtala hur dermed förhöll sig. Du har väl inte gifvit honom ja heller, barn?“ utropade faster March med förskräckelsen målad i sitt ansigte.

“St, han kan höra er! Kanske jag skall bedja mamma komma hit?“ frågade den i hög grad förvirrade Margret.“Inte ännu. Jag har något att säga dig och ja vill lätta mitt sinne genast. Säg mig, ämnar d verkligen gifta dig med den der pojkvaskern? Gö du det, så får du inte ett öre af mig. Kom ihå det och var en förståndig flicka!“ sade den gaml damen med eftertryck.

Nu förhöll det sig så med faster March att ho såsom få förstod konsten att uppväcka motsägelseanda hos äfven de fredligaste personer och fann ett nöje de Till och med de bästa menniskor ha inom sig denn oppositionsande, i synnerhet i yngre år och då de är kära. Om faster March hade uppmanat Margret a mottaga John Brookes anbud, skulle den unga flicka helt säkert ha förklarat att det var henne alldel omöjligt, men då hon peremptoriskt befaldes att tycka om honom, satte hon sig genast i sinnet på a hon skulle göra det. Såväl hennes böjelse för Broo som hennes sämre jag bragte detta beslut till hast mognad, och då hon redan befann sig i en myck upphetsad sinnesstämning, opponerade hon sig m den gamla damen med ovanlig häftighet.

“Jag gifter mig med hvem jag behagar, fast March, och ni må gerna ge edra pengar åt hvilk som helst ni vill,“ sade hon med en knyck på hu vudet och en bestämd uppsyn.

“Slidder, sladder! Är det på det viset du nu m tager mitt råd? Förr eller senare skall du kom att ångra det, när du fått fresta på hvad “en k och ditt hjerta“ vill säga och funnit att du gj en missräkning. “

“Den kan inte bli större än visst folks som b stora hus,“ svarade Margret.

Faster March satte på sig sin dubbellorgnett o betraktade Margret, ty hittills hade hon aldrig s henne i denna sinnesförfattning. Margret kände kna igen sig sjelf, då hon visade sig så djerf och sje ständig, samt gladde sig öfver att försvara John o förfäkta sin rättighet att älska honom, om hon vi Faster March såg att hon börjat orätt, hvarför hefter några ögonblicks tystnad gjorde ett nytt försök och i så mild ton hon kunde sade:

“Se så, min snälla flicka, var nu förståndig och lyssna till mitt råd. Jag menar väl med dig, och det skulle smärta mig att se hela ditt lif forspildt derigenom att du gör ett misstag i början. Du måste bli bra gift, så att du kan hjelpa de dina; det är din skyldighet att göra ett rikt parti, och det är vår pligt att visa dig nödvändigheten deraf.“

“Pappa och mamma tänka inte så; de tycka om John, fast han är fattig."

“Pappa och mamma äro lika opraktiska som ett par nyfödda barn."

“Det gläder mig," utbrast Margret oförfärad t. Faster March fäste ingen uppmärksamhet vid dessa ord utan fortfor med sin föreläsning:

“Den der Brooke är ju sjelf fattig och har heller inga rika sägtingar, eller hur?“

“Nej, men han har många vänner som äro honom varmt tillgifna."

“Man kan inte lefva på sina vänner; försök det, och du skall få se att det inte dröjer länge förrän vänskapen svalnar. Har han något yrke att lefva af? “ “Inte ännu, men herr Laurence ämnar hjelpa honom."

“Det är ingenting att lita på. James Laurence är en nyckfull och underlig kurre och en menniska som det inte är roligt att vara beroende at. Jasa, du tänker gifta dig' med en karl utan pengar, utan ställning i samhället och utan något yrke, och fortfara med att träla ännu värre än hvad du hittills gjort, i stället för att du skulle kunna föra ett lugnt och angenämt lif, om du ville följa mitt rad. Jag trodde verkligen att du hade bättre förstånd, min kära Margret."

“Jag skulle inte kunna göra ett bättre val, om jag också väntade halfva mitt lif. John är en hederlig och förståndig

ung man, har stora kunskaper, är arbetsam och säker om att lyckas i livad han företar sig ge-nom sitt mod och sin ihärdighet. Alla tycka om och högakta honom, och jag känner mig stolt olver att han bryr sig om mig, fast jag ar _sa fattig, ung o enfaldig,“ svarade Margret, hvars lfver gjorde henne

ännu yackrare. , .

“Han vet att du liar rika slägtmgar, barn*, ciei lio-o-er hemligheten af hans kärlek, misstänker jag.'

° “Hur vågar ni säga något sadant, taster March John är höjd öfver en dylik låghet, och jag vill infe höra ett ord mer, om ni talar sa," utbrast Margre

1101 cl 1A'U Uiu. 7 i i

harmset, glömmande allt annat utom den gamla damen orättvisa misstankar. Min John gifter sig lika lite

UltMrliVlocn iiiiooui<ji“““- w .. ..

som jag för pengar. Vi vilja arbeta och amna vantd Fattigdomen förskräcker mig mte, jag har varit lyck lig hittills, och jag vet att jag skatt bli det med hc nom, ty han älskar mig och jag _

Här tvärstannade Margret, ty hon erinrade si plötsligt att hon för en stund sedan bedt “sm John U sin väg och att han kunde höra hvad hon n yttrat, hvilket utgjorde en alltför stark motsats ti

hvad hon förut sagt. , , , ,

Faster March var mycket uppretad, ty det hac alltid varit en af hennes älsklingsplaner att den tacl hickan skulle göra ett godt parti, och i Margre glädjestrålande unga ansigte låg nagot som fylde d< ensamma gamla fasterns lijerta med bade sorg oi

bitterhet. , , , . ,

“Nåväl, så tvår jag mina hander i denna sa

Du är ett egensinnigt barn, och du har genom d enfald förlorat mer än du tror. — Nej, jag vill ir stanna längre här; jag har bedragit mig i atseen på dig och är inte vid humör att trana dm tar i Vänta dig ingenting af mig, när du blilvit gift; c herr Brookes vänner må draga försorg om dig, emellan är det slut för alltid!"

Derpå smällde faster March igen dorren et sig och åkte sin väg ytterst förbittrad. Hon tyck hä tagit allt Margrets mod med sig, ty da der blifvit lemnad ensam, stod hon ett ögonblick radom lion skulle gråta eller skratta. Innan han hann fatta sitt beslut, hade Brooke skyndat ut och fattat hennes hånd, hvarefter han med andan i halsen sade: “Det var inte mitt fel att jag hörde hvad ni sade. Tack, derfor att ni tog mig i forsvar, Margret, liksom jag stannar i största forbindelse hos faster March, derfor att hon låtit mig tå veta att ni bryr er om mig en liten smula. “

“Jag visste inte hur mycket det var förrän hon förtalade er,“ började Margret.

“Och jag behöfver inte gå 'min väg utan tår stanna här och bli lycklig — får jag det, älskade flicka ?“

Ilär erbjöd sig ett nytt ypperligt tillfälle att låta det förkrossande talet och den ståtliga sortien gå af stapeln, men Margret glömde alldeles bort både det ena och det andra och föll sålunda ohjelpligt och för alltid i Hannas ögon, då hon blygt hviskade: “Ja, John!“ och gömde sitt ansigte vid Brookes bröst.

En qvart efter sedan faster March farit sin väg, smög sig Hanna tyst utför trappan, stannade ett ögonblick vid dörren, hvarefter hon, då intet ljud förnams från salongen, småleende nickade och med belåten uppsyn sade för sig sjelf:

“Hon har gifvit honom afsked som vi gjorde upp det, och allt är klart. Jag vill gå in och bedja Margret berätta hur det gick till och få mig ett godt skratt åt det.“

Men den stackars Hanna fick icke något godt skratt, ty den syn som nu mötte hennes ögon fast-naglade henne på tröskeln, och hon stod der stirrande och med munnen nästan lika vidöppen som ögonen. Kommen i afsigt ätt triumfera öfver en slagen fiende och berömma en själsstarlc syster derför att denna afvisat en enträgen älskare,

var det henne som om åskan slagit ned vid hennes fotter, då hon såg ofvan-nämnde fiende i allsköns lugn sitta i soffan med den själsstarka systern tronande på hans knä med ett Alcoft. 14uttryck, i ansigtet af den mest slafviska undergifvenhet. Hanna drog konvulsiviskt efter andan som om hor plötsligt träffats af en iskali duschstråle, ty denrn oväntade utgång af saken kom henne verkligen atl mista andan. Då våra två älskande hörde det be besynnerliga lätet, vände de sig om. Margret sprang upp, dervid hon såg både stolt och blyg ut, men “der der karlen", såsom Hanna kallat Brooke, skrattad* af hjertans grund och sade helt lugnt, i det hai kysste den häpna flickan:

“Gratulera oss nu, syster Hanna!"

Detta var att hopa skymf på förargelse, det va nästan väl mycket, och efter att med händerna h: slungat en ursinnig utmaning mot Brooke, störtad' Hanna ur salongen utan att säga ett enda ord. Ku sande uppför trappan, var hon nära att skrämm slag på fadern och Betty genom att i detsamma ho instormade i rummet i en tragisk ton utropa:

“Spring genast ned någon! John Brooke går p förfärligt, och Margret låter honom hållas!"

Herr och fru March lemnade skyndsamt run met, och kastande sig på sängen, gret och rasad Hanna ursinnigt, medan hon meddelade Betty oc Amy den förskräckliga nyheten. Dessa betraktad emellertid saken såsom den mest angenäma och intres santa händelse och Hanna fick ingen tröst^af den hvartor hon gick upp till sin tillflyktsort pa vinde och anförtrodde råttorna sina bekymmer.

Ingen fick någonsin veta hvad som denna efte: middag försiggick i salongen, men mycket talad* der och den eljest så tystlåtne Brooke förvånade sir vänner genom den vältalighet och fyndighet hvarme han utagerade sin sak, utvecklade sina planer oc öfvertalade herr och fru March att anordna allt ju såsom han ville ha det.

Det ringde till tedags innan Brooke slutat b' skiltningen på det paradis som han ville arbeta sJ till åt Margret, och då han triumferande ledde hem till bordet, såg det unga paret så lyckligt ut, aHanna icke hade hjerta att vara svartsjuk eller vid dåligt lynne längre. Amy kunde ej annat än skänka sitt odelade bifall åt Johns uppmärksamhet mot systern, liksom åt hennes värdiga uppförande. Betty betraktade dem på afstånd, medan herr och fru March läto sina blickar hvila pä det unga paret med så innerlig tillfredsställelse, att det var alldeles klart att faster March haft fullkomligt rätt då hon kallade dem “lika opraktiska som ett par nyfödda barn.“ Ingen åt synnerligt, men alla sågo mycket lyckliga ut, och det gamla rummet tycktes nu lilcsom få en starkare belysning på ett öfvernaturligt sätt, då familjens första roman började der.

“Påstår du ännu att det aldrig händer något roligt nu för tiden, Margret?“ frågade Amy, hvilken öfverlade med sig sjelf hur hon skulle gruppera de älskande i en skizz som hon tänkte göra.

“Hej, det gör jag inte. Hur mycket har inte inträffat sedan jag sade så! Det förefaller mig som om ett helt år förgått sedan dess,“ svarade Margret, hvilken var försjunken i en ljuflig dröm, långt höjd öfver så simpla saker som smör och bröd.

“Glädjen kommer tätt uppå sorgen den här gången, och jag tror nästan att en förändring i vårt lif har inträd t, “ sade fru March. De flesta familjer få då och då upplefva ett händelserikt ar; ett sadant har nu fallit på vår lott, men som det tycks, kommer det att få ett godt slut.“

“Hoppas att det nästa skall sluta bättre,“ mumlade Hanna, som fann det mycket påkostande att se Margret midtför hennes ögon uteslutande upptagen af en främling, ty Hanna älskade endast nagra fa och fruktade för att se deras kärlek till henne utslockna eller minskas på något sätt.

“Jag hoppas att det tredje, året efter detta skall ändas ännu bättre, och jag vet att så skall ske, om jag får ha helsan, så att jag kan förverkliga mina planer,“ inföll Brooke småleende åt Margret, liksom om för honom nu mera cj funnos några omöjligheter.“Blir det hito tor långt att vänta till dess?' frågade Amy, som ville att bröllopet skulle stå s fort som möjligt.

“Det är så många saker jag behöfver lära inna: jag blir färdig dertill, att det tycks mig vara e mycket kort tid,“

svarade JVIargret med ett uttrym af mildt allvar i ansigtet som man aldrig förr sett der “Ni behöfver inte göra något annat än vänta jag skall arbeta,“ sade John, görande början med al taga upp Margrets servet, dervid hans ansigte had uttryck som kom Hanna att skaka på hufvudet oc derpå säga till sig sjelf med gladare min, då i cle samma dörren slogs upp:

“Här ha vi Laurie; nu kan man då åtminston få höra ,en smula sundt förnuft!“

Men Hanna misstog sig, ty Laurie kom instol serande, öfverdödande af munterhet och bärande e kolossal blombukett åt “fru Brooke“ samt synbarlige intagen af den falska föreställningen att det var geno: hans åtgörande som hela saken biifvit bragt till e lyckligt slut.

“Jag visste väl att Brooke skulle få det so han ville — så är det alltid med honom, för ni han sätter sig i sinnet på att göra en sak, så skall d ske, om också himlen skulle ramla, “ sade Laurie, (han framförde sin lyckönskan och gaf Margret bukette “Mycket förbunden för orlofssedeln. Jag mc tager den som ett godt förebud för framtiden o< bjuder dig på stället till mitt bröllop," svarade Brook som kände sig välvilligt stämd mot hela menskli heten och. således äfven mot sin svårhandterlige ii) junge.

“Jag skall komma, om jag också vore i and ändan af verlden, ty bara det att få se Hannas a sigte vid detta tillfälle är värdt en lång resa. har just inte någon högtidsmin på er nu, Hanna. H är det fatt ?“ frågade Laurie, i det han följde t väninna till ett hörn af rummet, medan de andra v komnade hr Laurence.“Jag’ kan inte gilla den här tillställningen, men jag har beslutit att fördraga den och ämnar inte säga ett enda ord mer deremot,11 förklarade Hanna högtidligt. Ni kan inte föreställa er hvad det kostar på mig att afsta Mai’gret,“ fortfor hon med en lindrig darrning i rösten.

“Ni behöfver inte heller afstå Margret helt och hållet, bara ena hälften af henne,“ sade Laurie tröstande.

“Det kommer aldrig att bli som det varit förut. Jag har förlorat min bästa vän,“ genmälde Hanna med en suck.

“Ni har ju mig qvar! Mycket duger jag visserligen inte till, det vet jag, men jag skall vara hos er jemt, Hanna, hela mitt lifj om ni vill, det lofvar jag er!“ utbrast Laurie, och det låg fullt allvar i hvad han sade.

“Jag vet att ni vill det, och jag blir er mycket tacksam derfor; ni förstår alltid att trösta mig, Laurie,11 svarade Hanna och skakade vänligt hans hand.

“Na, var då inte ledsen längre. Allt är bra, som ni ser. Margret är lycklig. Brooke kommer att halla hvad han sagt, och det står inte länge på förrän han sitter i eget bo och tänk hvad det då skall bli roligt att se Margret i sitt eget lilla hem. V i skola ha riktigt trefligt när hon lemnat oss, ty då har jag för länge se’n gått igenom gymnasium, och sa resa^ vi utrikes eller göra någon treflig lusttur eller någonting annat. Skulle inte det kunna trösta er?“

“Jo, det tror jag nästan, men man kan inte veta hvad som kaxi kända på tre år,“ svarade Hanna tankfullt.

“Det är sannt! Ville ni inte kunna kasta en blick in i framtiden och se hvar vi alla då befinna oss? Det skulle jag,“ förklarade Laurie.

, “Det tror jag inte att jag vill, för jag fick be-stämdt se något ledsamt och alla se nu så lyckligaut och jag tror knappast att de blifvit stort förståndigare då, svarade Hanna och lät sina blickar långsamt vandra genom rummet, derunder de ljusnade betydligt, ty den tafla de öfverforo var angenäm att skåda.

Fader och moder sutto tillsammans och språkade med hvarandra om det första kapitlet af den roman som för dem börjat för några och tjugo år tillbaka. Amy höll på att rita af de unga tu, som tagit plats afsides i sin egen sköna verld, och återskenet från densamma kastade öfver deras ansigten ett uttryck som den lilla artisten ej mäktade kopiera. Betty låg på sin soffa förtroligt språkande med sin gamle vän, hvilken höll hennes lilla hand i sin, liksom kände han att den besatt förmågan att leda honom in på de fridfulla vägar hon vandrade. Hanna halflåg fundersam i sin favoritemma med en allvarsam och lugn uppsyn, som klädde henne bäst, och Laurie, hvilken lutade sig mot ryggstödet, så att hans ena kindben befann sig jemnsides med hennes knollriga hufvud, smålog med sin vänligaste uppsyn och nickade åt henne i den höga spegel som återgaf bilden af de två vännerna.

Förhänget faller nu öfver de sålunda grupperade Margret, Hanna, Betty och Amy, och huruvida det framdeles går upp öfver andra akten beror af det mottagande som kommer till del den första af det husliga dramat unga qvinnor.